

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI
SHELBY MAHURIN

Gıllan ve Güvercin

YILAN VE GÜVERCİN

Bölüm I

Talihsizlik asla yalnız gelmez.

Fransız atasözü

Belleroz

Lou

Büyünün dokunduğu bir bedende musallat olan bir şey var. Çoğu insan ilk önce kokuyu fark etti: çürümenin çürümesi değil, burunlarında boğucu bir tatlılık, dillerinde keskin bir tat. Nadir kişiler de havada bir karıncalanma hissetti. Cesedin derisinde kalıcı bir aura. Sanki sihrin kendisi hala bir şekilde mevcuttu, izliyor ve bekliyordu.

Canlı.

Tabii ki, bu tür şeyler hakkında konuşacak kadar aptal olanlar kazığa bağlandı.

Geçen yıl boyunca Belterra'da on üç ceset bulunmuştu - önceki yılların iki katından fazla. Kilise, her ölümün gizemli koşullarını gizlemek için elinden geleni yapmış olsa da, hepsi kapalı tabutlara gömülmüştü.

"İşte burada." Coco köşedeki bir adamı işaret etti. Mum ışığı yüzünün yarısını gölgede bıraksa da, paltosundaki altın brokarı veya boynundaki ağır amblemi karıştıran hiçbir şey yoktu. Sandalyesinde dimdik oturdu, açıkça rahatsızdı, ince giyinmiş bir kadın, onun dolgun orta bölümünü örttü. Dayanamayıp sııttım.

Sadece Madam Labelle, Pierre Tremblay gibi bir aristokratı bir genelevin bağırsaklarında bekletebilirdi.

"Haydi." Coco karşı köşedeki masayı işaret etti. Babette birazdan burada olur.

"Nasıl bir gösterişli eşek yas tutarken brokar giyer ?" Diye sordum.

Coco omzunun üzerinden Tremblay'e baktı ve sırıttı. "Parası olan bir tür şatafatlı göt."

Kızı Filippa, bulunan yedinci cesetti.

Gecenin köründe ortadan kaybolmasından sonra, L'Eau Mélancolique'in kenarında yeniden ortaya çıktığında -boğazı kesilerek- aristokrasi sarsılmıştı. Ama en kötüsü bu değildi. Onun gümüş rengi saçları ve kırışık teni, bulutlu gözleri ve boğumlu parmakları hakkında krallıkta söylentiler dolaşmıştı. Yirmi dört yaşında bir cadıya dönüşmüştü. Tremblay'in akranları bunu anlayamadı. Bilinen hiçbir düşmanı yoktu, ona karşı böyle bir şiddeti haklı çıkaracak hiçbir kan davası yoktu.

Ama Filippa'nın hiç düşmanı olmayabilirken, onun kendini beğenmiş bir baba kızı, büyümlü nesneleri satarken bol bol biriktirmişti.

Kızının ölümü bir uyardı: Hiç kimse cadıları sonuçsuz sömüremezdi.

"Bonjour, efendim." Bal saçlı bir fahişe umutla kirpiklerini döverek yanımıza geldi. Coco'ya küstah bakışına kıkırdadım. Erkek kılığında bile Coco çarpıcıydı. Yara izleri olsa daellerinin zengin kahverengi derisini bozdu -eldivenlerle kapladı- yüzü pürüzsüz kaldı ve siyah gözleri yarı karanlıkta bile parıldıyordu. "Seni bana katılman için ikna edebilir miyim?"

"Özür dilerim sevgilim." En zeki sesimi benimseyerek, diğer erkeklerde gördüğüm gibi fahişenin elini okşadım. "Ama bu sabah için konuştuk. Matmazel Babette birazdan bize katılacak."

Davetini hevesle kabul eden komşumuzun yanına gitmeden önce sadece bir saniye somurttu.

"Üzerinde olduğunu mu düşünüyorsun?" Coco, Tremblay'i kel kafasının tepesinden cilalı ayakkabılarının dibine kadar dikkatle inceledi, süslenmemiş parmaklarında oyalandı. Babette yalan söylüyor olabilirdi. Bu bir tuzak olabilir."

Babette yalancı olabilir ama aptal değil. Biz ona ödeme yapmadan bizi satmaz." Diğer fahişeleri hastalıklı bir hayranlıkla izledim. Belleri büzgülü, göğüsleri taşan göğüsleriyle, korseleri onları yavaş yavaş boğmuyormuş gibi müşterilerin arasında kıvrak bir şekilde dans ediyorlardı.

Ancak adil olmak gerekirse, birçoğu korse giymiyordu. Ya da herhangi bir şey.

"Haklısın." Coco paltosundan bozuk para kesemizi çıkardı ve masanın üzerine attı. "Sonra olacak."

"Ah, mon amour , beni yaraladın." Babette yanımızda belirdi, sırtarak ve şapkamın kenarını sallayarak. Akranlarından farklı olarak, solgun teninin mümkün olduğu kadar çoğunu kıpkırmızı ipekle kapladı. Kalın, beyaz makyaj gerisini ve yaralarını kapladı. Kollarını ve göğsünü Coco'nunkine benzer bir şekilde sardılar. "VeOn altın kuron daha için sana ihanet etmeyi asla hayal etmem ."

"Günaydın Babette." Kıkırdayarak bir ayağımı masaya koydum ve sandalyemin arka ayaklarına yaslandım. "Biliyorsun, bizim paramızdan saniyeler sonra ortaya çıkman esrarengiz bir şey. Kokusunu alabiliyor musun?" Dudakları sırtmamak için kıvrılan Coco'ya döndüm. "Sanki kokusunu alabiliyormuş gibi."

" Bonjour , Louise." Babette, Coco'ya doğru eğilip sesini alçaltmadan önce yanağını öptü. "Cosette, her zamanki gibi büyüleyici görünüyorsun."

Coco gözlerini devirdi. "Geç kaldın."

"Özür dilerim." Babette tatlı bir gülümsemeyle başını eğdi. "Ama seni tanıyamadım. Böyle güzel kadınların neden erkek kılığına girmekte ısrar ettiğini asla anlayamayacağım..."

"Refakatsiz kadınlar çok fazla dikkat çekiyor. Bunu biliyorsun." Sırıtmaya zorlayarak parmaklarımı pratik bir kolaylıkla masanın üstüne vurdum. "Herhangi birimiz cadı olabiliriz."

"Bah!" Komplocu bir şekilde göz kırptı. "Yalnızca bir aptal, senin kadar çekici iki kişiyi böyle sefil, vahşi yaratıklarla karıştırabilir."

"Tabii ki." Başımı salladım ve şapkamı daha da aşağı çektim. Coco ve Babette'in yaraları gerçek doğalarını ortaya çıkarırken, Dames Blanches toplumda neredeyse fark edilmeden hareket edebiliyordu. Tremblay'in üstündeki kızıl tenli kadın bunlardan biri olabilir. Ya da merdivenlerden yukarı çıkıp kaybolan bal saçlı fahişe. "Ama alevler Kilise'den önce gelir. Sorular ikinci. Kadın olmak için tehlikeli bir zaman."

"Burada değil." Babette kollarını iki yana açtı, dudakları yukarı kıvrıldı. "Burada, güvendeyiz. Burada, biz aziziz. Hanımımın teklifi hâlâ geçerli..."

"Hanımınız gerçeği bilseydi sizi ve bizi yakardı." Dikkatimi, bariz zenginliği iki cariyeyi daha çeken Tremblay'e verdim. Pantolonunu çözme girişimlerini kibarca geri çevirdi. "Onun için buradayız."

Coco, bozuk para kesemizi masanın üzerine kaldırdı. " Söz verildiği gibi on altın kuron ."

Babette burnunu çekti ve burnunu havaya kaldırdı. "Hmm . . . Yirmi tanesini hatırlıyor gibiyim."

"Ne?" Sandalyem bir gürültüyle yere düştü. Bize en yakın müdavimler bize doğru göz kırptı, ama onları görmezden geldim. " On kişide anlaştık ."

"Sen duygularımı incitmeden önceydi."

"Lanet olsun Babette." Coco, daha Babette dokunamadan madeni paramızı kaptı. "Bu tür bir parayı biriktirmemizin ne kadar sürdüğünü biliyor musun?"

Sesimi düzgün tutmakta zorlandım. " Yüzüğün Tremblay'de olup olmadığını bile bilmiyoruz ."

Babette sadece omuz silkti ve avucunu uzattı. "Sokakta adi suçlular gibi kese kesmekte ısrar etmen benim suçum değil. Burada, Bellerose'da bir gecede o miktarın üç katını kazanırdın, ama fazlasıyla gururlusun."

Coco derin bir nefes aldı, eller masada yumruk haline geldi. "Bak, hassas hassasiyetinizi kıldığımız için özür dileriz ama on tanesinde anlaştık. Karşılayamayız."

"Cebindeki parayı duyabiliyorum, Cosette."

Babette'e inanamayarak baktım. "Sen olan bir kahrolası tazi."

Gözleri parladı. "Haydi, sizi buraya, hanımımın Mösyö Tremblay'le olan işine kulak misafiri olma riskini alarak davet ediyorum, ama yine de bana sanki ben-"

Ancak tam o anda, uzun boylu, orta yaşlı bir kadın merdivenlerden süzülerek aşağı indi. Derin bir zümrüt elbisesi alevli saçlarını ve kum saati figürünü vurguluyordu. Tremblay onun görünüşüyle ayağa kalktı ve Babette de dahil olmak üzere etrafımızdaki fahişeler reverans yaptı.

Çıplak kadınların reverans yapmasını izlemek oldukça tuhaftı.

Geniş bir gülümsemeyle Tremblay'in kollarını kavrayan Madam Labelle, yanaklarını öptü ve duymadığım bir şeyler mırıldandı. Kolunu onunkinin içinden geçirip onu odanın diğer ucuna, merdivenlere doğru götürürken, içimde bir panik yükseldi.

Babette gözünün ucuyla bizi izledi. "Çabuk karar verin, aşklar . Hanımım meşgul bir kadın. Mösyö Tremblay ile işi uzun sürmeyecek."

Ellerimi güzel boynuna dolayıp sıkma dürtüsüne direnerek ona baktım. "En azından bize metresinin ne satın aldığını söyleyebilir misin? Sana bir şey söylemiş olmalı . Yüzük mü? Tremblay'de var mı?"

Kremalı bir kedi gibi sıırttı. "Belki . . . başka bir on kuron için ."

Coco ve ben siyah bir bakış paylaştık. Babette dikkatli olmasaydı, ne kadar sefil ve vahşi olabileceğimizi yakında öğrenecekti .

Bellerose, cariyelerinin konuklarını ağırlaması için on iki lüks salona sahipti, ama Babette bizi bunların hiçbirine götürmedi. Bunun yerine, okoridorun sonunda işaretlenmemiş on üçüncü kapıyı açtı ve bizi içeri buyur etti.

" Mes amours , Bellerose'un gözlerine ve kulaklarına hoş geldiniz ."

Gözlerimin bu yeni, daha dar koridorun karanlığına alışmasını bekledim. Dikdörtgen, büyük ve bir duvar boyunca düzenli aralıklarla yerleştirilmiş on iki pencere, ince bir ışık parıltısı sağlar. Ancak daha yakından incelediğimde bunların pencere değil, portre olduklarını anladım.

Parmağımı bana en yakın olanın burnunda gezdirdim: tatlı kıvrımları ve çekici bir gülümsemesi olan güzel bir kadın. "Onlar kim?"

"Geçmişin ünlü fahişeleri." Babette hüzünlü bir ifadeyle kadına hayranlıkla bakmak için durakladı. "Benim portrem bir gün onunkinin yerini alacak."

Kaşlarımı çatarak, söz konusu kadını incelemek için biraz daha yaklaştım. Görüntüsü bir şekilde yansıdı, renkleri sanki tablonun arkasıymış gibi sessizdi. Ve . . . Yüce cehennem.

İki altın mandal gözlerini kapatmıştı.

"Bunlar gözetleme deliği mi?" Coco inanamayarak sordu, yaklaştı. "Bu nasıl bir ürkütücü ucube gösterisi, Babette?"

"Şşş!" Babette aceleyle parmağını dudaklarına götürdü. "Gözler ve kulaklar , hatırladın mı? Kulaklar . Burada fısıldamalısın."

Böyle bir mimari özelliğın amacını hayal etmek istemedim. Ben yaptım ben tiyatroya eve döndüğünde, ancak, çok uzun bir banyo hayal etmek istiyorum. Yıkım olurdu. Güçlü fırçalama. Gözlerimin hayatta kalması için dua edebildim sadece.

Ben tiksintimi dile getiremeden, çevremde iki gölge hareket etti. Döndüm, elim botumdaki bıçağa uçtu, öncegölgeler şekillendi. Korkunç derecede tanıdık, korkunç derecede nahos iki adam bana kötü kötü bakarken sustum.

Andre ve Grue.

Babette'e dik dik baktım, bıçak hâlâ yumruğumdaydı. "Ne edilir onlar burada?"

Andre sesimi duyunca öne eğildi, karanlıkta gözlerini yavaşça kırptırdı. "Bu mu . . . "

Grue yüzümü aradı, bıyıklarımın üzerinden atladı ve koyu renk kaşlarımda ve turkuaz gözlerimde, çilli burnumda ve bronzlaşmış tenimde oyalandı. Kötü bir gülümseme yüzünü böldü. Ön dişi kırılmıştı. Ve sarı. "Merhaba, Lou Lou."

Onu görmezden gelerek, Babette'e anlamlı bir bakış attım. "Bu anlaşmanın bir parçası değildi."

"Ah, sakın ol Louise. Çalışıyorlar." Kendini az önce boşalttıkları tahta sandalyelerden birine attı. "Sahibem onları güvenlik olarak tuttu."

"Güvenlik?" Coco kendi bıçağını almak için paltosuna uzanarak alay etti. Andre dişlerini gösterdi. "Röntgencilik ne zamandan beri güvenlik olarak kabul ediliyor?"

"Bir müşteriden rahatsız olursak, tek yaptığımız kapıyı iki kere tıklatmak olur ve bu sevimli beyler araya girer." Babette ayağıyla tembelce portreleri işaret ederek solgun, yaralı bir ayak bileğini ortaya çıkardı. "Onlar kapılar, mon amour . Anında erişim."

Madam Labelle bir aptaldı. Bunun tek açıklaması buydu. . . peki, aptallık.

Tanıdığım en aptal hırsızlardan ikisi olan Andre ve Grue, East End'deki bölgemizi sürekli olarak ihlal ettiler. Nereye gidersek gidelim - genellikle iki adım geriden - ve nereye giderse gitsinler.gittiler, zabıta da kaçınılmaz olarak gitti. İri, çirkin ve gürültülü ikili, East End'de başarılı olmak için gereken incelik ve beceriden yoksundu. Ve beyinler.

Herhangi bir şeye anında erişimle ne yapacaklarını düşünmekten korkuyordum . Özellikle seks ve şiddet. Ve bu belki vardı az bu ticari işlem herhangi bir örnek olarak hizmet edersem, bu genelev duvarları içinde oluyor mengene.

"Merak etme." Babette düşüncelerimi okuyormuş gibi ikisine küçük bir gülümseme gönderdi. "Bilgi sızdırırlarsa hanımım onları öldürür. Öyle değil mi beyler ?"

Sırıışları kayboldu ve sonunda gözlerinin etrafındaki renk değişikliğini fark ettim. çürükler Hâlâ bıçağımı indirmedi. "Ve bilgi sızmasını onlara ne tutar için metresine?"

"İyi . . " Babette ayağa kalktı, yanımızdan geçerek koridordaki bir portreye doğru ilerledi. Bir elini yanındaki küçük altın düğmeye kaldırdı. "Sanırım bu onlara ne vermeye istekli olduğuna bağlı."

"Nasıl vermek hakkında tüm the- size bir bıçak"

"Ah, ah, ah!" Babette ben ilerlerken düğmeye bastı, bıçağı kaldırdı ve fahişenin gözlerinin üzerindeki altın mandallar açıldı. Madam Labelle ve Tremblay'in boğuk sesleri koridoru doldurdu.

"Dikkatli düşün, mon amour ," diye fısıldadı Babette. "Değerli yüzüğünüz yan odada olabilir. Gelin, kendiniz görün." Kenara çekildi, parmağı hala düğmeye basarak portrenin önünde durmama izin verdi.

Bir lanet mırıldanarak, fahişenin gözlerinden görmek için parmak uçlarımda yükseldim.

Tremblay, salonun pelüş çiçekli halısında bir yol çizdi. Sabah güneşinin her şeyi yumuşak, altın rengi bir ışıkla yıkadığı ve alnında boncuk boncuk terlerin aktığı bu pastel odada daha solgun görünüyordu. Dudaklarını gergin bir şekilde yalayarak, kapının yanındaki şezlongdan kendisini izleyen Madam Labelle'e baktı. Otururken bile asil zarafet yayıyordu, boynu dümdüz ve elleri kenetlenmişti.

"Sakin olun, Mösyö Tremblay. Sizi temin ederim ki gerekli fonları bir hafta içinde alacağım. En fazla iki hafta."

Başını sertçe salladı. "Çok uzun."

"İstedığınız fiyat için yeterince uzun olmadığı iddia edilebilir. Sadece kral böyle astronomik bir meblağı karşılayabilirdi ve onun sihirli yüzüklere ihtiyacı yok."

Kalbim boğazımda atıyordu, Coco'ya bakmak için geri çekildim. Kaşlarını çattı ve daha fazla kuron için paltosunu kazdı . Andre ve Grue onları neşeli sırtışırlarla cebe indirdi.

Yüzüğü çaldıktan sonra derilerini diri diri yüzeceğime söz vererek dikkatimi salona verdim.

"Ve—ve size başka bir alıcım olduğunu söylersem?" diye sordu Tremblay.

"Size yalancı derdim, Mösyö Tremblay. Kızınızın başına gelenlerden sonra mallarınıza sahip olmakla övünmeye devam edemezsiniz."

Tremblay ona bakmak için döndü. "Kızımdan bahsetme."

Eteklerini düzelten Madam Labelle, onu tamamen görmezden geldi. "Gerçekten de hâlâ büyüğü karaborsada olmana şaşırdım doğrusu. Başka bir kızınız var, değil mi?"Cevap vermeyince gülümsemesi küçüldü ve acımasızlaştı. Muzaffer. "Cadılar zalimdir. Yüzüğün sizde olduğunu öğrenirlerse, gazabı kalan ailenize olacaktır. . . hoş olmayan."

Yüzü morarmış, ona doğru bir adım attı. "İfadenizi takdir etmiyorum."

"O halde tehdidimi takdir edin, mösyö . Beni kırma, yoksa yapacağın son şey olur."

Bir homurtuyu boğarak, şimdi sessiz kahkahalarla titreyen Coco'ya tekrar baktım. Babette bize baktı. Sihirli yüzükler bir yana, bu konuşma kırk kuron değerinde olabilirdi . Tiyatro bile bu melodramatiklerle karşılaştırıldığında solgundu.

"Şimdi söyleyin bana," diye mırıldandı Madam Labelle, "başka bir alıcınız var mı?"

" Putain ." Başını isteksizce sallamadan önce birkaç uzun saniye boyunca ona baktı. "Hayır, başka alıcım yok. Aylarca eski bağlantılarımla olan tüm bağlarımdan vazgeçerek – tüm envanteri temizleyerek – ama bu yüzükle geçirdim . . ." Sertçe yutkundu ve ifadesindeki sıcaklık titredi. "Bunu kimseye söylemeye korkuyorum, iblisler ona sahip olduğumu anlamasın."

"Onların herhangi bir ürününün reklamını yapmak akıllıca değildi."

Tremblay cevap vermedi. Gözleri uzak, perili, sanki bizim göremediğimiz bir şey görüyormuş gibi kaldı. Boğazım anlaşılmasın bir şekilde sıkıştı. Madame Labelle, çektiği eziyetten habersiz, acımasızca devam etti. "Olmasaydın, belki sevgili Filippa hâlâ bizimle olurdu..."

Kızının adına başını kaldırdı ve gözleri - hayır daha uzun süredir perili - şiddetli bir amaçla parlıyordu. "İblislerin ona yaptıkları için yandığını göreceğim."

"Ne kadar aptalsın."

"Affınıza sığınırım?"

"Düşmanlarımla işini bilmeyi kendime iş edindim , mösyö ." Zarif bir şekilde ayağa kalktı ve adam yarım adım geri tökezledi. "Artık onlar da sizin düşmanınız oldukları için size bir tavsiye vermeliyim: 'cadıların işlerine karışmak tehlikelidir. İntikamını unut. Bu gölgeler ve sihir dünyası hakkında öğrendiğin her şeyi unut. Bu kadınların karşısında inanılmaz derecede üstün ve ne yazık ki yetersizsin. Ölüm, işkencelerinin en nazikidir - yalnızca onu hak edenlere verilen bir armağandır. Bunu sevgili Filippa'dan öğrendiğini düşünürsün."

Ağzı büküldü ve öfkeyle tükürerek tam boyuna yükseldi. Madam Labelle hâlâ onun birkaç santim ötesindeydi. "E-Çizgiyi aşırıyorsun."

Madam Labelle ondan çekinmedi. Bunun yerine, hiç etkilenmemiş bir şekilde elini elbisesinin korsajına indirdi ve eteğinin kıvrımlarından bir yelpaze çıkardı. Sırtından bir bıçak fırladı.

"Görüyorum ki tatlılar bitti. Tamam öyleyse. Hadi işimize bakalım." Cihazı tek bir gösterişte yayarak aralarında havalandırdı. Tremblay bıçağın ucuna ihtiyatla baktı ve bir adım attı. "Eğer seni yüzüğünden almamı istersen, bunu şimdi ve burada yapacağım - istediğin fiyattan beş bin altın kuron daha azına."

Boğazından garip bir boğulma sesi kaçtı. "Sen delisin-"

"Olmazsa," diye devam etti, sesi sertleşerek, "burayı kızının boynunda bir ilmekle terk edeceksin. Adı Célie, değil mi? La Dame des Sorcières, gençliğini kurutmaktan, tenindeki ısıltıyı, saçlarındaki ısıltıyı içmekten keyif alacak. Cadıların onunla işi bittiğinde tanınmaz hale gelecek. Boş. Bozuldu. Tıpkı Filippa gibi."

"Sen—sen—" Tremblay'in gözleri şişti ve parlak alnında bir damar belirdi. " Çok iyi ! Bunu bana yapamazsın. Sen yapamazsın -"

"Haydi, mösyö , bütün günüm yok. Prens Amandine'den döndü ve şenlikleri kaçırmak istemiyorum."

Çenesi inatla kalkmıştı. "Ben... o yanımda değil."

Kahretsin. Hayal kırıklığı içime çöktü, acı ve keskin. Coco bir küfür mırıldandı.

"Sana inanmıyorum." Odanın karşısındaki pencereye giden Madam Labelle aşağıya baktı. "Ah, Mösyö Tremblay, sizin gibi bir beyefendi nasıl olur da kızınızı bir genelevin önünde beklemeye bırakır? Çok kolay bir av."

Şimdi bol bol terleyen Tremblay, ceplerini boşaltmak için acele etti. "Yemin ederim bende yok! Bak bak!" Ceplerinin içindekileri ona doğru iterken yüzümü daha da yaklaştırdım: işlemeli bir el bezi, gümüş bir cep saati ve bir avuç dolusu bakır kuron . Ama yüzük yok. "Lütfen kızınızı rahat bırakın! O bu işe karışmaz!"

O kadar zavallı bir görüntü yaptı ki, bunun için üzülmüş olabilirim. eğer tüm planlarımı alt üst etmeseydi. Bununla birlikte, titreyen uzuvlarının ve kül rengi yüzünün görüntüsü beni kinci bir zevkle doldurdu.

Madam Labelle benim duygularımı paylaşıyor gibiydi. Teatral bir şekilde içini çekti, elini pencereden indirdi ve -merakla- doğrudan arkamda durduğum portreye bakmak için döndü. Geriye doğru yuvarlanarak kışımın üzerine düştüm ve bir laneti ısırdım.

"Nedir?" Coco yanıma çömelerek fısıldadı. Babette kaşlarını çatarak düğmeyi bıraktı.

"Şşş!" Ellerimi çılgınca sallayarak salonu işaret ettim. Sanırım -kelimeleri ağızma aldım , konuşmaya cesaret edemedim- beni gördü .

Coco'nun gözleri alarmla açıldı.

Sesi ince duvardan kısılmış ama duyulabilir bir şekilde yaklaşırken hepimiz donakaldık. "Lütfen söyleyin, mösyö . . . nerede peki?"

Yüce cehennem. Coco ve ben inanılmaz bir şekilde gözleri kilitledik. Portreye geri dönmeye cesaret edemesem de duvara daha da yaklaştım, sıcak ve kendi yüzüme karşı rahatsız edici bir nefes aldım. Cevap ver ona, diye sessizce yalvardım. Bize söyle .

Mucizevi bir şekilde, diye onayladı Tremblay, onun ateşli sesi, müziğin en tatlısından daha yumuşak yanıt verdi. " Kentteki evimde kilitli, seni salop cahil -"

"Bu olur, Mösyö Tremblay." Salon kapıları açılınca neredeyse gülümsediğini görebiliyordum. Benimkiyle uyuştu. "Umarım kızınızın iyiliği için yalan söylemiyorsunuzdur. Senin paranla şafakta evinize geleceğim. Beni bekletme."

Chasseur

Lou
"Dinliyorum."

Kalabalık pastanede oturan Bas , dantel kravatına bir damla bile dökmemeye dikkat ederek dudaklarına bir kaşık dolusu çikolatalı chaud kaldırdı . Bir parçamı ona fırlatma dürtüsüne direndim. Planladığımız şey için ona iyi bir ruh halinde ihtiyacımız vardı.

Hiç kimse Bas'ın yaptığı gibi bir aristokrati dolandıramaz.

Kaşığımı ona doğrultarak, "Bunun gibi," dedim, "ödeme olarak Tremblay'in kasasındaki diğer her şeyi cebe indirebilirsin, ama yüzük bizim."

Öne doğru eğildi, koyu gözleri dudaklarıma yerleşti. Bıyığımdaki çikolatayı sinirli bir şekilde fırçaladığımda sırttı. "Ah evet. Sihirli bir yüzük. İtiraf etmeliyim ki böyle bir nesneyle ilgilenmenize şaşırdım. Tüm sihirden vazgeçtiğini sanıyordum?"

"Yüzük farklı."

Gözleri yine dudaklarımı buldu. "Tabiki öyle."

"Bas." Parmaklarımı anlamlı bir şekilde yüzünün önünde şıklattım. "Odaklan lütfen. Bu önemli."

Bir keresinde Cesarine'e geldiğimde Bas'ı oldukça yakışıklı bulmuştum. Mahkemelik olacak kadar yakışıklı. Kesinlikle öpülecek kadar yakışıklı. Dar masanın karşısından çenesinin karanlık çizgisine baktım. Daha tutkulu gecelerimizden birinde onu ısırdığım yerde, kulağının hemen altında, sakalının gölgesinde saklanan küçük bir yara izi hâlâ vardı.

Hatıraya hüznle iç geçirdim. En güzel kehribar derisine sahipti. Ve çok sıkı küçük bir kış.

Aklımı okumuş gibi güldü. "Pekala Louey, düşüncelerimi toparlamaya çalışacağım - sen de aynısını yaptığın sürece." Çikolatasını karıştırarak, sırtarak arkasına yaslandı. "Yani . . . bir aristokrati soymak istiyorsun ve elbette rehberlik için efendiye geldin."

Sırttım ama dilimi ısırdım. Üçüncü kuzeni bir barondan iki kez ayrıldığı için Bas, aristokrasinin bir parçası olma ve aynı zamanda onun bir parçası olmama gibi tuhaf bir konuma sahipti . Akrabasının zenginliği, en iyi modaları giymesine ve en şık partilere katılmasına izin verdi, ancak aristokratlar adını hatırlama zahmetine girmede. Değerli eşyalarından kurtulmak için söz konusu partilere sık sık katıldığı için yararlı bir hafiflik.

"Akıllıca bir karar," diye devam etti, "Tremblay gibi tılsımlar katman katman güvenlik kullanır: kapılar, kilitler, korumalar ve köpekler, bunlardan sadece birkaçı. Muhtemelen kızına olanlardan sonra. Cadılar onu gecenin köründe çaldılar, değil mi? Korumalarını artırmış olacak."

Filippa kışında gerçek bir baş belası olmaya başladı.

Kaşlarımı çatarak pastanenin penceresine baktım. Her şekilde Orada muhteşem bir teşhir için tünemiş hamur işleri: buzlu kekler, şekerli ekmekler ve çikolatalı tartletler, ayrıca her renkten makaron ve meyveli tatlılar. Ahududu eklerleri ve elmalı tart tatlısı teşhiri tamamladı.

Bununla birlikte, tüm bu çöküşten sonra, tarçınlı ve tatlı kremalı muazzam yapışkan çörekler ağzımı gerçekten sulandırdı.

Coco sanki sıraya girmiş gibi kendini yanıımızdaki boş koltuğa attı. Bir tabak yapışkan çörekleri bana doğru uzattı. "Buraya."

Onu öpebilirdim. "Sen bir tanrıçasın. Doğru olduğunu biliyorsun?"

"Açıkça. Sadece daha sonra kusarken saçını tutmamı bekleme - ah, bana bir gümüş kuron borçlusun ."

"Cehennem gibi. Bu da benim param-"

"Evet, ama istediğin zaman Pan'dan yapışkan bir çörek çıkarabilirsin. Couronne bir hizmet ücrettir."

Omzumun üzerinden tezgahın arkasındaki kısa boylu, tombul adama baktım: Johannes Pan, olağanüstü pastacı ve yarım akıllı. Ancak daha da önemlisi, Matmazel Lucida Bretton'un yakın kişisel dostu ve sırdaşıydı.

Ben Matmazel Lucida Bretton'dım. Sarışın bir perukla.

Bazen takım elbise giymek istemiyordum ve Pan'ın daha nazik seks için bir zaafi olduğunu çabucak keşfettim. Çoğu gün sadece kirpiklerimi savurmak zorunda kalıyordum. Diğerleri biraz daha fazla almak zorunda kaldım. . . yaratıcı. Bas'a gizli bir bakış attım. Son iki yılda zavallı Matmazel Bretton'a her türlü iğrenç şeyi yaptığını bilmiyordu.

Pan bir kadının gözyaşlarına dayanamadı.

"Bugün erkek gibi giyindim." İlk çöreğin içine soktum, yarısını hiç terbiyesizce ağzıma tıktım. "'yanlar, 'e prffers" - sertçe yutkundum, gözlerim sulandı - "sarışınlar."

Beni izlerken Bas'ın karanlık bakışlarından ısı yayılıyordu. "O halde beyefendinin zevki kötü."

"İck." Coco gözlerini devirerek ağzını kapattı. "Rahat bırak, olur mu? Üzülmek sana yakışmıyor."

"Bu takım sana yakışmıyor..."

Onları çekişmeye bırakarak dikkatimi çöreklerle verdim. Coco, beş kişiyi besleyecek kadar tedarik etmiş olsa da, meydan okumayı kabul ettim. Ancak içinde üç çörek, ikisi iştahımı bile açmıştı. Tabağımı sertçe ittim.

"Zaman lüksümüz yok Bas," diye sözünü kestim, tam Coco masanın üzerinden ona atlayacak gibi görünüyordu. "Yüzük sabah gitmiş olacak, bu yüzden bu gece olmalı. Bize yardım edecek misin etmeyecek misin?"

Sesim karşısında kaşlarını çattı. "Şahsen, tüm yaygara hakkında ne olduğunu anlamıyorum. Güvenlik için görünmezlik halkasına ihtiyacınız yok. Seni koruyabileceğimi biliyorsun."

Pfft . Boş sözler. Belki de bu yüzden onu sevmekten vazgeçmiştim.

Bas pek çok şeydi—çekici, kurnaz, acımasız—ama bir koruyucu değildi. Hayır, daha önemli şeyler için fazlasıyla endişeliydi, ilk belada canını kurtarmak gibi. Ona karşı tutmadım. O oldu sonuçta bir adam ve onun öpüşme daha fazla onun için yapmıştı.

Coco ona baktı. Biz söylediğim gibi"sizi-s everal kez-itkullanıcıya görünmezlikten daha fazlasını verir."

"Ah, dostum , itiraf etmeliyim ki dinlemedim."

Masanın üzerinden ona bir öpücük üfleyerek sırtıttığında, elleri yumruk şeklinde kıvrıldı. " Borde! Yemin ederim, bir gün ben..."

Damarını kesemeden müdahale ettim. "Kullanıcıyı büyüye karşı bağışık kılıyor. Bir nevi Chasseurs' Balisardas gibi." Bakışlarım Bas'a kaydı. "Bunun bana ne kadar yararlı olabileceğini anlamışsınızdır herhalde."

Sırtışı yok oldu. Yavaşça kravatıma dokunmak için uzandı, parmakları yara izini sakladığı yeri takip etti. Omurgamdan aşağı soğuklar yükseldi. "Ama seni bulamadı. Hâlâ güvendesin."

"Şimdilik."

Uzun bir süre bana baktı, eli hala boğazıma doğru kalkmıştı. Sonunda içini çekti. "Ve bu yüzüğü almak için ne gerekiyorsa yapmaya hazır mısın?"

"Evet."

"Hatta . . . büyü?"

Sertçe yutkundum, parmaklarımı onunkilerin arasından geçirip başımla onayladım. Ellerimizi masaya bıraktı. "Pekala öyleyse. Sana yardım edeceğim." Pencereden dışarı baktı, ben de bakışlarını takip ettim. Prensın geçit töreni için giderek daha fazla insan toplanmıştı. Çoğu kişi elle tutulur bir heyecanla gülüp sohbet etse de, yüzeyin hemen altında, ağızlarının sıkılığında ve gözlerinin keskin, hızlı hareketlerinde huzursuzluk vardı. "Bu gece," diye devam etti, "kral, oğlunu Amandine'den eve getirmek için bir balo ayarladı. Tüm aristokrasinin sahip olduğu Mösyö Tremblay da dahil olmak üzere davet edildi.

"Uygun," diye mırıldandı Coco.

Hepimiz aynı anda caddedeki bir kargaşayla gerildik, gözlerimiz kalabalığın arasından çıkan adamlara kilitlendi. Kraliyet mavisi paltolarına bürünmüş olarak , kalplerinin üzerinde gümüş hançerler tutarak - her gümlleme , gümlleme , çizmelerinin gümbürtüsü mükemmel bir şekilde

senkronize edilmiş- üçlü sıralar halinde yürüdüler . Polisler her iki taraftan da onları kuşatarak bağırarak ve yayaları kaldırımlara yönlendirdi.

Kovalayıcılar.

Avcılar olarak Kilise'ye yeminli Chasseurs, Belterra krallığını okültten, yani Dames Blanche'lardan veya Belterra'nın dar kafalı önyargılarına musallat olan ölümcül cadılardan korudu. Chasseurs'un yaklaşmasını izlerken, sessiz bir öfke damarlarımda gezindi. Sanki biz karışmalarına idi. Sanki bu topraklar bir zamanlar bize ait değilmiş gibi .

Senin kavgan değil . Çenemi kaldırarak kendimi zihinsel olarak salladım. Kilise ve cadılar arasındaki eski kan davası artık beni etkilemiyordu - büyücülük dünyasını geride bıraktığımdan beri.

"Burada olmamalısın, Lou." Coco'nun gözleri, cadde boyunca sıralanan Chasseur'ları takip ederek kraliyet ailesine kimsenin yaklaşmasını engelledi. Geçit töreni birazdan başlayacaktı. "Tiyatroda tekrar bir araya gelmeliyiz. Bu büyüklükteki bir kalabalık tehlikelidir. Bela çekmeye mahkumdur."

"Ben kılık değiştirdim." Ağzımdaki yapışkan topuzun etrafında konuşmaya çabalarken, kalın bir şekilde yutkundum. "Beni kimse tanımayacak."

"Andre ve Grue yaptı."

"Sadece sesim yüzünden..."

"Geçit töreni bitene kadar hiçbir yerde toplanmayacağım." Elimi bırakan Bas ayağa kalktı ve müstehcen bir sırıtışla yeleğini okşadı. "Bu büyüklükte bir kalabalık, muhteşem bir para lağıdır ve içinde boğulmayı planlıyorum. İzin verirsiniz."

Şapkasını eğdi ve bizden uzakta pastane masalarını karıştırdı. Coco ayağa fırladı. "O piç, gözden kaybolur kaybolmaz sözünden dönecek. Muhtemelen bizi zabıtaya ya da daha kötüsü Chasseurs'a teslim edecekler. Ona neden güvendiğini bilmiyorum."

Bas'a gerçek kimliğimi açıklamam arkadaşlığımızda bir tartışma konusu olarak kaldı. Gerçek adım. Çok fazla viski ve öpüşmeyle geçen bir geceden sonra olmasına aldırmı. Coco'nun bakışlarından kaçınmak için son çöreği de parçalayarak kararımın pişman olmamaya çalıştım.

Pişmanlık hiçbir şeyi değiştirmede. Artık ona güvenmekten başka çarem yoktu. Geri dönülmez bir şekilde birbirimize bağlıydık.

İstifa ederek içini çekti. "Onu takip edeceğim. Sen git buradan. Bir saat sonra tiyatrodaki buluşalım mı?"

"Bu bir randevu."

Coco ve Bas'tan sadece birkaç dakika sonra pastaneden ayrıldım. Düzinelerce kız prensi görme umuduyla neredeyse histerik bir şekilde dışarıda toplanmış olsa da, kapıyı kapatan bir adamdı.

Gerçekten muazzamdı, başı ve omuzları üzerimdeydi, geniş sırtı ve güçlü kolları ceketinin kahverengi yünü üzerinde gergindi. O da sokağa bakıyordu ama geçit törenini izliyormuş gibi görünmüyordu. Omuzlarını dimdik tuttu, ayaklarını sanki bir dövüşe hazırlanıyormuş gibi dikti.

Boğazımı temizleyip adamı arkadan dürttüm. Hareket etmedi. Onu tekrar dürttüm. Hafifçe kıpırdandı ama yine de içinden geçmem için yeterli değildi.

Doğru. Gözlerimi devirerek omzumu yanına attım ve kendimi onun çevresiyle kapı pervazı arasına sıkıştırmaya çalıştım. Onun hissetti gibiydi o nihayet döndü-ve çünkü temas dirseği ile burun kare beni sopayla.

"Bok!" Burnumu tutarak tökezledim ve o sabah ikinci kez sırt üstü yere düştüm. Gözlerimden hain yaşlar fışkırdı. "Senin derdin ne?"

Hızlı elini uzattı. "Özür dilerim, mösyö . seni görmedim."

"Açıkça." Elini umursamadan ayağa kalktım. Pantolonumu silkeleyerek yanından geçtim ama yine yolumu kesti. Eski püskü paltosu hareketle açıldı ve göğsüne sarılı bir palaska ortaya çıktı. Her şekil ve büyüklükteki bıçaklar üzerimde parıldadı, ama benim kendi damlamı bir taş gibi yapan onun kalbine kınındaki bıçaktı. Parıltılı ve gümüş renginde, kabzasında uğursuzca parıldaayan büyük bir safirle süslenmişti.

kovalayıcı .

başımı eğdim. Bok.

Derin bir nefes alarak kendimi sakın kalmaya zorladım. Şu anki kılığında bana hiçbir tehlike arz etmiyordu. Ben yanlış bir şey yapmadım. Tarçın kokuyordum, sihir değil. Ayrıca—bütün erkekler bir tür konuşulmayan yoldaşlığı paylaşmıyorlar mıydı? Kendi kolektif önemlerinin karşılıklı olarak anlaşılması mı?

" Yaralandınız mı mösyö ?"

Doğru. Bugün bir erkektim . Bunu yapabilirdim.

Kendimi yukarı bakmaya zorladım.

Müstehcen boyunun ötesinde, ilk fark ettiğim şey ceketindeki pirinç düğmelerdi - güneşte bir fener gibi parlayan saçlarının bakır ve altın rengiyle uyumluydu. Düz burnu ve dolgun ağzıyla birleştiğinde, onu bir Chasseur için beklenmedik şekilde yakışıklı yapıyordu. Sinir bozucu derecede yakışıklı. Bakmadan edemedim. Kalın kirpikler, gözleri denizin tam rengini çerçeveliyordu.

Şu anda bana arsız bir şokla bakan gözler.

Bok. Elim düşüşten dolayı yüzümden sarkan bıyığıma gitti.

Cesur bir çabaydı. Erkekler gurur duyabilirken, kadınlar kötü bir durumdan ne zaman kurtulacaklarını biliyorlardı.

"İyiym." Başımı çabucak eğdim ve onun yanından geçmeye çalıştım, artık aramıza mümkün olduğunca fazla mesafe koymaya can atıyordum. Hâlâ yanlış bir şey yapmamış olsam da, kaderi dürtmenin bir anlamı yoktu. Bazen geri dürttü. "Bir dahaki sefere nereye gittiğine dikkat et."

Hareket etmedi. "Sen bir kadınsın."

"İyi tespit." Yine onu iterek geçmeye çalıştım - bu sefer gereğinden fazla güçle - ama dirseğimi yakaladı.

"Neden erkek gibi giyindin?"

"Hiç korse giydin mi?" Onunla yüzleşmek için arkamı döndüm, toplayabildiğim kadar onurlu bir şekilde bıyıklarımı yeniden taktım. "Öyle olsaydı böyle bir soru soracağını zannetmiyorum. Pantolonlar sonsuz derecede daha özgür."

Sanki alnımdan bir kol çıkarmışım gibi bana baktı. Ona ters bir bakış attım ve o da bunu düzeltmek istermiş gibi hafifçe başını salladı. "Ben - özür dilerim matmazel ."

İnsanlar artık bizi izliyordu. Kolumu sonuçsuz bir şekilde çekiştirdim, midemde panik başladı. "Bana izin ver go -"

Tutuşu sadece sıkılaştı. "Seni bir şekilde rahatsız ettim mi?"

Sabırımı tamamen kaybederek tüm gücümle ondan uzaklaştım. "Kıç kemiğimi kırdın!"

Belki onu şoke eden benim kabalığımdı, ama sanki onu ısırılmışım gibi beni serbest bıraktı, bana tiksinti sınırında bir tiksintiyle baktı. "Hayatım boyunca bir bayanın böyle konuştuğunu hiç duymadım."

Ah. Kovalayıcılar kutsal adamlardı. Muhtemelen beni şeytan sandı.

Yanlış yapmazdı.

Babette hakkındaki en iyi izlenimimle kirpiklerimi savurarak uzaklaşırken ona kedi gibi bir gülümseme sundum. Beni durdurmak için hiçbir hamle yapmadığında göğsümdeki gerginlik azaldı. "Yanlış bayanlarla takılıyorsun, Chass."

"O zaman bir fahişe misin?"

Kusursuz saygıdeğer birkaç fahişe tanımasaydım kafam karışırdı - Babette bunların arasında olmayabilir. Lanet şantajcı. Bunun yerine dramatik bir şekilde iç çektim. "Ne yazık ki, hayır ve Cesarine'in her yerinde kalpler bunun için kırılıyor."

Çenesi kasıldı. "Adınız ne?"

Kısık bir tezahürat dalgası beni cevap vermekten kurtardı. Kraliyet ailesi sonunda sokağımızın köşesini dönmüştü. Chasseur sadece bir saniyeliğine döndü, ama ihtiyacım olan tek şey buydu. kaymaözelliikle hevesli bir grup genç kızın arkasında -sadece köpeklerin duyabileceği bir sesle prensin adını haykırıyorlardı- o geri dönmeden gözden kayboldum.

Ancak dirseklerim beni her taraftan itti ve çok geçmeden fark ettim ki kalabalığın arasında savaşmak için çok küçük - çok kısa, çok zayıf -. En azından birini bıçağımla dürtmeden. Kendi dirseğime birkaç dirsek atarak, alayı beklemek için daha yüksek bir yer aradım. Görünmeyen bir yerde.

Orada .

Bir sıçrayışla eski bir kumtaşı binanın pencere pervazını yakaladım, kanalizasyon borusundan yukarı çıktım ve kendimi çatıya çektim. Dirseklerimi korkuluğa dayayarak aşağıdaki sokağı inceledim. Her kapıda kraliyet ailesinin arması olan altın bayraklar dalgalandı ve satıcılar her köşede yiyecek dağıttı. Ağız sulandıran kendi kokuyor rağmen frites ve sosis ve peynir kruvasan, şehir hala balık reeked. Balık ve sigara. burnumu kırıştırdım. Kasvetli gri bir yarımada yaşamanın zevklerinden biri.

Sezarın somutlaşmış gri. Pis gri evler, teneke kutudaki sardalyeler gibi üst üste yığılmıştı ve harap sokaklar kirli gri pazarların ve hatta daha kirli gri limanların yanından geçiyordu. Sürekli var olan bir baca dumanı bulutu her şeyi kapladı.

Boğucuydu, gri. Cansız. Sıkıcı.

Yine de hayatta sıkıcı olmaktan daha kötü şeyler vardı. Ve bacadan daha kötü duman türleri vardı.

Lyon ailesi binamın altından geçerken alkışlar doruğa ulaştı.

Kral Auguste yaldızlı arabasından el salladı, altın bukleler sonbahar sonu rüzgarında uçuşuyordu. Oğlu Beauregard onun yanına oturdu. İkisi daha farklı görünemezdi. İlkinin gözleri ve ten rengi olduğu yerde, ikincisinin kapüşonlu gözleri, sarımsı teni ve siyah saçları annesini tercih ediyordu. Ama gülümsemeleri - ikisi de çekicilik açısından neredeyse aynıydı.

Çok sevimli, bence. Gözeneklerinden küstahlık fışkırıyordu.

Auguste'un karısı arkalarından kaşlarını çattı. Onu suçlamadım. Kocamın el ve ayak parmaklarından daha çok sevgilisi olsaydı ben de kaşlarımı çatardım - bir kocam olmasını planladığımdan değil. Kendimi evliliğe zincirlemeden önce lanetlenirdim.

Aşağıdaki sokakta bir şey değişince, şimdiden sıkılarak arkamı döndüm. İnce bir şeydi, sanki rotanın ortasında rüzgar yön değiştirmiş gibi. Arnavut kaldırımlarından neredeyse algılanamaz bir uğultu yankılandı ve kalabalığın her sesi -her koku, tat ve dokunuş- etere dönüştü. Dünya durgunlaştı. Boynumdaki tüyler diken diken olurken, çatının kenarından uzaklaşarak geriye doğru sendeledim. Sonrasını biliyordum. Tenimdeki hafif enerji fırçasını, kulaklarımdaki tanıdık uğultuyu tanıdım.

Büyü.

Ardından çığlıklar geldi.

Kötüler Kadınların Yolları

Reid

Koku her zaman cadıları takip ederdi. Tatlı ve bitkisel, ancak keskin - çok keskin. Başpiskoposun Ayin sırasında yaktığı tütsü gibi ama daha keskin. Kutsal emirlerimi almamın üzerinden yıllar geçmesine rağmen, buna asla alışmamıştım. Şimdi bile - esintide sadece bir ipucu ile - boğazıma kadar yandı. Beni boğmak. Benimle alay ediyor.

Büyü kokusundan nefret ederdim.

Balisarda bıçağını kalbimin yanından kaydırarak etrafımızdaki eğlence düşkünlerini taradım. Jean Luc bana ihtiyatlı bir bakış attı. "Sorun?"

"Kokusunu alamıyor musun?" diye mırıldandım. "Solgun, ama orada. Onlar çoktan başladılar."

Kendi Balisarda'sını palaskadan göğsünün üzerinden çekti. Burun delikleri genişledi. "Diğerlerini uyaracağım."

Başka bir şey söylemeden kalabalığın arasından süzüldü. O da üniforma giymese de, Kızıldeniz'in Musa için ayrılması gibi kalabalık onun için ayrıldı. Muhtemelen bıçağındaki safir. Fısıltılargiderken onu takip etti ve daha zeki eğlence düşkünlerinden bazıları dönüp bana baktı. Gözleri büyüdü. Gerçekleşme ateşlendi.

Kovalayıcılar .

Bu saldırıdan şüphelenmiştik. Her geçen gün cadılar daha da huzursuzlaşıyordu - bu yüzden kardeşlerimin yarısı üniformalı caddede sıraya dizildi ve diğer yarısı - benim gibi giyinmiş yarısı - kalabalığın içinde açıkça saklandı. Beklemek. Seyretme.

Avcılık.

Orta yaşlı bir adam bana doğru yürüdü. Küçük bir kızın elini tuttu. Aynı göz rengi. Benzer kemik yapısı. Kız evlat.

"Tehlikede miyiz efendim?" More sorusuna döndü. Kaşlar çatıldı. Gözler fırladı. Adamın kızı yüzünü buruşturup bayrağını düşürerek yüzünü buruşturdu. Yere düşmeden önce bir saniye çok uzun süre havada asılı kaldı.

Başım ağrıyor baba, diye fısıldadı.

"Sus, çocuğum." Elimdeki bıçağa baktı ve gözlerinin etrafındaki gergin kaslar gevşedi. "Bu adam bir Chasseur. Bizi güvende tutacak. Öyle değil mi efendim?"

Kızının aksine, büyüünün kokusunu henüz almamıştı. Ama yapardı. Yakın zamanda.

"Bölgeyi hemen boşaltmanız gerekiyor." Sesim düşündüğümünden daha keskin çıkmıştı. Küçük kız yine yüzünü buruşturdu ve babası bir kolunu onun omuzlarına doladı. Başpiskoposun

sözleri kafamda canlandı. Sakinleştir onları, Reid. Korumanın yanı sıra sakinliği ve güveni de aşılamalısınız . Başımı salladım ve tekrar denedim. "Lütfen mösyö , eve dönün. Kapılarınızı ve pencerelerinizi tuzlayın. Bir daha dışarı çıkma-”

Keskin bir çığlık, sözlerimin geri kalanını böldü.

Herkes dondu.

"GİT!" Adamı ve kızını arkamızdaki pastaneye ittim. Diğerleri önlerine çıkanlara aldırmadan peşinden koşmadan önce kapıdan zar zor geçmişti. Cesetler her yöne çarpıştı. Çevremizdeki çığlıklar çoğaldı ve aynı anda her yerden doğal olmayan kahkahalar yankılandı. Bıçağımı yanıma yaklaştırdım ve yaşlı bir kadına tökezleyerek paniklemiş eğlencecilerin arasından geçtim.

"Dikkatli olmak." Dişlerimi gıcırdatarak, o ölmeden önce zayıf omuzlarını yakaladım. Sütü gözleri bana baktı ve yavaş, tuhaf bir gülümseme solmuş dudaklarına dokundu.

Tanrı seni korusun genç adam, diye mırıldandı. Sonra doğal olmayan bir zarafetle döndü ve koşarak geçen insan kalabalığının içinde kayboldu. Arkasında bıraktığı iğrenç, kömürleşmiş kokuyu algılamam birkaç saniyemi aldı. Kalbim bir taş gibi düştü.

"Reid!" Jean Luc kraliyet ailesinin arabasında duruyordu. Düzinelerce kardeşim etrafını sardı, çılgın vatandaşları geri püskürtürken safirler parladı. İlerlemeye başladım ama önümdeki kalabalık değişti ve sonunda onları gördüm.

Cadılar.

Sakin gülümsemelerle, varolmayan bir rüzgarda dalgalanan saçları ile caddede süzöldüler. Üçü. En basit parmak hareketleriyle bedenler etraflarına düşerken gülüyorlardı.

Kurbanlarının ölmemesi için dua etsem de, ölümün daha iyi bir kader olup olmadığını sık sık merak ettim. Daha az şanslı ikinci çocuklarını hatırlamadan ya da belki de insan etine doymak bilmeyen bir iştahla uyandılar. Geçen ay gözleri olmayan bir çocuk bulunmuştu. Başka bir adam uyku yeteneğini kaybetmişti. Bir diğeri, günlerinin geri kalanını kimsenin göremediği bir kadının peşinden koşarak geçirdi.

Her vaka farklı. Her biri bir öncekinden daha rahatsız edici.

“REİD!” Jean Luc kollarını salladı ama onu görmezden geldim. Cadıların kraliyet ailesine doğru ilerleyişini izlerken, huzursuzluk bilinçli düşüncemin hemen ötesine geçti. Yavaşça, acelesiz, onlara doğru koşan Chasseurs taburuna rağmen. Bedenler kuklalar gibi yükseldi ve cadıların etrafında bir insan kalkanı oluşturdu. Bir adamın ileri atılıp kardeşlerimden birinin Balisarda'sına çakılmasını dehşet içinde izledim. Cadılar kıkırdadı ve parmaklarını doğal olmayan şekillerde buruşturmaya devam etti. Her seğirmede çaresiz bir beden yükseldi. Kuklacılar.

Mantıklı gelmedi. Cadılar gizlice çalıştı. Gölgelerden saldırdılar. Onların bu kadar göze çarpması -böyle bir şovmenlik- kesinlikle aptalcaydı. Meğer ki . . .

Tabii büyük resmi gözden kaçırmıyaydık.

Kalabalığın üzerinden bir tünec görmek için sağındaki kumtaşı binalara doğru hücum ettim. Titreyen parmaklarımla duvarı kavrayarak uzuvlarımı tırmanmaya zorladım. Her çukurlu taş bir öncekinden daha yüksek ve daha yüksek görünüyordu - şimdi bulanık. Eğirme. Göğsüm sıkıştı. Kulaklarımda kan uğulduyordu. Aşağı bakma. Yukarı bakmaya devam et -

Çatının kenarında tanıdık bıyıklı bir yüz belirdi. Mavi-yeşil gözler. Çilli burun. Pastanedeki kız.

"Siktir," dedi. Sonra gözden kayboldu.

Kaybolduğu yere odaklandım. Vücudum yenilenmiş bir amaç için hareket etti. Saniyeler içinde kendimi çıkıntının üzerinden çektim ama o çoktan bir sonraki çatıya atlamıştı. Bir eliyle şapkasını kavradı ve diğeriyle orta parmağını kaldırdı. kaşlarımı çattım. Küçük kafir, bariz saygısızlığına rağmen benim endişem değildi.

Dünya eğilip döndüğünde destek almak için çıkıntıya tutunarak aşağıya baktım.

İnsanlar caddelerde sıralanan dükkanlara akın etti. Çok fazla. Çok fazla. Esnaf, kapılara en yakın olanlar ezilirken düzeni sağlamakta zorlandı. Pastane sahibi kendi kapısına barikat kurmayı başarmıştı. Cadılar yaklaşırken dışarıda kalanlar çığlık atıp pencerelere vurdular.

Kaçırdığımız bir şey var mı diye kalabalığı taradım. Artık yirmiden fazla ceset cadıların etrafında dönüyordu - bazıları bilinçsiz, başları sallanmış ve diğerleri acı içinde uyanıktı. Bir adam, sanki hayali bir çarmıha zincirlenmiş gibi, açık kartallarla asılıydı. Sessiz çığlıklarla açılıp kapanan ağızdan dumanlar yükseliyordu. Başka bir kadının kıyafetleri ve saçları sanki suyun altındaymış gibi etrafında uçuşuyor ve çaresizce havada pençeleşiyordu. Yüz maviye dönüyor. Boğulma.

Her yeni korkuyla birlikte daha fazla Chasseur ileri atıldı.

Yüzlerindeki şiddetli koruma dürtüsünü uzaktan bile görebiliyordum. Ama çaresizlere yardım etme telaşında, gerçek görevimizi unutmuşlardı: kraliyet ailesini. Artık sadece dört adam arabanın etrafını sarmıştı. İki Kovalayıcı. İki kraliyet muhafızı. kotLuc, kral emirler verirken kraliçenin elini tuttu - bize, muhafızına, dinleyen herkese - ama gürültülü gürültü her kelimayı yuttu.

Arkalarında, her şekilde önemsiz, cadı süründü.

Durumun gerçekliği beni delip geçti, nefesimi kesti. Cadılar, lanetler - hepsi birer gösteriydi. Dikkat dağıtma .

Durup düşünmeden, yerle arasındaki korkunç mesafeyi kabul ederek, tahliye borusunu tuttum ve çatının kenarından atladım. Teneke gıcırdadı ve ağırlığımın altında büküldü. Yarı yolda, kumtaşından tamamen ayrıldı. Sıçraydım -kalbim boğazıma sımsıkı yapıştı- ve çarpmaya hazırlandım. Yere çarptığımda sarsıcı bir acı bacaklarıma yayıldı ama durmadım.

"Jean Luc! Arkanda!"

Bana bakmak için döndü, gözleri benimkiyle aynı anda cadıya indi. Anlayış doğdu. "Eğil!" Kralı vagonun zeminine indirdi. Geri kalan Chasseur'lar onun bağırması üzerine arabanın etrafında koştu.

Cadı kambur omzunun üzerinden bana baktı, yüzüne aynı tuhaf sırıtış yayıldı. Bileğini salladı ve etrafımızdaki iğrenç koku yoğunlaştı. Parmak uçlarından bir hava patlaması çıktı ama sihir bize dokunamadı. Balisardalarımızla değil. Her biri, erimiş bir damla Aziz Konstantin'in orijinal kutsal kalıntısıyla dövülmüştü ve bizi cadıların büyüüne karşı bağışık kılmıştı. Hastalıklı tatlı havanın hızla geçtiğini hissettim, ama beni caydırmak için hiçbir şey yapmadı. Kardeşlerimi caydıracak bir şey yok.

Bize en yakın gardiyanlar ve vatandaşlar o kadar şanslı değildi. Onlargeri uçtu, vagona ve cadde boyunca sıralanan dükkanlara çarptı. Kardeşlerimden biri onlara yardım etmek için görevinden ayrıldığında cadının gözleri zaferle parladı. Hızlıca -doğal olamayacak kadar hızlı- vagonun kapısına doğru ilerledi. Prens Beauregard'ın inanılmaz yüzü, kargaşanın üzerinde belirdi. Ağzını bükerek ona hırladı. Ellerini kaldıramadan onu yere indirdim.

O yarım onun bir yaşa gelmiş bir kadının gücü ile savaşıyor adam yarısında onu yaşa tekme ve ısırma ve o ulaşabilir bana her santimini isabet. Ama çok ağırdım. Onu vücudumla boğdum, ellerini omuzlarını yerinden çıkaracak kadar başının üstünde burktum. Bıçağı boğazına dayadım.

Ağzımı kulağına yaklaştırdığımda sustu. Bıçak biraz daha derine indi. "Tanrı ruhunuza merhamet etsin."

O zaman güldü - tüm vücudunu sallayan harika, kıkırdayan bir kahkaha. Kaşlarımı çattım, arkama yaslandım ve dondum. Altımdaki kadın artık bir cadı değildi. Kadim yüzünün pürüzsüz, porselen bir cilde dönüşmesini dehşet içinde izledim. Kırılğan saçları omuzlarından aşağı gür ve kuzgun gibi akarken.

Kapüşonlu gözlerle bana baktı, yüzünü kendime doğru kaldırırken dudakları aralandı. Ben bile hareket, bilmiyordum-Bayer'in düşünemedim istediği to-ama bir türlü dudaklarını mayın fırçalanmış uzağa önce pislik başardı.

Ve işte o zaman hissettim.

Karnının sert, yuvarlak şekli mideme bastırdı.

Tanrım .

Her düşünce kafamdan boşaldı. Geriye sıçradım - ondan, o şeyden uzaklaştım - ve ayağa fırladım. Uzaktaki çığlıklar kesildi. Yerdeki cesetler kıpırdandı. Kadın yavaşça ayağa kalktı.

Şimdi derin kan kırmızısına bürünmüş, elini şişmiş rahmine koydu ve gülümsedi.

Zümrüt gözleri, solgun ve iri gözlü, arabalarında çömelmiş olan kraliyet ailesine kaydı. Seyretme. " Vatanımızı geri alacağız Majesteleri," diye mırıldandı. "Sizi defalarca uyardık. Sözlerimize kulak asmadın. Yakında atalarımız gibi küllerinin üzerinde dans edeceğiz' dedi.

Gözleri benimkilerle buluştu. Porselen derisi bir kez daha sarktı ve kuzgun saçlar yeniden ince gümüş tutamlara dönüştü. Artık o güzel, hamile kadın değil. Yine cadı. Bana göz kırptı. Bu jest, bitkin yüzünde ürperticiydi. "Bunu yakında tekrar yapmalıyız, yakışıklı."

konuşmadım. Daha önce hiç böyle bir kara büyü görmemiştim - insan vücuduna bu kadar saygısızlık. Ama cadılar insan değildi. Onlar engereklerdi. Şeytanlar vücut bulur. Ve neredeyse-

Dişsiz sırtışı sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi genişledi. Ben hareket edemeden - kılıcımı kınından çıkarıp onu ait olduğu Cehenneme geri göndermeden önce - topuğunun üzerinde döndü ve bir duman bulutu içinde gözden kayboldu.

Ama bana bir öpücük göndermeden önce değil.

Saatler sonra başpiskoposun çalışma odasında kalın yeşil halı ayak seslerimi boğdu. Süslü ahşap paneller penceresiz alanı kapladı odanın duvarları. Bir şömine masasının üzerine saçılmış kağıtlara titrek ışık saçıyordu. Zaten arkasında oturan Başpiskopos, karşısındaki tahta sandalyelerden birine oturmamı işaret etti.

oturdum. Kendimi onun bakışlarıyla buluşmaya zorladım. İçimdeki yakıcı aşağılanmayı görmezden geldi.

Kral ve ailesi geçit töreninden yara almadan kurtulmuş olsa da, pek çoğu kurtulamamıştı. İkisi ölmüştü - bir kız kardeşinin elinde, diğeri de kendi başına. Düzinelercesi daha görünür bir yaralanmaya sahip değildi, ancak şu anda iki kat yukarıdaki yataklara bağlandı. Bağırın. Dillerde konuşmak. Gözünü kırpmadan tavana bakmak. Boş. Rahipler onlar için ellerinden geleni yaptılar, ancak çoğu iki hafta içinde akıl hastanesine nakledilecekti. Büyücülüğe maruz kalanlar için insan tıbbının yapabileceği çok şey vardı.

Başpiskopos beni sivri uçlu parmakların üzerinden süzdü. Çelik gözler. Sert ağız. Şakaklarında gümüş çizgiler var. "Bugün iyi iş çıkardın, Reid."

Kaşlarımı çatarak oturduğum yerde kıpırdandım. "Sayın?"

Buruk bir şekilde gülümsedi ve öne eğildi. "Siz olmasaydınız, kayıplar çok daha büyük olurdu. Kral Auguste sana borçlu. Senin övgülerini söylüyor." Masasının üzerindeki gevrek bir zarfı işaret etti. "Gerçekten de senin şerefine bir balo düzenlemeyi planlıyor."

Utancım daha çok yandı. Sırf irade gücümle yumruklarımı açmayı başardım. Kimsenin övgüsünü hak etmedim - kralın değil, özellikle de atalarımın övgüsünü değil. Bugün onları başarısızlığa uğratmıştım. Kardeşlerimin ilk kuralı çiğnendi: Bir cadının yaşamasına izin vermeyeceksin .

Dört acı çektim.

Daha da kötüsü—ben aslında—ben isterdim—

Sandalyemde titredim, bu düşüncüyü bitiremedim. "Kabul edemem efendim."

"Ve neden olmasın?" Kara kaşlarını kaldırdı, bir kez daha arkasına yaslandı. Onun incelemesi altında küçüldüm. "Görevini yalnızca sen hatırladın. Cadının ne olduğunu bir tek sen anladın."

"Jean Luc-"

Sabırsız elini salladı. "Alçakgönüllülüğün dikkat çekiyor Reid, ama sahte alçakgönüllülük yapmamalısın. Bugün hayat kurtardın."

"Ben- Efendim, ben-" Kelimeleri yutkunarak kararlı bir şekilde ellerime baktım. Kucağıma bir kez daha yumruk attılar.

Her zaman olduğu gibi, Başpiskopos açıklama yapmadan anladı. "Ah. . . Evet." Sesi yumuşadı. Başımı kaldırıp bana anlaşılabilir bir ifadeyle baktığını fark ettim. "Jean Luc bana talihsiz karşılaşmanızdan bahsetti."

Sözler hafif olsa da, arkalarındaki hayal kırıklığını duydum. Utanç büyüdü ve içimde bir kez daha çöktü. başımı eğdim. "Üzgünüm efendim. Başıma ne geldiğini bilmiyorum."

Büyük bir iç çekti. "Üzülme oğlum. Kadınların ve özellikle bir cadının yolları kötüdür. Onların hileleri sınır tanımıyor."

"Affedersiniz efendim ama daha önce hiç böyle bir sihir görmemiştim. Cadı - bir cadıydı, ama o. . . değişti." Tekrar yumruklarına baktım. Kelimeleri çıkarmaya kararlı. "Güzel bir kadına dönüştü." Derin bir nefes aldım ve çenemi sıkarak yukarı baktım. "Çocuklu güzel bir kadın."

Dudağı kıvrıldı. "Anne."

"Sayın?"

Ayağa kalktı, ellerini arkasında birleştirdi ve yürümeye başladı. "Cadıların kutsal sayılan öğretilerini unuttun mu Reid?"

Kulaklarım yanarak başımı sertçe salladım ve çocukluğumun sert hizmetlilerini hatırladım. Kutsal alanın yanındaki seyrek sınıf. Elimde solmuş İncil.

Cadılar, Rabbimize ve Kurtarıcımıza ibadet etmezler ve Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'un kutsal üçlemesini kabul etmezler. Başka bir üçlüyü, putperest bir üçlüyü yüceltirler. Üçlü Tanrıça.

Kilisede büyümemiş olsam bile, her Kovalayıcı, yemin etmeden önce cadıların şeytani ideolojisini öğrendi.

"Kız, Anne ve Kocakarı," diye mırıldandım.

Onaylarcasına başını salladı ve içime sıcak bir memnuniyet yayıldı. "Doğum, yaşam ve ölüm döngüsünde kadınlığın vücut bulmuş hali. . . Diğer şeylerin yanı sıra. 'Tabii ki küfür.' Sırttı ve başını salladı. "Sanki Tanrı bir kadın olabilirmiş gibi."

Kaşlarımı çatarak gözlerini kaçırdım. "Tabi efendim."

"Cadılar, kraliçeleri La Dame des Sorcières'in tanrıça tarafından kutsandığına inanırlar. Onun - onun - istediği zaman üçlünün biçimlerine geçebileceğine inanıyorlar ." Durdu, bana bakarken ağzını sıkılaştırdı. "Bugün, sanırım La Dame des Sorcières ile bizzat karşılaştınız."

ona boşaldım. "Morgane le Blanc?"

Sertçe başını salladı. "Aynı."

"Ama efendim..."

"Bu, cazibeyi açıklıyor. Kendinizi kontrol edememenizen temel doğa. La Dame des Sorcières, özellikle bu formda inanılmaz derecede güçlü Reid. Cadılar, Anne'nin doğurganlığı, tatmini ve doyumu temsil ettiğini iddia eder. . . cinsellik." Sanki bu kelime ağzında acı bir tat bırakmış gibi yüzü tiksintiyle buruştu. "Senden daha küçük bir adam yenilmişti."

Ama ben istedim . Aramıza sessizlik çökerken yüzüm fiziksel acıya neden olacak kadar yandı. Ayak sesleri duyuldu ve Başpiskoposun eli omzuma indi. "Bunu aklınızdan çıkarın, yoksa yaratık düşüncelerinizi zehirlemesin ve ruhunuzu yozlaştırmasın."

Sertçe yutkundum ve kendimi ona bakmaya zorladım. "Sizi bir daha hayal kırıklığına uğratmayacağım efendim."

"Biliyorum." Tereddütsüz. Belirsizlik yok. Göğsümde bir rahatlama kabardı. "Seçtiğimiz bu hayat -kendimize hakimiyet ve ölçülülük hayatı- zorluklarla dolu değil." Omuzumu sıktı. "İnsanız. Zamanın başlangıcından beri, bu erkeklerin kötü durumu olmuştur - kadınlar tarafından baştan çıkarılmak. Aden Bahçesi'nin mükemmelliği içinde bile Havva, Adem'i günaha ayarttı."

Bir şey söylemediğimde omzumu bıraktı ve içini çekti. Yorgun, şimdi. "Bu konuyu Tanrı'ya götür, Reid. İtiraf et, O seni aklayacaktır. Ve eğer . . . zamanında . . . Bu belayı yenemezsin, belki sana bir eş almalıyız."

Sözleri gururuma -onuruma- bir darbe gibi çarptı. Öfke içimden geçti. Zor. Hızlı. mide bulandırıcı. Kral bizim kutsal düzenimizi görevlendirdiğinden beri sadece bir avuç kardeşim eş almıştı ve çoğu sonunda konumlarını bırakıp Kiliseyi terk etmişti.

Hala . . . Bir zamanlar bunu düşündüğüm zamanlar olmuştı. Özlemişti hatta. Ama artık değil.

"Buna gerek kalmayacak efendim."

Sanki düşüncelerimi hissetmiş gibi Başpiskopos ihtiyatla devam etti. "Sana önceki ihlallerini hatırlatmama gerek yok, Reid. Çok iyi biliyorsun ki Kilise hiç kimseyi bekarlık yemini etmeye zorlayamaz, hatta bir Chasseur bile. Peter'ın dediği gibi, 'Kendilerine hakim olamıyorlarsa evlensinler, çünkü evlenmek tutkuyla yanmaktan daha iyidir.' Eğer evlenmek istiyorsan ne kardeşlerin ne de ben seni durdurabiliriz." Durdu, beni dikkatle izledi. "Belki de genç Matmazel Tremblay yine de size sahip olur?"

Célie'nin yüzü, onun sözleriyle zihnimde kısaca parladı. Narin. Güzel. Yeşil gözleri yaşlarla doldu. Yas elbisesinin siyah kumaşını ıslatmışlardı.

Bana kalbini veremezsin, Reid. Vicdanıma sahip olamam.

Célie, lütfen...

Pip'i öldüren canavarlar hala dışarıda. Cezalandırılmalılar. Seni amacından uzaklaştırmayacağım. Kalbinizi vermeniz gerekiyorsa, onu kardeşliğinize verin. Lütfen, lütfen, beni unut.

Seni hiçbir zaman unutamadım.

Mecbursun.

Hafıza beni tüketmeden önce uzaklaştırdım.

Hayır. Asla evlenmem. Kız kardeşinin ölümünden sonra Célie bunu çok net bir şekilde ifade etmişti.

“Ama bu yüzden bekarlara ve dullara söylüyorum,” diye bitirdim, sesim alçak ve hatta “benim gibi kalsalar onlar için iyi olur.” Kucağımdaki yumruklarıma dikkatle baktım, hala yas bir gelecek—bir aile—asla göremeyeceğim. "Lütfen efendim . . . Evliliğe girerek Chasseurs'daki geleceğimi asla riske atacağımı düşünmeyin. Tanrı'yı memnun etmekten başka bir şey istemiyorum. . . ve sen."

O zaman ona baktım ve bana buruk bir gülümseme sundu. “Rab'be olan bağlılığınız beni memnun ediyor. Şimdi arabamı getir. Prens balosu için şatodayım. Bana sorarsan aptallık, ama Auguste oğlunu şımartıyor..."

Kapının geçici olarak çalınması, sözlerinin geri kalanını durdurdu. Gülümsemesi sesle kayboldu ve bir kez başını salladı, beni kovdu. O masasının etrafından dolaşırken ayağa kalktım. "İçeri gel."

Genç, çete üyesi bir inisiye içeri girdi. Ansel. On altı. Bebekken yetim kaldım, benim gibi. İkimiz de Kilise'de büyümüş olmamıza rağmen, onu çocukluk boyunca çok kısa bir süre tanıdım. Bana ve Jean Luc'a arkadaşlık etmek için çok gençti.

Sağ yumruğu kalbini kapatarak eğildi. "Böldüğüm için üzgünüm, Ekselansları." Mektubu uzatırken boğazı düğümlendi. "Ama bir yazışmanız var. Az önce kapıya bir kadın geldi. Bu gece West End'de Brindelle Parkı yakınlarında bir cadı olacağına inanıyor."

Dondum. Célie'nin yaşadığı yer orasıydı.

"Bir kadın?" Başpiskopos kaşlarını çattı ve öne eğilerek mektubu aldı. Mühür bir gül şeklinde bastırılmıştı. Cüppesinin içine uzanıp açmak için ince bir bıçak istedi. "Kim?"

"Bilmiyorum, Majesteleri." Ansel'in yanakları pembe renkteydi. "Parlak kıvılcık saçları vardı ve çok" -öksürdü ve çizmelerine baktı- "çok güzeldi."

Başpiskopos kapıyı açarken kaşları daha da derinleşti. mektup. Dikkatini mektuba çevirerek, "Dünyevi güzellikler üzerinde durmak işe yaramaz Ansel," diye azarladı. "Yarın günah çıkarmada seni görmeyi bekliyorum..." Orada okudukları karşısında gözleri büyüdü.

Yaklaştım. "Sayın?"

Beni görmezden geldi, gözleri hâlâ sayfaya sabitlenmişti. Ona doğru bir adım daha attım ve kafasını kaldırdı. Hızla gözlerini kırıştırdı. "Ben..." Başını salladı ve boğazını temizleyerek bakışlarını tekrar mektuba çevirdi.

"Sayın?" Tekrarladım.

Sesimi duyunca şömineye doğru sendeledi ve mektubu alevlere fırlattı. "İyiyim," dedi ellerini arkasında kavuşturarak. Titrediler. "Kendini merak etme."

Ama endişelendim. Başpiskopos herkesten daha iyi tanıyordum ve o titremedi. Mektubun kara küle dönüştüğü şömineye baktım. Ellerim yumruk şeklinde kıvrıldı. Filippa gibi bir cadı Célie'yi hedef alsaydı, onu parça parça koparırdım. Onunla işim bitmeden alevler için yalvaracaktı.

Sanki bakışlarımı hissetmiş gibi Başpiskopos dönüp bana baktı. "Bir ekip kurun, Kaptan Diggory." Sesi şimdi daha kararlıydı. Çelik. Bakışları tekrar şömineye kaydı ve ifadesi sertleşti. "Bu kadının iddiasının geçerliliğinden içtenlikle şüphe etsem de, yeminimizi tutmalıyız. Bölgeyi arayın. Derhal rapor verin."

Yumruğumu kalbimin üzerine koydum, eğildim ve kapıya doğru ilerledim ama eli dışarı çıkıp kolumu yakaladı. Artık titremiyordu. "Eğer bir cadı gerçekten West End'deyse, onu canlı olarak geri getirin ."

Başımı sallayarak bir kez daha eğildim. Kararlı. Bir cadı yaşamaya devam etmek için tüm uzuvlarına ihtiyaç duymaz. Kafasına bile ihtiyacı yoktu. Yakılana kadar cadılar yeniden canlanabilirdi. Başpiskoposun kurallarının hiçbirini çiğnemem. Ve bir cadıyı canlı getirmek Başpiskoposun ani sıkıntısını hafifletecekse, üç tane geri getirirdim. Onun için. Célie için. İçin bana .

"Oldu bil."

Soygun

Lou

O gece Soleil et Lune'de aceleyle kostümlerimizi giydik. Güvenli sığınağımız ve uğrak yerimiz olan tiyatronun tavan arası, kılık değiştirmelerin sonsuz bir deposuydu - önlükler, pelerinler, peruklar, ayakkabılar ve hatta her boyut, şekil ve renkteki iç çamaşırlar. Bu gece Bas ve ben, aristokratların zengin, görkemli kumaşlarına bürünmüş aşık genç bir çift olarak ay ışığında dolaşırken Coco bir eskort olarak geride kaldı.

Güçlü koluna sokuldum ve ona hayran hayran baktım. "Bize yardım ettiğin için teşekkürler."

"Ah, Louey, bu kelimeden ne kadar hoşlanmadığımı biliyorsun. Yardım , sana bir iyilik yaptığımı ima ediyor."

Gözlerimi devirerek gülümsedim. "Allah, kalbinizin iyiliğinden bir şey yapmanızı yasaklar."

"Kalbimde iyilik yok." Kaba bir şekilde göz kırpan Bas, beni daha da yakınına çekti ve kulağıma fısıldamak için eğildi. Nefesi boynuma karşı çok sıcaktı. "Sadece altın."

Doğru. Onu masum görünen bir hareketle dirseğiyle dürttüm ve uzaklaştım. Kabus gibi geçit töreninden sonra, daha fazlasını harcadıköğleden sonranın bir kısmı Tremblay'ın savunmasını geçerek yolumuzu çiziyordu, ki biz de evini kısa bir gezintiden sonra doğruladık. Bas'ın kuzeni Tremblay yakınlarında yaşıyordu, yani umarım varlığımız şüphe uyandırmamıştır.

Tıpkı Bas'ın tarif ettiği gibiydi: her beş dakikada bir nöbetçi rotasyonu olan, etrafı çevrili bir çimenlik. İçeride ek korumaların ve öldürmek için eğitilmiş köpeklerin yerleştirileceğine dair bana güvence verdi. Tremblay'ın personeli, zorla girdiğimizde muhtemelen uykuda olacak olsa da, üzerinde hiçbir kontrolümüz olmayan ek bir değişkendi. Bir de asıl kasanın yerini bulma meselesi vardı - Tremblay'ın eve dönmesinden önceki birkaç saati bırakın, günler sürebilecek bir iş.

Sertçe yutkunarak -sarışın ve pomadla üst üste yığılmış- peruğumla oynadım ve boğazımdaki kadife kurdeleyi yeniden düzelttim. Kaygılarımı sezen Coco, elini sırtıma dokundurdu. "Endişelenme Lou. İyi olacaksın. Brindelle ağaçları sihri maskeleyecek."

Başımı salladım ve zorla gülümsedim. "Doğru. Biliyorum."

Tremblay'ın sokağına dönerken sessizliğe gömüldük ve Brindelle Park'ın ruhani, cılız ağaçları yanımda hafifçe parladı. Yüzlerce yıl önce ağaçlar atalarım için kutsal bir koruluk işlevi görmüştü. Bununla birlikte, Kilise Belterra'nın kontrolünü ele geçirdiğinde, yetkililer onları yakmaya çalıştı ve olağanüstü bir şekilde başarısız oldu. Ağaçlar intikam duygusuyla yeniden büyümüştü. Birkaç gün içinde, bir kez daha arazinin üzerinde yükseldiler ve yerleşimciler etraflarına inşaat yapmak zorunda kaldılar. Büyüleri hâlâ ayaklarımın altındaki zeminde yankılanıyordu, eski ve değişmemiş.

Bir süre sonra Coco içini çekti ve tekrar sırtıma dokundu. Neredeyse isteksizce. "Ama do dikkatli olmak gerekir."

Bas onunla yüzleşmek için başını salladı, kaşları çatıldı. "Pardon?"

Onu görmezden geldi. "Birşey var . . . Tremblay's'de sizi bekliyor. Yüzük olabilir, ama başka bir şey olabilir. Onu doğru dürüst göremiyorum."

"Ne?" Sendeleterek durdum, onunla yüzleşmek için döndüm. "Ne demek istiyorsun?"

Acılı bir ifadeyle beni düzeltti. "Sana söyledim. Ben edemez bkz onu. Her şey puslu ve huzursuz, ama kesinlikle orada bir şey var." Durdu, beni düşünürken, daha doğrusu benim göremediğim bir şeyi düşünürken başını eğdi. Sıcak, ıslak ve tenimin hemen altında akan bir şey. "Kötü niyetli olabilir , ama ne olursa olsun sana zarar vereceğini sanmıyorum. Bu - yine de kesinlikle güçlü."

"Bunu bana neden daha önce söylemedin?"

"Çünkü daha önce göremedim."

"Coco, bütün gün bunu planladık... "

"Kuralları ben koymuyorum Lou," diye tersledi. "Tek görebildiğim, kanının bana gösterdiği şey."

Bas'ın itirazlarına rağmen, Coco biz ayrılmadan önce parmaklarımızı dikmekte ısrar etmişti. aklım almıyordu. Bir Dame Rouge olarak Coco, büyüsünü benim ve diğer Dames Blanche'lar gibi topraklara kanalize etmedi. Hayır, büyüsü içeriden geldi.

Kandan geldi.

Bas tedirgin bir şekilde elini saçlarının arasından geçirdi. "Belki de davamız için başka bir kan cadısını işe almalıydık. bebekdaha uygun olabilirdi—"

"Cehennem gibi," diye hırladı Coco.

Babette'e onu fırlatabileceğimiz kadar güvenebiliriz, diye ekledim.

Merakla bize baktı. "Yine de bu kritik görevin bilgisi konusunda ona güvenden..."

diye mırıldandım. "Sadece ona para verdiğimiz için."

"Ayrıca, bana borçlu." Coco, iğrenmiş bir bakışla, gevrek sonbahar esintisine karşı pelerinini yeniden düzenledi. "Kan meclisinden ayrıldığında Cesarine'e alışmasına yardım ettim, ama bu bir yıldan fazla bir süre önceydi. Onun sadakatini daha fazla test etmeye niyetim yok."

Bas gülümseyerek ve dişlerinin arasından konuşarak onlara hoş bir şekilde başını salladı. "Bu konuşmayı ertelemeyi öneriyorum. Bu gece şişte kızartılmaktan hoşlanmıyorum."

"Sen bizim yürüyüş devam edilen kızartma olmaz," diye mırıldandım. "Sen cadı değilsin."

"Hayır," diye kabul etti, düşünceli bir şekilde başını sallayarak, "gerçi faydalı olurdu. Her zaman siz kadınların tüm eğlenceyi yaşamamızın haksızlık olduğunu düşünmüştümdür."

Coco sırtına bir çakıl taşını tekmeledi. "Çünkü zulüm gerçek bir muameledir."

Kaşlarını çatmak için döndü, işaret parmağının ucunu emdi, iğne deliği hâlâ zar zor görülebiliyordu. "Her zaman kurbansın, değil mi hayatım?"

Ona tekrar dirsek attım. Bu sefer daha zor. "Kapa çeneni, Bas."

Tartışmak için ağzını açtığında Coco ona kedi gibi bir gülümseme gönderdi. "Dikkatli olmak. Hala kanın vücudumda var."

Öfkeyle ona baktı. "Sadece benden zorla aldığın için!"

Omuz silkti, tamamen utanmadan. "Bu gece sana ilginç bir şey olacak mı görmem gerekiyordu."

"İyi?" Bas beklentiyle ona baktı. "Olur mu?"

"Bilmek istemez miydin?"

"Inanılmaz! Dua et , paylaşmayı planlamıyorsan kanımı emmene izin vermenin ne anlamı vardı..."

"Zaten sana söylemiştim." Can sıkıntısı varmış gibi yaparak ve bileğindeki yara izini inceleyerek gözlerini devirdi. "Ben sadece parçacıkları görüyorum ve gelecek her zaman değişiyor. Kehanet benim işim değil. Şimdi teyzem, sadece bir tatla binlerce olasılığı görebiliyor..."

"Büyüleyici. Ben bu şirin küçük sohbetler ne kadar keyif düşünemiyorum, ama yerine ediyorum değil kandan geleceği divining özelliklerini öğrenir. Anladığından eminim."

"Cadı olmanın faydalı olacağını söyleyen sendin," dedim.

"Şövalyelik yapıyordum!"

"Ah, lütfen." Coco homurdandı ve bir başka çakıl taşını tekmeledi, tam göğsüne çarptığında sırtıttı. "Sen tanıdığım en az şövalyeli insansın."

Kahkahalarımızı bastırmaya çalışsa da başaramayarak ikimize baktı. "Demek sana yardım ettiğim için bu benim ödülüm. Her şeye rağmen belki de kuzenime dönmeliyim."

"Ah, kapa çeneni, Bas." Kolunu çimdikledim ve o uğursuz bakışlarını bana çevirdi. Ona dil çıkardım. "Bize yardım etmeyi kabul ettin ve payını cebe indirmiyormuşsun gibi değil. Ayrıca, sadece bir damlası vardı. Yakında sisteminden çıkacak."

"Öyle olsa iyi olur."

Yanıt olarak, Coco parmağını salladı ve Bas küfredip sarsıldı. pantolonu alev almış gibi. "Bu komik değil ."

neyse güldüm.

Çok geçmeden Tremblay'in konağı önümüzde belirdi. Oldukça solgun taştan inşa edilmiş, zengin bir şekilde işlenmiş komşularının bile üzerinde belirgin bir şekilde göze çarpıyordu, ancak tohuma giden belirgin bir zenginlik izlenimi veriyordu. Yeşil, düzenli bir şekilde temelden yukarı tırmandı ve rüzgar, bahçe kapısındaki ölü yaprakları çırttı. Çiçek tarhlarını kahverengi ortancalar ve güller süslüyordu - aşırı egzotik bir portakal ağacının yanında. Karaborsa ticaretinin ganimeti.

Filippa'nın portakalları sevip sevmediğini merak ettim.

"Yatıştırıcınız var mı?" Bas, Coco'ya fısıldadı. Yanımıza yanaştı ve pelerininden bir paket çıkararak başını salladı. "İyi. Hazır mısın Lou?"

Onu görmezden geldim ve Coco'nun kolunu tuttum. " Köpekleri öldürmeyeceğinden emin misin?"

Bas sabırsızca homurdandı ama Coco parmağının bir kez daha hareketiyle onu susturdu. Ön koluna keskin bir tırnağa dokunmadan önce bir kez daha başını salladı. "Her köpek için bir damla kanımdan toz. Sadece kuru lavanta," diye ekledi paketi kaldırarak. "Onları uyutur."

Başını sallayarak kolunu serbest bıraktım. "Doğru. Hadi gidelim."

Pelerinimin kapüşonunu kaldırarak, mülkü kaplayan ferforje çitlere sessizce çaldım. Ayak seslerini duyamasam da, diğerlerinin çalıların gölgelerine yakınlaşarak peşimden geldiğini biliyordum.

Kapıdaki kilit, çitle aynı demirden yapılmış, basit ve güçlüydü. Derin bir nefes aldım. Bunu yapabilirdim. İki yıl olmuştu ama kesinlikle, kesinlikle basit bir kilidi kırabilirdim. Onu incelerken, parıldayan altın bir kordon yerden yükseldi ve etrafına dolandı. Kordon, işaret parmağımı da sarmadan önce bir saniyeliğine titreşerek bizi birbirine bağladı. Rahatlamış bir şekilde iç çektim - sonra sinirlerimi güçlendirmek için derin bir nefes aldım. Tereddütümü hissetmiş gibi, iki ip daha belirdi ve Coco ile Bas'ın beklediği yere doğru süzülerek her birinin göğsünde kayboldu. Küçük şeytani şeylere kaşlarımı çattım.

Hiçbir şey için bir şey elde edemezsin, biliyorsun, diye fısıldadı kafamın arkasından iğrenç bir ses. Mola için bir mola. Kilit için kemiğiniz. . . ya da belki ilişkiniz. Doğa denge ister .

Doğa kızabilir.

"Bir sorun mu var?" Bas ihtiyatla öne doğru eğildi, gözleri kapıyla benim aramda gezindi ama altın ipleri benim gördüğüm gibi göremedi. Kalıplar sadece zihnimde mevcuttu. Ona bakmak için döndüm, dilime doğru yükselen bir hakaret.

Seni değersiz korkak. Elbette seni sevemezdim.

Sen zaten kendine aşık oldun.

Ve yatakta berbatsın .

Her kelimeyle, onunla kilit arasındaki ip daha da parlıyordu. Ama hayır. Tekrar düşünmeden hareket ettim, işaret parmağımı keskin bir şekilde bükтім. Ağrı elimin içinden geçti. Sıkılı dişlerimin arasından, iplerin bir altın tozu girdabıyla toprağa geri dönmesini izledim. Cevap olarak kilit açılıp kapandığında vahşi tatmin beni benden aldı.

ben yapmıştım.

İşimin ilk aşaması tamamlanmıştı.

Kutlamak için ara vermedim. Bunun yerine, kapıyı aceleyle açtım - şimdi bir anda dışarı çıkmış olan işaret parmağımdan kaçınmaya dikkat ettim. garip açılış—ve kenara çekildi. Coco yanımdan geçerek ön kapıya doğru ilerledi, Bas da yakından takip etti.

Daha önce, Tremblay'ın evde devriye gezmek için altı muhafız çalıştırdığını tespit etmiştik. İçeride üç kişi görevlendirilecekti ama Bas onlarla ilgilenecekti. Bıçaklar konusunda oldukça yetenekliydi. Titredim ve çimenlere süründüm. Dış mekan hedeflerim çok daha iyi bir kadere maruz kalacaktı. İnşallah.

İlk muhafız kasaba evinin etrafını sarana kadar bir an bile geçmemişti. Saklanma zahmetine girmedim, bunun yerine kapüşonumu geri atıp bakışlarını memnuniyetle karşıladım. Önce açık kapıyı gördü ve hemen kılıcına uzandı. Yanlış bir şey var mı diye avluyu taradığında ve beni fark ettiğinde şüphe ve panik yüzünde savaştı. Sessiz bir dua göndererek gülümsedim.

"Merhaba." İçimden bir düzine ses konuşuyordu ve kelime atalarımın kalıcı varlığıyla daha da güçlenerek tuhaf ve güzel çıktı. Onlar kadar Onların külleri, uzun karadan absorbe edildi arazi ve hava ve ağaçlar ve su thrummed altımda. Bana doğru. Gözlerim her zamankinden daha parlak parlıyordu. Ay ışığında tenim ıslıl ıslıl parlıyordu.

Adamın yüzü bana bakarken rüya gibi bir ifade geçti ve kılıcını tutan eli gevşedi. Onu yaklaştırdım. Transa girmiş gibi bana doğru yürümeye başladı. Sadece birkaç adım ötede durdu, hala bana bakıyordu.

"Benimle bekler misin?" Aynı garip sesle sordum. Onayladı. Dudakları hafifçe aralandı ve bakışlarımın altında nabzının hızlandığını hissettim. Bana şarkı söylemek. Beni ayakta tutan. İkinci muhafız görünene kadar birbirimize bakmaya devam ettik. Bakışlarımı ona çevirdim ve tüm lezzetli süreci tekrarladım. Tarafındanüçüncü muhafız geldiğinde, tenim aydan daha parlak parladı.

"Çok naziktin." Ellerimi onlara yalvararak uzattım. Açgözlülükle beni izlediler. "Yapmak üzere olduğum şey için çok üzgünüm."

Gözlerimi kapadım, konsantre oldum ve altın, sonsuz, karmaşık bir ağda göz kapaklarımın arkasında patladı. Bir ipi yakaladım ve onu Bas'ın yüzünün anısına, yara izine, birlikte geçirdiğimiz tutkulu akşama kadar takip ettim. Bir ticaret. Ellerimi yumruk haline getirdim ve dünya göz kapaklarımın arkasından kayarken hatıra kayboldu. Gardiyanlar bilinçsizce yere düştü.

Şaşırdım, gözlerimi yavaşça açtım. Web dağıldı. Midem bulandı ve gül çalılarına kustum.

Tremblay'ın köpeklerinin yumuşak iniltisini duymamış olsaydım, muhtemelen bütün gece orada kalırdım -bastırılmış büyüümün saldırısı karşısında terler ve kusardım. Coco onları bulmuş olmalı. Ağzımı koluma silerek, kendimi zihinsel olarak salladım ve ön kapıya doğru süründüm. Bu gece tembellik gecesi değildi.

Sessizlik kasaba evinin içini gizledi. Bas ve Coco nereye gittiyse onları duyamıyordum. Fuayeye doğru sürünerek çevremi inceledim: karanlık duvarlar, güzel mobilyalar, sayısız biblo. Tawdry desenli büyük kilimler maun zeminleri kaplıyordu ve kristal kaseler, püsküllü yastıklar ve kadife puflar her yüzeye saçılmıştı. Hepsi çok sıkıcı bence. Darmadağın. Ağır perdeleri çubuklarından koparmayı ve ayın gümüş ışığını içeri sokmayı özlemiştim.

"Lou." Bas'ın tıslaması merdiven boşluğundan çıktı ve ben neredesederimden fırladı. Coco'nun uyarısı korkunç bir netlikle hayata geçti. Tremblay's'ta sizi bekleyen bir şey var . "Hayal kurmayı bırak ve buraya gel."

"Teknik olarak gece rüyası görüyorum ." Omurgamdaki soğuğu görmezden gelerek ona katılmak için yarı yarıya koştum.

Bas, Tremblay'ın çalışma odasında büyük bir portrenin çerçevesi üzerinde bir manivela bulmuştu: delici yeşil gözleri ve simsiyah saçları olan genç bir kadın. Özür dilercesine yüzüne dokundum. "Filipa. Ne kadar tahmin edilebilir."

"Evet." Bas kolu salladı ve portre dışı doğru savrularak arkadaki kasayı ortaya çıkardı. "Aptallık genellikle duygusallıkla karıştırılır. İlk baktığım yer burası." Kilidi işaret etti. "Seçebilir misin?"

İç çektim, kırık parmağıma baktım. "Onun yerine onu seçemez misin?"

"Sadece yap," dedi sabırsızca, "hem de çabuk. Muhafızlar her an uyanabilir."

Doğru. İşe gitmeden önce kendimle kilit arasında uzanan altın ipe pis bir bakış attım. Sanki beni bekliyormuş gibi bu sefer daha hızlı göründü. Dudağımlı kan akıtacak kadar sert ısırma rağmen, ikinci parmağımlı şıkladığımda küçük bir inilti kaçtı. Kilit tıklatıldı ve Bas kasayı savrularak açtı.

İçeride, Tremblay bir sürü can sıkıcı eşyayı istiflemişti. Mührünü, yasal belgelerini, mektuplarını ve hisse senedini bir kenara iten Bas, onların ötesindeki mücevher yığımına aç gözlerle baktı. Çoğunlukla yakutlar ve lal taşları, gerçi özellikle çekici bir elmas kolye gördüm. Tüm kutu , duvarlarını kaplayan altın kuronlarla parıldıyordu .

Bas'ın itirazlarına aldırmadan sabırsızlıkla hepsini bir kenara attım. EğerO takdirde Tremblay, yalan olmuştu vermedi halkalara- var

Kasanın arkasında küçük bir deri albüm duruyordu. Sayfaların arasından altın bir yüzük düşmeden önce onu yırtıp açtım - Filippa ve kız kardeşi olması gereken kızların çizimlerini belli belirsiz tanıdım. Ses çıkarmadan halının üzerine indi, göğsümü çekiştiren titrek, neredeyse fark edilemeyen nabzın dışında her yönden dikkat çekici değildi.

Nefesim boğazımda tıkanı, almak için çömeldim. Avucumun içi sıcaktı. Gerçek. Gözyaşlarım akmakla tehdit edercesine gözlerime hücum etti. Şimdi beni asla bulamayacaktı. Ben ... idim . . . güvenli. Ya da hiç olmadığım kadar güvende. Parmağımdaki yüzük büyüleri yok ederdi. Ağzımda, beni görünmez yapar. Nedenini bilmiyordum -belki bir büyüünün tuhaflığı ya da Angelica'nın kendisinin- ama umurumda da değildi. Beni gizli tutsaydı dişlerimi metalde kırardım.

"Buldun mu?" Bas, son mücevherleri ve kuronları çantasına doldurdu ve yüzüğe beklentiyle baktı. "Bakacak pek bir şey yok, değil mi?"

Aşağıdan üç keskin vuruş yankılandı. Bir uyarı. Bas'ın gözleri kısıldı ve çimlere bakmak için pencereye doğru süründü. Arkası dönükken yüzüğü parmağıma taktım. Temasta yumuşak bir iç çekiyor gibiydi.

"Bok!" Bas döndü, gözleri vahşiydi ve yüzüğün tüm düşünceleri aklımdan uçup gitti. "Şirketimiz var."

Pencereye koştum. Zabıta, çimenlerin üzerinden malikaneye doğru akın etti ama mideme gerçek bir korku saplanmasının nedeni bu değildi. Hayır, onlara eşlik eden mavi paltolardı.

Kovalayıcılar.

Bok. Kahretsin, kahretsin, kahretsin .

Niçin onlar burada?

Tremblay, karısı ve kızı, baygın bıraktığım muhafızların yanına toplandılar. Onları bir yere saklamadığım için kendime lanet ettim. Beceriksizce bir hataydı ama sihirden aklım karışmıştı. Uygulama dışı.

Korkuyorum, gardiyanlardan biri çoktan kıpırdanmaya başlamıştı. Bilincini tamamen geri kazandığında Chasseur'lara ne söyleyeceğinden hiç şüphem yoktu.

Bas çoktan hareket ediyordu, kasayı çarparak kapattı ve portreyi yerine geri çekti. "Bizi dışarı çıkarabilir misin?" Gözleri hala panikle açılmıştı - çaresizdi. Malikaneyi çevreleyen polislerin ve Chasseur'ların sesini duyabiliyorduk. Yakında tüm çıkışlar kapatılacaktı.

Ellerime baktım. Titriyorlar ve sadece kırık parmaklar yüzünden değil. Akşamın yorgunluğundan zayıflamıştım, hem de çok zayıflamıştım. Kendimi nasıl bu kadar beceriksiz hale getirmiştım? Keşfedilme riski, diye hatırlattım kendime. Risk çok büyüktü—

"Lou!" Bas omuzlarımdan tuttu ve beni hafifçe sarstı. "Bizi dışarı çıkarabilir misin?"

Gözlerimden yaşlar süzüldü. "Hayır," nefes aldım. "Yapamam."

Gözlerini kırptırdı, göğsü hızla inip kalkıyordu. Chasseurs aşağıda bir şeyler bağırdı, ama önemli değildi. Tek önemli olan biz birbirimize bakarken Bas'ın gözlerinde verdiğimiz karardı. "Doğru." Bir kez omuzlarımı sıktı. "İyi şanlar."

Sonra döndü ve odadan fırladı.

Bir Adamın Adı

Reid

Tremblay'ın konağında büyü kokuyordu. Çimleri kapladı, Tremblay'ın canlandırmaya çalıştığı eğilimli korumalara sarıldı. Yanında uzun boylu, orta yaşlı bir kadın diz çöktü. Kızıl saçlı. Dikkat çekici. Onu tanımasam da kardeşlerimin fısıltıları şüphelerimi doğruladı.

Madam Labelle. Kötü şöhretli fahişe ve Bellerose'un metresi.

Elbette burada işi yoktu.

"Kaptan Diggory."

Arkamdaki gergin sese doğru döndüm. Elleri sımsıkı kenetlenmiş sazdan bir sarışın duruyordu, yüzük parmağında pahalı bir alyans parlıyordu. Kaşlarını çatmış çizgiler gözlerinin kenarlarını gölgeliyordu - şu anda Madame Labelle'in kafasının arkasında delikler açan gözler.

Tremblay'ın karısı.

"Merhaba, Kaptan Diggory." Annesinin etrafından dolaşırken Célie'nin yumuşak sesi ondan önce geldi. sertçe yutkundum. o halayas siyahına bürünmüş, yeşil gözleri meşale ışığında parlıyordu. şişmiş. Kırmızı. Gözyaşları yanaklarında parıldıyordu. Aramızdaki mesafeyi kapatıp onları silmek istiyordum. Filippa'yı bulduğumuz gecedeği gibi, tüm bu kabus sahnesini silmek için.

"Matmazel Tremblay." Bunun yerine, kardeşlerimin gözlerinin keskin bir şekilde farkında olarak başımı eğdim. Jean Luc'un. "Bakıyorsun. . . kuyu."

Yalan. Sefil görünüyordu. Korkmuş. Onu son gördüğümünden beri kilo vermişti. Sanki aylardır uyumamış gibi yüzü gerilmiş, çimdiklenmişti. Bende yoktu.

"Teşekkürler." Yalana küçük bir gülümseme. "Sen de yap."

"Bu durumlar için özür dilerim matmazel , ama sizi temin ederim ki, bir cadı sorumluydu, yanacaktır."

Tremblay'e dönüp baktım. O ve Madam Labelle birbirine çok yakın eğilmişlerdi ve gardiyanlarla hararetli bir sohbet içinde görünüyorlardı. Kaşlarımı çatarak bir adım yaklaştım. Madam Tremblay boğazını temizledi ve kızgın bakışlarını bana çevirdi.

"Sizi temin ederim, efendim, siz ve değerli emriniz burada gerekli değilsiniz. Kocam ve ben, Tanrı'dan korkan vatandaşlarız ve büyücülüğe boyun eğmeyiz..."

Yanımda Jean Luc başını eğdi. "Tabii ki hayır, Madam Tremblay. Biz sadece tedbir amaçlı buradayız" dedi.

"Muhafızlarınız baygın olsa da madam ," diye belirttim. "Ve evin sihir kokuyor."

Jean Luc içini çekti ve bana sinirli bir bakış attı.

"Burası hep böyle kokuyor." Madam Tremblay'in gözleri kısıldı ve dudaklarını ince bir çizgi haline getirdi. memnun değilim. "O canavarca park. Bütün sokağı zehirler. Manzara için olmasaydıDoleur, yarın taşınacaktık."

"Özür dilerim madam . Hepsi aynı-"

"Anlıyoruz." Jean Luc yatıştırıcı bir gülümsemeyle önüme çıktı. "Alarm için de özür dileriz. Genellikle, soygunlar polis teşkilatının yetki alanına girer, ancak . . ." Tereddüt ederek gülümsedi. "Bu gece bir cadının burada olacağına dair isimsiz bir ihbar aldık. Sadece evi hızlıca tarayacağız ve sen ve ailen güvenle evinize dönebilirsiniz..."

"Kaptan Diggory, Chasseur Toussaint." Araya giren ses sıcaktı. Düz. Samimi. Madam Labelle'nin bize doğru geldiğini görünce bir gibi döndük. Tremblay şaşkına dönmüş muhafızları geride bırakarak onu takip etmek için acele etti. "Az önce gardiyanlarla konuştuk." Gülümseyerek parlak beyaz dişlerini ortaya çıkardı. Neredeyse kırmızı dudaklarına karşı parladılar. "Zavallı sevgililer ne yazık ki hiçbir şey hatırlamıyorlar."

Madam Tremblay dişlerini sıkarak, "Sormamın sakıncası yoksa Helene," dedi, "burada ne işiniz var?"

Madam Labelle kibar bir ilgisizlikle ona döndü. "Geçiyordum ve bir rahatsızlık gördüm elbette."

"Geçen? Kasabanın bu bölümünde ne yapıyordun canım? Bir Sahip, ah, belki beklediğiniz iş gecenin bu saatinde kendi sokakta katılmak için."

Madam Labelle tek kaşını kaldırdı. "Oldukça haklısın." Gülümsemesi genişledi ve karısının buz gibi bakışlarına karşılık vermeden önce Tremblay'e baktı. "Benim ilgilenmem gereken bir işim var."

Célie kaskatı kesildi, başını eğdi ve Tremblay karısı cevap veremeden araya girmek için acele etti. "Sen tabii ki, Personelimi kendiniz sorgulamaya hoş geldiniz, sayın beyler."

"Merak etmeyin Mösyö Tremblay. Yapacağız." Célie'nin hatırına ona dik dik bakarak sesimi zabıtaya ve Chasseur'lara yükselttim. "Yayılin ve bir çevre oluşturun. Tüm çıkışları engelle. Memurlar, bir Chasseur ile ortak olun. Bu takdirde ise bir cadı, bu savunmasız yakalamak için izin vermez."

Madam Tremblay endişeyle etrafına bakınarak, "Cadı değil," diye ısrar etti. Komşu evlerin ışıkları yanıp sönmeye başladı. Zaten kırık kapının yanında bir avuç insan belirmişti. Bazıları gecelik giymişti. Diğerleri Tremblay'lerinkine benzer giysiler giyerdi. Hepsinde tanıdık, dikkatli ifadeler vardı. "Sadece bir hırsız. Bu kadar-"

Aniden durdu, gözleri kasaba evine doğru kaydı. Bakışlarını üst kattaki pencereye kadar takip ettim. Bir perde hareket etti ve iki yüz dışarı baktı.

Peruğa rağmen içlerinden biri tanıdıktı. Uzaktan bile canlı görünen mavi-yeşil gözler panikle açıldı. Perde aniden kapandı.

Memnuniyet göğsüme yayıldı ve bir gülümsemeye izin verdim. Adalet bir ırmak gibi akıp gitsin ve doğruluk hiç akmayan bir ırmak gibi .

"Nedir?" Jean Luc da pencereye doğru baktı.

adalet .

"Hala buradalar - bir erkek ve bir kadın."

Balisarda'sını bir gösterişle çizdi. "Kadını çabucak göndereceğim."

Kadının bıyığını hatırlayarak kaşlarımı çattım. Bol pantolonu ve kıvrık gömleğinin kolları ve çilleri. Onun yolugeçit töreninde bana çarptığında kokuyordu - vanilya ve tarçın gibi. Sihir değil. Aniden başımı salladım. Ama cadılar hep vermedi kokusu kötülük. Sadece pratik yaptıklarında. Başpiskopos eğitimimizde netti - her kadın potansiyel bir tehditti. Olsa bile . . . "Onun bir cadı olduğunu sanmıyorum."

Jean Luc siyah kaşını kaldırdı, burun delikleri genişledi. "Numara? Bu özel gecede, bu hırsızlar bu evi soymadan önce bir ihbar almamız kesinlikle tesadüf değil."

Kaşlarımı çatıp tekrar pencereye baktım. "Onunla bu sabah tanıştım. O..." Boğazımı temizledim, yanaklarıma sıcaklık yayıldı. "Cadıya benzemiyordu."

Mazeret, kendi kulaklarıma bile düştü. Célie'nin gözleri boynumda yandı.

"Ah. Cadı olamaz çünkü öyle görünmüyordu . Benim hatam tabii."

"Bıyık takıyordu," diye mırıldandım. Jean Luc alay ettiğinde, onu dümdüz etme dürtüsüne direndim. Célie'nin izlediğini biliyordu. "Yandaki Brindelle Park'ı iskonto edemeyiz. Koşullara rağmen, adam ve kadının basitçe hırsız olması mümkündür. Hapishaneyi hak edebilirler. Bahis değil."

"Çok iyi." Jean Luc gözlerini devirdi ve emrim olmadan kapıya doğru yürüdü. "O zaman acele edelim, olur mu? İkisini sorguya çekeceğiz ve karar vereceğiz - hapishane mi, kazık mı."

Küstahlığına dişlerimi gıcırdatarak zabıtaya başımla selam verdim, onlar da aceleyle peşinden koştular. takip etmedim Bunun yerine bakışlarımı pencereye ve çatıya diktim. Tekrar ortaya çıkmayınca evin yan tarafına süzülerek bekledim. RağmenCélie'nin varlığı sırtımda bir alev gibiydi, görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. Chasseurs'a odaklanmamı istemişti. Yapmam gereken buydu.

Bir an daha geçti. Ve başka.

Ortancaların gizlediği küçük bir kiler kapısı sağımda uçarak açıldı. Jean Luc ve kehribar tenli bir adam, ay ışığında parıldayan bıçaklarla dışarı fırladı. Jean Luc üstüne düşmeden önce bir kez yuvarlandılar, bıçak adamın boğazına bastırıldı. Ellerinde kelepçeli ve ipli üç polis memuru arkalarından mahzenin kapısından fırladı. Saniyeler içinde bileklerini ve ayak bileklerini bağladılar. Bir küfür tiradı haykırarak hırladı ve büküldü. Ve bir kelime daha.

"Lou!" Öfkeden morarmış yüzüyle, gereksiz yere bağlarını çekti. Polislerden biri onu susturmak için harekete geçti. "LOU!"

Lou . Bir adamın adı. Anlaşıldı.

Pencereleri ve tavan çizgisini aramaya devam ederek devam ettim. Çok geçmeden duvardan yukarı doğru hareket eden hafif bir gölge fark ettim. Yavaşça. daha yakından baktım. Bu sefer pelerin giymişti. Tırmanırken dağıldı ve Madam Tremblay'inki kadar güzel bir elbise ortaya çıktı. Muhtemelen çalıntı. Ama onun sorunlarına neden olan elbise değildi.

Onun eliydi.

Duvara her dokunduğunda, sanki acı çekiyormuş gibi sertçe geri çekti. Sorunun kaynağını bulmaya çalışarak gözlerimi kısıtım ama çok yüksekteydi. Çok yüksek. Sanki korkuma tepki olarak ayağı kaydı ve kendini bir pencere pervazına yakalamadan önce birkaç metre düştü. Onunla birlikte midem de kalktı.

"Aa!" ileri atıldım. Chasseurs ve zabıta arkamdan içeri girerken ayak sesleri duyuldu. Jean Luc bağlı adamı ayaklarımın dibine itti. "Çevreniz sarılmış! Erkek arkadaşın zaten elimizde! Kendini öldürmeden hemen aşağı gel!"

Kaydı ve tekrar kendini tuttu. Bu sefer peruğu yere düştü ve uzun kahverengi saçları ortaya çıktı. Açıklanamaz bir şekilde öfkelenerek öne doğru yalpaladım. "HEMEN AŞAĞIYA gel—"

Adam ağzındaki tıkaçı çalıştırmayı başardı. "LOU, YARDIM ET..."

Bir polis memuru onu bir kez daha susturmak için güreşti. Kadın onun sesini duyunca bir pencereye tünedi ve bize baktı. Beni gördüğünde yüzü tanıyarak aydınlandı ve sahte bir selamla sağlam elini alnına kaldırdı.

Ben şaşkın şaşkın ona baktım.

Aslında selam vermişti .

Ellerim yumruk şeklinde kıvrıldı. "Git ve onu al."

Jean Luc komuta kaşlarını çattı ama yine de başını salladı. "Chasseurs - benimle." Kardeşlerim Balisardalarını çizerek öne atıldılar. "Memurlar - yerde. Kaçmasına izin verme."

Diğer Chasseur'lar neden yerde kaldığımı sorduklarında hiçbir şey söylemediler. Akıllıca. Ama bu, polisin meraklı bakışlarını durdurmadı.

"Ne?" diye mırıldanarak onlara baktım. Aceleyle çatıya bakmaya devam ettiler. "İçeride başka biri var mıydı?"

Birkaç uzun saniye sonra, biri öne çıktı. benbelli belirsiz tanıdı. Dennis. Hayır - David. "Evet kaptan. Geoffrey ve ben mutfakta birini bulduk."

"Ve?"

Başka bir polis memuru -muhtemelen Geoffrey- boğazını temizledi. İki endişeli bir bakış paylaştı ve Geoffrey güçlükle yutkundu. "O kaçtı."

Sert bir nefes verdim.

Yine de onun cadınız olduğunu düşünüyoruz, diye ekledi Davide umutla. "Büyü gibi kokuyordu, bir nevi ve - ve köpekleri zehirledi. Ağızlarında kan vardı ve kokuyorlardı. . . yabancı."

Geoffrey , "Eğer yardımı olacaksa, yaralıydı ," dedi. Davide ciddiyetle başını salladı.

Tek kelime etmeden çatıya döndüm ve kendimi yumruklarımı sıkmaya zorladım. Nefes almak.

Davide ya da Geoffrey'nin hatası değildi. Cadılarla başa çıkmak için eğitilmediler. Ve yine belki de Başpiskopos kendi yetersizliğini açıklayabilir. Belki cezayı kabul edebilirler. Utanç.

Ücretsiz bir cadı daha. Belterra'nın masum insanlarını rahatsız etmek için başka bir cadı gitti. Célie'yi rahatsız etmek için.

Kırmızı bir sisin içinden, gözlerimi hırsıza çevirdim.

Lou .

Bana cadının nereye gittiğini söyleyecekti. Ne pahasına olursa olsun ondan bilgi almaya zorlardım. Ben istiyorum Bunu düzeltmek.

Yaralı eliyle bile, yine de Chasseur'ları geçmeyi başardı. Diğerleri daha ilk katı temizlemeden çatıya ulaştı. "Yayılmak!" Zabıtaya kükredim. Benim emrimle dağıldılar. "Aşağı inmek zorundadır yerde! O ağaç - onu örtün! Ve tahliye boruları! Kaçmak için kullanabileceği her şeyi bul!"

Kardeşlerim giderek daha yükseğe tırmanırken, volta atıp kaynayarak bekledim. Sesleri bana doğru geliyordu. Onu tehdit etmek. İyi. Cadılarla birlikteydi. Bizden korkmayı hak etti.

"Herhangi bir işaret var mı?" Zabıtayı aradım.

"Burada değil, Kaptan!"

"Burada da değil!"

"Yok efendim!"

Sabırsız bir hırlamayı ısırdım. Sonunda -sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından- Jean Luc onun peşinden çatıya çıktı. Kardeşlerimden üçü takip etti. Bekledim. Ve bekledi.

Ve bekledi.

Davide arkamdan bağırdı ve yolun yarısında bağlı hırsızları görmek için döndüm. Bir şekilde ayaklarındaki ipleri çözmüştü. Polisler ona doğru koşsalarda, benim emrimle avluya çok yayılmışlardı. Bir laneti geri püskürterek arkasından atladım ama Jean Luc'un bağırsı sendelememe neden oldu.

"O burada değil!" Tavanda belirdi, göğsü inip kalkıyordu. Uzaktan bile gözlerindeki öfkeyi görebiliyordum. Benimkiyle uyuştu. "O gitti!"

Bir hayal kırıklığı hırlaması ile adamı bulmak için sokağı taradım.

Ama o da ortadan kaybolmuştu.

Angelica'nın Yüzüğü

Lou

Sokakta hızla koşarken, ayaklarımın, bacaklarımın ve vücudumun olması gereken yere bakarken, Chasseur'ları hâlâ duyabiliyordum . Nereye gittiğimi anlayamadılar. Ben kendim pek anlamadım.

Bir an çatıda mahsur kalmıştım ve sonra Angelica'nın Yüzüğü parmağımda alev alev yandı. Tabii ki . Panik içinde yüzüğün neler yapabileceğini unutmuştum . Durup düşünmeden yüzüğü parmağımdan çıkarıp ağızıma takardım.

Bedenim yok olmuştu.

Seyirci ve iki kırık parmakla şehir evine tırmanmak zor olmuştu. Seyirciler, iki kırık parmak ve dişlerimin arasında -görünmez halde- bir yüzükle aşağı inmek neredeyse imkansızdı. İki kez o şeyi neredeyse yutacaktım ve bir keresinde kırık parmaklarımı sıktığımda bir Chasseur'ün beni duyduğundan emin olmuşum.

Yine de yapmıştım.

Eğer Chasseurs daha önce cadı olduğumu düşünmediyse -eğer bir mucize eseri, gardiyanlar ciyaklamadıysa- kesinlikle şimdi şüphelendi. Dikkatli olmam gerekirdi. Bakır saçlı Chass yüzümü tanıyordu ve Bas'ın aptallığı sayesinde o da adımları biliyordu. Beni arayacaktı.

Çok daha tehlikeli başkaları da beni duyabilir ve aramaya başlayabilir.

Nispeten güvende hissedecek kadar uzaklaştığımda yüzüğü ağızımdan tükürdüm. Parmağıma geri kaydırduğımda vücudum hemen yeniden ortaya çıktı.

"Düzgün bir numara," diye düşündü Coco.

Sesinin sesiyle sıçradım. Ara sokağın kirli tuğlasına yaslandı, kaşlarını kaldırdı ve yüzüğü başıyla onayladı. "Tremblay'in kasasını bulduğunu görüyorum." Tereddüt ederek sokağa doğru baktığımda güldü. "Merak etme. Kaslı mavi dostlarımız şu anda Tremblay'in evini tuğla tuğla yıkıyor. Seni gerçekten bulmak için seni aramakla çok meşguller."

Kıkırdadım ama çabucak durdum, yüzüğe huşu ile baktım. "Gerçekten bulduğumuza inanmıyorum. Cadılar buna sahip olduğumu bilselerdi ayaklanırlardı."

Coco bakışlarımı takip etti, kaşları hafifçe çatıldı. "Yüzüğün neler yapabileceğini biliyorum ama bana akrabalarının ona neden saygı duyduğunu hiç söylemedin. Elbette daha güçlü başka nesneler de var -bilmiyorum-?"

"Bu Angelica'nın Yüzüğü."

Bana boş boş baktı.

"Sen bir cadısın." Şaşkın bakışlarına karşılık verdim. "Angelica'nın hikayesini duymadın mı?"

Gözlerini devirdi. "Unutmuş olabilirsin, ben bir kırmızıyım. Affetmekkült batıl inançlarını öğrenmediğim için bana. Senin bir akraban mıydı yoksa?"

"Şey, evet," dedim sabırsızca. "Ama mesele bu değil. O gerçekten de bir şövalyeye aşık olan yalnız bir cadıydı."

"Harika geliyor."

"Öyleydi. Bu yüzüğü ona evlilik vaadi olarak verdi. . . sonra öldü. Angelica o kadar harap oldu ki gözyaşları toprağı sular altında bıraktı ve yeni bir deniz yarattı. L'Eau Mélancolique, dediler ona."

"Hüzünlü Sular." Coco elimi kaldırdı, yüzüğü incelerken küçümseme yerini gönülsüz hayranlığa bıraktı. Parmağımdan kaydırđım ve avucumun içinde ona uzattım. O almadı. "Ne güzel, korkunç bir isim."

Sert bir şekilde başımı salladım. "Güzel, korkunç bir yer. Angelica bütün gözyaşlarını döktüğünde, yüzüğü sulara attı ve ardından kendini. O boğuldu. Yüzük yeniden ortaya çıktığında, her türlü büyüyle aşılandı..."

Sokaktan boğuk sesler geliyordu ve birden konuşmayı kestim. Bir grup adam yüksek sesle ve anahtarsız bir meyhane şarkısı söyleyerek yanından geçti. Gölgelemin içinde daha da küçüldük.

Sesleri azaldığında rahatladım. "Nasıl kaçtın?"

"Bir pencereden." Beklenti dolu bakışım la gülümsedi. "Kaptan ve yordakçılarını beni fark edemeyecek kadar seninle ilgileniyorlardı."

"İyi o zaman." Dudaklarımı büzdüm ve yanındaki duvara yaslandım. "Sanırım hoş geldiniz. Beni bulmayı nasıl başardın?"

Kolunu kaldırdı. Bir yara izi kollarını ve bileklerini gölgeledi ve önkolundan yeni bir kesik hala sızıyordu. Yaptığı her büyü için bir işaret. Küçük Coco'nun bana Dames Rouges'u öğrettiğinden, kanlarının çoğı büyüün güçlü bir bileşeni olduğunu biliyordum, ama anlamadım. Dames Blanches'ın aksine, herhangi bir yasaya veya kurala bağılı değillerdi. Büyüleri denge talep etmiyordu. Vahşi, tahmin edilemez olabilir. . . hatta bazı akrabalarım bunu tehlikeli olarak nitelendirdi.

Ama Dames Blanche'ların kendilerinin neler yapabileceğini görmüştüm. Pis ikiyüzlüler.

Coco değerlendirmeme tek kaşını kaldırdı ve parmaklarının arasına biraz kan ovaladı. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Sanırım tahmin edebilirim." İç çektim ve sokakta oturmak için duvardan aşağı kaydım, gözlerimi kapattım.

Bana katıldı, bacağını arkadaşça benimkine dayadı. Birkaç saniyelik sessizlikten sonra diziyle beni dürttü ve gözümü açmaya zorladım. Onunkiler doğal olmayan bir şekilde ciddiye. "Polis beni gördü, Lou."

"Ne?" Öne doğru sendeledim, gözlerim artık tamamen açıktı. "Nasıl?"

Omuz silktili. "Kaçtığından emin olmak için etrafta bekledim. Polis teşkilatı olduğu için şanslıydım, gerçekten. Cadı olduğumu anladıklarında neredeyse bacaklarına işeceklerdi. Pencereden dışarı çıkmayı kolaylaştırdı."

Bok. Kalbim sefil bir şekilde battı. "O halde Chasseur'lar da biliyor. Muhtemelen zaten seni arıyorlardır. Bu gece, mümkün olan en kısa sürede şehirden çıkmanız gerekiyor. Şimdi. Teyzene haber gönder. Seni bulacak."

"Şimdi seni de arayacaklar. İz bırakmadan ortadan kaybolmamış olsan bile, bir cadıyla birlikte olduğunu biliyorlar." Öne eğildi ve kolundaki kana aldırmadan kollarını dizlerine doladı. Eteğini kırmızıya buladı. "Planın nedir?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim sessizce. "Angelica'nın Yüzüğü bende. Yapması gerekecek."

"Korumaya ihtiyacın var." İçini çekerek sağlam elimi tuttu. "Benimle gel. Teyzem yapacak-"

"Beni öldür."

"Ona izin vermeyeceğim." Başını şiddetle salladı ve yüzünün etrafındaki bukleler dalgalandı. "La Dame des Sorcières hakkında ne hissettiğini biliyorsun. Dames Blanche'lara asla yardım etmez."

Ağır bir şekilde iç çekmek yerine tartışmaktan daha iyisini biliyordum.

"Başkaları olabilir. Meclisinizden birinin beni uykumda bıçaklaması ya da ona teslim etmesi an meselesi olurdu."

Coco'nun gözleri parladı. "Boğazını koparırdım."

hüzünle gülümsedim. "Endişelendiğim kendi boğazım."

"O zaman ne?" Elimini bıraktı ve ayağını itti. "Sadece Soleil et Lune'a mı dönüyorsun?"

"Şimdilik." Kaygısızmış gibi omuz silktim ama hareket inandırıcı olamayacak kadar sertti. "Bas dışında kimse orada yaşadığımı bilmiyor ve o kaçmayı başardı."

"Seninle kalacağım."

"Numara. Benim için yanmana izin vermeyeceğim."

"Lou-"

"Numara."

Sabırsızlıkla ofladı. "İyi. Kendi boynun. Sadece . . . En azından parmaklarını düzeltmeme izin ver."

"Artık büyü yok. Bu aksam olmaz."

"Fakat-"

"Koko." Ayağa kalktım ve nazikçe elini tuttum, gözlerimden yaşlar süzülüyordu. Durduğunu ikimiz de biliyorduk. "İyi olacağım. Sadece bir çift kırık parmak. Git. Kendine dikkat et."

Burnunu çekti, gözyaşlarını tutmak için kaybedilmiş bir çabayla yüzünü arkaya attı. "Sadece yaparsan."

Kısa bir süre sarıldık, ikimiz de hoşçakal demek istemiyorduk. Vedalar kesindi ve bir gün tekrar görüşecektik. Ne zaman ve nerede olduğunu bilmesem de, bundan emin olacaktım.

Başka bir söz söylemeden beni bıraktı ve gölgelerin içinde eridi.

Yoluma iki iri figür çıktığında ara sokaktan ayrılmamıştım bile. Beni çok nazıkçe ara sokak duvarına ittiklerinde lanet ettim. Andre ve Grue. Tabii ki. Onlara karşı mücadele etsem de, anlamsızdı. Benden birkaç yüz kilo daha ağır bastı.

"Nasılsın tatlı şey?" Andre sırtıttı. Uzun, dar bir burnu ve çok fazla dişi olan Grue'dan daha kısaydı. Ağzını doldurdular, sarı, yontulmuş ve düzensiz. Nefesi tıkanarak geri çekildim ama Grue burnunu saçlarıma gömdü.

"Mmmm. Güzel kokuyorsun, Lou Lou." Cevap olarak kafamı yüzüne çarptım. Burnu çatırdadı ve sendeledi. Geriye, şiddetle küfrederek, boğazıma doğru hamle yaptı. "Seni küçük orospu-"

Dizine tekme atarken aynı anda Andre'nin karnına dirsek attım. Tutuşunu gevşettiğinde sokağa doğru fırladım ama son anda pelerinimi yakaladı. Ayaklarım altımdan fırladı ve acı veren bir gümbürtüyle kaldırım taşlarının üzerine düştüm. Beni karnıma tekmeledi, omurgamda bir çizmeyle beni oraya sabitledi.

"Yüzüğü bize ver, Lou."

Dengesini bozmak için altında bükülmeme rağmen, o sadece daha fazla itti. Keskin bir acı sırtıma yayıldı. "Ben-" Sözümü bitiremeden aşağı uzandı ve yüzümü yere çarptı. Burnum çatladı ve kan mide bulandırıcı bir şekilde ağzıma fışkırdı. Gözlerimde patlayan yıldızlarla boğuldum ve bilincimi kaybetmemek için savaştım. "Polis bizi yakaladı, seni pislik!" Hoş olmayan bir farkındalık doğdu. "Sen miydin ? Siz piçler ispiyonladınız mı?"

Grue hırladı ve ayağa kalktı, hâlâ dizini tutuyordu. Kabarık burnu çenesinden aşağı serbestçe kanıyordu. Kör edici acıya rağmen, intikamcı zevk beni ele geçirdi. Sırıtmamak gerektiğini biliyordum ama kendimi tutmak çok zordu .

"Ben muhbir değilim. Onu ara, Andre."

"Bana bir daha dokunursan yemin ederim kahrolası gözlerini oyarım..."

"Tehdit edebileceğini sanmıyorum, Lou Lou." Andre saçımı geri çekti, boğazımı uzattı ve bıçağıyla çenemi okşadı. "Ve sanırım zamanımı seni aramakla geçireceğim. Her köşe başında. Herhangi bir yerde saklıyor olabilirsin."

Kristal bir odakla su yüzüne çıkan bir anı.

Boğazım bir leğenin üzerinde. Her şey beyaz.

Sonra kırmızı.

Kollar, tırnaklar ve dişlerden oluşan bir bulanıklık içinde onun altında patladım, ulaşabildiğim her zerresini pençeliyor, ısıyor ve tekmeliyordum. Bir çılgılık atarak geriye doğru sendeledi - bıçak çenemi çentikliyor- ama onu kenara çekerken acısını hissetmedim. Hiçbir şey hissetmiyordum - ciğerlerimdeki nefes, ellerimin titremesi, yüzümdeki yaşlar. Parmaklarım gözlerini bulana kadar durmadım.

"Beklemek! Lütfen!" Onları kapatmaya zorladı, ama ben parmak eklemlerimi kapakların altında ve yuvalara kıvrılarak bastırmaya devam ettim. "Üzgünüm! ben... sana inanıyorum!"

"Durmak!" Grue'nun ayak sesleri arkamda gümbürdüyordu. "Dur, yoksa ben..."

"Bana dokunursan onu kör ederim."

Adımları aniden durdu ve yutkunduğunu duydum. "Sen... Sessizliğimiz için bize bir şey ver, Lou. Derdimiz için bir şey. O topuzdan bir yüzükten fazlasını sıktığını biliyorum."

"Sana bir şey vermek zorunda değilim." Yavaşça sokağa dönerken bir elimi Andre'nin boynuna sıkıca bastırdım. Diğeri göz küresinin içinde kaldı. Her adımda, his uzuvlarıma geri dönüyordu. Bana göre. Kırık parmaklarım çılgılık attı. Hızla gözlerimi kırıştırarak boğazımdaki safrayı yuttum. "Beni takip etme yoksa başladığım işi burada bitiririm."

Gru hareket etmedi. Andre aslında sızlandı.

Sokağa geldiğimde tereddüt etmedim. Andre'yi Grue'nun uzanmış kollarına doğru iterek döndüm ve Soleil et Lune'a kaçtım.

Tiyatronun kirişlerinde güvende olana kadar kanamayı durdurmadım ya da parmaklarımı kesmedim. Hiç suyum olmasa da Yüzümü yıkadım, çoğu tenim yerine elbiseme gelene kadar kanı biraz etrafa bulaştırdım. Parmaklarım zaten sertti ama pelerinimi ısırdım ve yine de atel olarak atılmış bir korseden bir parça kemik kullanarak kemikleri yerleştirdim.

Yorgun olmama rağmen uyuyamadım. Her ses ürkmeme neden oldu ve tavan arası çok karanlıktı. Tek, kırık bir pencere - tek giriş yolum - ay ışığını içeri al. Altına kıvrıldım ve yüzümdeki ve elimdeki zonklamayı görmezden gelmeye çalıştım. Kısa bir an için çatıya tırmanmayı düşündüm. Orada, şehrin yukarısında, yanaklarımda yıldızları ve saçlarımda rüzgarı özleyerek birçok gece geçirmiştım.

Ama bu gece değil. Chasseurs ve zabıta hala beni arıyordu. Daha da kötüsü, Coco gitmişti ve Bas belanın ilk işaretinde beni terk etmişti. Acı içinde gözlerimi kapattım. Ne berbat bir karmaşa.

En azından yüzüğü temin etmiştim ve o beni henüz bulamamıştı. Tek başına bu düşünce bile sonunda huzursuz bir uykuya dalmama yetecek kadar beni rahatlattı.

İki Adlandırılmış Gazap ve Kıskançlık

Reid

Kılıçların çarpışması antrenman sahasını doldurdu. Sabahın geç saatlerinde güneş, sonbaharın soğğunun peşine düşerek üzerimize çöktü ve alnımdan terler döküldü. Diğer Chasseur'ların

aksine, gömleğimi atmamıştım. Göğsüme yapıştı, ıslak kumaş tenimi tırmaladı. Beni cezalandırıyor.

İçeride bir iblisin beklediğini fark edemeyecek kadar çilli hırsızla dikkati dağılmış başka bir cadının kaçmasına izin verirdim. Célie harap olmuştu. Babası nihayet onu içeri yönlendirdiğinde bana bakamamıştı. Sıcaklık hafızamda beni yıkadı. Başka bir başarısızlık.

Jean Luc gömleğini ilk çıkaran olmuştu. Saatlerdir tartışıyorduk ve kahverengi teni terden parlıyordu. Welts göğsünü ve kollarını kapladı - ağzını her açışında bir tane. "Hâlâ cadılarını mı düşünüyorsun Kaptan? Ya da belki Matmazel Tremblay?"

Ben de karşılık olarak tahta kılıcımı koluna vurdum. Karşı saldırısını engelledi ve karnına dirsek attı. Zor. 2diğerlerine daha fazla kaynak eklendi. Morarmalarını umdum.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum." Midesini kavramak için iki büklüm olurken, yine de bana sırtıtarak bakmayı başardı. Belli ki ona yeterince sert vurmamıştım. "Endişelenmezdim. Yakında herkes şehir evi fiyaskosunu unutacak."

Parmak boğumlarım beyazlaşana kadar kılıcımı sıktım. Çenemde bir tik başladı. En eski arkadaşıma saldırmak olmazdı. O arkadaş sefil bir küçük olsa bile—

"Ne de olsa kraliyet ailesini kurtardın." Hala yan tarafını tutarak doğruldu ve daha geniş sırtıttı. "Adil olmak gerekirse, o cadıyla kendini de küçük düşürdün. Anladığımı söyleyemem. Babalık pek benim zevkime göre değil ama dün geceki hırsız mı? Şimdi o oldukça küçük bir şeydi..."

İleri atıldım, ama o gülerek ve omzuma yumruk atarak ilerlememi engelledi. "Barış, Reid. Şaka yaptığımı biliyorsun."

Terfi ettiğimden beri jestleri daha az komik hale gelmişti.

Jean Luc biz üç yaşındayken kilisenin kapısına gelmişti. Onu şu ya da bu biçimde dahil ettiğim her anım. Bizimki ortak bir çocukluktu. Aynı yatak odasını paylaşmıştık. Aynı tanıdıklar. Aynı öfke.

Saygımız da bir zamanlar karşılıklıydı. Ama bu daha önceydi.

Bir adım uzaklaştım ve o terimi pantolonuna silerek bir gösteri yaptı. Kardeşlerimizden birkaçı güldü. İfadem üzerine aniden durdular. "Her jest gerçeği barındırır."

Hala sırtıtarak başını eğdi. Soluk yeşil gözlerde hiçbir şey eksik değil. "Belki . . . Ama Rabbimiz bize yalanı bir yana bırakmamızı emretmiyor mu?" Cevap vermem için duraksadı. Hiç yapmadı. "Her biriniz doğruyu söyleyin" diyor, 'çünkü biz birbirimizin üyeleriyiz'.

"Kur'an'ı biliyorum."

"Öyleyse neden gerçeğimi susturuyorsun?"

"Çok fazla konuşuyorsun."

Daha çok güldü, zekasıyla bir kez daha gözlerimizi kamaştırmak için ağzını açtı ama Ansel derin bir nefes alarak araya girdi. Ter, asi saçlarını matlaştırdı ve kan yanaklarını kızardı. “Bir şey sırf olabilir söylenebilir o anlamına gelmez gerekir . Ayrıca," dedi bana bakmayı göze alarak. “Dün geçit törenindeki tek kişi Reid değildi. Ya da belediye binası."

Kararlı bir şekilde yere baktım. Ansel araya girmemesi gerektiğini bilmeliydi. Jean Luc, kılıcını yere dayayıp ona yaslanarak arsız bir ilgiyle ikimize baktı. Parmaklarını sakalında gezdiriyor. "Evet, ama bunu özellikle zorluyor gibi görünüyor, değil mi?"

"Biri yapmalı." Sözler ben onları durduramadan ağzımdan çıktı. Dişlerimi gıcırdattım ve pişman olacağım başka bir şey yapamadan ya da söyleyemeden arkamı döndüm.

"Ah." Jean Luc'un gözleri parladı ve hevesle doğruldu, kılıcı ve sakalı unutmuştu. “Ovma var, değil mi? Başpiskopos hayal kırıklığına uğrattın. Yoksa Célie miydi?"

bir .

iki .

üç .

Ansel gergin bir şekilde ikimize baktı. "Hepimiz yaptık."

"Belki." Jean Luc'un gülümsemesi kayboldu ve keskin gözleri adını koyamadığım bir duyguyla parlıyordu. "Yine de Reid tek başına bizim kaptanımız. Reid tek başına unvanın ayrıcalıklarından yararlanıyor. Belki de sonuçlarına katlanmak sadece Reid'in adil ve adildir."

Kılıcımı rafa fırlattım.

dört .

Beş.

Altı.

Göğsümdeki öfkenin dağılmasını istercesine derin bir nefes almaya zorladım. Çenemdeki kas hala seğiriyordu.

Yedi.

Kontrol sizde . Başpiskoposun sesi çocukluğumdan bana geri döndü. Bu öfke seni yönetemez, Reid. Derin nefes al. Ona kadar say. Kendine hakim ol.

ben uydum. Yavaşça, kesinlikle omuzlarımdaki gerginlik hafıfledi. Yüzümdeki sıcaklık serinledi. Nefesim daha kolay geldi. Jean Luc'un omzunu kavradım ve gülümsemesi soldu. "Haklısın Jean. Benim hatamdı. Tüm sorumluluğu alıyorum."

O cevap veremeden Başpiskopos eğitim alanına girdi. Çelik gözleri benimkileri buldu ve hemen elimi kalbime bastırıp eğildim. Diğerleri izledi.

Başpiskopos karşılık olarak başını eğdi. "Sizin gibi, Chasseurs." Bir olarak yükseldik. Yaklaşmamı işaret ettiğinde Jean Luc'un kaşları derinleşti. "Bu sabahki kötü ruh haliniz Kule'ye yayıldı, Kaptan Diggory."

"Üzgünüm efendim."

El salladı. "Özür dileme. Emekleriniz boşuna değil. Cadıları yakalayacağız ve onların vebasını yakacağız.dünyadan." Hafifçe kaşlarını çattı. "Dün gece senin hatan değildi." Jean Luc'un gözleri parladı ama Başpiskopos farketmedi. "Bu sabah kralın yabancı devlet adamlarından biriyle bir matine performansına katılmam gerekiyor. Tiyatroyu tasvip etmesem de -çünkü bu sadece serserilere ve alçaklara yakışan iğrenç bir uygulamadır- bana eşlik edeceksiniz."

Alnımdaki teri sildim. "Sayın-"

"Bir rica değildi. Yıka. Bir saat içinde ayrılmaya hazır olun."

"Evet efendim."

İçerideki Başpiskoposu takip ederken Jean Luc'un gözlerindeki isimsiz duygu sırtıma işledi. Ancak daha sonra -Soleil et Lune'un dışındaki vagonda otururken- adını koymama izin verdim. Pişmanlığın acı acısını hissetmeme izin verdim.

Saygımız bir zamanlar karşılıklıydı. Ama bu kıskançlıktan önceydi.

Karşılıklı Yararlı Bir Düzenleme

Lou

Ertesi sabah uyandığımda, tavan arasındaki pencereden tozlu güneş ışınları süzülüyordu. Yavaşça gözlerimi kırptırdım, uykuyla uyanma arasındaki, hafızanın olmadığı o hoş anda kayboldum. Ama bilinçaltım beni kovaladı. Oyuncular ve ekip birbirine seslenirken aşağıdaki tiyatrodan sesler geldi ve pencereden heyecanlı sesler içeri süzüldü. Kaşlarımı çattım, hala uykunun kalıntılarına tutunuyordum.

Tiyatro bu sabah oldukça gürültülüydü.

dimdik yalpaladım. Soleil et Lune her cumartesi matine yaptı. Nasıl unutmuş olabilirim?

Kendimi yatağıma atarken yüzüm özellikle acı verici bir şekilde zonkladı. Ah, doğru - işte böyle. Burnum paramparça olmuştu ve hayatım boyunca kaçmak zorunda kalmıştım.

Uvertür başladığında alt kattaki gürültü arttı.

diye inledim. Şimdi performans bitene kadar burada sıkışıp kalacaktım ve umutsuzca işlemeye ihtiyacım vardı. Genellikle, bir değildiOyuncular ve ekip gelmeden önce tuvalete gizlice inmek sorun oldu ama ben uyuyakalmıştım. Ayağa kalkıp sırtımdaki donuk ağrıyla yüzümü buruşturarak hasarı çabucak değerlendirdim. Burnum kesinlikle kırılmıştı ve parmaklarım bir gecede iki katı büyüklüğünde şişmişti. Ama müşterilerin yanından fark edilmeden geçebilecek

kadar güzel bir elbise giydim. . . kan lekeleri hariç. Sağlam parmaklarımı yaladım ve öfkeyle lekeleri ovaladım, ama kumaş geri dönülmez bir şekilde kırmızı kaldı.

Sabırsız bir iç çekerek tozlu elbise rafları ile Coco'yla paylaştığım yatağın yanındaki sandık arasına baktım. Yün pantolonlar, atkılar, eldivenler ve şallar, geçen hafta çöpte bulduğumuz birkaç küflü battaniyeyle birlikte döküldü. Coco'nun yatağın yanına temkinli bir şekilde dokundum.

Teyzesine sağ salim ulaştığını umuyordum.

Başımı sallayarak kostüm rafına döndüm ve rastgele bir kıyafet seçtim. Coco kendi başının çaresine bakabilirdi. Öte yandan ben. . .

Üç dayanılmaz denemeden sonra soyunmaya çalışmaktan vazgeçtim. Kırık parmaklarım düzgün çalışmayı reddetti ve vücudum omuzlarım arasındaki düğmelere ulaşmak için kendini bükemedi. Yakındaki bir çöp kutusundan bir bergere şapkası ve tel gözlük aldım ve yerine onları taktım . Dün geceki kadife kurdele yara izimi hâlâ saklıyordu ve pelerinin en kötü kan lekelerini örtmüştü. Yapmak zorunda kalacaklardı.

Mesanem hemen rahatlamak için ısrar etti ve bir köpek gibi köşeye işemeyi reddettim.

Ayrıca, eğer istersem Angelica'nın Yüzüğü'nü her zaman ağzıma atabilirim. hızlı bir kaçış yapmak için gerekli. Lobinin görünmezken manevra yapmak için çok kalabalık olacağından şüpheleniyordum, yoksa kılık değiştirmeyi tamamen bırakırdım. Hiçbir şey, bir hayaletin ayağına basması kadar şüphe uyandırmaz.

Şapkamı yüzüme doğru eğerek kulise giden merdivenden aşağı indim. Oyuncuların çoğu beni görmezden geldi, şu hariç:

Kibirli, kanca burunlu bir kız, "Buraya geri dönmemen gerekiyor," dedi. Yuvarlak bir yüzü ve mısır ipeği renginde ve dokusunda saçları vardı. Ona doğru döndüğümde nefesini tuttu. "Aman tanrım, yüzüne ne oldu?"

"Hiçbir şey değil." Aceleyle başımı eğdim, ama hasar verildi.

Yaklaştıkça kibirliliği endişeye dönüştü. "Biri seni incitti mi? Zabıta'yı aramalı mıyım?"

"Hayır hayır." Ona mahcup bir gülümseme gönderdim. "Tuvalet'e giden yolumu kaybettim, hepsi bu!"

"Lobide." Bana gözlerini kıstı. " Elbisenin üzerindeki kan mı ? İyi olduğuna emin misin?"

"Kusursuz." Manyak gibi başımı salladım. "Teşekkürler!"

Masum görünmek için biraz hızlı yürüdüm. Başımı aşağıda tutmama rağmen, yanından geçerken diğer bakışları üzerimde hissedebiliyordum. Yüzüm gerçekten korkunç görünüyordu. Belki de Angelica'nın Yüzüğü daha akıllıca olurdu.

Lobi, kulisten çok daha kötüydü. Henüz yerlerini bulamamış zengin soylular ve tüccarlar etrafını sarmıştı. İstenmeyen ilgiden kaçınmak için duvarlara doğru eğilerek odanın

kenarlarında durdum. Neyse ki, tiyatrocular uzaktaydı Benim sinsisi sinsiliğimi fark edemeyecek kadar birbirleriyle ilgileniyorlar. Ne de olsa Soleil et Lune, oyunlarından çok dedikodularıyla popülerdi.

Bir çiftin, Başpiskoposun kendisinin bu matineye katılacağını fısıldadığını duydum - en kısa zamanda tavan arasına dönmek için mükemmel bir neden daha.

Chasseur'ların babası olarak Başpiskopos, Belterra'nın kötülüğüne karşı manevi savaşlarına rehberlik etti ve okült'ü ortadan kaldırmak için Tanrı'dan bir yetki verildiğini ilan etti. Düzinelerce cadıyı - diğerlerinden daha fazla - yakmıştı ama yine de dinlenmedi. Onu sadece bir kez uzaktan görmüştüm ama gözündeki zalim ışığın ne olduğunu anlamıştım: saplantı.

Kimse beni fark etmeden tuvalete girdim. Kendimi rahatlatıktan sonra kafamdan saçma sapan şapkayı yırtıp aynanın karşısına geçtim. Mürettebatın neden baktığını hemen ortaya çıkardı. Yüzüm darmadağındı. Gözlerimin altında koyu mor morluklar sızmıştı ve kurumuş kan yanaklarıma sıçramıştı. Musluktan akan soğuk suyla ovdum, pembe ve ham olana kadar tenimi ovaladım. Genel etkiyi iyileştirmek için çok az şey yaptı.

Kapıda nazik bir vuruş sesi duyuldu.

"Üzgünüm!" çekinerek aradım. "Mide rahatsızlığı!"

Çarpma hemen kesildi. Kadının şok olmuş, onaylamayan mırıltıları, ayaklarını sürüyerek uzaklaşırken kapıdan içeri girdi. İyi. Kalabalığın dışında beklemem gerekiyordu ve kilitli bir tuvalet herhangi bir yer kadar iyi bir yerdi. Yansıma kaşlarımı çatarak elbisemdeki kanı işlemeye koyuldum.

Müziğin sesi yükseldikçe dışarıdaki sesler yavaş yavaş azaldı ve performansın başladığını haber verdi. Kapıyı aralamak için, lobiye baktım. Sadece üç haberci kaldı. Karanlıkta çürümüş yüzümden habersiz, yanından geçerken beni başıyla selamladılar.

Sahne arkasının kapısına yaklaştığımda nefesim daha kolaylaştı. Arkamda bir oditoryum kapısı açıldığında sadece birkaç adım ötedeydim.

"Yardımcı olabilir miyim efendim?" diye sordu.

Her kimse bir cevap mırıldandı ve boynumdaki saçlar ayağa kalktı. Tavan arasına gitmeliydim. Ben, kaçmak kaçmak bana bağırdı çalışma her içgüdü vermeliydim kaçmak bilmiyordum -ama. Bunun yerine kapıda duran adama baktım. Mavi ceketli, çok uzun boylu, bakır saçlı adam.

"Sen," dedi.

Ben hareket edemedim o atladi. Elleri kollarımı mengene gibi kavradı ve beni etrafında döndürerek çıkışın önüne yerleşti. Hiçbir mücadelenin beni özgür bırakmayacağını hemen anladım. O sadece çok güçlüydü. Çok büyük . İleriye dönük tek bir yol vardı.

Dizimi doğrudan kasıklarına vurdum.

Bir inilti ile iki büküm oldu, tutuşunu gevşetti.

Özgürce - ve iyice ölçmek için şapkamı yüzüne fırlatarak - tiyatronun derinliklerine daldım. Sahne arkasında başka bir çıkış vardı. Mürettebat üyeleri ben koşarak geçerken, arkamdaki kasaları ve diğer malzemeleri devirirken ağzı açık kaldı. Pelerinimin kenarını yakalayınca, bir adım bile tereddüt etmeden boğazımdaki bağı yırtıp serbest bıraktım. Önemli değildi. Chasseur hâlâ peşimden geliyordu, adımları neredeyse benim adımın üç katıydı...

Kanca burunlu kızı az önce fark ettiğimde bileğime kilitlendi. Ondan hızla uzaklaşsam da - ona doğru çabalarırken gözlüğüm yere çarpıyordu- sadece tutuşunu sıkılaştırdı. Yıkılmış yüzümden yaşlar süzülüyordu. "Lütfen bana yardım et!"

Kanca burunlu kızın gözleri büyüdü. "Gitmesine izin ver!"

Sahnedeki sesler onun bağırmasıyla titriyordu ve hepimiz donakaldık.

Kahretsin . Hayır, hayır, hayır .

Tereddütünden yararlanarak kurtulmak için büküldüm ama eli istemeden göğsüme değdi. Tutuşunu gevşetti, bariz bir şekilde dehşete düştü ama ben geri çekilirken hamle yaptı, parmakları boyun çizgimi yakaladı. Dehşet içinde, hassas kumaşın yırtılıp ayakları eteğime dolanırken ağır çekimde izledim. Birbirimize sarılırken, dengemizi yeniden kazanmaya çalışıyor ve başarısız oluyorduk.

Perdeden geçip sahneye çıktığımızda.

Seyirciler toplu bir nefes aldı ve sonra sustu. Kimse nefes almaya cesaret edemedi. Ben bile değil.

Düştüğümüzden beri beni hâlâ üstünde tutan Chasseur, gözlerini kocaman açarak bana baktı. Yüzünde uçuşan düzinelerce duyguyu uyuşmuş halde izledim. Şok. Panik. Aşağılama. Öfkelenmek.

Kanca burunlu kız peşimizden kaçtı ve büyü bozuldu. "Seni iğrenç domuz!"

Chasseur, onu ısırmışım gibi beni uzağa fırlattı ve arka tarafıma düştüm. Zor. Elbisem ağzı açık kalırken seyircilerden öfkeli çığlıklar yükseldi. Yaralı yüzümü, yırtık korsajı aldılar ve kendi varsayımlarını yaptılar. Ama umursamadım. Seyirciye bakarken, kimin arkaya bakabileceğini hayal ettiğimde korku içime sızdı. Kan yüzümü terk etti.

Kanca burunlu kız kollarını etrafıma sardı, nazikçe ayağa kalkmama yardım etti ve beni sahne arkasına götürdü. İki iriyarı mürettebat üyesi ortaya çıktı ve Chasseur'u da ele geçirdi. Kalabalık, onu arkamızda kurbağa gibi yürütürken onaylarını haykırdı. Arkama baktım, kavga etmemesine şaşırdım ama yüzü benimki kadar beyazdı.

Kız kasalardan birinden bir çarşaf aldı ve üzerime örttü. "İyi misin?"

Onun saçma sorusunu görmezden geldim. Tabii ki iyi değildim. Az önce ne olmuştu ?

"Umarım onu hapse atarlar." Mürettebatın ortasında sersemlemiş halde duran Chasseur'a baktı. Seyirciler hala öfkelerini haykırdılar.

"Yapmayacaklar," dedim sert bir şekilde. "O bir Kovalayıcı."

"Hepimiz ifademizi vereceğiz" Çenesini dışarı çıkardı ve mürettebata işaret etti. Ne yapacaklarını bilemeden garip bir şekilde havada asılı kaldılar. "Her şeyi gördük. Burada olduğun için çok şanslısın." Yırtık elbiseme baktı, gözleri parladı. "Kim bilir neler olabilirdi?"

Onu düzeltmedim. ayrılmam gerekiyordu. Bütün bu fiyasko bir kaçma girişimiydi ve bu benim son şansımdı. Chasseur şimdi beni durduramazdı, ama zabıta yakında gelecekti. Seyircinin gördüklerini düşündükleri umurlarında olmaz. Yırtık elbisem ve çürüklerim ne olursa olsun beni hapishaneye götürürlerdi ve bu karışıklık halledildikten sonra Chasseur'ların beni temin etmesi çok kolay olurdu.

Bunun nereye varacağını biliyordum. Bir bahis ve bir maç.

Sahnenin sağ kapısı gıcırdayarak açıldığında rüzgara karşı temkinli davranmaya ve koşmaya karar vermiştim -belki de Angelica'nın Yüzüğü'nü dişlerimin arasına alıp merdiven boşluğuna ulaştım.

Başpiskopos geçerken kalbim durdu.

Düşündüğümde daha kısaydı, yine de benden daha uzundu, tuzlu ve biberli saçları ve çelik gibi mavi gözleri vardı. Beni içeri alırken kısaca parladılar - morarmış yüz, yıpranmış saçlar, omuzlarına sarılmış çarşaf - sonra etrafımdaki yıkıma daraldılar. Dudağı kıvrıldı.

Başını çıkışa doğru salladı. "Bizi bırak."

Mürettebata iki kez söylenmesine gerek yoktu - ben de öyle. Tesisi olabildiğince çabuk boşaltmak için neredeyse ayağım takıldı. Chasseur'un eli yılan gibi uzandı ve kolumu yakaladı.

"Sen değil," diye emretti Başpiskopos.

Kanca burunlu kız tereddüt etti, gözleri üçümüz arasında gezindi. Ancak Başpiskopos'tan bir bakış, onu kapıdan dışarı koşturdu.

Chasseur, ortadan kaybolduğu an beni serbest bıraktı ve Başpiskopos'un önünde eğildi, kalbini yumruğuyla kapladı. "Bu Tremblay'in konağındaki kadın, Ekselansları."

Başpiskopos sertçe başını salladı, gözleri benimkilere döndü. Tekrar yüzümü aradılar ve tekrar sertleştiler - sanki değerim hesaplanmış ve eksik bulunmuş gibi. Sert ellerini arkasında birleştirdi. "Demek firari hırsızımız sensin."

Nefes almaya cesaret edemedim başımı salladım. Hırsız demişti . Cadı değil.

"Hepimizi zor durumda bıraktın canım."

"BEN-"

"Sessizlik."

Ağzım kapandı. Başpiskoposla tartışacak kadar aptal değildim. Eğer biri yasanın üzerinde yaşıyorsa, o oydu.

Yavaşça bana doğru yürüdü, elleri hala arkasında kenetlenmişti. "Sen akıllı bir hırsızısın, değil mi? Yakalanmaktan kurtulma konusunda oldukça yetenekli. Dün gece çatıdan nasıl kaçtın? Kaptan Diggory, kasaba evinin kuşatıldığına dair beni temin ediyor."

sertçe yutkundum. Yine o kelime vardı. Hırsız - cadı değil. Umut midemde çırpındı. Bakır saçlı Chasseur'a baktım ama yüzünde hiçbir şey görünmüyordu.

"Benim . . . arkadaşım bana yardım etti," diye yalan söyledim.

Tek kaşımı kaldırdı. "Arkadaşın, cadı."

Dehşet omurgamdan aşağı indi. Ama Coco artık kilometrelerce uzaktaydı; güvenli ve La Forêt des Yeux'un içinde gizliydi. Gözler Ormanı. Chasseurs onu orada asla izleyemezdi. Yapsalar bile, meclisi onu koruyacaktı.

Dikkatli bir göz teması kurdum, seğirmemeye, kıpırdamamaya ya da başka bir şekilde kendimi ele vermemeye dikkat ettim. "O bir cadı, evet."

"Nasıl?"

"O nasıl bir cadı?" Onu yemlemem gerektiğini bilsem de elimde değildi. "Bir cadı ve bir adamın birbirini çok sevdiğine inanıyorum..."

Yüzüme vurdu. Tokat boş salonun sessizliğinde yankılandı. Her nasılsa, seyirciler de ekip kadar çabuk temizlenmişti. Yanağımı tutarak ona baktımsessiz öfke içinde. Chasseur yanımda rahatsızca kıpırdandı.

"Seni iğrenç çocuk." Başpiskoposun gözleri endişe verici bir şekilde şişti. "Kaçmana nasıl yardımcı oldu?"

"Sırlarına ihanet etmeyeceğim."

"Bilgi saklamaya cüret mi ediyorsun?"

Sahnenin sağından bir vuruş sesi geldi ve bir polis memuru öne çıktı. "Kutsal Hazretleri, dışarıda bir kalabalık oluştu. Görevlilerden ve mürettebattan birkaçı, kızın ve Kaptan Diggory'nin akıbetini öğrenene kadar ayrılmayı reddederler. cezbetmeye başlıyorlar. . . dikkat."

"Birazdan birlikte olacağız." Başpiskopos derin bir nefes alarak doğruldu ve koro cübbesini düzeltti. Memur selam verdi ve bir kez daha dışarı çıktı.

Dikkatini bana geri verdi. Birbirimize bakarken uzun bir sessizlik oldu. "Seninle ne yapacağım?"

Bir daha konuşmaya cesaret edemedim. Yüzüm ancak bu kadarını kaldırabilirdi.

“Sen iblislerle birlikte olan bir suçlusun . Bir Chasseur'u herkesin önünde saldırıdan dolayı suçladınız. . . başka şeyler." Dudağı kıvrıldı ve bana elle tutulur bir tiksintiyle baktı. Midemdeki utancı görmezden gelmeye çalıştım ve başaramadım. Kaza olmuştu. Ona kasıtlı olarak komplo kurmadım. Ve henüz . . . İzleyicinin yanlış anlaması kazıktan kaçmama yardım ettiyse. . .

Hiçbir zaman onurlu olduğumu iddia etmedim.

Başpiskopos, "Kaptan Diggory'nin itibarı mahvolacak," diye devam etti. “Chasseurs'un kutsallığı sorgulanmasın diye, onu görevlerinden almak zorunda kalacağım. Diye benim majestelerisorgulandı.” Gözleri benimkilere yandı. Yumruğunu tekrar seğirmesin diye yüz hatlarımı pişmanlık dolu bir ifadeye dönüştürdüm. Tövbemle yatıştı, yürümeye başladı. "Seninle ne yapacağım? Ben ne yapacağım ?”

Onu açıkça iğrendirsem de, çelik gibi gözleri bana dönmeye devam etti. Aleve çekilmiş bir güve gibi. Bir şey arar gibi yüzümü gezdirdiler, gözlerimde, burnumda, ağızımda oyalandılar. Boğazım.

Dehşet içinde, Chasseur'la aramdaki sürtüşme sırasında kurdelenin kaydığını fark ettim. Aceleyle sıkıştırdım. Başpiskoposun ağzı büzüldü ve bana bakmaya devam etti.

Onun saçma iç mücadelesine gözlerimi devirmemek için tüm irademi harcadım. Bugün hapse girmeyecektim ve kazığa da gitmeyecektim. Her ne sebeple olursa olsun, Başpiskopos ve evcil hayvanı cadı olmadığımı karar vermişlerdi. Kesinlikle onların gözetimini sorgulamayacaktım.

Ama soru kaldı. . . Başpiskopos ne istedi ? Çünkü kesinlikle bir şey istiyordu . Gözlerindeki açlık apaçıktı ve ne kadar çabuk fark edersem, o kadar çabuk kendi yararına kullanabilirdim. Monologuna devam ettiğini anlamam birkaç saniye sürdü.

". . . küçük el çabukluğunuz sayesinde." Yüzüme bakmak için topuklarının üzerinde döndü, ifadesinde tuhaf bir zafer ifadesi vardı. "Belki karşılıklı yarar sağlayan bir anlaşma yapılabilir."

Durdu, beklentiyle ikimize baktı.

"Dinliyorum," diye mırıldandım. Chasseur sertçe başını salladı.

"Harika. Oldukça basit, gerçekten - evlilik.”

Ağzım açık bir şekilde ona baktım.

Kıkırdadı, ama ses neşesizdi. "Karın Reid olarak bu nahoş yaratık sana ait olacak. Onu takip etmeye, disipline etmeye hakkınız vardı, özellikle de dün gece yaptığı kararsızlıklardan sonra. Beklenen olurdu. Hatta gerekli. İşlenen hiçbir suç, küçümsenecek bir kirlilik olmayacaktı. Bir Chasseur olarak kalırsın.”

Güldüm. Boğuk, çaresiz bir ses çıktı. "Ben kimseyle evlenmiyorum."

Başpiskopos kahkahalarını paylaşmadı. “Eğer halka açık bir kırbaç ve hapis cezasından kaçınmak istiyorsanız yapacaksınız. Zabıta şefi olmasam da, o çok sevdiğim bir arkadaşım.”

ona boşaldım. "Bana şantaj yapamazsın..."

Sanki can sıkıcı bir sineği eziyormuş gibi elini salladı. “Hırsız bekleyen cezadır. Bu konuda çok dikkatli düşünmeni tavsiye ederim evlat.”

Boğazımı tırmalayan paniğe rağmen sakın kalmaya kararlı bir şekilde Chasseur'a seslendim. "Bunu isteyemezsin. Lütfen ona başka bir yol bulmasını söyle.”

"Başka yol yok," diye araya girdi Başpiskopos.

Chasseur gerçekten çok hareketsiz duruyordu. Nefes almayı bırakmış gibiydi.

"Benim oğlum gibisin, Reid." Başpiskopos, bir fili teselli eden bir fare olan Chasseur'un omzunu tutmak için uzandı. Aklımın kopuk bir yanı gülmek istedi. “ Bu putperest uğruna canını, vaat ettiğin mesleğini, Allah'a verdiği yemini çöpe atma . O senin karın olduğunda, yapabilirsinonu dolaba kilitle ve onu bir daha asla düşünme. Onunla ne istersen yapmak için yasal hakkın var. ” Adama anlamlı bir bakış attı. “Bu düzenleme de çözecektir. . . diğer meseleler."

Sonunda Chasseur'un yüzüne kan geri döndü - hayır, yüzünü su bastı . Boğazından yukarıya ve yanaklarına sıçradı, gözlerinden bile daha sıcaktı. Çenesi kasıldı. "Efendim, ben-"

Ama onu duymadım. Tükürük ağzımı kapladı ve görüşüm daraldı. Evlilik. Bir Chasseur'a. Başka bir yol olmalıydı, herhangi başka yol-

Boğazımdan safra yükseldi ve ben onu durduramadan Başpiskoposun ayaklarına muhteşem bir kustumuk yayı çektim. İğrenç bir çığlıkla benden uzaklaştı.

“Nasıl cesaret var-!” Bana bir kez daha vurmak için yumruğunu kaldırdı ama Kovalayıcı yıldırım hızıyla hareket etti. Eli Başpiskoposun bileğini yakaladı.

" Eğer bu kadın benim karım olacaksa," dedi güçlkle yutkunarak, "ona bir daha dokunmayacaksın."

Başpiskopos dişlerini gösterdi. "Kabul ediyorsun yani?"

Chasseur bileğini bıraktı ve bana baktı, boğazından daha derin bir kızarma çıktı. "Sadece yaparsa."

Sözleri bana Coco'yu hatırlattı.

Kendine dikkat et.

Sadece yaparsan.

Coco koruma bulmam gerektiğini söylemişti. Bakır saçlı Chasseur'a, hala bileğini ovuşturan Başpiskopos'a baktım. Belki de koruma beni bulmuştu.

Andre, Grue, zabıta, onun . . . Kocam olarak bir Chasseur olsaydı hiçbirisi bana zarar veremezdi. Eğer oyunu sürdürebilirim, Chasseur'ların kendileri bile bir tehdit olmaktan çıkacaktı. Yanlarında sihir yapmaktan kaçınabilseydim. Cadı olduğumu asla bilmeyecekler. Göz önünde saklanacaktım.

Fakat . . . Benim de bir kocam olurdu.

Ben bir koca istemedim. Evlilikte kimseye zincire vurulmak istemiyordum, özellikle de bu Chasseur kadar katı ve kendini beğenmiş birine. Ama ömür boyu hapis yatmak için tek seçeneğim evlilikse, belki de en kabul edilebilir seçenek buydu. Beni bu tiyatrodan zincirsiz bir şekilde kurtaracak tek seçenek kesinlikle buydu.

Ne de olsa Angelica'nın Yüzüğü hâlâ bendeydi. Evlilik cüzdanı imzalandıktan sonra her zaman kaçabilirdim .

Doğru. Omuzlarımı dikleştirdim ve çenemi kaldırdım. "Yaparım."

Merasim

Reid

Tiyatronun dışında çılgınlık yükseldi, ama onları zar zor duydum. Kulaklarımda kan uğulduyordu. Diğer tüm sesleri bastırdı: adalet çılgınlıkları, Başpiskoposun sempatisi.

Ama onun ayak sesleri değil. Bunların her birini duydum.

Işık. Benimkinden daha hafif. Ama daha düzensiz. Daha az ölçüldü.

Onlara odaklandım ve kulaklarımdaki kükreme yavaş yavaş azaldı. Tiyatro müdürünün ve zabitanın kalabalığı sakinleştirmeye çalıştığını duyabiliyordum.

Başpiskopos kapıları açarken Balisarda'mı kınından çıkarma dürtüsüne direndim. Bacaklarım kilitlendi ve cildim bir şekilde aynı anda hem sıcak hem de soğuktu - ve çok küçüktü. Çok çok küçük. Sokaktaki tüm gözler bize döndüğünde kaşınıyor ve batıyordu. Küçük, sıcak bir el koluma yaslandı.

Nasırlı avuç içi. İnce parmaklar - iki sargılı. aşağı baktım. Bozuldu.

Gözlerimin kolundaki parmaklarını takip etmesine izin vermedim. Çünkü kolu omzuna gidecekti ve omzu yol gösterecekti.yüzüne. Ve orada ne bulacağımı biliyordum. İki morarmış göz ve yanağında taze bir iz oluşmuştu. Kaşının üstünde bir yara izi. Boğazında bir tane daha. Saklamaya çalışmasına rağmen hala siyah kurdelenin altından görünüyordu.

Célie'nin yüzü aklımda yükseldi. Lekesiz ve saf.

Aman Tanrım. Celie .

Başpiskopos öne çıktı ve kalabalık hemen sustu. Kaşlarını çatarak beni önüne çekti. Kadın - kafir - tutuşundan vazgeçmedi. Hala ona bakmadım.

"Kardeşler!" Başpiskoposun sesi artık sessiz olan caddede çınladı ve daha da fazla dikkat çekti. Bütün kafalar bize döndü ve o bana sindi. O zaman kaşlarımı çatarak ona baktım. Gözleri iriydi, gözbebekleri büyümüştü. Korkmuş.

geri döndüm.

Bana kalbini veremezsin, Reid. Vicdanıma sahip olamam.

Célie, lütfen...

Pip'i öldüren canavarlar hala dışarıda. Cezalandırılmalılar. Seni amacından uzaklaştırmayacağım. Kalbinizi vermeniz gerekiyorsa, onu kardeşliğinize verin. Lütfen, lütfen, beni unut.

Seni hiçbir zaman unutamadım.

Umutsuzluk neredeyse dizlerimin üstüne çökecekti. Beni asla affetmezdi.

"Bu kadına olan ilgin Tanrı tarafından görüldü ve takdir edildi." Başpiskopos kollarını iki yana açtı. Yalvaran. "Ama aldanmayın. Dün gece sizin gibi bir aristokrati soymaya kalkıştıktan sonra, ondan kaçma lütfunda bulundu.kocası bu sabah onu disipline etmeye çalışırken. Ona acımayın arkadaşlar. Onun için dua edin ."

Kalabalığın önündeki bir kadın, Başpiskopos'a arsız bir tiksintiyle baktı. İnce. Soluk saç. Kalkık burun. Sahne arkasından kadını tanıyarak gerildim.

Seni iğrenç domuz!

Sanki bakışlarımı hissetmiş gibi gözleri bana döndü ve kısıldı. Fısıldadığı kınamayı unutmaya çalışarak ve başaramayarak ona baktım. İnşallah hapse atarlar. Kim bilir neler olabilirdi?

Sertçe yutkundum ve bakışlarımı kaçırdım. Elbette görünen buydu. Küçük kafir onun hilelerini biliyordu ve ben bunu gülünç bir şekilde kolaylaştırmıştım. Hemen tuzağına düştü. Kolumu onun elinden kurtarmanın özlemiyle kendime lanet ettim. Ama bu olmaz. Bizi çok fazla insan izledi ve Başpiskopos emirlerinde netti.

Yürürken kaşlarını çatarak, Eve döner dönmez ikiyüzlülüğümüzü itiraf etmeliyiz, demişti. "İnsanlar senin zaten evli olduğuna inanmalı." O zaman aniden ona doğru dönmüştü. "Ruhunun kurtulmadığını varsaymakta haklı mıyım?" Cevap vermeyince kaşlarını çattı. "Düşündüğüm gibi. Her iki durumu da derhal düzelterek ve vaftiz için doğrudan Doleur'a gideceğiz. Biz birlikteliği resmileştirene kadar onun kocası gibi davranmalısın, Reid. O yüzüğü sağ elinden alın ve soluna doğru hareket ettirin. Onun yanında yürü. Bu maskaralık, kalabalığın dağıldığı anda sona erebilir. Ve - Tanrı aşkına, pelerinini geri al."

Kafir şimdi söz konusu yüzüğü büktü. Ayaklarını kaydırdı. Yüzünden bir saç parçasına dokunmak için uzandı. o sabitledigeri kalanı vahşi ve evcilleşmemiş ensesinde hırıltılı bir düğüm oluşturuyor. Tıpkı onun gibi. nefret ettim.

“Bu kadında Tanrı'nın öğretisini görmenizi rica ediyorum.” Başpiskoposun sesi yükseldi. “Kötülüğünden ders al! Hanımlar, kocalarınıza itaat edin. Günahkar tabiatlarınızdan tövbe edin . Ancak o zaman Tanrı ile gerçekten birleşebilirsiniz!”

Kalabalığın birkaç üyesi onayladıklarını mırıldanarak başlarını salladılar.

Bu doğru. Her zaman bu kadarını söyledim.

Bu günlerde kadınlar cadılar kadar kötü.

Hepsinin ihtiyacı olan şey tahta - çubuk ya da kazık.

Sahne arkasından gelen soluk saçlı kadın, Başpiskopos'a bedensel zarar vermek istiyormuş gibi görünüyordu. Dönmeden önce dişlerini gösterdi, yumruklarını sıktı.

Kafir yanımda gerildi, kolumu acıyla sıktı. Ona ters ters baktım ama bırakmadı. İşte o zaman kokusunu aldım - soluk, belli belirsiz, neredeyse algılanamayacak kadar hafif. Ama yine de orada, esintiyle devam ediyor. Büyü.

Başpiskopos homurdandı.

İki büklüm olup karnını tutarken ben de ona döndüm. "Efendim, siz-"

Şok edici derecede yüksek bir rüzgar kırdığında aniden durdum. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve yanakları kızardı. Kalabalıkta mırıltılar yükseldi. Şok oldum. İğrenmiş. Aceleyle ayağa kalktı, cüppesini düzeltmeye çalıştı ama son anda tekrar iki büklüm oldu. Başka bir maç onun sistemini mahvetti. Kararsız bir şekilde elimi sırtına koydum.

"Sayın-"

"Bırak beni," diye hırladı.

Hızla geri çekildim ve sessiz kahaahalarla titreyen kafirlere baktım. "Gülmeyi kes."

"İstesem de yapamam." Titreyerek elini iki yanına koydu ve dudaklarından bir hıçkırık kaçtı. Büyüyen tiksintiyle ona baktım, kokusunu içime çekmek için eğildim. Tarçın. Sihir değil. Hızla eğildim ve o daha çok güldü.

"Tam burada -tam bu an- seninle evlenmeye değer olabilir, Chass. Onu sonsuza kadar yaşatacağım."

Başpiskopos kafirlerde ısrar etti ve vaftizi için Doleur'a yürüdüm. Arabasına bindi.

Caddede kaybolurken, yakındaki bir çöp kutusuna bir taş tekmeleyerek alay etti. "Bu adamın kafası kendi kışına o kadar uzak ki, onu şapka olarak takabilir."

Çenem sıkıştı. Kalkma. Sukunetini Korum. "Ona saygısızlık etmeyeceksin."

Sırıttı ve beni incelemek için başını kaldırdı. Sonra -inanılmaz bir şekilde- parmak uçlarında yükseldi ve burnuma hafifçe vurdu. Şaşkınlıkla geri çekildim. Yüzüm kızardı. Daha çok sıırıttı ve yürümeye başladı. "İstediğimi yapacağım, Chass."

"Sen benim karım olacaksın." İki adımda ona yetişip kolunu tutmak için uzandım ama ona dokunmadan durdum. "Bu bana itaat edeceğin anlamına geliyor."

"Yapar?" Kaşlarını kaldırdı, hala sıırıtıyordu. "Sanırım bu beni onurlandırıp koruyacağın anlamına mı geliyor? Ataerkilliğinizin tozlu eski rollerine bağlı kalırsak?"

Adımlarımı onunkine göre kısalttım. "Evet."

Ellerini birbirine vurdu. "Harika. En azından bu eğlenceli olacak. Çok düşmanım var."

Yardım edemedim. Gözlerindeki derin morluklara baktım. "Bunu hayal et."

"Ben olsam yapmazdım." Sesi konuşkandı. Işık. Sanki hava durumunu tartışıyormuşuz gibi. "Haftalarca kabus göreceksin."

Sorular boğazımı yaktı ama onları dile getirmeyi reddettim. Sessizlikten memnun görünüyordu. Gözleri aynı anda her yerde gezindi. Vitrinleri kaplayan elbise ve şapkalara. Tüccarların arabalarını dolduran kayısı ve fındıklara. Küçük bir meyhanenin kirli camlarına, sokakta güvercin kovalayan çocukların isli yüzlerine. Her seferinde yüzünde yeni bir duygu uçuşuyordu. takdir. Özlem. Lokum.

Onu izlemek garip bir şekilde yorucuydu.

Birkaç dakika sonra daha fazla dayanamadım. Boğazımı temizledim. "Bu morlukları sana onlardan biri mi verdi?"

"Kim?"

"Düşmanların."

"Ah," dedi parlak bir şekilde. "Evet. Şey, aslında iki."

2? İnanamayarak ona baktım. Önümdeki minik yaratığın aynı anda iki kişiyle dövüştüğünü hayal etmeye çalıştım - sonra beni sahne arkasında tuzağa düşürdüğünü ve seyirciyi ona saldırdığıma inandırdığını hatırladı. kaşlarını çatıttım. Fazlasıyla yetenekliydi.

East End'in eteklerine ulaştığımızda sokaklar genişledi. Doleur çok geçmeden önümüzde parlak ikinci güneşinde parladı. Başpiskopos arabasının yanında bekledi. Şaşırtıcı bir şekilde, Jean Luc da öyle.

Tabii ki. Şahit olacaktı.

Arkadaşımı görünce olayın gerçekliği üzerime bir çuval tuğla gibi çöktü. Aslında bu kadınla evlenecektim. Bu - bu yaratık . Çatılara tırmanan ve aristokratları soyan, kavga edip erkek gibi giyinen ve buna uygun bir ismi olan bu kafir.

O Célie değildi. O, Célie Tanrı'nın yaratabileceği en uzak şeydi. Célie nazik ve iyi huyluydu. Kibar. Düzgün. Tür. Beni asla utandırmazdı, kendini asla böyle bir gösteri olarak sunmazdı.

Karım olacak kadına baktım. Yırtık ve kanlı elbise. Çürük yüz ve kırık parmaklar. Yaralı boğaz. Ve her yarayı nasıl aldığına dair çok az şüphe bırakan bir sırtış.

Bir kaşını kaldırdı. "Beğendiğin bir şey gördün mü?"

uzağa baktım. Célie'nin ne yaptığını öğrendiğinde kalbi kırılacaktı. Bundan daha iyisini hak ediyordu. Benden daha iyi.

"Şimdi gel." Başpiskopos bize ıssız nehir kıyısını işaret etti. Tek seyircimiz ölü bir balıktı ve güvercin sürüsü ona ziyafet çekiyordu. İskeleti çürümüş etten dışarı çıktı ve tek bir gözü açık Kasım göğüne baktı. "Bununla işimiz bitsin. Kafirler önce Rabbimiz Tanrı'nın emriyle vaftiz edilmelidir. Çünkü eşitsiz boyunduruk altına girmeyeceksiniz. Işığın karanlıkla bağlantısı yoktur."

Ayaklarım kurşundu, her adım kumda inanılmaz bir çaba ve çamur. Jean Luc yakından takip etti. Gülüşünü boynumda hissedebiliyordum. Şimdi benim hakkımda ne düşündüğünü hayal etmek istemedim - bunun hakkında.

Başpiskopos gri suya girmeden önce tereddüt etti. Yüzündeki ilk belirsizlik belirtisiyle tekrar kafirlere baktı. Sanki takip edeceğinden emin değilmiş gibi. Lütfen fikrini değiştir , diye dua ettim. Lütfen bu çılgınlığı unutun ve onu ait olduğu yere hapse atın .

Ama o zaman Balisarda'mı kaybederdim. Benim hayatım. Yeminlerim. Amacım.

Aklımın arkasındaki küçük, çirkin bir ses alay etti. İsteseydi seni affedebilirdi. Kimse onun kararını sorgulayamazdı. Bir suçluyla evlenmeden bir Chasseur olarak kalabilirsin.

Peki neden yapmadı?

Chagrin bu düşünceyle içimi yıkadı. Elbette beni affedemezdi. İnsanlar onunla konuştuğuma inanıyorlardı. Olmamamın bir önemi yoktu. Onlar düşünce vardı. Başpiskopos açıklasa bile - itiraf etse bile - insanlar yine de fısıldardı. şüphe edeceklerdi. Chasseur'ların bütünlüğünü sorgulayacaklardı. Daha da kötüsü, Başpiskoposun kendisini sorgulayabilirler. Onun motivasyonları.

Biz zaten kendimizi yalanın tuzağına düşürmüştük. İnsanlar onun benim karım olduğuna inanıyorlardı. Eğer haber başka türlü yayılırsa, Başpiskopos yalancı olarak damgalanacaktı. Bu olamazdı.

Beğen ya da beğenme, bu kafir benim karım olacaktı.

Sanki gerçeği tekrar teyit etmek istercesine Başpiskoposun arkasından dışarı çıktı. Kaşlarını çatarak yüzüne çarpan su lekelerini sildi.

"Ne kadar ilginç bir olay." Jean Luc'un gözleri, kafirleri izlerken kahkahalarla dans etti. Başpiskoposla bir şey hakkında tartışıyor gibiydi. Elbette öyleydi.

"O . . . beni kandırdı." İtiraf canını sıktı.

Ben açıklama yapmayınca dönüp bana baktı. Gözlerindeki kahkaha azaldı. "Célie'ye ne dersin?"

Kelimeleri kendimden nefret ederek zorladım. "Célie evlenmeyeceğimizi biliyordu."

Ona reddedilmesinden bahsetmemiştim. Onun alayını hazmedemiyordum. Ya da daha kötüsü - onun acıması. Filippa'nın ölümünden sonra bir keresinde onunla niyetimi sormuştu. Utanç midemde yandı. Ona yeminlerimin çok önemli olduğunu söyleyerek dişlerimin arasından yalan söyledim. Ona asla evlenmeyeceğimi söylemek.

Yine de buradaydım.

Bana kurnazca bakarak dudaklarını büzdü. "Yine de ben. . . üzgünüm." Kırık bir parmağını Başpiskoposun burnuna doğrultmuş olan kâfirlere baktı. "Böyle bir yaratıkla evlenmek kolay olmayacak."

"Evlilik hiç kolay mı?"

"Belki değil, ama özellikle dayanılmaz görünüyor." Bana yarım bir gülümseme gönderdi. "Sanırım Kule'ye taşınması gerekiyor, değil mi?"

Gülümsemesine karşılık veremedim. "Evet."

İçini çekti. "Yazık."

Başpiskoposun yüzünün giderek daha da sertleştiğini sessizce izledik. Sonunda sabrını yitirip onu ensesinden kendisine doğru çekerken. Onu suyun altına atıp tutarkenorada bir saniye çok uzun.

Onu suçlamadım. Ruhunun temizlenmesi normal bir insanınkinden daha uzun sürer.

İki saniye çok uzun.

Başpiskopos kendisiyle savaş halinde görünüyordu. Onu altta tutma çabasıyla vücudu sarsıldı ve gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Elbette gitmeyecekti—?

Üç saniye çok uzun.

suya daldım. Jean Luc arkamdan düştü. Kendimizi öne attık ama paniğimiz yersizdi. Biz onlara ulaştığımızda Başpiskopos onu serbest bıraktı ve o kızgın, tıslayan bir kedi gibi sudan fırladı. Saçlarından, yüzünden ve elbisesinden sular aktı. Onu sakinleştirmek için uzandım ama beni itti. Fısıldayarak Başpiskoposa doğru dönerken bir adım attım.

"Fis de pute!" Ben onu durdurmak için hareket edemedim, o ona doğru atıldı. Ayaklarını kaybettiğinde gözleri açıldı ve geriye doğru suya düştü, uzuvları sallandı. Jean Luc ona yardım etmek için koştu. Onu tekrar suya indiremeden kollarını iki yanına sabitleyerek onu yakaladım.

Fark etmiş gibi görünmüyordu.

"Connard! Salaud!" Kollarımda çırpındı, her yere su tekmeledi. "Seni öldüreceğim! O cübbelerini omuzlarından çıkaracağım ve seni onlarla boğacağım, seni biçimsiz, kötü kokulu pislik -"

Üçümüz de ona şaşkın şaşkın baktık - gözler kocaman, ağızlar açık. Başpiskopos önce iyileşti. Yüzü morarmış ve boğulmuşboğazından bir ses kaçtı. " Benimle nasıl böyle konuşmaya cüret edersin?" Parmağını onun yüzüne doğru sallayarak Jean Luc'tan uzaklaştı. O hamle yapmadan birkaç saniye önce yaptığı hatayı fark ettim. Tutuşumu sıkılaştırarak, dişlerini boğumuna geçirmeden önce onu çekmeyi başardım.

Vahşi bir hayvanla evlenmek üzereydim.

"Bırak - beni - gideyim -" Dirseği midemin derinliklerine battı.

"Numara." Bir kelimededen çok bir iç çekiş. Ama yine de dayandım.

O zaman hüsrana uğramış bir ses çıkardı -hırıltı ile çığlık arası bir şey- ve merhametle hareketsiz kaldı. Onu kıyıya geri sürüklemekten önce sessiz bir teşekkür duası gönderdim.

Kısa bir süre sonra Başpiskopos ve Jean Luc bize katıldı. "Teşekkür ederim, Reid." Başpiskopos burnunu çekti, cüppesini sıktı ve boynundaki pektoral haçı yeniden düzelitti. Cehennem kedisine nihayet hitap ettiğinde, yüz hatlarından küçümseme damlıyordu. "Tören için seni zincirleyelim mi? Belki bir namlu temin edersin?"

"Beni öldürmeye çalıştın ."

Burnunun ucundan ona baktı. "İnan bana çocuk, seni öldürmek isteseydim ölürdün."

Gözleri parladı. "Aynı şekilde."

Jean Luc bir kahkaha patlattı.

Başpiskopos öne çıktı, gözleri yarıklara kısıldı. "Bırak onu, Reid. Bütün bu iğrenç olayı arkamızda bırakmak isterim."

Memnuniyetle.

Sürprizime ve hayal kırıklığıma göre, ben gittiğimde o kaçmadı. Gitmesine izin ver. Kollarını kavuşturdu ve ayaklarını dikerek sırayla her birimize baktı. inatla. Somurtkan. Sessiz bir meydan okuma.

Mesafemizi koruduk.

"Bunu çabuk yap," diye homurdandı.

Başpiskopos başını eğdi. "İkiniz de öne çıkın ve el ele tutuşun."

Birbirimize baktık. İkisi de hareket etmedi. "Ah, acele et." Jean Luc beni arkamdan sertçe itti ve bir adım attım. Kalan mesafeyi aşmayı reddederken sessiz bir öfkeyle izledi. Bekledi.

Birkaç uzun saniyenin ardından gözlerini devirdi ve öne çıktı. Ellerimi uzattığımda, sanki cüzzamlı beneklilermiş gibi onlara baktı.

Bir.

Kendimi nefes almaya zorladım. Burnumdan içeri. Ağzımdan dışarı.

2.

Kaşları çatıldı. Beni şaşkın bir ifadeyle izledi - açıkçası zihinsel kapasitemi sorguladı.

üç .

dört .

Ellerimi tuttu. Acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturdu.

Beş .

İkinci bir çok geç fark etti idi fiziksel acı. Hemen kırılan parmaklarındaki tutuşumu gevşettim.

Altı .

Başpiskopos boğazını temizledi. "Hadi başlayalım." O döndübana göre. "Sen, Reid Florin Diggory, bu kadını evli eşin olacak mı, Tanrı'nın buyruğuna göre kutsal evlilik mülkünde birlikte yaşayacak mısın? Onu sevecek, teselli edecek, onu hastalıkta ve sağlıkta onurlandıracak ve koruyacak ve diğerlerini bırakıp, ikiniz de yaşayacağınız sürece, sadece ona mı bağlı kalacaksınız?"

Görüşüm güvercinlerin ortasında beyaz bir lekeye daraldı - bir güvercin. Başım döndü. Hepsi bana bakıp konuşmamı bekledi ama boğazım düğümlendi. Beni boğmak.

Bu kadınla evlenemezdim. Yapamadım. Bir kez kabul edildiğinde, düşünce derinlere kilitletti ve pençelerini varlığımın her bir lifine batırdı. Başka bir yol olmalıydı - başka bir yol -

Küçük, sıcak parmaklar benimkileri sıktı. Gözlerim yukarı fırladı ve delici mavi-yeşille buluştu. Hayır, şimdi yeşilden çok mavi. Çelik gibi. Doleur'un demir suyunu arkasında yansıtıyor. Yutkundu ve neredeyse belli belirsiz başını salladı.

Bu kısa harekette anladım. Asla sahip olamayacağım bir geleceğin şüphesi, tereddütü, yası - o da ona aitti. Tüküren cehennem kedisi gitmişti. Artık sadece bir kadın vardı. Ve o küçüktü. Ve korkmuştu. Ve o güçlüydü.

Ve benden aynı olmamı istedi.

Neden yaptığımı bilmiyordum. O bir hırsızdı, bir suçluydu ve ona hiçbir borcum yoktu. Beni o sahneye sürüklediğinde hayatımı mahvetmişti. Kabul edersem, devam etmek için elinden geleni yapacağından emindim.

Ama yine de baskıyı geri verdim. İki küçük kelimenin davetsizce dudaklarıma yükseldiğini hissettim. "NS."

Başpiskopos ona döndü. Kırık parmaklarına dikkat ederek ellerimiz arasındaki baskıyı sürdürdüm. "Adınız ne?" diye sordu aniden. "Tam adınız?"

"Louise Margaux Larue."

kaşlarını çattım. Larue . East End'deki suçlular arasında oldukça yaygın bir soyadıydı, ancak genellikle bir takma addı. Kelimenin tam anlamıyla sokaklar anlamına geliyordu .

"Laru?" Başpiskopos ona şüpheyle baktı ve benim kendi şüphelerimi dile getirdi. "Bu ismin yanlış çıkarsa Kaptan Diggory ile olan evliliğin iptal edileceğini bilmelisin. Böyle bir şey olursa sana kaderini hatırlatmama gerek yok."

"Yasayı biliyorum."

"İyi." El salladı. "Louise Margaux Larue , bu adamın evli kocan olmasını, Tanrı'nın buyruğundan sonra kutsal evlilik mülkünde birlikte yaşamasını mı istiyorsun? Ona itaat edecek ve ona hizmet edecek, onu sevecek, onurlandıracak ve onu hastalıkta ve sağlıkta tutacak ve diğerlerini terk ederek, ikiniz de yaşadığınız sürece, sadece O'na mı bağlı kalacaksınız?"

Yüzüne yükselen homurtuyu görebiliyordum, ama o direndi, bunun yerine kuşlara bir kum yığını tekmeledi. Tehdit çılgınlıklarıyla etrafa dağıldılar. Güvercin uçarken boğazıma bir yumru oturdu.

"NS."

Başpiskopos duraksamadan devam etti. "Bana verilen yetkiyle sizi Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adına karı koca ilan ediyorum." Durdu ve vücudumdaki tüm kaslar gerilerek bir sonraki satırı bekledi. Sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi bana sert bir bakış attı. Yanaklarım bir kez daha alev aldı.

"Çünkü Rab Tanrı'nın dediği gibi"—ellerini kavuşturdu ve başını eğdi—"iki birden iyidir. . . Çünkü onlar düşerse, kişi hemcinsini kaldırır. Ama düştüğünde yalnız kalanın vay haline, çünkü ona yardım edecek başka kimsesi yoktur. Ve eğer biri ona karşı üstün gelirse, iki kişi ona karşı koyacaktır. Üç katlı bir kordon çabucak kırılmaz."

Buruk bir gülümsemeyle doğruldu. "Tamamdır. Bu nedenle Tanrı'nın birleştirdiğini kimse ayırmaz. Döndüğümüzde evlilik cüzdanını imzalayacağız ve mesele halledilecek."

Bekleyen vagona doğru ilerledi ama bir an durup kaşlarını çatarak bana baktı. "Elbette, evliliğin yasal olarak bağlayıcı olması için tamamlanması gerekiyor."

Yanımda kaskatı kesildi, kararlı bir şekilde Başpiskoposa baktı - ağız gergin, gözleri gergindi. Isı beni yıkadı. Eskisinden daha sıcak ve daha şiddetli. "Evet, Majesteleri."

Başıyla onayladı, tatmin oldu ve arabaya bindi. Jean Luc göz kırparak peşinden tırmandı. Mümkünse, aşağılanmam havalandı ve yayıldı.

"İyi." Başpiskopos arabanın kapısını sertçe kapattı. "Hızlı bir şekilde yürütüldüğünü görün. Bir tanık daha sonra onaylamak için odanızı ziyaret edecek."

O caddede gözden kaybolurken midem bulandı.

Bölüm II

Petit à petit, l'oiseau oldu bitti nid.

Yavaş yavaş, kuş yuvasını yapar.

-Fransız atasözü

Tamamlanma

Lou

Cathédral Saint-Cécile d'Cesarine, kulelerin, kulelerin ve uçan payandaların uğursuz bir hayaleti olarak önümde yükseldi. Mücevher tonlu pencereler güneş ışığında parlıyordu. Beyaz taşa oyulmuş ve gömülü gül ağacından kapılar, biz basamakları çıkarken aralıksız açıldı ve bir avuç Chasseur dışarı döküldü.

"Kendine gel," diye mırıldandı yeni kocam. Gülümsedim ama hiçbir şey söylemedim.

Önümde bir Chasseur durdu. "Kimlik."

"E-"

Kocam başını sertçe eğdi. "Bu benim karım Louise."

Ona baktım, kelimelerin sığıdığı dişlerinin arasından kaçmayı başarmasına şaşırdım. Her zamanki gibi beni görmezden geldi.

Önümdeki Chasseur gözlerini kırıştırdı. Tekrar göz kırptı. "Senin—karın, Kaptan Diggory?"

Zar zor algılanabilecek bir başını salladı ve ben gerçekten zavallı dişlerinden korktum. Onları birbirine gıcırdatmaya devam ederse kesinlikle kırılacaklardı. "Evet."

Chasseur bana bir bakış atma riskini aldı. "Bu . . . son derece sıradışı. Başpiskopos farkında mı..."

"Bizi bekliyor."

"Tabii ki." Chasseur, az önce ortaya çıkan uşak çocuğa döndü. "Başpiskoposa Kaptan Diggory ve onun. . . karısı geldi." Çocuk hızla uzaklaşırken bana doğru bir başka sinsi bakış

attı. ona geri göz kırptım. Kocam sabırsız bir ses çıkardı ve kolumu tuttu ve beni zorla kapıya doğru yönlendirdi.

Kolumu çektim. "Beni mahvetmene gerek yok."

"Sana davranmanı söylemiştim ."

"Ah, lütfen. Ben kırptı . Ben soyunup 'Big Titty Liddy' şarkısını söylediğim gibi değil—"

Arkamızdan bir kargaşa yükseldi ve biz de tek vücut olduk. Daha fazla Chasseur, aralarında bir ceset gibi görünen şeyleri taşıyarak caddeye yürüdü. İtibar için kumaşa sarmış olmalarına rağmen, çarşafın altında sallanan eli yanlış anlamak mümkün değildi.

Ya da parmaklarının arasında büyüyen asmalar. Ya da derisini benekleyen ağaç kabuğu.

Kocamın beni geri çekmesine rağmen yaklaştım ve vücuttan yayılan tanıdık tatlılığı içime çektim. İlginç.

Chasseur'lardan biri elini gizlemek için acele etti. "Onu şehrin hemen dışında bulduk Kaptan."

Kocam tek kelime etmeden başını kilisenin yanındaki ara sokağa doğru salladı ve Chasseurs aceleyle uzaklaştı.

Kocam beni içeri soksa da, gitmelerini izlemek için boynumu uzattım. "Ne hakkındaydı?"

"Hiç merak etme."

"Onu nereye götürüyorlar?"

"Sana asla-" dedim

"Yeterlik." Başpiskopos, ayaklarımda biriken çamur ve suya tiksintiyle bakarak antreye girdi. Tabii ki, çoktan yeni koro cübbesine bürünmüştü ve yüzündeki çamur ve kum lekelerini temizlemişti. Yırtık elbisemle oynama ya da keçeleşmiş saçlarımı parmaklarımla tarama dürtüsüne direndim. Nasıl görüldüğüm önemli değildi. Başpiskopos kızabilir. "Evlilik cüzdanım çalışma odamda bekliyor. Eşyalarınızı nereden almalısınız?"

İlgisiz numarası yaparak sıırıslıklam olan saçlarımı sıktım. "Bende hiç yok."

"Sen . . . yok," diye tekrarladı, onaylamayarak bana bakarak.

"Ben de öyle dedim, evet - tabii sen ve ahbabların Soleil et Lune'un tavan arasını aramak istemezseniz. Yıllardır kostüm ödünç alıyorum."

Kaşlarını çattı. "Daha fazlasını beklemiyordum. Bununla birlikte, size daha gösterişli giysiler bulmaya çalışacağız. Gelini kafir gibi görünse de Reid'in onurunu lekelemeyeceğim."

"Bu ne cüret?" Sahte bir hakaretle mahvolmuş elbisemin önünü kavradım. "Ben artık Tanrı'dan korkan Hristiyan bir kadınıam..."

Kocam daha bir şey söyleyemeden beni uzaklaştırdı.

Yemin ederim ki dişlerinden birinin çatırdadığını duydum.

Çalışma odasındaki evlilik cüzdanını alelacele imzaladıktan sonra, kocam beni dar, tozlu bir koridordan yönlendirdi, açıkça kalabalık fuayeden kaçınmaya çalışıyordu. Allah kimseyi yeni karısını görmesin. Söylentiler muhtemelen Kule'de skandal hakkında dolaşıyordu.

Koridorun arkasına sıkışmış bir sarmal merdiven dikkatimi çekti. Katedralin her yerine yerleştirilmiş arkaik gül ağacından merdivenlerin aksine, bu merdiven metaldi ve orijinal inşaattan sonra yapıldığı belliydi. Ve orada bir şey vardı. . . merdiven boşluğunun havasında. . . Kolunu çekiştirdim ve gizlice nefes aldım. "Bu merdiven nereye çıkıyor?"

Bakışlarımı takip ederek başını sertçe sallamadan önce döndü. "Ziyaret edeceğiniz hiçbir yer yok. Yurtların dışına erişim kısıtlanmıştır. Üst katlara sadece onaylı personel girebilir."

İyi o zaman. Beni de sayın.

Yine de başka bir şey söylemedim ve beni birkaç farklı merdivenden düz ahşap bir kapıya götürmesine izin verdim. Bana bakmadan kapıyı açtı. Dışarıda durdum, kapının üzerinde yazılı olan kelimelere baktım:

BİR CADİ YAŞAMAZSINIZ.

Ürperdim. Demek bu rezil Chasseur Kulesi idi. Koridorun ötesinde görünür bir değişiklik olmamasına rağmen, bir şey vardı. . . yer hakkında kibar. Sıcaklıktan yoksundu, hayırseverlik—içeride yaşayan adamlar kadar kasvetli ve katı bir atmosfer.

Kocam bir saniye sonra başını kapıdan içeri uzatıp, korkunç yazıtla benim aramda bir bakış attı. "Sorun nedir?"

"Hiçbir şey değil." Eşiği geçerken omurgamdan aşağı soğuk korku damlasını görmezden gelerek aceleyle peşinden koştum. Artık geri dönüş yoktu. Canavarın karnındaydım.

Yakında canavarın yatağında olacak .

Cehennem gibi .

Bana dokunmamaya dikkat ederek beni koridora çıkardı. "Buradan." Koridorda sıralanan birçok kapıdan birini işaret etti ve ben de onun yanından geçerek odaya girdim - ve birden durdum.

Bir kibrit kutusuydu. Hiçbir tanımlayıcı özelliği olmayan, acı verecek kadar basit, sefilce sıkıcı küçük bir kibrit kutusu. Duvarlar beyaz, döşeme tahtaları karanlıktı. Sadece bir yatak ve masa alanı doldurdu. Daha da kötüsü, hiçbir kişisel etkisi yoktu. Biblo yok. Kitap yok. Kirli çamaşırlar için sepet bile yok. Gün batımını izlemek için duvarda çok yüksek olan dar pencereyi gördüğümde, gerçekten içeride biraz öldüm.

Kocam gelmiş geçmiş en yavan insan olmalı.

Kapı arkamdan tıkırdayarak kapandı. Sesi son gibiydi - bir hapishane hücresinin kapanma sesi gibi.

Benim çevremde hareket etti ve ben arkamı döndüm ama ellerini vahşi bir kediyi yatıştırır gibi yavaşça kaldırdı. "Sadece ceketimi çıkarıyorum." Sırılsıklam paltosunu omuz silkti ve palaskasının tokasını açmaya başlamadan önce onu masanın üzerine örttü.

"Orada durabilirsin," dedim. "Hayır - daha fazla kıyafet çıkmıyor."

Çenesi kasıldı. "Kendimi sana zorlamayacağım" -burnu tiksintiyle kırıştı- "Louise."

"Ben Lou." Bu isimle gözle görülür bir şekilde seğirdi. "Benim adım seni rahatsız ediyor mu?"

"Seninle ilgili her şey benim için rahatsız edici." Masadan sandalyeyi çekip oturdu ve derin bir iç çekti. "Sen bir suçlusun."

"Bu kadar kendini beğenmiş konuşmana gerek yok, Chass. Benim için değil, senin için buradasın ."

Kaşlarını çattı. "Bu senin hatan."

Omuz silkerek tertemiz yatağına oturmak için harekete geçtim. Islak elbisem yorgani kirlettiğinde sindi. "Tiyatroya gitmeme izin vermeliydin."

"Size gittiğini to-sen gittiğini bilmiyordum çerçeve Me"

"Ben bir suçluyum," diye mantık yürüttüm, onu düzeltmeye zahmet etmedim. Neyse artık önemi yoktu. "Suç gibi davrandım. Daha iyi bilmeliydin."

Kızgın yüzümü ve kırık parmaklarımı gösterdi. "Peki, cezai davranmak sana nasıl davrandı?"

"Yaşıyorum, değil mi?"

"NS?" Bakır bir kaşını kaldırdı. "Biri seni neredeyse öldürecekmiş gibi görünüyorsun."

Umursamaz bir el salladım ve gülümsedim. "İşin tehlikesi."

"Artık değil."

"Affedersiniz?"

Gözleri parladı. "İstesek de istemesek de artık benim karımsın. Bir daha hiçbir erkek sana o şekilde dokunamayacak."

Onun sözleriyle aramıza gergin ve ağır bir gerilim yerleşti.

Başımı salladım ve ona doğru ilerledim, yüzüme yavaş bir gülümseme yayıldı. Bana baktı ama üzerine eğildiğinde nefesi kesildi. Gözleri ağzıma kaydı. Otururken bile neredeyse benden uzundu.

"İyi." Elimi palaskasındaki bıçaklardan birine doladım. Tepki veremeden boğazına vurarak ucu kan çekecek kadar sert bir şekilde kazdım. Eli bileğime indi -onu ezdi- ama beni zorlamadı. yaklaştım. Dudaklarımız arasında sadece kıl payı vardı. "Ama bilmelisin ki," diye nefes aldım, "bir adam iznim olmadan bana herhangi bir şekilde dokunursa , onu keserim." Etkisi için durakladım, bıçağı boğazından göbeğine ve ötesine sürükledim. Sertçe yutkundu. "O adam benim kocam olsa bile."

"Evliliği bitirmek zorundayız." Sesi alçaktı, kabaydı - öfkeliydi. "İkimiz de iptali göze alamayız."

Sertçe ondan uzaklaştım, kolumun iç derisini ortaya çıkarmak için kolumu çektim. Gözleri onunkinden hiç ayrılmadan bıçağın ucunu batırdım ve dilimledim. Beni durdurmak için harekete geçti ama çok geçti. Kan fışkırdı. Battaniyeyi yatağından yırttım ve kanın çarşaflarına damlamasına izin verdim.

"Orası." Onun şok olmuş ifadesini görmezden gelerek banyo odasına ilerledim. "Evlilik tamamlandı."

Kolumdaki acının tadını çıkardım. Bu sefil günde diğer her şeyin aksine gerçek hissettiriyordu. Köşedeki dolaptan bir bezle giydirmeden önce yavaşça, bilinçli olarak temizledim.

Evli.

Biri bana bu sabah gün batımına kadar evleneceğimi söyleseydi, gülerdim. Güldü ve sonra muhtemelen yüzlerine tükürdü.

Chasseur kapıyı yumrukladı. "İyi misin?"

"Tanrım, beni rahat bırak."

Kapı gıcırdayarak açıldı. "İyi misin?"

"Hayır," diye yalan söyledim.

"İçeri geliyorum." Önce kafasını içeri soktu, tüm kanı görünce gözleri kısıldı. "Bu gerekli miydi?"

"Eğer kapsamlı değilsem bir hiçim."

Kesiği incelemek için pansumanı indirdi ve beni göğsüne dik dik bakmaya zorladı. Henüz üstünü değiştirmemişti ve gömleği hala nehirden ıslaktı. Özellikle dikkat dağıtıcı bir şekilde göğsüne yapışmıştı. Bunun yerine kendimi küvete bakmaya zorladım ama düşüncelerim ona geri dönmeye devam etti. Gerçekten çok uzun boyluydu. Anormal derecede uzun. Bu küçük alan için tamamen çok büyük. Bir tür hastalığı olup olmadığını merak ettim. Gözlerim göğsüne kaydı. Muhtemelen.

"Seni benim öldürdüğümü düşünecekler." Örtüyü yerine koydu ve küçük dolabı tekrar açtı, zemini ve lavaboyu silmek için başka bir bez aldı. Kolumu sarmayı bitirip ona katıldım.

"Kanıtları ne yapacağız?" Kanlı ellerimi eteğime sildim.

"Yakıyoruz. Aşağıda bir fırın var."

Gözlerim aydınlandı. "Evet! Bir keresinde bir depoyu ateşe verdim. Bir kibrit ve her şey baca gibi havaya uçtu."

Bana korkuyla baktı. "Bir binayı ateşe mi verdin?"

Bu insanların belli ki işitme bozuklukları vardı. "Az önce söylediğim buydu, değil mi?"

Başını salladı ve havluyu düğümledi. "Elbisen," dedi bana bakmadan. Aşağıya baktım.

"Peki ya?"

"Kanla kaplı. Onun da gitmesi gerekiyor."

"Doğru." diye mırıldandım, gözlerimi devirdim. "Başka kıyafetim yok."

"Bu senin problemin. Onu teslim et."

ona baktım. Geri baktı. "Başka kıyafetim yok," diye tekrarladım yavaşça. Kesin işitme bozukluğu.

"Bunu kolunu kesmeden önce düşünmeliydin." Elini ısrarla uzattı.

Bir saniye daha geçti.

"İyi öyleyse." Boğazımdan vahşi bir kahkaha kaçtı. "Sadece iyi!" Bu oyunu iki kişi oynayabilir. Elbisemi başımın üzerinden geçirmeye çalıştım ama parmaklarım -hala sert ve ağrılıydı- başarmamı engelledi. Bunun yerine ıslak kumaş boynuma takıldı ve beni boğdu ve onu koparmak için çaresiz bir çabayla neredeyse parmaklarımın geri kalanını kıracaktım.

Güçlü eller çok geçmeden bana yardım etmek için uzandı. İçgüdüsel olarak fırladım ve elbisem tiyatrodaki olduğu gibi kolayca yırtıldı.

Sinirlendim, yüzüne fırlattım.

çıplak değildim. Yumuşak, esnek iç çamaşırlarım hassas bölgelerimi kapatıyordu ama bu yeterliydi. Kendini elbisemden çıkardığında yüzü yanıyordu. Gözlerini hızla kaçırды.

"Orada bir gömlek var." Kolumdaki yaraya bakmadan önce dolaba doğru başını salladı. "Bir hizmetçiye sana bir gecelik getirmesini söyleyeceğim. Kolunu görmesin."

O gidince tekrar gözlerimi devirdim ve saçma sapan büyük gömleklerinden birini giydim. Dizlerimin üzerine düştü.

Gittiğinden emin olduğumda yatak odasına geri döndüm. Yalnız pencereden gün batımından gelen altın ışık parlıyordu. Yukarı çıkmadan önce sandalyeyi üstüne istifleyerek masayı oraya sürükledim. Dirseklerimi çıkıntıya yaslayarak çenemi ellerimin arasına alıp iç geçirdim.

Güneş hala güzeldi. Ve her şeye rağmen, hala kuruyordu. Gözlerimi kapattım ve sıcaklığının tadını çıkardım.

Kanlı çarşafı kontrol etmek için kısa süre sonra bir hizmetçi içeri girdi. Memnun, tek kelime etmeden onları çıkardı. Sert sırtını izlerken midem yavaşça yere çöktü. Bana bakmadı.

"Geceliğin var mı?" Sessizliğe daha fazla dayanamayarak umutla sordum.

Reverans yaptı, ilkel ve düzgün, ama yine de gözlerimden kaçındı. "Pazar sabaha kadar açılmaz madam."

Başka bir kelime etmeden gitti. Bir önseziyle gidişini izledim. Bu sefil Kule'de bir müttefik bulmayı umsaydım, fazlasıyla iyimser olurdum. Personelin bile beyni yıkanmıştı. Ama beni sessizlikle kırabileceklerini düşündülerse -izolasyon—eğlenceli bir sürprizle karşı karşıyaydılar.

Mobilya kulemden aşağı kayarak, beni tutsak edene karşı kullanabileceğim bir şey bulmak için odayı kolaçan ettim. Şantaj. Silah. Herhangi bir şey. Andre ve Grue üzerinde yıllardır kullandığım numaraları hatırlayarak beynimi harap ettim. Masa çekmecesini yırtıp açtıktan sonra, kocamın hak ettiği tüm nezaketle içindekileri karıştırdım. İncelenecek pek bir şey yoktu: birkaç tüy kalem, bir kap mürekkep, solmuş eski bir İncil ve. . . deri bir defter. Sayfaları hevesle karıştırarak elime aldığımda, birkaç gevşek yaprak yere düştü. Edebiyat. Yaklaştım, yüzüme yavaş bir gülümseme yayıldı.

Aşk mektupları.

Kafası çok karışık, bakır saçlı bir Chasseur o gece beni uyandırdı. Küvette kıvrılmış haldeydim - saçma sapan gömleğine sarınmışım - içeri girip parmağıyla kaburgamı deldiğinde.

"Ne?" Gözlerimdeki ani ışıkla yüzünü buruşturarak onu çapraz bir şekilde savurdum.

"Ne yapıyorsun?" Arkasına yaslandı, hala dizlerinin üzerinde çömeldi ve mumu yere koydu. "Sen yatakta değilken, düşündüm ki belki—belki sen—"

"Sol?" dedim zekice. "Hala gündemde."

Yüzü sertleşti. "Bu bir hata olur."

"Hepsi akraba." Esnedim, bir kez daha kıvrıldım.

"Neden küvettesin?"

"Eh, kesinlikle senin yatağında yatmayacaktım, değil mi? Bu en iyi alternatif gibi görünüyordu."

Bir duraklama oldu. "Yapmıyorsun. . . burada uyumak zorunda değilsin," diye mırıldandı sonunda. "Yatağı al."

"Hayır teşekkürler. Sana güvenmediğimden değil ama—pekala, durum tam olarak bu."

"Ve küvetin seni koruyabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Hmm, hayır." İç çektim, göz kapaklarım titredi. Olmayacak kadar ağırdılar. "Kapıyı kilitleyebilirim..."

Beklemek.

O zaman sarsılarak uyandım. "Ben yaptım kapıyı kilitle. Burada nasılsın?"

Sırıttı ve ben de hain kalbime hafifçe kekelediği için lanet ettim. Gülümseme tüm yüzünü güneş gibi değiştirdi. Kaşlarımı çatarak kollarımı çaprazladım ve gömleğinin içine daha da sokuldum. Bu karşılaştırmayı davet etmek istemedim ama şimdi bu görüntüyü aklımdan çıkaramıyordum. Sanki o da uyumaması gereken bir yerde uyuyakalmış gibi dağılmış bakırımsı saçları bir işe yaramadı.

"Nerelerdeydin?" diye bağırdım.

Sırıtmayı soldu. "Sığınakta uyuyakaldım. İ . . . biraz alana ihtiyacı vardı."

Kaşlarımı çattım ve aramızdaki sessizlik uzadı. Uzun bir süre sonra, "Buraya nasıl girdin ?" Diye sordum.

"Kilidi açabilen tek kişi sen değilsin."

"Yok canım?" Oturdum, ilgi arttı. "Kutsal bir Chasseur böyle bir numarayı nereden öğrenir?"

"Başpiskopos."

"Tabii ki. O çok ikiyüzlü bir eşek."

Aramızdaki kırılğan dostluk bir anda dağıldı. Ayağa fırladı. "Ona asla saygısızlık etme. önümde değil.O tanıdığım en iyi adam. En cesur. Ben üç yaşındayken, o..."

Gözlerimi devirerek onu susturdum. Çevresinde bu hızla alışkanlık haline geliyordu. "Bak Chass, sen benim kocamsın, bu yüzden ilk fırsatta Başpiskoposu seve seve öldüreceğimi söylerken sana karşı dürüst olmam gerektiğini hissediyorum."

"Sen daha parmağını bile kıpırdatmadan seni öldürür." Gözlerinde fanatik bir parıltı parladı ve kıbarca şüpheli bir kaş kaldırdım. "Ciddiyim. Chasseur tarihindeki en başarılı liderdir. Yaşayan herhangi bir adamdan daha fazla cadı öldürdü. Yeteneği efsane. O bir efsane-"

"O yaşlı ."

"Onu küçümsüyorsun."

“Buralarda bir tema gibi görünüyor.” Esnedim ve ondan uzaklaştım, daha yumuşak bir küvet parçası bulmak için kıpırdandım. "Bak, bu eğlenceliydi ama güzellik uyumun zamanı geldi. Yarın için elimden gelenin en iyisini yapmalıyım."

"Yarın?"

"Tiyatroya geri dönüyorum," diye mırıldandım, gözlerim çoktan kapanmıştı. "Bu sabahki performanstan yakaladığım şey kulağa büyüleyici geldi."

Bir duraklama daha oldu, öncekinden çok daha uzun. Omzumun üzerinden ona baktım. Derin bir nefes almadan önce birkaç saniye mumla oynadı. "Artık benim karım olduğuna göre, Chasseur Tower'da kalman en iyisi."

Sendeleterek ayağa kalktım, uykuyu anında unuttum. "Bence bu hiç de en iyisi değil."

"İnsanlar tiyatrodan senin yüzünü gördü" -midemde bir endişe alevlendi- "ve şimdi benim karım olduğunu biliyorlar. Yaptığınız her şey izlenecek. Söyleyeceğin her şey bana, Chasseurs'a geri dönecek. Başpiskopos sana güvenmiyor. Kendin gibi davranmayı öğrenene kadar burada kalmanın en iyisi olduğunu düşünüyor." Bana sert bir bakış attı. "Ona katılıyorum."

"Bu talihsizlik. Başpiskopostan daha mantıklı olduğunu sanıyordum," diye çıkıştım. "Beni bu trou à merde'de kilitli tutamazsın ."

Bu kadar kızgın olmasaydım, onun dehşete düşmüş ifadesine gülebilirdim. "Söylediklerine dikkat et." Kendi ağzı daraldı ve burun delikleri genişledi. "Sen benim karımsın-"

"Evet, bundan bahsetmiştin! Sizin Karın . Ne kölen, ne malın . Ben o kağıt aptal parçası imzalı önlemek “imprisonment-

"Sana güvenemeyiz." Sesi benimkinin üzerinde yükseldi. "Sen bir suçlusun. Dürtüselsin. Allah bile korusun açmak “Bu oda-dış ağzını

"Bok! Lanet etmek! Fu-”

"Yapma!" Kan boğazına tırmandı ve nefesini kontrol etmeye çalışırken göğsü inip kalktı. "Tanrım, kadın! Nasıl böyle konuşabilirsin? Hiç utanmadın mı?"

"Burada kalmayacağım," diye sızlandım.

"Sana söyleneni yapacaksın." Sözler düzdü - nihai.

Cehennem gibi . Bunu söylemek için ağzımı açtım ama o çoktan odadan fırlamış, kapıyı dişlerimi gıcırdatmaya yetecek bir güçle kapatmıştı.

sorgulama

Reid

Karımdan çok önce uyandım. Katı. Ağrı. Yerde geçen düzensiz bir geceden dolayı ağrıyor. Kendimle tartışmış olsam da - şiddetli bir şekilde küvette acı çekmeyi seçmiş olmasına

rağmen - yatağa tırmanamamıştım. Yaralandığında değil. Gece uyanıp fikrini değiştirebileceği zaman değil.

Hayır. Ona yatağı teklif etmiştim. Yatak onundu.

Antrenman sahasına adım attığım anda şövalyeliğimden pişman oldum. Yeni durumumun haberi açıkça Kule'yi sarmıştı. Adam peş peşe benimle buluşmak için ayağa kalktı, her birinin gözünde kararlı bir parıltı vardı. Her biri sabırsızlıkla sırasını bekliyor. Her biri karakteristik olmayan bir savaşı saldırıyor.

"Uzun gece, ha Kaptan?" ilk partnerim omzumu kestikten sonra alay etti.

Bir sonraki kaburgalarımı vurmaya başladı. diye baktı. "Bu doğru değil. Benden üç oda ötede uyuyan bir suçlu."

Jean Luc sırtıttı. "Pek uyuduklarını sanmıyorum."

"Boğazlarımızı kesebilir."

"Cadılarla birlikte oluyor."

"Bu doğru değil."

"Bu adil değil."

"Onun bir fahişe olduğunu duydum."

Kılıcımın sapını sonuncunun kafasına vurdum ve o yere yayıldı. Kollarımı uzatarak yavaş bir daire çizdim. Benimle yüzleşmeye cesaret eden herkese meydan okuyor. Alnımdaki bir kesikten kan akıyordu. "Yeni durumumla ilgili başka birinin sorunu var mı?"

Jean Luc kahkahalarla uludu. Ringe girene kadar özellikle benim yargılanmam, yargılanmam ve idamımdan zevk alıyor gibiydi. "Bana elinden gelenin en iyisini ver, yaşlı adam."

Ben ondan üç ay büyüktüm.

Ama hırpalanmış, bitkin, hatta yaşlı bile olsam Jean Luc'a teslim olmadan ölürdüm.

Kavga sadece birkaç dakika sürdü. Hızlı ve çevik olmasına rağmen, ben daha güçlüydüm. İyi bir vuruştan sonra, kaburgalarını tutarak buruştu. Kalkmasına yardım etmeden önce yeni patlamış dudağımdaki kanı ovaladım.

"Onu Tremblay hakkında sorgulamak için evlilik mutluluğunu bölmemiz gerekecek, biliyorsun. Beğen ya da beğenme, erkekler haklı." Dikkatle gözünün altındaki bir düğüme dokundu. "Cadılarla birliktelik yapıyor. Başpiskopos bizi onlara götürebileceğini düşünüyor."

Neredeyse gözlerimi devirdim. Başpiskopos bana umutlarını zaten açmıştı, ama bunu Jean Luc'a söylemedim. Kendini üstün hissetmekten zevk alıyordu. "Biliyorum."

Kardeşlerimiz etrafımızda dolaşmaya devam ederken tahta kılıçlar hâlâ gıcırđıyor ve bedenler birbirine çarpıyordu. Başka kimse yaklaşmadı ama raundlar arasında bana gizli bakışlar attılar. Bir zamanlar bana saygı duyan erkekler. Bir zamanlar gülen, şaka yapan ve bana arkadaş diyen adamlar. Sadece birkaç saat içinde karımın reddinin ve kardeşlerimin kçmsemelerinin nesnesi olacaktım. İki de itiraf ettiğimden daha fazla canımı yakmıştı.

Kahvaltı daha kötüydü. Kardeşlerim bir lokma yememe izin vermemişlerdi. Yarısı düğün gecemi duymak için çok hevesliydi ve diğerleri beni titizlikle görmezden geldi.

Nasıldı?

Eğlendin mi?

Başpiskoposa söyleme ama . . . Bir kez denedim. Adı Babette'di.

Tabii ki aslında bitirmek istemiyordum . İle ona . Ve kardeşlerim - onlar gelirlerdi. Bir kere hiçbir yere gitmediğimi anladılar. Ki ben değildim.

Avluyu geçerken kılıcımı rafa fırlattım. Adamlar dalgalar halinde benim için ayrıldılar. Fısıltıları beni ısırdı ve arkamda patladı. Jean Luc'un böyle bir çekincesi yoktu. Beni ekirge vebasası gibi takip etti.

"Onu tekrar görmek için sabırsızlandığımı itiraf etmeliyim." Kılıcının benim üzerime inmesini sağladı. "Plajdaki gösteriden sonra, kardeşlerimizin gerçek bir muamele göreceğini düşünüyorum."

Ben çekirgeleri tercih ederdim.

"O o değil," diye itiraz ettim alttan alta.

Jean Luc beni duymamış gibi devam etti. "Kule'de bir kadın olmayalı uzun zaman oldu. En son kimdi - KaptanBarre'in karısı mı? O bakılacak bir şey değildi. Seninki çok daha güzel..."

"Karımdan bahsetmediğin için sana teşekkür edeceğim." Kule'ye yaklaştığımızda fısıltılar arkamızda doruğa ıktı. İçeri girdiğimizde sınırsız kahkahalar avluda çınladı. Dişlerimi gıcırdattım ve onları duymuyormuş gibi yaptım. "Onun ne olduğu ya da olmadığı seni ilgilendirmez."

Kaşları havaya kalktı. "Bu nedir? Bu tespit ettiğim sahiplenme duygusu mu? Hayatının aşkını bu kadar kolay unutmadın herhalde?"

Celie. Adı tırtıklı bir bıçak gibi beni kesti. Dün gece ona son bir mektup yazmıştım. Olanları benden duymayı hak ediyordu. Ve şimdi, bizdik. . . tamamlamak. Bu sefer gerçekten bitti. Boğazımdaki yumruyu yutmaya çalıştım ama başaramadım.

Lütfen, lütfen, beni unut.

Seni hiçbir zaman unutamadım.

Mecbursun.

Mektup, ilk ışıkta postayla birlikte gitmişti.

"Ona daha söylemedin mi?" Jean Luc, adımlarıma ayak uyduracak kadar uzundu, topuklarımın üzerinde dimdik duruyordu. "Dün gece ona gittin mi? Hanımınızla son bir randevunuz var mı?"

cevap vermedim.

"Memnun olmayacak, değil mi? Demek istediğim, onunla evlenmemeyi seçtin ..."

"Git, Jean Luc."

"—ama şimdi seni kandırarak uzlaşmacı bir pozisyona getiren pis bir sokak faresiyle evlendin. Yoksa o mu?" Gözleri parladı ve kolumu tuttu. Gergindim, tutuşunu kırmak için can atıyordum. Ya da burnu. "İnsan merak etmeden edemiyor. . . Masumsan başpiskopos seni neden bir suçluyla evlenmeye zorladı?"

Kolumu hızla uzaklaştırdım. Patlamakla tehdit eden öfkesini kontrol etmek için savaştı. "Ben değilim masum."

Dudaklarını bir sırtışla kıvrırken, gözündeki düğüme tekrar dokundu. "Tabii ki."

"İşte buradasın!" Başpiskoposun sert sesi ondan önce fuayeye ulaştı. Bir olarak yumruklarımızı kalplerimize kaldırdık ve eğildik. Ayağa kalktığımızda Başpiskopos'un bakışları üzerine düştü. "Jean Luc, bugün karını Tremblay's'deki cadı hakkında sorguya çekeceğini söyledi."

Başımı sertçe salladım.

"Elbette, herhangi bir gelişmeyi doğrudan bana iletceksiniz." Muhtemelen Jean Luc'u çıldırtan kolay bir dostlukla omzumu kavradı. "Ona göz kulak olmalıyız, Kaptan Diggory, yoksa kendini ve bu süreçte sizi de mahvetmesin. Sorguya kendim katılırdım ama . . ."

Sesi kısılrsa da, anlamı net bir şekilde cınladı. Ama ona dayanamıyorum . empati kurdum.

"Evet efendim."

"O zaman git ve onu getir. Akşam ayinine hazırlanmak için çalışma odamda olacağım."

Bizim odada değildi.

Ya da tuvalet.

Ya da Kule.

Ya da tüm katedral.

Onu boğacaktım.

Ona kalmasını söylemiştim. Sebepleri sunmuştum -mükemmel mantıklı, kolayca anlaşılabilir sebepler- ve yine de itaat etmedi. Yine de gitmişti. Ve şimdi kim bilir ne kadar aptalca tuhafliklar peşindeydi - bana yansıyacak aptalca tuhafliklar. Karısını kontrol edemeyen bir koca.

Öfkeyle masama oturdum ve bekledim. Sabırla okuyabildiğim her ayeti zihinsel olarak okudum.

“Rab'bin önünde sakın ol ve onu sabırla bekle; Kendi yollarında başarılı olanlar için, kötü hileler yapanlar için üzülme.”

Elbette gitmişti. Neden olmasın? O bir suçluydu. Bir yemin onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Benim itibarım onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Sandalyemde öne oturdum. Kafamdaki bina baskısını hafifletmek için avuçlarımı gözlerime bastırdım.

“Öfkeden sakının ve gazabı terk edin. Üzülmeyin - sadece kötülüğe yol açar. Çünkü kötüler kesilecek, ama Rab'bi bekleyenler ülkeyi miras alacak . ”

Ama yüzü. Morlukları.

Birçok düşmanım var.

Şüphesiz olmak eşim daha kötü olamazdı o ? Burada ilgilenenecekti. Korumalı. Hak ettiğinden daha iyi muamele gördü. Ve henüz . . . Aklımın arkasından küçük, sert bir ses belki de gitmesinin iyi olduğunu fısıldadı. Belki bu bir sorunu çözmüştür. Belki-

Hayır. Bu kadına bir yemin etmiştim. Tanrıya. ondan vazgeçmezdim. Bir saat içinde geri dönmezse, dışarı çıkıp onu bulurdum - gerekirse şehri yağmalardım. Onurum olmasaydı,hiçbir şeyim yoktu. Bunu benden almayacaktı. Buna izin vermezdim.

"Pekala, bu eğlenceli bir sürpriz."

Tanıdık sesle başımı kaldırdım. Beklenmedik bir rahatlama beni sardı. Çünkü orada, kapı pervazına yaslanmış ve sırtarak karım duruyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve pelerininin altında giyyordu -giyyordu-

"Ne giyyorsun?" Sandalyemden fırladım. Kararlı bir şekilde yüzüne baktı, değil. . . başka yerde.

Uyluklarına baktı - çok belirgin, çok biçimli baldırları - ve elinin fırçasıyla pelerininini biraz daha ayırdı. Rastgele. Sanki ne yaptığını bilmiyormuş gibi. "Sanırım bunlara pantolon deniyor. Elbette onları duymuşsunuzdur—"

"Ben..." Başımı sallayarak odaklanmaya, bacakları dışında herhangi bir yere bakmaya zorladım . "Bekle, ne sürprizi?"

Odaya doğru yürüdü, yanından geçerken bir parmağını kolumda gezdirdi. "Artık benim kocamsın canım . Senin dilini konuşamasaydım nasıl bir eş olurdum?"

"Benim dilim?"

"Sessizlik. Bu konuda çok bilgilisin." Pelerinini bir kenara attıktan sonra kendini yatağa attı ve incelemek için bir bacağı havaya kaldırdı. yere göz ucuyla baktım. "Hızlı öğrenen biriyim. Seni sadece birkaç gündür tanıyorum, ama sabahtan beri sinirini bozduğun çok kızgın, biraz kuşkulu ve açıkçası endişeli sessizliği şimdiden yorumlayabilirim . Duygulandım."

Öfkeden uzak durun . Çenemi açıp masaya baktım. "Neredeydin?"

"Çörek almak için dışarı çıktım."

Öfkeyi bırak . Sandalyenin arkasını kavradım. Çok zor. Tahta parmak uçlarımı ısırdı ve parmak eklemlerim beyaza döndü. "Çörek mi?"

"Evet, çörek." Çizmelerini çıkardı. İki boğuk gümlemeyle yere vurdular. "Matini uyuyakaldım - muhtemelen biri beni kışkımdan uyandırdığı için -"

"Söylediklerine dikkat et-"

"—şafağın." Yavaşça gerindi ve yastıklara geri düştü. Sandalyeyi tutuşumdan keskin ağrılar parmaklarımı havaya kaldırdı. Derin bir nefes aldım ve bıraktım. "Bir uşak bu sabah bana oldukça talihsiz bir elbise getirdi - hizmetçilerden biri, kulaklarıma kadar yakası vardı - biri markete gelene kadar giymem için. Kimse tam olarak bunu bir öncelik haline getirmemişti, bu yüzden çocuğu, Başpiskoposun gardırobum için bıraktığı parayı bana vermesi için büyüledim ve kendim satın alma özgürlüğüne sahip oldum. Geri kalanı bu akşam teslim edilecek."

Elbiseler . Elbise satın almak için - bu kutsal olmayan yaratılışı değil. Bu pantolon daha önce giydiği kirli pantolona hiç benzemiyordu. Belli ki bunları Başpiskoposun sikkesi ile diktirmişti. Ona ikinci bir deri gibi uyuyorlar.

Boğazımı temizledim. Masa görselimi korudum. "Ve gardiyanlar -sana izin verdiler-"

"Terk etmek? Tabii ki. Bunun bir hapis cezası olmadığı izlenimine kapıldık."

Öfkeden uzak durun . Yavaşça döndüm. "Sana Kule'de kalmanı söylemiştim."

O zaman ona bir bakış atma riskini aldım. Hata. Dizlerini yukarı kaldırmış, birini diğerinin üzerine atmıştı. Vücudunun alt kısmındaki her kıvrımı sergiliyor. Sertçe yutkundum ve bakışlarımı yere geri zorladım.

O da ne yaptığını biliyordu. Şeytan.

"Ve beni dinlememi mi bekliyordun?" O güldü. Hayır - güldü. "Dürüst olmak gerekirse Chass, ayrılmak biraz fazla kolay oldu. Kapıdaki korumalar neredeyse gitmem için yalvarıyorlardı. Geri döndüğümde yüzlerini görmeliydin..."

"Neden yaptın?" Sözler ben onları durduramadan ağzımdan çıktı. içten içe kıkırdadım. Ben sanki değildi bakım . Ve yine de önemli değildi. Önemli olan bana itaatsizlik etmesiydi. Kardeşlerime gelince. . . Onlarla bir konuşmam gerekecekti. Açıkça. Hiç kimse kafirin varlığından benden daha fazla tiksinimedi, ama Başpiskopos emir vermişti.

O kaldı. Daha zengin veya daha fakir için. Hastalıkta ve sağlıkta.

"Sana söylemiştim, Chas." Sesi alışılmadık bir şekilde sakinleşti ve bir kez daha bakmayı göze aldım. Yanına yuvarlanmıştı ve şimdi gözlerimin içine baktı. Çene elinde dayadı. Kol beline dolandı. "Birçok düşmanım var."

Bakışları kıpırdamadı. Yüzü ifadesiz kaldı. Onunla tanıştığımndan beri ilk kez, duygu onun varlığından yayılmadı. O idi . . . boşluk. Dikkatle, ustaca boş. Değerlendirmeme tek kaşını kaldırdı. Sessiz bir soru.

Ama sormama gerek yoktu - zaten şüphelendiğimi doğrulamasını sağlamak için. Bir hırsızın sözüne güvenmek aptallık olsa da, neden geri döndüğüne dair daha iyi bir açıklama olamazdı. yapmadımKabul etmek istiyorum ama o zekiydi. Kaçma sanatında usta. Bir kez gizlendiğinde bulmak muhtemelen imkansız.

Bu da olmak istediği için burada olduğu anlamına geliyordu. Çünkü öyle olması gerekiyordu. Düşmanları her kimse, tehlikeli olmalılar.

Karyola direğine bakmak için göz temasımızı kestim. Odak . "Bana itaat etmedin," diye tekrarladım. "Sana Kule'de kalmanı söyledim ve sen istemedin. Güveni kırdın." Gözlerini devirdi, maskesi çatladı. Önceki öfkemi diriltmeye çalıştım ama şimdi o kadar sıcak değildi. "Muhafızlar daha dikkatli olacaklar, özellikle de Başpiskopos senin boş laflarını duyduktan sonra. Memnun olmayacak-"

"Beklenmedik ikramiye-"

"Ve alt katlarda sınırlı kalacaksın," diye bitirdim dişlerimi sıkarak. "Yurtlar ve komiser."

Mavi-yeşil gözlerinde merak parlayarak doğruldu. "Yine üst katlarda ne var?"

"Sizi ilgilendirmez." Arkama bakmadan kapıya yürüdüm, bir hizmetçi yanından geçtiğinde rahatlamış bir şekilde iç çektim. "Bridgette! Karım bir elbise ödünç alabilir mi? Yarın sabah ilk iş onu iade edeceğim." Kızarak başını salladığında ve aceleyle uzaklaştığında, Louise'e döndüm. "Değişmen gerekecek. Konsey odasına gidiyoruz ve bunları kardeşlerimin önünde giyemezsin."

Hareket etmedi. "Erkek kardeşlerin? Benden ne isteyebilirler ki?"

Bu kadının kocasına boyun eğmesi fiziksel olarak imkansız olmalı. "Sana cadı arkadaşın hakkında bazı sorular sormak istiyorlar."

Cevabı hemen geldi. "İlgilenmiyorum."

"Bir rica değildi. Uygun şekilde giyinir giymez ayrılırız."

"Numara."

Bunun kim olduğunu anlamadan önce ona tam bir saniye daha baktım - kabul etmesini, bir kadına yakışan uysallığı göstermesini bekliyordum.

Lou . Adam adında bir hırsız. Topuğumun üzerinde döndüm. "İyi. Hadi gidelim."

Takip etmesini beklemedim. Dürüst olmak gerekirse, yapmazsa ne yapacağımı bilmiyordum. Başpiskoposun ona vurduğu anı zihnimde canlandı ve içimden geçen sıcaklık daha da alevlendi. Bu bir daha asla olmayacaktı. Lanet etse bile -söylediğim tek bir kelimeyi bile dinlemeyi reddetse bile- ona asla yumruğumu kaldırmazdım.

Durmadan.

Bu da beni takip etmesini umarak hararetle bıraktı.

Birkaç saniye sonra koridorda arkamda yumuşak ayak sesleri yankılandı. Tanrıya şükür. Ona yetişebilsin diye adımlarımı kısalttım. "Buradan," diye mırıldanarak onu merdivenlerden aşağı indirdim. Ona dokunmamaya dikkat et. "Zindana."

Alarmla bana baktı. "Zindan?"

Neredeyse kıkırdadım. Hemen hemen. "Konsey odası aşağıda."

Onu başka bir koridordan geçirdim. Daha küçük, daha dik bir merdivenden aşağı. Aşağı indiğimizde kısa sesler bize doğru geliyordu. Merdivenlerin dibindeki ham ahşap kapıyı iterek açtım ve içeri girmesi için işaret ettim.

Bir düzine kardeşim, odanın ortasındaki devasa yuvarlak bir masanın etrafında tartışıyorlardı. Parşömen parçaları üzerine saçılmıştı. Gazete kupürleri. Kömür eskizleri. Hepsinin altında muazzam bir Belterra haritası uzanıyordu. Her dağ silsilesi - her bataklık, orman ve göl - özenle ve hassasiyetle boyanmıştı. Her şehir ve dönüm noktası.

"Pekala, peki, eğer küçük hırsız değilse." Jean Luc'un gözleri büyük bir ilgiyle onu taradı. Onu daha yakından incelemek için masanın etrafında dolandı. "Sonunda onun varlığıyla bizi onurlandırmaya gel."

Diğerleri de beni tamamen görmezden gelerek hemen peşinden gittiler. Dudaklarım beklenmedik bir sinirle birbirine bastırdı. Beni en çok kimin rahatsız ettiğini bilmiyordum - pantolon giydiğim için karım, dik dik baktığım için kardeşlerim ya da umursadığım için kendim.

"Barış, Jean Luc." Bir adım yaklaştım, arkasından yükseldim. "Yardım etmek için burada."

"Öyle mi? Sokak farelerinin sadakate değer verdiğini sanıyordum."

"Yapıyoruz," dedi düz bir sesle.

Tek kaşını kaldırdı. "O zaman bize yardım etmeyi reddediyorsun?"

Davran, diye yalvardım sessizce. İşbirliği yapın .

Tabii ki yapmadı. Bunun yerine, kağıt parçalarına bakarak masaya doğru sürüklendi. Kimi gördüğünü bakmadan biliyordum. Bir yüz bir düzine kez çizilmiş. Bir düzine yol. Bizimle alay ediyor.

La Dame des Sorcières. Cadıların Hanımı.

Adı bile sıralandı. Geçit törenindeki cadıya hiç benzemiyordu. Kuzgun saçlı anne gibisi de yok. Saçları doğal haliyle siyah bile değildi, sarının tuhaf bir tonuydu. Neredeyse beyaz. Veya gümüş.

Jean Luc onun bakışlarını takip etti. "Morgane le Blanc'ı biliyor musun?"

"Onu herkes biliyor." Çenesini kaldırdı ve ona siyah bir bakış attı. "Sokak fareleri bile."

Jean Luc, "Onu kazığa götürmemize yardım edersen, her şey affedilir," dedi.

"Affedildin mi?" Tek kaşını kaldırıp öne doğru eğildi ve sargılı parmaklarını Morgane le Blanc'ın burnunun tam üstüne yerleştirdi. "Tam olarak ne için?"

"Reid'i herkesin önünde küçük düşürdüğün için." Jean Luc onun jestini yansıttı, ifadesi sertleşti. "Adını, bir Chasseur olarak onurunu lekelemeye zorladığı için ."

Kardeşlerim nefeslerinin altında mırıldanarak başlarıyla onayladılar.

"Bu yeterli." Korkudan elim omzuna indi. Ona baktım - ince gövdesinde büyük ve yabancı. Bir kez yanıp söndü. İki kere. Sonra onu geri kaptı ve Jean Luc'un bizi izlerken yüzündeki tuhaf ifadeyi görmezden gelmeye çalıştı. Boğazımı temizledim. "Karım Tremblay's'deki cadıya karşı tanıklık etmek için burada. Başka bir şey yok."

Jean Luc ona elini uzatmadan önce -kibarca şüpheci, belki de eğlenerek- kaşlarını kaldırdı. "Elbette o zaman Madam Diggory, lütfen bizi aydınlatın."

Madam Diggory .

Sertçe yutkundum ve yanındaki masaya doğru ilerledim. Henüz başlığı yüksek sesle duymamıştım. Kelimeleri duymak. . . garip hissettirdi. Gerçek.

Kaşlarını çattı ve elini çekti. "Ben Lou."

Ve yine oradaydı. Kardeşlerimin hiddetli fısıltılarına aldırmamaya çalışarak tavana baktım.

"Cadılar hakkında ne biliyorsun?" diye sordu Jean Luc.

"Fazla değil." Parmağını haritanın topografyasını bozan X dizileri ve daireler boyunca gezdirdi. Çoğu, La Fôret des Yeux'de yoğunlaşmıştı. Oradaki mağaralarda yaşayan cadılar hakkında aldığımız her ipucu için bir daire. Hiçbir şey ortaya çıkmayan her keşif görevi için bir X.

Jean Luc'un ağzında acı bir gülümseme belirdi. "İşbirliği yapmak sizin yararınıza olur madam . Gerçekten de, krallığın her tarafına kül olarak dağılmak yerine, burada, bozulmamış olarak

bulunmanız yalnızca Başpiskoposun müdahalesi sayesinde. Bir cadıya yardım ve yataklık etmek yasa dışıdır .”

Yüz yüze bakarken, kabul edip etmediğine açıkça karar verirken gergin bir sessizlik çöktü. İç çektiğinde onu doğru yöne yönlendirmek için ağzımı açmışım. "Ne bilmek istiyorsun?"

Gözlerimi kırıştırdım, ani sağduyusu karşısında şok oldum ama Jean Luc anın tadını çıkarmak için durmadı. Bunun yerine, atladı.

"Nerede bulunuyorsun?"

"Sanki bana söyleyecekmiş gibi."

" O kim ?"

Sırıttı. "Bir cadı."

"Onun adı ."

"İskender."

"Soyadı mı?"

"Bilmiyorum. East End'de, arkadaşlar arasında bile gizlilik içinde çalışıyoruz."

İçime sızan tiksintiyle kelimeye geri teptim. "Sen - gerçekten cadıyı bir arkadaş olarak mı görüyorsun ?"

"Yaparım."

"Ne oldu?" diye sordu Jean Luc.

Etrafına baktı, aniden isyan etti. “ Sen yaptın.”

"Açıklamak."

"Bizi Tremblay's'ta yakaladığında hepimiz kaçtık," diye tersledi ona. "Nereye gittiğini bilmiyorum. Onu bir daha görebilecek miyim bilmiyorum."

Jean Luc ve ben bir bakış paylaştık. Eğer doğruyu söylüyorsa, bu bir çıkmaz sokaktı. Onunla geçirdiği küçük zaman, ancak, o biliyordu vermedi doğruyu söyle. Muhtemelen beceremedi bile. Ama belki de ihtiyacımız olan bilgiyi elde etmenin başka bir yolu vardı. Üçlülerinin adamını - kaçan, polisin şimdi bile aradığı adam - ama onun bu düşmanları hakkında soru sormaktan daha iyisini biliyordum. . .

Karımı tanıyorlarsa, cadıyı da tanıyor olabilirler. Ve cadıyı tanıyan herkes sorgulamaya değerdi.

"Düşmanların," dedim dikkatlice. "Onlar da onun düşmanları mı?"

"Belki."

"Onlar kim?"

Haritaya göz kırptı. "Eğer düşündüğün buysa, onun cadı olduğunu bilmiyorlar."

"Hala isimlerini alırdım."

"İyi." Omuzlarını silkti -hemen canı sıkıldı- ve parmaklarıyla isimleri işaretlemeye başladı.
"Andre ve Grue var, Madam Labelle..."

"Madam Labelle?" Kadının soygun gecesi Tremblay'e aşinalığını hatırlayarak kaşlarını çatmış. Varlığının tesadüfi olduğunu iddia etmişti ama. . . Farkındalıkla gergindim.

Başpiskoposun ucundaki mühür -ateşe attığı mektup- gül şeklindeydi. Ve Ansel'in muhbirle ilgili kekeleyen tanımını açıkladı: Parlak kızıl saçları vardı ve çok çok güzeldi .

Belki de Madam Labelle'nin varlığı tesadüf değildi. Belki de o vardı cadı olacağını da bilirdi. Ve öyle olsa bile . . .

O da bağlantıyı kurarken dudaklarını büzerek başını sallayan Jean Luc ile anlamlı bir bakış paylaştım. Çok yakında Madam Labelle ile konuşacağız.

"Evet." Kafir, Morgane le Blanc'ın gözlerini tırnağıyla kazımak için durdu. Kömürde bıyık izi olmamasına şaşırdım. "Birkaç haftada bir bizi Bellerose ile sözleşmelere çekmeye çalışıyor. Onu reddetmeye devam ediyoruz. Onu çıldırtıyor."

Jean Luc şok olmuş sessizliği bozdu, sesi gerçekten eğlenmiş görünüyordu. "Yani gerçekten bir fahişesin."

Çok uzak.

"Yapma ," diye hırladım, alçak sesle, "karıma fahişe deme ."

Özür dilercesine ellerini kaldırdı. "Tabii ki. Ne kadar kabayım. Sorguya devam et, Kaptan - kelebek vidalara ihtiyacımız olacağını düşünmüyorsan?"

Çelik bir gülümsemeyle onu düzeltti. "Bu gerekli olmayacak."

Ona keskin bir bakış attım. "Olmayacak mı?"

Uzanıp yanağını okşadı. "Daha mutlu olacağımdevam etmek . . . lütfen dediğin sürece."

Daha iyisini bilmeseydim, bu jest şefkatli hissettirirdi. Ama ben daha iyisini biliyordum. Ve bu sevgi değildi. Bu himaye idi. Şimdi burada bile kardeşlerimle çevriliyken beni kışkırtmaya cüret etti. Beni küçük düşürmek için. Karım.

Hayır - Lou . Bu ismin ona yakıştığını artık inkar edemezdim. Bir adamın adı. Kısa boylu. Güçlü. Saçma.

Elini tuttum ve sıktım - yanan yanaklarım bu uyarıyı hafifletti. "Bu düşmanları sorgulamak için adam göndereceğiz, ama önce o gece olan her şeyi bilmemiz gerekiyor." Kendime rağmen durdum, kardeşlerimin öfkeli mırıltılarını görmezden geldim. "Lütfen."

Gerçekten korkutucu bir sırıtış yüzünü böldü.

Yasak Revir

Lou

Sevgili kocam bana odamıza kadar eşlik ederken konuşmaktan dilim kalınlaşmış ve ağırlaşmıştı . Onlara hikayenin kısaltılmış bir versiyonunu vermiştim - Coco ve ben Tremblay ve Madame Labelle'ı nasıl gizlice dinlediğimizi, o gece onu nasıl soymayı planladığımızı. Kasasından nasıl çalmıştık, ama Bas -bu salak benimkini gizleme zahmetine girmediği için adını saklama zahmetine girmemişim- Chasseur'lar geldiğinde her şeyi cebe indirmişti. Andre ve Grue beni o ara sokakta nasıl atlamışlardı. Beni nasıl neredeyse öldüreceklerdi .

Bu noktayı gerçekten vurgulamıştım.

Ben olmasaydı Angelica'nın yüzüğü bahsetti. Ya da Madame Labelle'nin buna olan ilgisi. Ya da Tremblay'in kaçakçılığı. Ya da beni cadılara daha fazla bağlayacak herhangi bir şey. Olduğu gibi ince bir çizgide yürüdüm ve beni kazığa bağlamaları için onlara başka bir sebep vermeme gerek yoktu.

Madame Labelle ve Tremblay'in yüzükten bahsederek kendilerini suçlama riskini almayacaklarını biliyordum. Andre'yi umdum ve Grue, davayı takip edecek kadar zekiymiş. Olmasalar bile - aptalca Angelica'nın Yüzüğü'nü haber vermeden bildiklerini açıklasalar bile - bu onların sözlerine karşı bizim sözümüz olurdu. Kralın vikontu Mösyö Tremblay'in onuru , kesinlikle birkaç suçlunun onurundan daha değerliydi.

Ayrıca kocamın kızına aşık olması da incitmedi.

Her iki durumda da -söz konusu kocanın gözlerindeki öfkeli parıltıya bakılırsa- Andre ve Grue dövülmeye hazırды.

İstesek de istemesek de artık benim karımsın. Bir daha hiçbir erkek sana o şekilde dokunamayacak.

Neredeyse kıkırdadım. Sonuç olarak, kötü bir öğleden sonra değildi. Kocam hâlâ şatafatlı eşekler kulesindeki en şatafatlı kıcıydı, ama bir şekilde, zindanda bunu gözden kaçırmak kolaydı. Aslında yapardı. . . beni savundu. Ya da en azından erdemi patlamadan yapabileceği kadar yakına gel.

Odamıza vardığımızda, düşünmek için tek başıma vakit geçirmek için can atarak doğruca küvete yöneldim. Plan yapmak. "Duş alıyorum."

Eğer şüphelerim doğruysa -ki genellikle öyleydiler- çünkü ağaç adam yasak olan üst katlara kaybolmuştu. Belki bir revire? Bir laboratuvar? Fırın mı?

O gibi görünüyordu tehlikede masum kadın ve çocukları yanan rağmen Hayır Chasseurs, masum insanları öldürmek asla gerektiğini nitelendirilir. Ama Chasseur'ların yorgun

argümanını duymuştum: öldürmekle öldürmek arasında bir fark vardı. Cinayet haksızdı. Cadılara yaptıklarını. . . valla biz hak ettik.

Musluğu açtım ve küvetin kenarına tünedim. Bağnazlık bir yana, cadıların kurbanlarının gerçekte nereye gittiğini , neden her saldırıdan sonra sokaklara saçılan cesetlerin olmadığını hiç düşünmemiştim. Tüm bu saldırılar. Bütün bu kurbanlar. . .

Eğer böyle bir yer varsa, kesinlikle sihirle beslenmiştir .

Tam da ihtiyacım olan türden bir örtü.

"Beklemek." Ağır adımları hemen arkamda durdu. "Tartışmamız gereken şeyler var."

şeyler . Bu kelime kulağa hiç bu kadar sıkıcı gelmemişti. arkamı dönmedim "Gibi?"

"Yeni düzenlemelerin."

"Düzenlemeler mi?" Şimdi döndüm, midem bulandı. "Yeni müdürüm demek istedin."

Başını eğdi. "Eğer istersen. Bu sabah bana itaatsizlik ettin. Sana Kule'den ayrılmamanı söylemiştim."

Bok. İzlenmek . . . bu benim için işe yaramadı. Benim için hiç işe yaramadı. Bu akşam için planlarım vardı -yani, yasak olan üst katlara küçük bir gezinti- ve yoluma başka bir şatafatlı eşek çıkarsa lanet olsun. Eğer haklıysam, eğer Kule sihir içeriyorsa, bu tek başıma yapmam gereken bir ziyaretti .

Bir cevap üzerinde kafa yormaya vakit ayırdım, çizmelerimi özenle çözüp tuvalet kapısının yanına koydum. Saçımı başımın üstüne toplamak. Kolumdaki sargıyı açıyorum.

Sabırla bitirmemi bekledi. Lanet olsun. Tüm seçeneklerimi tüketerek sonunda döndüm. Belki yapabilirim. . . onu caydırmak. Yeni gelininin başka bir adamla tanrısızca zaman geçirmesini kesinlikle istemiyordu ? hiçbir yanılsama altında çalıştımbenden hoşlanıyordu, ama Kilise'nin adamları eşyalarına sahip olma eğilimindeydiler.

"Devam et o zaman." hoş bir şekilde gülümsedim. "Onu içeri getir. Senin iyiliğin için yakışıklı olsa iyi olur."

Gözleri sertleşti ve musluğu kapatmak için etrafımda dolaştı. "Neden yakışıklı olmak zorunda olsun ki?"

Yatağa doğru yürüdüm ve geri düştüm, karnıma yuvarlandım ve çenemin altına bir yastık koydum. Kirpiklerimi ona doğru savurdum. "Eh, olan zaman birlikte biraz harcayacağız. . . refakatsiz."

Çenesini o kadar sıkı sıkı ki ikiye bölünecek gibi görünüyordu. "O ise sizin şaperon."

"Doğru doğru." El salladım. "Devam et."

"Adı Ansel. O on altı-"

"Oooh." Kaşlarımı çatıp sııttım. "Biraz genç değil mi?"

"O mükemmel yetenekli-"

"Yine de onları genç seviyorum." Kızaran yüzünü görmezden geldim ve düşünceli bir şekilde dudağıma dokundum. "Bu şekilde eğitmek daha kolay."

"—ve potansiyel olarak büyük umut vaat ediyor—"

Belki de ona ilk öpücüğünü veririm, diye düşündüm. "Hayır, ona daha iyisini yapacağım - ona ilk sikişini yapacağım."

Açık sözlü kocam, sözlerinin geri kalanında boğuldu, gözleri şaşkına döndü. "N- az önce ne dedin?"

İşitme bozukluğu. Endişe verici hale geliyordu.

"Ah, bu kadar ukala olma, Chass." Ayağa fırladım ve odayı geçtim, masanın çekmecesini açtım ve bulduğum deri defteri kaptım - içi aşk mektuplarıyla dolu bir günlüğü. Matmazel Célie Tremblay'den başkası değil. ironiye kıkırdadım. Benden nefret etmesine şaşmamalı. "On iki Şubat—Tanrı, Célie'yi yaratırken özel bir özen gösterdi."

Gözleri inanılmayacak kadar büyüdü ve günlüğe doğru hamle yaptı. Kaçtım - kıkırdayarak - ve tualete koştum, kapıyı arkamdan kilitledim. Yumrukları tahtaya vurdu. "Bana ver!"

Gülümsedim ve okumaya devam ettim. "Yüzüne tekrar bakmayı özlüyorum. Elbette, tüm dünyada gülümsemesinden daha güzel bir şey yoktur - elbette gözleri hariç. Ya da gülüşü. Ya da dudakları.' Benim, benim, Chass. Bir kadının ağzını düşünmek kesinlikle dinsizlik mi? Sevgili Başpiskoposumuz ne derdi?"

"Aç - bu - kapıyı." Tahta vururken gerildi. "Şimdi!"

"Ama bencil olmaktan korkuyorum. Célie, amacımın kardeşliğim olduğunu açıkça belirtti."

"BU KAPIYI AÇ..."

"Onun özverisine hayran olsam da, onunla aynı fikirde olmam mümkün değil. Bizi ayıran hiçbir çözüm, çözüm değildir . "

"SENİ UYARIYORUM-"

"Beni uyarıyor musun? Ne yapacaksın? Kapıyı kırar mısın?" Daha çok güldüm. "Aslında yap. Sana meydan okuyorum." Dikkatimi tekrar günlüğüne çevirerek okumaya devam ettim. 'İtiraf etmeliyim ki, o hala düşüncelerimin peşini bırakmıyor. Günler ve geceler bir bütün olarak birbirine karışıyor ve hafızası dışında herhangi bir şeye odaklanmakta zorlanıyorum. Eğitimim acı çekiyor. Yiyemem. Uyuyamıyorum. Sadece o var . 'Aman Tanrım, Chass, bu moral bozucu olmaya başladı. Romantik, elbette, ama yine de benim zevkime göre biraz melodramatik..."

Kapıya ağır bir şey çarptı ve tahta parçalandı. Morarmış kocamın kolu, büyük bir delik parlak kıpkırmızı yüzünü ortaya çıkarana kadar -tekrar tekrar- parçaladı. O boynuma ulaşmadan günlüğü kıymıkların arasından fırlatarak güldüm. Burnundan sekti ve zeminde kaydı.

Bu kadar iğrenç bir şekilde erdemli olmasaydı, sanırım yemin ederdi. Kapıyı açmak için koluna uzandıktan sonra günlüğü almak için içeri girdi.

"Al onu." Gülmemeye çalışmaktan neredeyse kaburgamı kıracaktım. "Zaten yeterince okudum. Oldukça dokunaklı şeyler, gerçekten. Mümkünse mektupları daha da kötüydü."

Sırıttı ve üzerime yürüdü. "Sen - benim kişisel - benim özelimi okudun -"

"Seni başka nasıl tanıyabilirim?" Yaklaşırken küvetin etrafında dans ederek tatlı bir şekilde sordum. Burun delikleri genişledi ve alev solumaya tanıdığım herkesten daha yakın görünüyordu. Ve epeyce ejderhavari karakter tanımıştım.

"Sen-sen-"

Kelimeler onu hayal kırıklığına uğrattı gibiydi. Kaçınılmaz olanı bekleyerek kendimi hazırladım.

"—seni şeytan ."

Ve işte oradaydı. Benim namuslu kocam gibi birinin icat edebileceği en kötü şey. Şeytan . Sırıtmamı saklamayı başaramadım.

"Görmek? Beni tek başına tanıdın." göz kırptımKüveti daire içine alırken onu.

"Göründüğünden çok daha zekisin." Dudaklarımı düşünceli bir şekilde büzerek başımı eğdim.

"En mahrem yazışmalarını herkesin okuması için ortalıkta bırakacak kadar aptal olsan da - ve bir günlük tutuyorsun. Belki de o kadar zeki değildir."

Her nefeste göğsü inip kalkarak bana baktı. Birkaç saniye sonra gözleri kapandı. Dudakları bilinçaltında bir , iki , üç kelimelerini oluştururken büyülenmiş halde izledim . . .

Aman Tanrım.

Yardım edemedim. Gerçekten, yapamadım. gülmekten patladım.

Gözleri aniden açıldı ve günlüğü o kadar sıkı kavradı ki neredeyse ikiye böldü. Topuklarının üzerinde dönerek yatak odasına fırladı. "Ansel her an burada olabilir. Kapıyı tamir edecek."

"Bir dakika ne?" Kahkahalarım aniden kesildi ve parçalanmış tahtaya dikkat ederek aceleyle peşinden koştum. "Beni hala bir gardiyanla mı bırakmak istiyorsun? Onu yozlaştıracam!"

Paltosunu aldı ve kollarını içine soktu. "Sana söylemiştim," diye hırladı. "Güvenimi kırdın. Seni her zaman izleyemem. Ansel benim için yapacak." Koridorun kapısını ani bir hareketle açarak, "Ansel!" diye bağırdı.

Saniyeler içinde, genç bir Chasseur başını içeri uzattı. Gözlerine çılgınca kıvrıkcık kahverengi saçlar düştü ve vücudu sanki çok kısa sürede çok büyümüş gibi bir şekilde gerilmiş gibi

görünüyordu. Bununla birlikte, kaslı bedeninin ötesinde, aslında oldukça yakışıklıydı - pürüzsüz zeytin derisi ve uzun, kıvrık kirpikleriyle neredeyse çift cinsiyetli. Merakla, Chasseur'ların tipik koyu kraliyet mavisi yerine soluk mavi bir ceket giydi. "Evet kaptan?"

"Artık nöbettesin." Benim çileden o bana baktı olarak kocanın bakışları knifelike edildi. "Onu gözünün önünden ayırma."

Ansel'in gözleri yalvarırcasına döndü. "Peki ya sorgulamalar?"

"Sana burada ihtiyaç var." Sözleri tartışmaya yer bırakmadı. Neredeyse çocuk için üzüliyordum - ya da varlığı bütün gecemi mahvetmeseydi üzülecektim. "Birkaç saate dönerim. Diyor bir kelime dinlemek ve emin o yapamaz mı kalır koydu ."

Somurtkan bir sessizlik içinde kapıyı kapatmasını izledik.

Doğru. Bu iyiydi. Uyumlu değilsem hiçbir şeydim. Yatağa geri çökerek, teatral bir şekilde inledim ve "Bu eğlenceli olmalı," diye mırıldandım.

Sözlerim üzerine Ansel omuzlarını düzeltti. "Benimle konuşma."

diye mırıldandım. "Konuşmama izin verilmezse bu oldukça sıkıcı olacak."

"Eh, değilsin, yani. . . Dur."

Büyüleyici.

Aramıza sessizlik çöktü. Ayaklarımı karyolaya vurdum. Benden başka her yere baktı. Birkaç uzun dakikadan sonra, "Burada yapılacak bir şey var mı?" Diye sordum.

Ağzı inceldi. "Konuşmayı kes dedim."

"Belki bir kütüphane?"

"Konuşmayı kes!"

"Dışarı çıkmayı çok isterim. Biraz temiz hava, biraz güneş ışığı." Güzel tenini işaret ettim. "Yine de şapka takmak isteyebilirsin."

"Sanki seni dışarı çıkaracakmışım gibi," diye dudak büktü. "Ben aptal değilim, biliyorsun."

ciddiyetle oturdum. "Ben de değilim. Bak, seni asla geçemeyeceğimi biliyorum . Sen de çok uzunsun. Seninki gibi harika uzun bacaklar beni bir anda ezebilir." Kaşlarını çattı ama ona zafer dolu bir gülümseme gönderdim. "Beni dışarı çıkarmak istemiyorsan, neden onun yerine bana Kule'yi gezdirmiyorsun..."

Ama o çoktan başını sallamıştı. "Reid bana senin kurnaz olduğunu söyledi."

"Bir tur istemek hiç de zor değil, Ansel..."

"Hayır," dedi kararlı bir şekilde. "Hiçbir yere gitmiyoruz. Ve bana Diggory'yi Başlat diye hitap edeceksin."

Sırtışı yok oldu. "Öyleyse biz uzun zamandır kayıp kuzenler miyiz?"

Kaşları çatıldı. "Numara."

"Az önce soyadının Diggory olduğunu söyledin. Bu aynı zamanda talihsiz kocamın soyadı. İkiniz akraba mısınız?"

"Numara." Çizmelerine bakmak için hızla başını çevirdi. "Tüm istenmeyen çocuklara verilen soyadı bu."

"İstenmeyen?" diye sordum kendime rağmen merak ederek.

Bana kaşlarını çatı. "Kimsesiz çocuklar."

Anlamsız bir nedenden dolayı göğsüm sıkıştı. "Ah." Doğru kelimeleri aramak için durdum ama hiçbirini bulamadım - hiçbirini hariç. . . "Sana annemle pek iyi bir ilişkim olmadığını söylesem faydası olur mu?"

Kaşlarını çatmak sadece derinleşti. "En azından sahip bir anne."

"Keşke yapmasaydım."

"Bunu kastetmiş olamazsın."

"Yaparım." Daha doğru sözler hiç söylenmemişti. Son iki yıldır-her an her gün, her saniye Gitsem onu uzağa diledi. Başka biri olarak doğmayı diledim. Başka kimse. Ona küçük bir gülümseme sundum. "Seninle anında yer değiştirdim Ansel - sadece ebeveynlik, korkunç kıyafet değil. Mavinin bu tonu gerçekten benim rengim değil."

Savunmacı bir tavırla ceketini düzeltti. "Sana konuşmayı kesmeni söylemişim."

İstifa ederek yatağa geri düştüm. Şimdi onun itirafını duyduğuma göre, planımın bir sonraki kısmı - uh, kurnaz kısım - ağızda ekşi bir tat bıraktı. Ama önemli değildi.

Ansel'i kızdıracak şekilde mırıldanmaya başladım.

"Mırıldanmak da yok."

onu görmezden geldim. "'Big Titty Liddy çok güzel değildi, ama göğsü ahır kadar büyüktü'" diye şarkı söyledim. "'Onun kremalı tokmakları erkekleri rocker'larından uzaklaştırdı ama o onların cazibesine karşı kördü...'"

"Durmak!" Yüzü o kadar canlı kırmızı yandı ki kocamınkiyle boy ölçüşebilirdi. "Ne yapıyorsun? Bu - bu uygunsuz!"

"Tabiki öyle. Bu bir bar şarkısı!"

"Bir bara gittin mi?" diye şaşkınlıkla sordu. "Ama sen bir kadınsın ."

Gözlerimi devirmemek için irademin her damlasını aldı. Bu adamlara kadınları kim öğrettiyse , gerçeklikten hain bir şekilde kopmuş . Sanki hiç bir kadınla tanışmamış gibiydiler. Bir gerçek kadın-olmayan Celie gibi gülünç hayaldir.

Bu zavallı çocuğa bir görevim vardı.

" Barlarda bir sürü kadın var Ansel. biz senin gibi değilizdüşünmek. Yapabileceğiniz her şeyi yapabiliriz - ve muhtemelen daha iyisini. Bu kilisenin dışında koca bir dünya var , biliyorsun. İstersen sana gösterebilirim."

Yüz ifadesi sertleşti, yine de yanaklarında pembe çiçek açtı. "Numara. Daha fazla konuşmak yok. Artık uğultu yok. Artık şarkı söylemek yok. Sadece—sadece bir süreliğine kendin olmayı bırak, ha?"

"Söz veremem," dedim ciddi bir şekilde. "Ama bana bir tur verirsen. . "

"Olmuyor."

Güzel .

""Koca Willy Billy biraz aptalca konuştu" diye böğürdüm, 'ama topuzu onunki kadar uzundu...'"

"Dur dur." Ansel ellerini salladı, yanakları yeniden alevlendi. "Seni bir tura çıkaracağım - sadece, lütfen, lütfen hakkında şarkı söylemeyi bırak. . . o!"

Ayağa kalktım, ellerimi birbirine kenetledim ve gülümsedim.

işte .

Ne yazık ki Ansel, turumuza Saint-Cécile'nin geniş salonlarıyla başladı. Daha da talihsiz olanı, katedralin her bir mimari özelliğinin yanı sıra her bir kalıntı, heykel ve vitray pencerenin tarihi hakkında saçma bir miktar biliyordu. İlk on beş dakika boyunca onun entelektüel hünerini dinledikten sonra biraz etkilenmiştim. Çocuk açıkça zekiydi. Ancak sonraki dört saat boyunca onu dinledikten sonra, canavarı kafasında parçalamayı çok istemişim. Akşam yemeği için turu bitirip yarın devam edeceğine söz verdiğinde bu bir erteleme olmuştu.

Ama neredeyse bakacaktı. . . umutlu. Turumuzun bir noktasında sanki eğlenmeye başlamıştı. Sanki kimsenin bölünmemiş dikkatini çekmeye ya da belki de onu hiç dinlemeye alışkın değilmiş gibi. Geyik gibi gözlerindeki o umut, bedenime zarar verme isteğimi bastırıyordu.

Yine de dikkatimi amacımdan uzaklaştıramazdım.

Ertesi sabah Ansel kapımı çaldığında, kocam bizi tek kelime etmeden terk etti ve gün içinde nereye gittiye oraya kayboldu. Gardırobumun geri kalanı teslim edildikten sonra, ben küvete çekilmeden önce birlikte gergin ve sessiz bir akşam geçirmiştik. Günlüğü ve Célie'nin mektupları gizemli bir şekilde ortadan kaybolmuştu.

Ansel tereddütle bana döndü. “Yine de turunu bitirmek istiyor musun?”

"Bunun hakkında." Benim omuzların belirlenen değil kez Aziz Constantin ait olabilecek bir kemik hakkında başka bir gün öğrenme atık. " Dün gezimiz ne kadar heyecan verici olsa da, Kule'yi görmek istiyorum."

"Kule?" Karışıklık içinde gözlerini kırptırdı. "Ama burada henüz görmediğiniz bir şey yok. Yurtlar, zindan, komiser-”

"Saçmalık. Her şeyi görmediğime eminim .”

Kaşlarını çatmasına aldırmadan, itiraz etmesine fırsat vermeden onu kapıdan dışarı ittim.

Ansel'i sonunda metal döner merdivene geri çekmeyi başarabilmem için -Kule'nin ahırlarına, eğitim bahçesine ve yirmi üç temizlik dolabına ilgi duyuyormuş gibi davrandıktan sonra- bir saat daha sürdü.

"Orada neler Oluyor?" diye sordum, beni yatakhanelere geri götürmeye çalışırken ayaklarımı yere dikerek.

"Hiçbir şey" dedi hızla.

"Korkunç bir yalancısın."

Kolumu daha da sertçe çekiştirdi. "Yukarı çıkmaya izin yok."

"Neden?"

"Çünkü değilsin."

"Ansel." Dudağımı dışarı çıkardım, kollarımı sıksa pazısına doladım ve kirpiklerimi dövdüm. "Davranacağım. Söz veriyorum."

Bana göz kırptı. "Sana inanmıyorum."

Kolunu indirdim ve kaşlarımı çattım. Ben vardı değil sadece ergin ile Kulesi hakkında geçen saat waltzing boşa boy-ancak o be-için bitiş çizgisinde basılmayacak sevimli. "İyi. O zaman bana başka seçenek bırakmıyorsun."

Bana ihtiyatla baktı. "Sen nesin-"

Dönüp merdivenden yukarı koştuğumda o sustu. Daha uzun olmasına rağmen, doğru tahmin etmişim: Çetesi yüksekliğine henüz alışmamıştı ve uzuvları bir gariplik içindeydi. Peşimden tökezledi ama pek kovalamaca değildi. Bacaklarını nasıl kullanacağını öğrenmeden önce zaten birkaç uçuş koşmuştum.

Tepede hafifçe kayarak kapının dışında oturan Chasseur muhafızına dehşet içinde baktım - hayır, kapının dışında uyuyordu . Cılız bir sandalyeye yaslandı, hafifçe horladı, çenesi göğsüne sarktı ve salyası solgun mavi ceketini ıslattı. Kapıya doğru onun etrafından

dolandım, kulp çevrildiğinde kalbim yerinden fırladı. Koridorun duvarlarını düzenli aralıklarla daha fazla kapı sıralıyordu, ama beni yalpalayan şey bunlar değildi.

Hayır. Havaydı. Etrafımda dönüyor, burnumu gıdıklıyordu. Tatlı ve tanıdık. . . altında gizlenen daha karanlık bir şeyin ipucuyla. Çürümüş bir şey.

buradasın buradasın buradasın, nefes aldı.

sırıttım. Büyü.

Ama gülümsemem bir anda soldu. Yurtların soğuk olduğunu düşünseydim, yanılmışım. Burası daha kötüydü. Çok daha kötü. Hemen hemen . . . yasaklayan. Tatlandırılmış hava doğal olmayan bir şekilde durgun.

İki çift beceriksiz adım ürkütücü sessizliği bozdu.

"Durmak!" Ansel arkamdan kapıdan içeri girdi, dengesini kaybetti ve sırtıma çarptı. Kapının dışındaki muhafız - sonunda uyandı ve ilk tahmin ettiğimden çok daha gençti - onu izledi. Lanetler ve birbirine dolanmış bedenler girdabına düştük.

“Get off , Ansel-”

" Deniyorum -"

“Kim olduğunu sen? Burada olmaman gerekiyor...”

"Affedersiniz!" Tok sese doğru tek başımıza baktık. Beyaz cüppeli ve kalın gözlüklü, zayıf, sendeleyeyen yaşlı bir adama aitti. Bir elinde İncil, diğerinde tuhaf bir alet tutuyordu: küçük ve metal, silindirin ucunda keskin bir tüy kalem vardı.

İkisini de itip ayağa kalktım, çılgınca söyleyecek bir şey, neden ortasında güreştigimize dair makul bir açıklama aradım. . . bu her neyse, ama gardiyan beni dövdü.

"Özür dilerim, Saygıdeğer Efendim." Çocuk ikimize de kırılgan bir bakış attı. Yakası kestirirken yanağını kırıştırmıştı ve biraz dasalyası çenesinde kurumuştı. "Bu kızın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ansel onun buraya girmesine izin verdi.”

"Yapmadım!" Ansel öfkeyle yüzünü buruşturdu, hâlâ nefes nefeseydi. “ Sen uyurken!”

"Ah hayatım." Yaşlı adam bize bakmak için gözlüklerini burnunun kemerine doğru itti. "Bu olmaz. Bu hiç işe yaramayacak."

Rüzgarlara karşı tedbirli bir şekilde açıklama yapmak için ağzımı açtım ama yumuşak, tanıdık bir ses araya girdi.

"Beni görmeye geldiler baba."

Dondum kaldım, şaşkınlık beni sarstı. Bu sesi tanıyordum. Bunu kendimden daha iyi biliyordum. Ama burada , Chasseur Tower'ın göbeğinde, yüzlerce mil uzakta olması gerektiği zaman olmamalıydı.

Kara, sinsi gözler üzerime dikildi. "Merhaba, Louise."

Başımı inanamayarak sallayarak karşılık olarak gülümsedim. kakao .

Rahip kaşlarını çatarak, "Bu oldukça sıra dışı, Matmazel Perrot," diye hırıldadı. "Özel vatandaşların önceden haber verilmeksizin revire girmesine izin verilmez."

Coco beni ileri itti. "Ama Louise sıradan bir vatandaş değil, Peder Orville. O Yüzbaşı Reid Diggory'nin karısı."

Ona şaşkınlıkla bakan gardiyana döndü. Ansel de benzer bir ifade takındı, gözleri komik bir şekilde genişledi ve çenesi açık kaldı. Şaşkın. Dilini tekrar ağzına sokma dürtüsüne direndim. Muazzam beyaz cüppesinin altındaki figürünü bile göremiyorlardı. Gerçekten de yakasının kolalı kumaşı çenesinin hemen altına kadar yükseliyordu ve kolları beyaz eldivenlerin takıldığı parmaklarının ucuna kadar uzanıyordu.gerisini gizledi. Hiç görseydim uygunsuz bir üniforma - ama en uygun kılık.

"Gördüğün gibi," diye devam etti, muhafızı sivri bir bakışla şişirerek, "artık senin varlığına gerek yok. Gönderinizi devam ettirmenizi önerebilir miyim? Chasseur'ların bu korkunç iletişimsizliği öğrenmesini istemeyiz, değil mi?"

Gardiyana iki kez söylenmesine gerek yoktu. Kapıdan hızla çıktı, ancak eşiği geçtiğinde durdu. "Sadece - sadece kasayı imzaladığından emin ol." Sonra oldukça rahatlamış bir tıklamayla kapıyı kapattı .

"Kaptan Reid Diggory mi diyorsunuz?" Rahip bir adım daha yaklaştı ve gözlüğüyle beni incelemek için başını geriye attı. Gözlerini ürkütücü bir boyuta büyüttüler. "Oho, Reid Diggory ve yeni gelini hakkında her şeyi duydum. Kendinizden utanmalısınız hanımefendi . Kutsal bir adamı evliliğe kandırmak! Tanrısız-"

"Baba." Coco elini onun koluna koydu ve çelik gibi bir gülümsemeyle onu sabitledi. "Louise bugün bana yardım etmek için burada. . . kefaret olarak."

"Kefaret?"

Ah, evet, diye ekledim ve hevesle başımı salladım. Ansel şaşkın bir ifadeyle ikimize baktı. ayağına bastım. Peder Orville gözünü bile kırpmadı, yaşlı kör yarasa. "Günahlarımın kefareтини ödememe izin vermelisin, Peder. Davranışım konusunda kesinlikle sefil hissediyorum ve kendimi en iyi nasıl cezalandıracağım konusunda uzun ve çok dua ettim."

Başpiskoposun son parasını cebimden çıkardım. Şükürler olsun ki Peder Orville henüz pantolonumu fark etmemişti. omuhtemelen nöbet geçirmiş ve ölmüştür. Bozuk parayı avucuna doldurdum. "Cümlemi hafifletmek için bu hoşgörüyü kabul etmen için dua ediyorum."

Hıçkırdı ama cübbesinin içine soktu. "Ben hasta için varsayalım sevecen olan değerli pursuit-"

"Harika." Coco, fikrini değiştirmeden önce bana ışınlandı ve beni uzaklaştırdı. Ansel nereye gitmesi gerektiğinden emin değilmiş gibi arkasından gitti. "Onlara Atasözleri okuyacağız."

"Protokolü takip ettiğinizi unutmayın." Peder Orville, duvara iki parça parşömen yapıştırılmış olan çıkışın yanındaki tuvaleti işaret etti. İlki açıkça bir isim kaydıydı. Saniyenin küçük senaryosunu okumak için daha da yaklaştım.

REVİR İşLEMLERİ—BATI GİRİşİ

BELTERRA BAşKOPİSİ'NİN KENDİSİ tarafından kararlaştırıldığı gibi, katedral revirinin tüm misafirleri, görev başındaki inisiyeye adlarını ve kimliklerini ibraz etmelidir. Bunun yapılmaması, tesislerden uzaklaştırılma ve yasal işlem yapılmasıyla sonuçlanacaktır.

Feuilmort İltica temsilcileri—

Lütfen Peder Orville'in ofisini kontrol edin. Paketler Doğu Girişinden dağıtılır.

Din adamları ve şifacılar—

Lütfen Doğu Girişinde bulunan kayıt ve muayene formunu kullanın.

Aşağıdaki prosedürlere her zaman uyulmalıdır:

- 1.Revir temiz ve kalıntılardan arındırılmış olmalıdır.
2. Saygısız dil ve davranışlara müsamaha gösterilmez.
3. Tüm misafirler bir personel üyesi ile kalmalıdır. Refakatsiz bulunan konuklara tesislerden eşlik edilecektir. Yasal işlem yapılabilir.
- 4.Tüm misafirler uygun giysiler giymelidir. Giriřte, şifacılar sıradan giysilerin üzerine beyaz elbiseler dağıtacak. Bu elbiseler tesislerden ayrılmadan önce bir personel üyesine iade edilmelidir. Bu elbiseler, Cathédral Saint-Cécile d'Cesarine ve Chasseur Tower boyunca koku kontrolüne yardımcı olur. Onlar gereklidir. Bornozların giyilmemesi, tesislerden kalıcı olarak çıkarılmasına neden olacaktır.
- 5.Tüm misafirler tesislerden ayrılmadan önce iyice yıkanmalıdır. Konuk inceleme formu, Batı Girişi'nin yanındaki tuvalette bulunur. Denetimden geçmemek, tesislerden kalıcı olarak çıkarılmasına neden olacaktır.

Yüce cehennem. Burası bir hapishaneydi.

"Elbette, Peder Orville." Coco elimi tuttu ve beni tabeladan uzaklaştırdı. "Saçından uzak duracağız. Burada olduğumuzu fark etmeyeceksin bile. Ve sen"—omzunun üzerinden Ansel'e baktı—"koşun ve oynayın. Daha fazla yardıma ihtiyacımız yok."

"Ama Reid..."

"Haydi Ansel." Peder Orville, Ansel'in omzunu tuttu ve onun yerine dirseğini buldu. "Genç hanımların hasta yataklarına bakmasına izin verin. Sen ve ben onlar bitene kadar dua

cemaatine katılacağız. Bu sabah zavallı ruhlarla yapabileceğim her şeyi başardım. İki tanesinin Feuilemort'a gittiğine pişmanım.sabah, ruhları şifa veren elime tepkisiz kaldığı için. . .”

Ansel'i koridora götürürken sesi kesildi. Ansel, virajda gözden kaybolmadan önce omzunun üzerinden yalvaran bir bakış attı.

"Feuilemort mu?" merakla sordum.

"Şşş. . . henüz değil," diye fısıldadı Coco.

Rastgele bir kapı açtı ve beni itti. Girişimizin sesiyle adamın başı bize doğru döndü ve dönmeye devam etti. Yataktan ters uzuvlar üzerinde süzülürken, eklemleri doğal olmayan bir şekilde bükülüp yuvalarından fırlarken dehşet içinde donmuş bir halde izledik. Hayvansı bir parıltı gözlerini yaktı ve bir örümcek gibi bize doğru koşarak tısladı.

“Ne-”

"Dışarı, dışarı, dışarı !" Coco beni odadan itti ve kapıyı çarparak kapattı. Adamın vücudu buna karşı gümbürdüyordu ve garip bir inilti çıkardı. Derin bir nefes aldı ve şifacı cüppesini düzeltti. "Tamam, tekrar deneyelim."

Korkuyla kapıya baktım. "Zorundayız?"

Bir kapıyı daha araladı ve içeriye baktı. "Bu iyi olmalı."

Omzunun üzerinden baktım ve sessizce kitap okuyan bir kadın gördüm. Bize baktığında, geri çekildim ve yumruğumu ağzıma kaldırdım. Derisi hareket etti -yüzeyin hemen altında sürünen binlerce küçük böcek gibi.

"Numara." Başımı sallayarak hızla geri çekildim. "Böcek yapamam."

Kadın yalvarırcasına elini kaldırdı. “Kal, lütfen—” Aaçık ağzından bir çekirge sürüsü fırladı, onu boğdu ve yanaklarından kan gözyaşları aktı.

Hıçkırıklarına kapıyı kapattık.

" Ben yan kapıyı seçiyorum." Göğüs açıklanamaz bir şekilde inip kalkıyordu, seçeneklerimi düşündüm ama kapılar aynıydı. Arkasında hangi yeni dehşetlerin yattığını kim bilebilirdi? Koridorun sonundaki bir kapıdan, metalin hafif şingirtısıyla birleşen erkek sesleri bize doğru geliyordu. Morbid bir merakla ona doğru adım attım ama Coco başını kısa bir sallamayla beni durdurdu. “Ne olduğunu zaten burası?” Diye sordum.

"Cehennem." Omzunun üzerinden kaçamak bir bakış atarak beni koridorda yönlendirdi.

"Aşağıya inmek istemezsin. Rahiplerin olduğu yer. . . deney."

"Deney?"

"Dün gece bir hastanın beynini incelerken tökezledim." Başka bir kapıyı açtı, daha fazla açmadan önce odayı dikkatle inceledi. "Büyünün nereden geldiğini anlamaya çalışıyorlar."

İçeride yaşlı bir bey, demir bir karyola direğine zincirlenmiş halde yatıyordu. Tavana boş boş baktı.

Tıklayın.

Duraklat.

Tıklayın.

Duraklat.

Tıklayın.

Daha yakından baktım ve nefesim kesildi. Parmakları siyah uçlu, tırnakları uzamış ve sivri uçluydu. dokunduönkolunu işaret parmağıyla ritmik olarak. Her dokunuşta bir damla mürekkepli kan fışkırıyordu - doğal olamayacak kadar karanlık. Zehirli. Yüzlerce başka iz tüm vücudunun, hatta yüzünün rengini çoktan değiştirmişti. Hiçbiri iyileşmemişti. Hepsi kara kan ağıladı.

Havadaki sihrin tatlı kokusuna metalik çürüklük karışmıştı.

Tıklayın.

Duraklat.

Tıklayın.

Boğazımda safra yükseldi. Artık bir adamdan çok bir kabus ve gölge yaratığına benziyordu.

Coco kapıyı arkamızdan kapattı ve süt rengi gözleri benimkileri buldu. Boynumdaki saçlar ayağa kalktı.

"Sadece Mösyö Bernard." Coco odayı geçti ve kelepçelerden birini aldı. "Yine zincirlerini çıkarmış olmalı."

"Yüce cehennem." Kelepçeyi adamın boşta kalan eline nazikçe kavradığında daha da yaklaştım. Boş gözlerle bana bakmaya devam etti. Yanıp sönme. "Ona ne oldu?"

"Buradaki herkesin başına gelenin aynısı." Yüzünden dökülen saçlarını düzeltti. "Cadılar."

Sertçe yutkundum ve yalnız bir demir sandalyenin üzerinde bir İncil'in oturduğu yatağının yanına yürüdüm. Kapıya bakarak sesimi alçalttım. "Belki ona yardım edebiliriz."

Coco içini çekti. "Faydasız. Chasseurs onu bu sabah erkenden getirdi. Onu La Forêt des Yeux'un dışında dolaşırken buldular." Elindeki kana dokundu ve burnuna götürdü, nefes aldı. "Tırnakları zehirli. Yakında ölecek. burahipler onu akıl hastanesine göndermek yerine neden burada tuttular?"

Ölen adama bakarken göğsüme bir ağırlık çöktü. "Ve - peki Peder Orville'in taşıdığı o işkence aleti neydi?"

Sırıttı. "İncil'i mi kastediyorsun?"

"Çok komik. Hayır, metal şeyi kastetmiştim. Baktı. . . keskin."

Sırıltması soldu. "Bu keskin. Şırınga denir. Rahipler onları enjeksiyon için kullanıyorlar."

"Enjeksiyonlar mı?"

Coco duvara yaslandı ve kollarını kavuşturdu. Cüppesinin beyazı neredeyse uçuk taşa karışıyor ve Mösyö Bernard'ın vücudunun üzerinden bana bakan havada uçan bir kafa yanılsaması veriyordu. yine titredim. Burası tüylerimi diken diken etti.

"Onlara böyle diyorlar." Gözleri karardı. "Ama yapabileceklerini gördüm. Rahipler zehirle oynuyorlar. Baldıran, özellikle. Dozu mükemmelleştirmek için hastalar üzerinde test ediyorlardı. Sanırım cadılara karşı kullanmak için bir silah yapıyorlar."

Korku omurgamdan aşağı doğru süzüldü. "Ama Kilise bir cadıyı yalnızca alevin gerçekten öldürebileceğini düşünüyor."

"Bize iblis deseler de ölümlü olduğumuzu biliyorlar. İnsanlar gibi kanıyoruz. İnsanlar gibi acıyı hissedin. Ama enjeksiyonlar bizi öldürmek için değil. Felce neden olurlar. Chasseurs'ın bize enjekte edecek kadar yaklaşması gerekecek ve biz de ölü gibiyiz."

Bu rahatsız edici gelişmeyi kavramaya çalışırken bir an geçti. Acı bir tat kaplaması olan Mösyö Bernard'a baktım.ağzım. Birkaç kapı aşağıda bir kadının derisinin altında sürünen böcekleri, yanaklarındaki kanlı gözyaşlarını hatırladı. Belki de tek suçlu rahipler değildi.

Felç - hatta kazık - bazı kaderlere tercih edilirdi.

"Burada ne yapıyorsunuz Matmazel Perrot ?" sonunda sordum. En azından gerçek adını kullanmamıştı. Monvoisin ailesinin bir kesinliği vardı. . . ün. "Teyzenle saklanıyor olman gerekiyordu."

Aslında somurtacak cesareti vardı. "Aynı soruyu ben de sana sorabilirim. Beni düğününe nasıl davet etmezsın?"

Dudaklarımdan bir kahkaha balonu kaçtı. Sessizlikte kulağa ürkütücü geliyordu. Mösyö Bernard'ın tırnağı şimdi kelepçesine değdi.

Tıklayın.

Tıklayın.

Tıklayın.

onu görmezden geldim. "İnan bana, konuk listesinde herhangi bir söz hakkım olsaydı, orada olurdun."

"Nedime?"

"Tabii ki."

Biraz sakinleşen Coco içini çekti ve başını salladı. "Bir Chasseur ile evli. . . Haberi duyduğumda inanmadım" dedi. Dudaklarına küçük bir gülümseme dokundu. "Taş büyüklüğünde topların var."

Bu sefer daha sesli güldüm. "Çok ahlaksızsın , Coco..."

"Peki ya kocanın taşakları?" Kaşlarını şeytanca salladı. "Bas'ınkiyle nasıl karşılaştırılır?"

"Bas'ın taşakları hakkında ne biliyorsun?" yanaklarım ağrıyorgülümseyen. Bunun yanlış olduğunu biliyordum - lanetli, ölmekte olan Mösyö Bernard yanımda yatarken - ama Coco ve ben de kolay şakalarımıza geri döndükçe göğsümdeki ağırlık yavaş yavaş azaldı. İki gün boyunca düşman denizinde yüzdükten sonra dostça bir yüz görmek ve onun güvende olduğunu bilmek iyi hissettirdi. Şimdilik.

Dramatik bir şekilde içini çekti ve battaniyeyi Mösyö Bernard'ın üstüne tekrar katladı. Kıkırdamayı bırakmadı. "Uykunda konuşuyorsun. Vekaleten yaşamak zorundaydım." Bana dönüp baktığında gülümsemesi soldu. Yaralarımın başını salladı. "Kocanız mı yaptı?"

"Ne yazık ki Andre'nin izniyle."

"Ben Andre olmadan bir ücret olacak acaba onun topları. Belki ona küçük bir ziyarette bulunurum."

"Zahmet etme. Chasseur'ları onun üzerine koydum - her ikisine de."

"Ne?" Ben sorguyu anlatırken gözleri sevinçle açıldı. "Seni şeytani küçük cadı!" Bitirdiğimde öttü.

"Şşş!" Kapıya çalıp kulağımı ahşaba dayadım, dışarıda bir hareket olup olmadığını dinledim. "Bizi yakalamalarını mı istiyorsun? Hangisinden bahsetmişken. . ." Dışarıda kimsenin olmadığından emin olduğumda ona döndüm. "Burada ne yapıyorsun?"

"Elbette seni kurtarmaya geldim."

gözlerimi devirdim. "Tabii ki."

"Şifacılardan biri geçen hafta evlenmek için görevinden istifa etti. Babaların bir yedek oyuncuya ihtiyacı vardı."

Ona sert bir bakış attım. "Ve bunu nasıl biliyorsun?"

"Kolay." Yatağın ucuna çöktü. Mösyö BernardŞükürler olsun ki rahatsız edici bakışlarını şimdi ona çevirmiş olsa da, şingırdayarak uzaklaşmaya devam etti. "Dün sabah erkenden onun yerine geçmesini bekledim ve onu daha iyi bir aday olacağıma ikna ettim."

"Ne? Nasıl?"

"Elbette ona kibarca sordum." Gözlerini devirmeden önce bana keskin bir bakış attı. "Nasıl düşünüyorsun? Tavsiye mektubunu çaldım ve onu kendi adını unutması için büyüledim. Gerçek Brie Perrot halen Amaris tatil ve hiçbir kimse aradaki farkı bilecek."

"Koko! Ne aptalca bir risk..."

"Bütün gün seninle konuşmanın bir yolunu bulmaya çalıştım ama rahipler acımasız. Antrenmanda bulundum ." Cüppesinden buruşuk bir parşömen parçası çıkarmadan önce kelime üzerine dudaklarını büzdü. Çivili el yazısını tanıyamadım ama koyu renkli kan lekesini tanıdım. Kan büyüsünün keskin kokusu. "Teyzeme bir mektup gönderdim ve seni korumayı kabul etti. Benimle geri gelebilirsin. Meclis şehrin yakınında kamp kurdu, ama orada uzun süre kalmayacaklar. İki hafta içinde kuzeye gidiyorlar. Kimse senin gittiğini anlamadan buradan sıvışıp gidebiliriz."

Midem battı. "Koko, ben. . ." İç çekerek, bir açıklama için sade odaya baktım. Teyzesine ya da onun dışında kimseye güvenmediğimi söyleyemezdim. Tam olarak değil. "Sanırım şu anda burası benim için en güvenli yer olabilir. Bir Chasseur tam anlamıyla beni korumak için yemin etti."

"Sevmiyorum." Başını hararetle salladı ve ona doğru yükseldi ayak. "Burada ateşle oynuyorsun Lou. Er ya da geç, olur yanmış olsun."

Yarım yamalak sırttım. "Sonrasını umalım o zaman."

Bana baktı. "Bu komik değil. Güvenliğini, yani hayatını , kim olduğunu keşfederlerse seni yakacak adamlara bırakıyorsun ."

Sırtımdan soldu. "Hayır, değilim." Tartışacak gibi görüldüğünde, onun hakkında konuştum. "Değilim. Yemin ederim değilim. Bu yüzden bugün buraya geldim - bu yüzden o benim için gelene kadar her gün buraya gelmeye devam edeceğim. O Çünkü olacaktır benim için Coco gel. Sonsuza kadar saklanamayacağım."

Durdum, derin bir nefes aldım.

"Ve o geldiğinde, ben hazır olacağım. Artık numaralara ve kostümlere bağlı değil. Ya da Babette'in keşfi ya da Bas'ın soyu. Siz veya." Ona özür dileyen bir gülümseme gönderdim ve Angelica'nın Yüzüğü'nü parmağımda büküm. "Proaktif olmaya başlamamın zamanı geldi. Bu yüzük Tremblay'in kasasında olmasaydı, başım büyük belada olurdu. Kendimi zayıf bıraktım. Bu koridorun dışında keşif riski çok büyük, ama burada. . . Burada pratik yapabilirim ve kimse bilmeyecek."

Yavaşça ve genişçe gülümsedi ve kolunu benimkinin içinden geçirdi. "Bu daha doğru gibi. Bir konuda yanılmanız dışında. Kesinlikle bana güvenmeye devam edeceksin çünkü ben hiçbir yere gitmiyorum. Birlikte antrenman yapacağız."

Kaşlarımı çattım, kalması için yalvarmakla gitmeye zorlamak arasında kaldım. Ama bu benim kararım değildi ve onu bir şey yapmaya zorlarsam bana ne söyleyeceğini zaten biliyordum. en

sevdiğimi öğrenmiştimsonuçta ondan sözler. "Tehlikeli olacak. Büyüyü gizleyen kokuya rağmen, Chasseurs hala bizi keşfedebilirdi."

"Bu durumda bana burada ihtiyacın olacak ," dedi, "böylece vücutlarındaki tüm kanı boşaltabilirim."

ona baktım. "Bunu yapabilir misin?"

"Emin değilim." Göz kırptı ve Mösyö Bernard'a veda etti. "Belki de öğrenmeliyiz."

Kaçış

Lou

Kocam o öğleden sonra döndüğünde lavanta kokulu baloncuklar ve ılık su kaburgalarımnda dolaşıyordu. Sesi duvarlarda yankılandı. "O orada mı?"

"Evet ama-"

Tête carrée Ansel koridor yerine yatak odasında durdu neden sorusuna veya dinlemek duraksamadım. Beklenti içinde gülümsedim. Banyomu mahvedecek olsa da, yüzündeki ifade bunu telafi edecekti.

Tabii ki, bir saniye sonra yatak odasına daldı. Gözlerinin odayı taradığını ve beni aradığını gördüm.

Ansel, kocamın daha önce açtığı deliği yamamak için tuvaletin kapısını çıkarmıştı, ama ben onun bitirmesini beklememiştim. Çerçeve şimdi muhteşem bir şekilde boş duruyordu, sabunlu, çıplak tenim için mükemmel bir vitrin. Ve onun aşağılanması. Beni bulması uzun sürmedi. Aynı, harika boğulma sesi boğazından çıktı ve gözleri büyüdü.

Neşeli bir el salladım. "Selamlar."

"Ben - sen nesin - Ansel!" Kaçmaya çalışırken neredeyse kapı çerçevesine çarpacaktı. "Senden kapıyı tamir etmeni istedim!"

Ansel'in sesi histerik bir şekilde yükseldi. "Zaman yoktu-"

Kocam sabırsızlıkla homurdanarak yatak odasının kapısını kapattı.

Yüzü olarak bir baloncuk hayal ettim ve salladım. Sonra bir başkası. Ve başka. "Ona karşı çok kabasın, biliyorsun."

O konuşmadı. Muhtemelen yüzüne akan kanı kontrol etmeye çalışıyordu. Yine de görebiliyordum. Boynuna tırmandı ve bakırımsı saçlarına karıştı. Öne eğilerek kollarımı küvetin kenarında kavuşturdum. "Nereledeydin?"

Sırtı kasıldı ama dönmedi. "Onları yakalamadık."

"Andre ve Grue mu?"

Onayladı.

"Peki şimdi ne olacak?"

"East End'i izleyen Chasseur'larımız var. Şansımız yaver giderse, onları yakında yakalayacağız ve her biri saldırı suçundan birkaç yıl hapis yatacaklar."

"Sana arkadaşım hakkında bilgi verdikten sonra."

"Bana cadı hakkında bilgi verdikten sonra."

Gözlerimi devirdim, kafasının arkasına su fırlattım. Bakır saçlarını ıslattı ve gömleğinin yakasına döküldü. Öfkeyle döndü, yumruklarını sıktı - sonra birden durdu, gözlerini kapadı.

"Üzerine bir şeyler giyebilir misin?" Bir elini bana doğru salladı, diğeri sıkıca gözlerine bastırdı. "Sen orada otururken seninle konuşamam—orada otururken—"

"Çıplak?"

Dışleri sesli ile bir araya çekilmeye geçmeli . "Evet."

"Üzgünüm ama hayır. Henüz saçımı yıkamayı bitirmedim." Sinirli bir iç çekişle baloncukların altına kaydım. Köprücük kemiğime su çarptı. "Ama şimdi bakabilirsin. Tüm eğlenceli kısımlarım kapalı. "

Bir gözünü açtı. Beni köpüğün altında güvenle görünce rahatladı ya da onun gibi birinin yapabileceği kadar rahatladı. Kışında kalıcı bir sopa vardı, bu kocam.

Dikkatle yaklaştı ve boş kapı çerçevesine yaslandı. Avucuma biraz daha lavanta sabunu dökerek onu görmezden geldim. Saçlarımı köpürtmemi izlerken ikimiz de sessizdik.

"Bu yaraları nereden aldın?" O sordu.

ara vermedim. Benimkiler Coco's ve Babette'inkilere kıyasla hiçbir şey olmasa da, bende hâlâ birkaç tane vardı. Sokaklarda bir yaşam tehlikesi. "Hangileri?"

"Hepsi."

O zaman ona bakmayı göze aldım ve boğazıma baktığını fark ettiğimde kalbim tekledi. Onu omzuma yönlendirdim, oradaki uzun, pürüzlü çizgiyi işaret ettim. "Bir bıçağın yanlış ucuna rastladım." Ona başka bir yara izi daha göstermek için dirseğimi kaldırdım. "Dikenli tellerle dolanmış." Köprücük kemiğimin altına dokundu. "Bir bıçak daha. O da bir orospu gibi acıttı."

Dilimi görmezden geldi, gözleri bana bakarken anlaşılmazdı. "Kim yaptı?"

"Andre." Gözlerini kaçırdığında gülümseyerek saçlarımı suya daldırdım. Saçımı temizledim, kollarımı baldırlarıma doladım ve çenemi dizlerime yasladım. "Şehre ilk geldiğimde üzerime atladı."

Aniden yorulmuş gibi derin bir iç çekti. "Onları bulamadığımız için üzgünüm."

"Olacaksın."

"Ah?"

"En parlak değiller. Muhtemelen sabaha gelip onları neden aradığınızı öğrenmek için buraya gelirler."

Kıkırdadı ve boynunu ovuşturarak pazısının kıvrımını vurguladı. Sorgulamadan beri gömleğinin kollarını sıvamıştı ve kolundaki uzun çizgiyi eline kadar izlemeden edemedim. Nasırlı parmaklarına. Cildinin tozunu alan ince, bakır saçlara.

Boğazını temizledi ve hızla kolunu indirdi. "Gitmeliyim. Yakında Madam Labelle'i sorgulayacağız. Sonra diğeri - Tremblay's'deki hırsız. Bastien St. Pierre."

Kalbim durdu ve her yöne kabarcıklar ve su salarak öne doğru atıldım. "Bas değil mi?" Başını salladı, gözleri kısıldı. "Ama—ama o kaçtı!"

"Onu Soleil et Lune'un arka girişinin dışında gizlice dolaşırken bulduk." Ondan onaylamama yayıldı. "Aynen öyle. Polis er ya da geç onu tutuklayacaktı. Tremblay'in korumalarından birini öldürdü."

Yüce cehennem. Panik boğazımı tırmalarken göğsüm sıkışarak arkama yaslandım ve nefesimi kontrol etmeye çalıştım. "Ona ne olacak?"

Kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Asacak."

Bok.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin .

Of kursu Bas tutuklanmıştı. Of tabii onun yerine onu bayılttı bir bekçi öldürüldü etmişti. Salak neden en başta Soleil et Lune'deydi? Onu aradıklarını biliyordu. O etmişti bilinen . Neden kaçmamıştı? Neden denizin yarısını geçmemişti? Neden o değildi, Bas ?

Ilık banyo suyuna rağmen tüylerim diken diken oldu. Yapabilir miydi . . . benim için geri dönebilir miydi? Umut ve umutsuzluk göğsümde savaştı, aynı derecede iğrençti, ama panik kısa sürede ikisini de fethetti.

"Onu görmeme izin vermelisin."

"Bu söz konusu değil."

"Lütfen." Bu kelimedenden tiksindim, ama eğer reddederse - yalvarmak işe yaramazsa - tek bir seçeneğim olurdu. Revirin dışındaki büyü büyük bir riskti ama bu benim almam gereken bir riskti.

Bas, Coco'yu bildiği için evet - ama aynı zamanda beni de biliyordu.

İki cadı hakkındaki bilginin ne kadar değerli olduğunu merak ettim. Onun hayatı? Hapis cezası mı? Chasseur'ların gözünde adil bir takastı ve bir Bas'ın yapacağından emindi. O bile vardı benim için geri gel, o dengede hayatıyla tereddüt etmem.

Ona güvendiğim için kendime lanet ettim. Onun karakterini biliyordum. Kim olduğunu biliyordum ama yine de rahatlammam, en derin sırlarımı dökmeme izin vermiştim. Eh - onlardan biri, neyse. Ve şimdi Coco gibi ben de bedelini ödeyecektim.

Aptal. Yani çok aptalca .

"Lütfen," diye tekrarladım.

Kocam bu kelimeye gözlerini kırptı, açıkça afalladı. Ancak şoku kısa sürede yerini şüpheye bıraktı. Kaşlarını çatı. "Onun için neden bu kadar endişelisin?"

"O bir arkadaş." Sesimin çaresiz çıkması umurumda değildi. "Sevgili bir arkadaşım."

"Tabikide o." Benim acılı ifadem üzerine tavana baktı ve neredeyse isteksizce, "Kendisini kurtarmak için bir şansı olacak," diye ekledi.

"Nasıl yani?"

Cevabı zaten biliyor olmama rağmen, bir sonraki kelimelerinden korkarak nefesimi tuttum.

"Cadı hala bizim önceliğimiz," diye onayladı. Yakalanması için bize bilgi verirse cezası yeniden değerlendirilecek" dedi.

Destek almak için küvetin kenarını kavradım ve kendimi sakın kalmaya zorladım. Diğer elim boğazımdaki yara izini okşamak için kalktı - içgüdüsel, heyecanlı bir hareket.

Uzun bir süre sonra, sesi bir fısıltı halinde bana doğru sürüklendi. "İyi misin? sen bak. . . solgun."

Cevap vermediğimde, odanın diğer ucuna yürüdü ve küvetin yanına çömeldi. Baloncukların incelenmesi umurumda değildi. Görünüşe göre, o da yapmadı. Uzanıp kulağımın yanındaki bir tutam saça dokundu. Sabun parmaklarına kaçtı. "Bir noktayı kaçırdın."

Suyu avucunda toplayıp damlamasına izin verirken hiçbir şey söylemedim. ama parmakları boğazımın üzerinde gezinirken nefesim kesildi. "Bunu nasıl aldın?" diye mırıldandı.

Yutkunarak bir yalan aradım ve bulamadım. "Bu başka bir günün hikayesi, Chass."

Topuklarının üzerinde geriye yaslandı, mavi gözleri yüzümü aradı.

Yara izini içgüdüsel olarak kapattım ve sabunlu sudaki yansıma baktım. Yaşadığım onca şeyden sonra - katlandığım onca şeyden sonra - Bas için yanmazdım. Ben kimsenin kurbanı olmadım. O zaman değil. Şimdi değil. Asla.

Yapılacak tek bir şey vardı.

Onu kurtarmam gerekecekti.

Kocam birkaç dakika sonra meclis odasına dönmem için beni bıraktı. Küvetten atlayarak, çarşaf dolabına sakladığım mumu bulmak için acele ettim. Dün Ansel'in turu sırasında kutsal alandan aldım. Hızlı ve pratik hareketlerle mumu yaktım ve masanın üzerine koydum. Bitkisel duman odayı hemen etkisi altına aldı ve ben rahatlayarak içini çektim. Koku tam olarak doğru değildi, ama yeterince yakındı. Döndüğü zaman, sihir solmuş olacaktı. İnşallah.

Odada birkaç uzun dakika çılgınca volta attıktan sonra kendimi yatağa oturmaya zorladım. Ansel'in dönmesini sabırsızlıkla bekledi.

O gençti. Kolayca çevrilebilir, belki. En azından kendime böyle söyledim.

Bir sonsuzluk ve bir günün ardından kapıyı çaldı.

"İçeri gel!"

Gözlerini lavaboya çevirerek temkinli bir şekilde odaya girdi. Düzgün giyindiğimden emin olmak için açıkça kontrol ediyordum.

Ayağa kalkıp derin bir nefes aldım ve olacaklara kendimi hazırladım. Ansel'in Balisarda'sını giymediğini umabilirdim.

Utangaç bir şekilde gülümseyerek, o odaya doğru ilerlerken gözlerimi ona kilitledim. Cildim beklentiyle karıncalandı. "Seni özledim."

Garip sesime kaşlarını çatarak gözlerini kırptı. Biraz daha yaklaşarak elimi omzuna koydum. Geri çekilmek istedi ama son anda durdu. Tekrar göz kırptı.

Göğsüne doğru çekilip kokusunu, özünü içtim. Tenim ceketinin uçuk mavisini üzerinde parlıyordu. Dudaklarımızı ayırarak birlikte parıltıya baktık. "Çok güçlü," diye nefes aldım. Kelimeler dudaklarımdan derinden ve yankılanarak aktı. "Çok layık. Seni hafife almakla hata ettiler."

Sözlerime, dokunuşuma, yüzünde bir dizi duygu uçuştı.

Bilinç bulanıklığı, konfüzyon. Panik. Arzu.

Bir parmağımı yanağında gezdirdim. Temastan uzaklaşmadı. "Sendeki büyüklüğü görüyorum Ansel. Birçok cadı öldüreceksin."

Kirpikleri hafifçe çırpındı ve sonra - hiçbir şey. O benimdi. Kollarımı ince beline sardım, daha da parlıyordu. "Bana yardım edecek misin?" Gözlerini kocaman açarak bana bakarken başını salladı. Avucunu öptüm ve derin nefesler alarak gözlerimi kapattım. "Teşekkür ederim Ansel."

Gerisi kolaydı.

Beni zindana götürmesine izin verdim. Devam etmek yerinedar merdivenlerden meclis odasına indik, ancak sağa, Bas'ı tuttukları hücrelere saptık. Chasseurs -kocam da dahil- hâlâ

Madam Labelle'i sorguya çekiyordu ve hücrelerin dışında sadece iki muhafız duruyordu. Ansel gibi soluk mavi paltolar giyiyorlardı.

Biz yaklaşırken şaşkınlıkla bize döndüler, elleri hemen silahlara uzandı - ama Balisardas'a değil. Aramızda parıldayan altın desenler belirirken gülümsedim. Kulelerinin içinde güvende olduklarını düşündüler. Çok aptalca. Çok dikkatsiz.

Bir kalıp ağını yakalayarak, yumruklarımı sıktım ve Bas'la ilgili sevgi dolu anılarım - bir zamanlar hissettiğim aşk, bir zamanlar bana getirdiği sıcaklık - unutulup giderken iç çektim. Muhafızlar yere yığıldı ve kablolar parıldayan bir toz patlamasında kayboldu. Hafıza için hafıza, kafamdaki ses uğuladı. Değerli bir fiyat. Bu şekilde daha iyi.

Bas'ın gözleri beni gördüğünde muzaffer bir şekilde parladı. Onu incelerken başımı yana eğerek hücreye yaklaştım. Biti önlemek için hapishanede saçını ve sakalını traş etmişlerdi. Ona uymadı.

"Lou!" Parmaklıkları sıktı ve yüzünü aralarına bastırdı. Panik gözlerinde alevlendi. "Tanrıya şükür buradasın. Kuzenim beni kendimden uzaklaştırmaya çalıştı ama dinlemediler. Beni asacaklar, Lou, eğer onlara Coco'dan bahsetmezsem..." Sözüünü kesti, yüzümdeki uzak, uhrevi bakış karşısında gerçek korku yüz hatlarını bozdu. Cildim daha parlak parladı. Ansel arkamda dizlerinin üzerine çöktü.

"Ne yapıyorsun?" Bas, benden yayılan çekiciliğe karşı savaşmak için avuçlarını gözlerine bastırdı. "Bunu yapma. Seni Tremblay'de bıraktığım için üzgünüm. Senin ve Coco kadar cesur ya da zeki olmadığımı biliyorsun. Benim hatamdı. Kalmalıydım - yardım etmeliydim. ."

Ben yaklaştıkça vücudunu bir titreme sardı ve küçük ve soğuk bir şekilde gülümsedim. "Lou, lütfen!" yalvardı. Başka bir titreme - bu sefer daha güçlü. "Onlara senin hakkında hiçbir şey söylemezdim. Bunu biliyorsun! Hayır—lütfen yapma!"

Omuzları düştü ve elleri bir kez daha iki yanına düştüğünde yüzü mutlulukla ifadesizdi.

"Çok zekice, Bas. Çok kurnaz. Her zaman böyle güzel sözlerin vardı." Yüzünü hücre kapısından içeri götürdüm. "Sana bir şey vereceğim Bas ve karşılığında sen de bana bir şey vereceksin. Kulağa nasıl geliyor?" Başını salladı ve gülümsedi. Yaklaşıp dudaklarını öptüm. Nefesini tattı. Memnuniyetle içini çekti. "Seni özgür bırakacağım. Karşılığında tek istediğim senin anıların."

Parmaklarımı yanağında, yakışıklı yüzünün etrafında dönen altın üzerinde sıkılaştırdım. Tırnaklarım derisine batarken, çenesindeki küçük gümüş yara izini delerken mücadele etmedi. Bir an nasıl anladığımı merak ettim.

Bitirdiğimde -altın sis yüzümün ve Coco'nun zihnindeki her anıyı çaldığında- Bas yere düştü. Yüzü tırnaklarım yüzünden kanadı, ama aksi takdirde iyileşecekti. Korumanın kemerinden anahtarları almak için eğildim ve yanına bıraktım. Sonra Ansel'e döndüm.

"Sıra sende, kıymetlim." Yanına diz çöktüm ve üzerime sarıldım.ellerini omuzlarına doladı, dudaklarımı yanağına değdirdi. "Bu biraz acıtabilir."

Önümüzde duran sahneye odaklanarak, Ansel'in zihninden hatırayı çaldım. O da yere düşmeden önce sadece birkaç saniye sürdü.

Bilincimi korumak için çabaladım, ama muhafızlar üzerinde işlemi tekrarlarken görüşümün kenarlarına siyah sızdı. bedelini ödemek zorunda kaldım. Almıştım ve şimdi vermeliyim. Doğa denge istedi.

Hafifçe sallanarak Ansel'i devirdim ve karanlığa teslim oldum.

Kısa bir süre sonra gözlerimi kırıştırarak uyandım. Başım zonkluyordu ama umursamadan hızla ayağa kalktım. Hücre kapısı açıldı ve Bas gitmişti. Ancak Ansel hiçbir kıpırdanma belirtisi göstermedi.

Düşünerek dudağımı ısırdım. Özellikle ayaklarının dibinde baygın iki gardiyan varken, bir mahkûmun boş hücresinin dışında bulunursa cezalandırılırdı. Daha da kötüsü, oraya nasıl geldiğini hatırlayamayacak ve kendini savunmanın bir yolu olmayacaktı.

Kaşlarımı çatarak şakaklarıma masaj yaptım ve bir plan oluşturmaya çalıştım. Acele etmem gerekiyordu - Chasseurs beni yakalamadan önce bir şekilde sihir kokusunu tenimden temizlemem gerekiyordu - ama onu öylece bırakamazdım. Başka bir alternatif bulamayınca onu koltuk altlarının altına aldım ve sürükledim. Dizlerim bükülmeye başladığında sadece birkaç adım atmıştık. Görüldüğünden daha ağırdı.

Merdivene yaklaştığımda kızgın sesler bana ulaştı. Ansel sonunda kıpırdanmaya başlasa da, ben onu taşıyacak kadar güçlü değildim. her adımda onu. Sesler daha da yükseldi. Sessizce küfrederek, onu gördüğüm ilk kapıdan ittim ve arkamı kapadım.

Doğrulduğumda ve etrafa baktığımda nefesim beni rahatlamış bir uğultu halinde bıraktı . Bir kütüphane. Bir kütüphanedeydik. Küçük ve süssüz -bu sefil yerdeki her şey gibi- ama yine de bir kütüphane.

Koridorda bir aşağı bir yukarı ayak sesleri yükseldi ve kakofoniye yeni sesler eklendi.

"O gitti!"

"Kuleyi Ara!"

Ama kütüphane kapısı -mucizevi bir şekilde- kapalı kaldı. Böyle kalması için dua ederek Ansel'i okuma koltuklarından birine ittim. Bana gözlerini kırptı, gözleri odaklanmaya çalışırken, "Neredeyiz?" diye geveleyerek önce.

"Kütüphane." Kendimi yanındaki sandalyeye attım ve raftan rastgele bir kitap çıkardım. Gizli İmha Üzerine On İki İnceleme . Tabii ki. İğrenç sayfaları ciltlerinden koparmamak için ellerim titriyordu. "Az önce Peder Orville ve Co-er, Matmazel Perrot ile revirdeydik. Beni buraya ——— için getirdin." En yakın masaya On İki İncelemeyi fırlattım ve yanındaki deri kaplı İncil'e uzandım. "Beni eğitmek için. Bu kadar."

"N-Ne?"

Kapı birden açılınca inledim ve kocam ve Jean Luc içeri girdiler.

"Sendin, değil mi?" Jean Luc gözlerinde cinayetle bana doğru ilerledi.

Kocam öne çıktı ama Ansel zaten oradaydı. oAyakları üzerinde hafifçe sallandı ama Jean Luc'un yaklaşmasıyla gözleri keskinleşti. "Neden bahsediyorsun? Ne oldu?"

"Tutuklu kaçtı," diye hırladı Jean Luc. Yanında, kocam durdu, burun delikleri genişledi. Bok. Koku. Hala Ansel'e ve bana ikinci bir deri gibi yapışmış, boş hücreden bize doğru geliyordu. "Hücresi boş. Gardiyanlar bayıltıldı."

mahkum oldum. Bu sefer iyi ve gerçekten mahkum. Ellerim titremesin diye İncil'i daha sıkı kavradım ve her birinin bakışlarını zoraki bir sakinlikle karşıladım. En azından Chasseurs beni yakardı. Kanımdan bir damla bile dökülmeyecekti. O küçük zaferin tadını çıkardım.

Kocam bana kısılmış gözlerle baktı. "Ne . . . bu koku mu?"

Dışarıda daha fazla ayak sesi duyuldu ve ben cevap veremeden Coco odaya girdi. Onun gelişiyile birlikte taze bir hastalıklı-tatlı hava dalgası üzerimizi kapladı ve kalbim sıkıca boğazıma saplandı.

"Tutuklunun kaçışından bahseden rahiplerin üzerine çıktım!" Kısa pantolonun içinde nefesi dışarı çıktı ve yan tarafını tuttu. Ancak gözleri benimkileri bulduğunda, güven verici bir şekilde başını salladı ve doğruldu, beyaz şifacı cüppesinin hala derisinin her santimini kapladığından emin oldu. "Yardım edip edemeyeceğimi görmeye geldim."

Jean Luc'un burnu, ondan yayılan kokudan hoşnutsuzlukla kırıştı. "Sen kimsin?"

"Brie Perrot." Reverans yaptı ve hızla soğukkanlılığını geri kazandı. "Revirdeki yeni şifacı benim."

Kaşlarını çattı, ikna olmadı. "O zaman şifacılarınKulenin serbest bırakılmasına izin verildi. Özellikle serbest dolaşan bir mahkum varken burada olmamalısın."

Coco, kocama hitap etmeden önce onu sivri bir bakışla şişirdi. "Kaptan Diggory, daha önce hasta atasözleri okurken karınız bana eşlik etti. Ansel ona eşlik etti. Öyle değil mi Ansel?"

Tanrım, o harikaydı.

Ansel gözlerini kırpıştırdı, kafa karışıklığı gözlerini bir kez daha bulandırdı. "Ben evet." Kaşlarını çattı ve başını salladı, besbelli anılarındaki boşluğu açıklamaya çalışıyordu. "Sen banyo yaptın, ama biz - revire gittik." Gözleri konsantrasyonla kısıldı. "İ . . . Peder Orville ile dua ettim."

Ansel'in anılarının bulanık kalmasını umarak rahat bir nefes aldım.

"Onaylayabilir mi?" kocam sordu.

"Evet efendim."

"Büyüleyici. Ancak bu, hücrenin neden sihir koktuğunu açıklamıyor." Coco'nun kovulmasından açıkça rahatsız olan Jean Luc, üçümüz arasında ters ters baktı. " Ya da bilinçsiz gardiyanlar."

Coco onu jilet gibi keskin bir gülümsemeyle düzeltti. "Madame Diggory'ye düzgün bir şekilde yıkanmasını öğretmeden ne yazık ki bir hastamla ilgilenmem için çağrıldım. O ve Ansel kısa bir süre sonra ayrıldılar."

Kocamın gözleri neredeyse yüzümü yakıyordu. "Doğal olarak, odamıza dönmek yerine buraya geldiniz."

Tövbe etmiş gibi görünmeye karar verdim ve Mukaddes Kitabı masaya geri verdim. Şansımız yaver giderse, bu karmaşadan sağ çıkabiliriz. "Ansel bana bazı ayetler öğretmek istedi ve ben . . . Onu hücrelerinde görmeye gittim. Bas." Bir tutam saçla oynayarak, indirilmiş kirpiklerimin arasından ona baktım. "Asılabileceğini söyledin ve onunla konuşmak istedim. . . önce. Son bir kez. Üzgünüm."

Hiçbir şey söylemedi. Sadece bana baktı.

"Ya gardiyanlar?" diye sordu Jean Luc.

Ayağa kalktım ve küçük çerçevemi işaret ettim. "Gerçekten iki yetişkin adamı bayıltabileceğimi mi düşünüyorsun?"

Kocamın cevabı anında geldi. "Evet."

Farklı koşullar altında, gururum okşanabilirdi. Ancak şimdi, yeteneklerime olan sarsılmaz inancı son derece rahatsız ediciydi.

"Geldiğimde baygındılar," diye yalan söyledim. "Ve Bas çoktan gitmişti."

"Neden bize hemen haber vermedin? Neden kaçmak?" Jean Luc'un solgun gözleri kısıldı ve ben göz temasını sürdürmek için ona bakmak zorunda kalana kadar öne çıktı. kaşlarımı çattım.

İyi. Eğer korkutmak istiyorsa, ben de oynayabilirim.

Bakışlarımızı kırdım ve çenem titreyerek ellerime baktım. "Ben - itiraf ediyorum bazen cinsiyetimin zayıflıkları beni engelledi, mösyö . Bas'ın kaçtığını görünce panikledim. Bunun bir mazeret olmadığını biliyorum."

"Aman Tanrım." Gözyaşlarıma gözlerini deviren Jean Luc, kocama bıkkın bir bakış attı. "Bunu Ekselansları'na açıklayabilirsiniz, Kaptan . Eminim başka bir başarısızlık onu sevindirecektir." Bizi bırakıp kapıya doğru ilerledi. "Revirinize dönün, Matmazel Perrot ve hayatınızı hatırlamaya özen gösterin.gelecekte yer. Şifacılar yalnızca kapalı yerlere erişim izni verilir - revir, yatakhaneleri ve arka merdiven boşluğu. Kulenin başka bir bölgesini ziyaret etmek isterseniz, yıkanmanız ve muayene olmanız beklenir. Kule'de yeni olduğun için bu seferki yanlış adımını görmezden geleceğim ama rahiplerle konuşacağım. Bu küçük macerayı tekrarlamamamızı sağlayacaklar."

Coco birinin kanını boşaltabilseydi, tam o anda yapacağından emindim. Aceleyle müdahale ettim. "Bu benim hatam. Onun değil."

Jean Luc kara kaşını kaldırdı, başını eğdi. "Ne kadar aptalım. Haklısın tabii. Reid'e itaatsizlik etmeseydin, bunların hepsi önlenebilirdi."

Suçu ben sormuş olmama rağmen, yine de sitem karşısında tüylerim diken diken oldu. Açıkçası, kocam tüm eşekler arasında en şatafatlı kıcı değildi ; unvan kesinlikle Jean Luc'a aitti. Uygunsuz kocam sözünü kestiğinde ona söylemek için ağzımı açmıştım.

"Buraya gel Ansel."

Ansel güçlükle yutkundu ve titreyen ellerini arkasında kavuşturarak öne çıktı. İçimden bir huzursuzluk geçti.

"Onun revirde olmasına neden izin verdin?"

"Sana söyledim, davet ettim..." diye başladı Coco, ama birden kocamın yüzündeki ifadeyi görünce durdu.

Ansel'in yanakları pembeleşti ve yalvaran gözlerle bana baktı. "Ben - ben sadece Madam Diggory'yi oraya götürdüm çünkü - çünkü -"

"Çünkü o zavallı ruhlara karşı bir yükümlülüğümüz var. Şifacılar bataklıkta, çok çalışıyor ve personel yetersiz. onlar zorluklaBırakın ruhsal refahlarını beslemek bir yana, hastaların temel ihtiyaçlarını karşılamaya bile vakit ayırabiliyorlar." İkna olmayınca, "Ayrıca müstehcen bir şarkı söylüyordum ve o beni alana kadar durmayı reddettim" diye ekledim. Gülümsemek için dişlerimi gösterdim. "Duymak ister misin? Koca Meme adında hoş bir kadın hakkında..."

"Yeterlik." Gözlerinde öfke parlıyordu - bu sefer gerçek öfke. Aşağılama değil. Tahriş değil. Kızgınlık. Yavaşça, kasten üçümüzün arasına baktı. "İçinizden birinin yalan söylediğini öğrenirsem, size merhamet göstermem. Hepiniz yasaların gerektirdiği ölçüde cezalandırılacaksınız."

"Efendim yemin ederim..."

"Sana revirin yasak olduğunu söylemiştim." Ansel'e bakarken sesi sert ve acımasızdı. "Eşimin bana itaat etmemesini bekliyordum. Senden beklemiyordum. Görevden alındın."

Ansel başını yere eğdi. "Evet efendim."

Onun kederli bir şekilde kapıya doğru sürüklenişini izlerken öfke beni kapladı. Onu takip etmek için harekete geçtim - ona sarılmak ya da bir şekilde onu teselli etmek için can atıyordum - ama dik kafalı kocam kolumu yakaladı. "Kalmak. Seninle biraz konuşmak istiyorum."

Kolumu çekip hemen ateş ettim. "Ve ben bir sözüm var sana . Ansel'i suçlamaya nasıl cüret edersin? Sanki bütün bunlar onun suçuymuş gibi!"

Jean Luc uzun süredir acı çeken bir iç çekti. "Size revire kadar eşlik edeceğim, Matmazel Perrot." Kolunu ona uzattı, konuşmanın gidişatından açıkça sıkılmıştı. Cevap veren bakışları soluyordu. Kaşlarını çatarak onsuz gitmek için döndü, ama Ansel eşikte durmuş, yol. Gözlerini kocaman açarak bana baktığında kirpiklerine yaşlar hücum etti - birinin onun adına konuşmasına şaşırılmıştı. Jean Luc, duyamadığım bir şeyler mırıldanarak sabırsızca sırtını dürttü. Kanım kaynadı.

"Seni izlemekle suçlandı." Kocamın gözleri alev alevdi, benden başka herkesten habersiz. "Görevinde başarısız oldu."

"Ah, ta gueule !" Ellerimi boğazına dolamamak için kollarımı kavuşturdum. "Ben yetişkin bir kadını ve kendi seçimlerimi yapabilecek kapasitedeyim. Bu kimsenin suçu değil ama benim. Eğer kabadayı gidiyoruz herkes , bu Ansel beni olmamalıdır. Zavallı çocuk seninle ara veremez..."

Yüzü neredeyse morarmıştı. "O bir çocuk değil! Bir Chasseur olmak için eğitim alıyor ve eğer bu olursa, sorumluluk almayı öğrenmeli..."

"Ansel, hareket et," dedi Jean Luc, tiradımızı yarıda keserek. Sonunda Ansel'i kapıdan itmeyi başardı. "Bu ne kadar eğlenceli olsa da, bazılarımızın yapacak işleri var, mahkumları bulacak, cadıları yakacak. . . bu tür şeyler. Matmazel Perrot, on dakika içinde revirde olmanız bekleniyor. Ben edecek kontrol edilecek." Odadan çıkmadan önce ikimize de son bir sinirli bakış attı. Coco gözlerini devirdi ve takip etmek için harekete geçti ama o eşikte tereddüt etti. Gözlerinde sessiz bir soru vardı.

"Sorun değil," diye mırıldandım.

Kapıyı arkasından kapatmadan önce bir kez başını salladı ve kocama sinirli bir bakış attı.

Aramızdaki sessizlik boğucuydu. Yarı yarıya kitapların alev almasını bekliyordum. Her kitap göz önüne alındığında uygun olurdubü cehennem gibi yerde kötüydü. On İki Okült İmha Etme İncelemesi'ni yeni bir ilgiyle inceledim ve etrafımda parıldayan altın desenler gibi aldım . Bu kadar öfkeli olmasaydım, ürkebilirdim. Zihnimde istenmeyen kalıplar belirmeyeli uzun zaman olmuştu. Şimdiden, sihrimin uyandığını hissedebiliyordum, yıllarca süren baskıdan sonra özgürlüğe karşı çaresizdim.

Sadece bir kıvılcım alacaktı, diye ikna etti. Öfkeni bırak. Sayfayı alevlendirin .

Ama öfkemi bırakmak istemiyordum. Kocamı onunla boğmak istedim.

"Bize yalan söyledin." Sesi, sessizliği keskin bir şekilde böldü. Kitaba bakmaya devam etsem de boğazındaki damarı, çenesinin gergin kaslarını net bir şekilde hayal edebiliyordum. Madam Labelle bize cadının adının Alexandra değil Cosette Monvoisin olduğunu söyledi.

Evet ve şu anda vücudunuzdaki tüm kanı nasıl boşaltacağını düşünüyor . Belki de ona yardım etmeliyim. Bunun yerine, On İki Okült İmha İncelemesi'ni kafasına fırlattım . "Beni aldığında yılan olduğumu biliyordun."

Burnunu kırmadan önce yakaladı ve bana geri fırlattı. Kaçtım ve ait olduğu yere buruştu. "Bu bir oyun değil!" O bağırdı. "Bu krallığı güvende tutmakla görevlendirildik . Reviri gördünüz! Cadılar tehlikelidir -"

Ellerim yumruk haline geldi ve etrafımdaki desenler çılgınca titredi. "Sanki Chasseur'lar daha azmış gibi."

" Seni korumaya çalışıyoruz !"

"Benden özür dileme çünkü yapmayacağım!" Ona doğru koşarken, iki elimi göğsüne koyup iterken kulaklarımda bir çınlama başladı. Kıpırdamayınca boğazımdan bir hırıltı çıktı. "Benim için değerli olanları her zaman koruyacağım. Anlıyor musun? Her zaman ."

Onu bu sefer daha sert ittim ama elleri ellerimi yakaladı ve göğsüne bastırdı. Eğildi ve bakır bir kaşını kaldırdı. "Öyle mi?" Sesi yine yumuşaktı. Tehlikeli. "Sevgilinin kaçmasına bu yüzden mi yardım ettin?"

Sevgili? Şaşkınlıkla ona bakmak için çenemi kaldırdım. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Yani inkar mı ediyorsun? O senin sevgilin mi?"

"Dedim ki ," diye tekrarlardım, anlamlı bir şekilde ellerimi tutan ellerine bakarak, "Neden bahsettiğini bilmiyorum. Bas benim sevgilim değil ve hiçbir zaman da olmadı. Şimdi bana izin gidin ."

Şaşırtıcı bir şekilde, beni serbest bıraktı -sanki en başta bana dokunmaktan korkmuş gibi aceleyle- ve geri çekildi. "Bana yalan söylersen seni koruyamam."

Yüzüne bakmadan kapıya koştum. "Va au diable."

cehenneme git .

Allah korusun

Lou

Kutsal alandan sessiz sesler bize doğru süzüldü ve ateş ışığı etrafımızdaki ikonların yüzlerine gölge düşürdü. Esneyerek bana en yakın olana baktım - yüzünde müthiş bir can sıkıntısı olan sade bir kadın. sempati duydum.

"İlk denememi hala hatırlıyorum. Hemen gözlerine çarptım." Başpiskopos kıkırdayarak, yaşlı adamların geçmişin hikayelerini yeniden yaşarken sık sık yaptığı gibi sona erdi. "Dikkat edin, caddeden yeni çıktım - yedi yaşına yeni bastım - cebimde bir kuron ya da adıma herhangi bir deneyim yoktu . Ok atmak şöyle dursun, elinde yay bile tutmamıştı. Yaşlı piskopos bunun bir Tanrı işi olduğunu ilan etti."

Kocamın dudakları karşılık olarak kıvrıldı. "İnanıyorum."

tekrar esnedim. Konuşma boğucuydu ve giydiğim yün elbise - ağırbaşlı, kasvetli ve lezzetli bir şekilde sıcaktı - meselelere yardımcı olmadı. Göz kapaklarım düştü.

Hizmetten horlamadan geçebilseydim, Tanrı'nın bir lütfu olurdu.

Kütüphane fiyaskosundan sonra, ah, kabul etmenin akıllıca olduğunu düşündüm. kocamın akşam ayinine daveti. Ansel'in ve benim kutsal metinleri öğrenmekle ilgili hikayeme inanıp inanmadığını bilmesem de, bu fikre tutunmuştu ve günün geri kalanını ayetleri ezberleyerek geçirmiştim. Tüm cezaların en şeytani olanı.

"Çok yağmurlu bir günde sürekli inen ve kavgacı bir kadın birbirine benzer," diye mırıldandı, sinirli bir şekilde bana bakarak ve ayeti tekrar etmemi bekleyerek. Hala önceki argümanımızdan öfkeli.

"Yağmur da erkekler de baş belasıdır."

Kaşlarını çattı ama devam etti. "Onu saklayan, rüzgarı ve kendi kendini gören sağ elinin merhemini gizler."

"Kim onu gizlerse. . . merhem ve bir el hakkında bir şey. . ." Kaşlarımı şeytanca salladım. "Riskli! Nasıl bir kitap..."

Ben onun onurunu daha fazla lekeleyemeden sözünü kesti, sesi sertleşti. "Demir demiri keskinleştirir; Böylece bir adam arkadaşının yüzünü keskinleştirir."

"Demir, demiri keskinleştirir, yani bir eşek gibisin çünkü ben de bir metal parçasıyım."

Devam etti ve gitti.

Dürüst olmak gerekirse, Ayin daveti hoş bir erteleme olmuştu.

Başpiskopos başka bir içten kıkırdamayla omzunu kavradı. "Elbette ikinci denememde hedefi tamamen kaçırdım."

"Hala benden daha iyisini yaptın. Hedefe ulaşmak bir haftamı aldı."

"Saçmalık!" Başpiskopos başını salladı, hâlâ hatıraya gülümsüyordu. "Doğal yeteneğini açıkça hatırlıyorum. Gerçekten de, diğer inisiyellerden çok daha yetenekliydin."

Çan kulesinden gelen çınlama beni şömineye sıçramaktan kurtardı.

"Ah." Kendini hatırlamış gibi görünen Başpiskopos elini indirdi ve boynundaki kumaşı düzelterip yeniden düzenledi. "Servis başlamak üzere. İzin verirseniz, diğer görevlilere katılmalıyım." Eşikte durdu, dönerken ifadesi sertleşti. "Ve bu öğleden sonra tartıştığımız şeyi hatırlayın, Kaptan Diggory. Daha yakından bakmak gerekiyor."

Kocam yanakları kızararak başını salladı. "Evet efendim."

Başpiskopos ayrılır ayrılmaz ona döndüm.

"Daha yakın bir göz mü? Bu ne demek oluyor?"

"Hiçbir şey değil." Hızla boğazını temizleyerek kolunu uzattı. "Yapalım mı?"

Onun yanından geçerek kutsal alana girdim. "Daha yakından bak, kıçım."

Yüzlerce mumla aydınlatılan Saint-Cécile tapınağı, bir rüyadan ya da kabustan çıkmış bir şeye benziyordu. Şehrin yarısından fazlası Başpiskoposun vaazını dinlemek için geniş salonda toplanmıştı. Koltuk temin edecek kadar zengin olanlar, mücevher tonlarında şık giysiler giymişlerdi: altın süslemeli ve dantel kollu, kürk manşonlu ve ipek kravatlı zengin bordo, ametist ve zümrüt elbiseler ve takımlar. İnciler kulaklarından ısıltı ısıltı parlıyordu ve elmaslar boğazlarından ve bileklerinden gösterişli bir şekilde parlıyordu.

Tapınağın arkasında, cemaatin daha yoksul mezhebi, ciddi ve kirli yüzlerle duruyordu. Bağlı eller. Jean Luc da dahil olmak üzere bir dizi mavi kaplamalı Chasseur da ayağa kalktı. Bize el salladı.

Kocam itaat edince sessizce küfrettim. "Tüm hizmet için mi duruyoruz?"

Bana şüpheyle baktı. "Hiç ayine katılmadın mı?"

"Elbette var," diye yalan söyledim, beni yönlendirmeye devam ederken topuklarımı kazdım. Bir kapüşon takmış olmayı diledim. Burada hayal ettiğimden çok daha fazla insan vardı. Muhtemelen hiçbirisi cadı değildi, ama kimse bilmiyordu. . . Ben sonuçta buradaydım. "Bir veya iki kere."

İnanılmaz ifadesi karşısında, vücudumun uzunluğunu işaret ettim. "Suçlu, hatırladın mı? Her atasözünü ezberlemediğim ve her kuralı öğrenemediğim için beni bağışla."

Gözlerini devirerek son birkaç adımı bana attı. "Chasseurs bir alçakgönüllülük eylemi olarak duruyor."

"Ama ben bir Chasseur değilim... "

"Ve bunun için Tanrı'yı övün." Jean Luc bize yer açmak için kenara çekildi ve otoriter kocam beni aralarına zorladı. Gergin gülümsemelerle kollarını birbirine kenetlediler. "Bu öğleden sonraki fiyaskoya bakılırsa bize katılıp katılmayacağını bilmiyordum. Ekselansları haberi nasıl karşıladı?"

"Bizi suçlamadı."

"O zaman kimi suçladı?"

Jean Luc'a dönmeden önce kocamın gözleri kısa bir süreliğine bana çevrildi. "Görevdeki inisiyeller. Görevlerinden alındılar."

"Haklısın."

Onu düzeltmemem gerektiğini biliyordum. Neyse ki cemaat ayağa kalkıp ilahiyi söylemeye başlayınca konuşmaları sona erdi. Kocam ve Jean Luc, Başpiskopos ve görevlileri tapınağa girip koridorda ilerleyip sunağa doğru eğilirken sorunsuz bir şekilde katıldılar. Şaşkın - ve anlayamayanonların kasvetli türkülerinden bir söz—Kendi sözlerimi uydurdum.

Liddy adında bir barmeni dahil etmiş olabilirler veya etmemiş olabilirler.

Sessizlik bir kez daha çökerken kocam kaşlarını çattı ve bana dirsek attı. Emin olamasam da Jean Luc'un dudakları gülmemeye çalışıyormuş gibi seğirdi.

Başpiskopos cemaati selamlamak için döndü. "Rabbin seninle olsun."

"Ayrıca seninle," diye mırıldandılar hep bir ağızdan.

Başpiskopos kollarını iki yana açarken, hastalıklı bir büyülenme içinde izledim. "Kardeşler, günahlarımızı kabul edelim ve böylece kendimizi kutsal gizemleri kutlamaya hazırlayalım."

Yanındaki bir rahip sesini yükseltti. "Allah korusun!"

Başpiskopos, "Kalbin pişmanlığını iyileştirmek için gönderildin," diye devam etti. "Allah korusun!"

Cemaat katıldı. "Ya Rab, merhamet et!"

"Ulusları Tanrı'nın krallığının esenliğinde toplamaya geldiniz. Allah korusun!"

Tanrı'nın krallığının barışı mı? diye mırıldandım, kollarımı çaprazladım. Kocam beni tekrar dirseğiyle dürttü, "Dur" dedi . Mavi gözleri benimkileri sıktı. Ciddiyim . Jean Luc şimdi kesinlikle sırtıyordu.

"Allah korusun!"

"Bizi kutsallıkta güçlendirmek için söz ve kutsallıkla geldiniz. Allah korusun!"

"Allah korusun!"

"Halkınız için kurtuluşla görkem içinde geleceksiniz. Allah korusun!"

"Allah korusun!"

Kendime hakim olamayarak "İkiyüzlü" diye mırıldandım.

Kocam muhtemelen sona erecek gibi görünüyordu. Yüzü yine kızardı ve boğazında bir damar zonkladı. Çevremizdeki Chasseur'lar ya dik dik baktı ya da kıkırdadı. Jean Luc'un omuzları sessiz bir kahkahayla sarsıldı ama durumu eskisi kadar komik bulmadım. Akrabalarımın kurtuluşu neredeydi? Neredeydi bizim merhameti?

"Yüce Allah bize merhamet etsin, günahlarımızı bağışlasın ve bizi sonsuz yaşama kavuştursun."

"Amin."

Cemaat hemen başka bir ilahiye başladı, ama ben dinlemeyi bıraktım. Bunun yerine, Başpiskoposun kollarını göğse kaldırdığını, gözlerini kapattığını ve şarkının içinde kendini

kaybettiğini izledim. Jean Luc sırtırken, ikisi de yanlış sözler söyleyince kocamı dürttü. Kocam isteksizce güldü ve onu itti.

Önümüzde duran çocuk, “Dünyanın günahlarını kaldır, bize merhamet et” dedi. Babasının elini tuttu, seslerinin ritmine göre sallandı. “Sen dünyanın günahlarını kaldır, bize merhamet et. Dünyanın günahlarını kaldır, duamızı kabul et.”

Bize merhamet et .

Duamızı kabul et .

Atasözleri işkence seansımın sonunda anlamadığım bir ayet vardı.

Suda yüz yüze cevap verdiği gibi, insanın kalbi de erkeğe cevap verir.

"Bunun anlamı ne?"

"Anlamı . . . su bir ayna gibidir," diye açıkladı kocam, hafifçe kaşlarını çatarak. “Yüzümüzü bize geri yansıtıyor. Vehayatlarımız—yaşam tarzımız, yaptığımız şeyler—” Elllerine bakmıştı, bir anda gözlerime rastlayamadı. "Kalbimizi yansıtıyorlar"

Çok mantıklı gelmişti, böyle anlatılmıştı. Ve henüz . . . Tapınanlara bir kez daha baktım - aynı nefeste merhamet dileyen ve kanım için ağlayan erkeklere ve kadınlara. İkisi de nasıl kalplerinde olabilir?

"Lou, ben..." Boğazını temizledi ve kendini bana bakmaya zorladı. O mavi gözler samimiyetle parlıyordu. Pişmanlıkla. "Daha önce bağırmaıyıldım. Kütüphanede. Ben . . . üzgünüm."

Hayatımız kalbimizi yansıtır.

Evet, gayet mantıklıydı, böyle açıklanmıştı ama yine de anlamadım. Kocamı anlamadım. Başpiskoposu anlamadım. Ya da dans eden çocuk. Ya da babası. Ya da Jean Luc ya da Chasseurs ya da cadılar ya da o . Hiçbirini anlamadım.

Chasseur'ların üzerimde gözlerinin farkında olarak, sırtmaya zorladım ve kocamın kalçasına vurdum, her şey bir gösteriymiş gibi davrandım. Bir kahkaha. Sadece bir tepki alması için onu kışkırttığımı. Ayin sırasında düşmanlarımların arasında duran ve başka birinin tanrısına tapan bir cadı olmadığımı.

Hayatımız kalbimizi yansıtır .

Hepsi ikiyüzlü olabilirdi ama ben içlerinde en büyüğüydüm.

Madam Labelle

Reid

Ertesi akşam yılın ilk karı yağdı.

Yerden kalktım, terli saçlarımı geriye doğru taradım ve pulların pencereden süzülmesini izledim. Sadece egzersiz sırtımdan düğümleri çözdü. Dün gece yerde tökezledikten sonra, Lou yatağı almıştı. Beni ona katılmaya davet etmemişti.

şikayet etmedim Sırtım ağrısı da, egzersiz sinirimi kontrol altında tuttu. Saymanın Lou ile çalışmadığını çabucak öğrenmiştim. . . yani, benimle birlikte saymaya başladıktan sonra.

Okuduğu kitabı masaya vurdu. "Bu mutlak bir saçmalık."

"Nedir?"

"O sefil kütüphanede , başlığında kutsal ya da imha sözcükleri olmadan bulabildiğim tek kitap ." Görmem için kaldırdı. çoban . Neredeyse kıkırdadım. Başpiskoposun okumama izin verdiği ilk kitaplardan biriydi - Tanrı'nın doğadaki sanatı hakkında pastoral şiirlerden oluşan bir koleksiyon.

O benim yatakta geçirilen üzere hışımınla ona hoşnutsuz bir ifadeyle yatağa-. "Bir insan nasıl on iki sayfa ot hakkında yazabilir, beni aşar. Asıl günah bu."

Ayağa kalktım ve yaklaştım. Bana ihtiyatla baktı. "Ne yapıyorsun?"

"Sana bir sır gösteriyorum."

"Hayır hayır hayır." Geriye doğru koştu. "Ben senin ilgilenen değilim sır -"

"Lütfen." Kaşlarımı çatıp başımı sallayarak onun yanından yatak başlığıma doğru yürüdüm. "Konuşmayı kes."

Beni şaşırtan bir şekilde, kısılmış gözleri duvardan karyola çerçevesini çıkarmamı izlerken söze uydu. Arkasındaki küçük, kaba yontulmuş deliği ortaya çıkardığımda merakla öne eğildi. Benim kasam. On altı yaşında, Jean Luc'la bu odayı paylaştığımızda, kardeşlerden daha yakın olduğumuzda, umutsuzca kendime ait bir yer bulmak için harcın içine kazmışım. Onun bulmamasını tercih ettiğim parçalarımı saklayacak bir yer.

Belki de hiçbir zaman kardeşten daha yakın olmamıştık.

Lou içeriyi görmek için boynunu uzattı, ama görüşünü engelledim, parmaklarım tanıdık kitabı sıyrıncaya kadar eşyaları karıştırdım. Omurga kullanımdan ayrılmaya başlamış olsa da, başlığın gümüş ipliği bozulmamıştı. Tertemiz. ona verdim. "Buraya."

Onu ısırmasını bekliyormuş gibi iki parmağının arasında tutarak temkinli bir şekilde kabul etti. "Pekala, bu beklenmedik bir şey. La Vie Ephémère . . ." Kapaktan başını kaldırdı, dudaklarını büzdü. " Geçici Hayat . Bu ne hakkında?"

"Onun . . . bir aşk hikayesi."

Kaşları havaya kalktı ve yeni bir ilgiyle kapağı inceledi. "Ah?"

"Ah." Gülmek için yanağımın içini ısırarak başımı salladım. "Zevkle yapılmış. Karakterler savaşıran krallıklardandır, ancak dünyayı yok etmek için bir komploju ortaya çıkardıklarında

birlikte çalışmak zorunda kalırlar. Başlangıçta birbirlerinden nefret ederler ama zamanla farklılıklarını bir kenara bırakabilirler ve..."

"Korse yırtıcı, değil mi?" Kaşlarını şeytanca salladı, sayfaları sonuna kadar savurdu.
"Genellikle aşk sahneleri arkaya doğru-"

"Ne?" Gülme isteğim yok oldu ve onu elinden kurtardım. Geri çekti. "Tabii ki değil," diye tersledim, bunun için boğuşarak. "İnsanlığın sosyal yapısını inceleyen, iyi ile kötü arasındaki farkı yorumlayan ve savaş, aşk, dostluk, ölüm tutkusunu araştıran bir hikaye..."

"Ölüm?"

"Evet. Aşıklar sonunda ölür." O irkildi ve ben kitabı kaptım. Yanaklarım yandı. Onunla asla paylaşmamalıydım. Tabii ki takdir etmeyecekti. Hiçbir şeyi takdir etmedi. "Bu bir hataydı."

"Ölümle biten bir kitabı nasıl sevebilirsin?"

"Ölümle bitmiyor. Aşıklar ölür, evet, ama krallıklar düşmanlıklarını yener ve bir ittifak kurarlar. Umutla biter."

Kaşlarını çattı, ikna olmadı. "Ölümden umutlu hiçbir şey yok. Ölüm ölümdür."

İç çektim ve kitabı kasama geri koymak için döndüm. "İyi. Okuma. umurumda değil."

"Okumak istemediğimi asla söylemedim." Sabırsızlıkla elini uzattı. "Senin tuhaf bir şekilde evanjelik hevesini geliştirmemi bekleme benden. Arsa kulağa sıkıcı geliyor, ancak Shepherd'dan daha kötü olamaz . "

Ben kavramalı La Vie Ephemere tereddüt, iki eliyle. "Çimenleri tarif etmiyor."

"Lehine belirleyici bir nokta."

İsteksizce ona verdim. Bu sefer başlığı yeni gözlerle inceleyerek dikkatlice kabul etti. Umut göğsümde titredi. Boğazımı temizledim ve arkasından yatak başlığındaki bir oyuğa baktım.
"Ve . . . bir aşk sahnesi var."

Kıkırdayarak sayfaları hevesle karıştırdı.

Yardım edemedim. ben de gülümsedim.

Bir saat sonra bir vuruş sesi geldi. Lavaboda durdum, gömleği kafamın yarısına kadar yukarıdaydı. Küvet yarı dolu. Lou yatak odasından bıkkın bir ses çıkardı. La Vie Éphémère'i yorganın üzerine atıp bacaklarını yataktan aşağı sallarken , gömleğimi geri çekip yeni tamir edilmiş tuvaletin kapısını açtım . Zar zor zemine ulaştılar. "Kim o?"

"Bu Ansel."

Homurdanan bir lanetle aşağı atladı. Onu kapıya kadar dövdüm ve iterek açtım. "Nedir?"

Lou ona baktı. "Senden hoşlanıyorum Ansel, ama bu iyi bir şey olsa iyi olur. Emilie ve Alexandre bir an yaşadılar ve benyemin ederim ki yakında öpüşmezlerse, kelimenin tam anlamıyla öleceğim."

Ansel'in kafa karışıklığı karşısında başımı iki yana salladım ve sırtarak karşılık verdim. "Onu görmezden gel."

Aceleyle eğilmeden önce hâlâ şaşkın bir halde başını salladı. "Madame Labelle aşağıda, Kaptan. Madam Diggory ile konuşmak istiyor."

Lou kolumun altında kıpırdandı. O ayak parmağıma basamadan kenara çekildim. Ya da beni ısır. Nehirde geçirdiğimiz zamandan öğrenilmiş bir deneyim. "O ne istiyor?"

Lou kollarını kavuşturdu ve kapı çerçevesine yaslandı. "Ona kızmasını söyledin mi?"

"Lou," diye uyardım.

"Ayrılmayı reddediyor." Ansel huzursuzca kıpırdandı. "Önemli olduğunu söylüyor."

"İyi o zaman. Sanırım Emilie ve Alexandre beklemek zorunda kalacak. Trajik." Lou pelerinini almak için yanımdan dirsek attı. Sonra aniden durdu, burnu kırıştı. "Ayrıca, Chass - kokuyorsun."

Onun yolunu engelledim. Yükselme dürtüsüne direndi. Ya da kendimi koklamak. "Hiçbir yere gitmiyorsun."

"Elbette öyleyim." Yüzünü buruşturup elini burnunun önünde sallayarak yanımdan ayrıldı. kıldandım. Elbette o kadar kötü kokmadım. "Ansel az önce beni görene kadar gitmeyeceğini söyledi."

Kasıtlı olarak arkasına uzandım, terli tenimi yanağına sürttüm ve paltomu kaptım. Hareket etmedi. Sadece bana bakmak için başını çevirdi, gözleri kısıldı. Yüzlerimiz arasında santimler vardı, eğilme ve nefes alma dürtüsüyle savaştım. Beni koklamak için değil - ama onu koklamak için . O, içinde tuzağa düşmemişkenrevir, kokuyordu. . . iyi. Tarçın gibi.

Boğazımı temizleyerek kollarımı ceketime soktum. Hala terden ıslanmış olan gömleğim kıvrıldı ve tenime yapıştı. Rahatsız. "O burada olmamalı. Sorgumuzu dün bitirdik."

Ve bize çok şey kattı. Madam Labelle, Lou kadar kaygandı. Cadının gerçek adını kazara ifşa ettikten sonra, ağzı sıkı ve dikkatli davranmıştı. Şüpheli. Başpiskopos çıldırmıştı. Onu ve Lou'yu kazık için alıkoymadığı için şanslıydı.

Lou, durumunun belirsizliğinden habersiz, "Belki de bir teklif daha sunmak ister," dedi.

"Başka bir teklif mi?"

"Beni Bellerose için satın almak için."

kaşlarımı çattım. "İnsanların mülk olarak satın alınması yasa dışıdır."

“Sana beni satın aldığını söylemeyecek . Beni eğitmek, güzelleştirmek, bana yer ve yemek sağlamak için bir sözleşme satın aldığını söyleyecek. Onun gibi insanlar çatlaklardan böyle geçer. East End, sözleşmelerle çalışır. ” Durdu, başını eğdi. “Ama şimdi evli olduğumuza göre bu muhtemelen tartışmalı bir nokta. Paylaşmanın sakıncası yoksa?”

Gergin bir sessizlik içinde ceketimin düğmelerini ilikledim. "Seni satın almak istemiyor."

Yaramaz bir gülümsemeyle yanımdan geçti ve alnımdan bir damla teri sildi. "Öğrenecek miyiz?"

Madam Labelle fuayede bekliyordu. Yanında iki erkek kardeşim duruyordu. İfadeler dikkatliydi, bu saatte hoş karşılanıp karşılanmadığından emin değillerdi. Kule - ve krallık - sıkı sokağa çıkma yasakları uyguladı. Yine de aralarında sakince durdu. Çene yüksek tutuldu. Yüzü -belki bir zamanlar son derece güzel, ama şimdi yaşlanmış, gözlerinin ve ağzının etrafındaki ince çizgilerle- Lou'yu görünce geniş bir gülümsemeye dönüştü.

"Louise!" Lou'nun onu kucaklamasını bekliyormuş gibi kollarını açtı. Neredeyse güldüm. "Seni bu kadar sağlıklı görmek ne kadar güzel - gerçi yüzündeki o morluklar korkunç görünüyor. Umarım nazik ev sahiplerimiz sorumlu değildir?"

Tüm gülme eğilimi boğazımda öldü. "Ona asla zarar vermeyiz."

Gözleri bana kaydı ve sahte bir zevkle ellerini birbirine kenetledi. "Sizi tekrar görmek ne güzel Kaptan Diggory! Tabiki tabiki. Daha iyi bilmeliydim. Fazla asilsin, değil mi?" O doğal olmayan beyaz dişlerini ortaya çıkararak gülümsedi. "Gecikme için özür dilerim ama hemen Louise ile konuşmam gerekiyor. Umarım onu bir anlığına çalmama aldırılmazsın."

Lou kıpırdamadı. "Ne istiyorsun?"

“Bunu özel olarak tartışmayı umardım, canım. Bilgiler oldukça. . . duyarlı. Dün sorgudan sonra seninle konuşmaya çalıştım ama refakatçim ve ben seni başka türlü kütüphanede meşgul bulduk." İkimizin arasına bilmiş bir gülümsemeyle baktı, öne eğildi ve fısıldadı, “Asla aşıkların kavgasını bölmem. Bu, yaşadığım birkaç kuraldan biri.”

Lou'nun gözleri dolmuştu. " Aşıkların kavgası değildi bu."

"Numara? O zaman belki teklifimi yeniden gözden geçirebilirsin?"

Aralarına girme dürtüsüne direndim. "Ayrılman lazım."

"Sakin ol Kaptan. Gelininizi kaçırmak gibi bir planım yok. . . henüz." Benim ifadem üzerine göz kırptı ve güldü. "Ama özel olarak konuşmakta ısrar ediyorum. Madam Diggory ve benim kullanabileceğimiz bir oda var mı? Daha az bir yerde" - etrafımızda dikilen Chasseur'ları işaret etti - "sıkışık mı?"

Ancak o anda Başpiskopos, gece şapkasıyla fuayeye girdi. "Bütün bu kargaşa da ne? Hepinizin katılmanız gereken bir görevi yok mu..." Madam Labelle'i görünce gözleri büyüdü. "Helen. Ne tatsız bir sürpriz."

O reverans yaptı. "Aynı şekilde, Ekselansları."

Elimi kalbime bastırarak eğilmek için acele ettim. "Madam Labelle, karımla konuşmak için burada, efendim."

"O mu?" Bakışları kıpırdamadı. Madam Labelle'e yanan bir yoğunlukla baktı, dudaklarını sert bir çizgi haline getirdi. "Öyleyse kilisenin kapılarını yaklaşık olarak kilitlemesi ne talihsizlik" -cebinden bir saat çıkardı - "üç dakika."

Cevap veren gülümsemesi kırılıyordu. "Kilisenin kapılarını hiç kilitlememesi gerekir mi?"

"Bunlar tehlikeli zamanlar madam . Hayatta kalmak için elimizden geleni yapmalıyız."

"Evet." Gözleri Lou'ya kaydı. "Yapmalıyız."

Hepimiz birbirimize bakarken sessizlik çöktü. Gergin ve garip. Lou huzursuzca kıpırdandı ve kaldırmayı düşündüm. Madam Labelle zorla. Aksini iddia etse de, kadın amacını açıkça belirtmişti ve Lou bir fahişe olmadan önce Bellerose'u yakıp kül edecektim. Beğen ya da beğenme, önce bana yemin etmişti.

"İki dakika," dedi Başpiskopos sertçe.

Madam Labelle'nin yüzü buruştu. "Ben gitmiyorum."

Başpiskopos, kardeşlerime doğru başını salladı ve onlar biraz daha yaklaştılar. Kaşlar çatıldı. Emirlere uymak ve bir kadını binadan çıkarmak arasında kaldım. Ben böyle bir rahatsızlık yaşamadım. Ben de öne çıkıp Lou'yu görüşten korudum. "Evet öylesin."

Bana bakarken Madam Labelle'in gözlerinde bir şey parladı. Sırtışı bozuldu. Onu Kule'den atmadan önce Lou koluma dokundu ve "Hadi gidelim" diye mırıldandı.

Sonra aynı anda birkaç şey oldu.

Lou'nun sözleri üzerine Madam Labelle'in gözlerinde çılgın bir parıltı belirdi ve ileri atıldı. Bir yılanın saldırısından daha hızlı, Lou'yu kollarına aldı. Dudakları hızla Lou'nun kulağında hareket etti.

Ansel, Madam Labelle'i boyunduruk altına almak için atladığı anda, öfkeden Lou'yu kendimden uzaklaştırdım. Kardeşlerim ona katıldı. Lou'ya dönmek için savaşıırken kollarını arkasında sabitlediler.

"Beklemek!" Lou kollarımda çırpınıp ona doğru döndü. Gözler vahşi. Yüzü solgun. "Bir şey söylüyordu - bekle! "

Ama oda kaosa sürüklenmişti. Madame Labelle, Chasseurs onu binadan dışarı sürüklemeye çalışırken çığlık attı. Başpiskopos, acele etmeden önce Lou'yu işaret etti. "Onu buradan çıkarın."

Ona uydum, Lou'nun beline sıkıca sarıldım ve onu geriye doğru çektim. Deli kadından uzak. Oda - düşüncelerimin paniği ve karmaşasından uzakta.

"Durmak!" Lou tekmeleyip kollarıma vurdu ama ben sadece tutuşumu sıkılaştırdım. "Fikrimi değiştirdim! Onunla konuşmama izin ver! Beni Let go !"

Ama yemin etmişti.

Ve hiçbir yere gitmiyordu.

Kemiklerimde Rahatla

Lou

Boğazım ağlıyor.

Gözyaşları değil. Daha kalın, daha koyu bir şey. Tenimi kırmızıya bulayan, göğsümden aşağı akan ve saçımı, elbisemi, ellerimi ıslatan bir şey. Ellerim. Kaynağını tırmalıyorlar, parmakları araştırıyor, arıyor, boğuluyorlar - çaresizce akışı durdurmak, onu durdurmak, durdurmak, durdurmak için umutsuzca -

Çılgınlık etrafımda çamların arasında yankılanıyor. Beni şaşırtıyorlar. düşünemiyorum. Ama düşünmeye, kaçmaya ihtiyacım var . Ve arkamda, bir yerlerde beni takip ediyor. Sesini, gülüşünü duyabiliyorum. Bana sesleniyor ve dudaklarında en çok benim adım çınlıyor.

Louise. . . Senin için geliyorum sevgilim.

senin için geliyorum sevgilim

Senin için geliyor sevgilim. . . sevgilim . . . sevgilim . . .

Kör terör. Beni burada bulamaz. Geri dönemem, yoksa korkunç bir şey olacak. Altın hala titriyor. Ağaçlarda, yerde, gökyüzünde oyalanıyor, çamlardaki kan gibi düşüncelerimi dağıtıyor. Beni uyar. Ayrılın, bırakın, bırakın . Buraya geri gelemezsin. Bir daha asla .

Şimdi nehre atlıyorum, cildimi ovuyorum, beni takip eden kan izini temizliyorum. çılgın. ateşli. Boğazımdaki kesik kapanıyor, evden uzaklaştıkça keskin acı azalıyor. Arkadaşlarımdan uzaklaştıkça. Ailem. Ona.

bir daha asla bir daha asla bir daha asla

Hiçbirini bir daha göremeyeceğim.

Bir hayat için bir hayat .

Yoksa öleceğim.

Gözlerim pencereye kayarken irkilerek uyandım. Kızarmış ve heyecanlı, dün gece açık bırakmışım. Kar, çıkıntıyı ince tozla kapladı ve ara sıra esen rüzgarlar odamıza kar taneleri savurdu. Karnımın çukuruna yerleşmiş olan buz gibi korkuyu görmezden gelmeye çalışarak havada girdap gibi dönmelerini izledim. Battaniyeler kemiklerimdeki soğuğu ısıtmaya yetmedi. Dışlerim çatırdadı.

Madam Labelle'in çılgınca sözlerinin hepsini duymamış olsam da, uyarısı açıktı.

O geliyor.

Kollarımı soğuğa karşı ovuşturarak oturdum. Madam Labelle gerçekte kimdi? Ve beni nereden biliyordu? Gerçekten ortadan kaybolabileceğimi düşünmek saflıktı. Kılık değiştirdiğimde kendime yalan söyledim - bir Chasseur ile evlendiğimde.

Asla güvende olmazdım.

Annem beni bulacaktı.

Bu sabah tekrar çalışmama rağmen, yeterli değildi. Daha sıkı çalışmam gerekiyordu. Her gün. Günde iki kere. O geldiğinde daha güçlü olmam gerekiyordu, savaşılabilmem için. Silahda zarar vermez. Sabah, birini arardım. Bir bıçak, bir kılıç. Herhangi bir şey.

Düşüncelerime daha fazla dayanamayarak yataktan fırladım ve kocamın yanına yere düştüm. Nefes alıyordu, yavaş ve ritmik. Huzurlu. Kabuslar veba etmedi onun uykusu. Battaniyenin altına girerek ona yaklaştım. Yanağımı sırtına yasladım ve tenime sızarken sıcaklığının tadını çıkardım. Gözlerim pırpırla kapandı ve nefesim onunkiyle eşleşecek şekilde yavaşladı.

Sabah. Sabah her şeyle ilgilenecektim.

Ben uykuya dalarken nefesi biraz kesildi.

Zeki Küçük Cadı

Lou

Lavabonun üzerindeki küçük ayna ertesi sabah kabaydı. Yansıma kaşlarımı çattım. Soluk yanaklar, şişmiş gözler. Kuru dudaklar. Ölüm gibi görünüyordum. Ben hissettim ölüm gibi.

Yatak odasının kapısı açıldı ama ben düşüncelere dalmış halde kendime bakmaya devam ettim. Kabuslar her zaman uykumun başına bela olmuştu ama dün gece—dün gece daha kötüydü. Hatırlayarak boğazımın dibindeki yara izini hafifçe okşadım.

On altıncı doğum günümdü. Bir cadı kadınlığa on altı yaşında girdi. Cadı kardeşlerim, ayinlerini Dames Blanches olarak kabul etmek için sabırsızlanıyorlardı.

Ben farklıydım. Her zaman on altıncı doğum günümün öldüğüm gün olacağını biliyordum. Kız kardeşlerim beni sevgi ve övgü yağmuruna tuttuklarında bile kabul etmiştim. Doğduğumdan beri amacım ölmektir. Sadece benim ölümüm halkımı kurtarabilirdi.

Ama o sunağın üzerine yattığımda, bıçak boğazıma bastırırken bir şeyler değişmişti.

ben değişmiştim.

"Lou mu?" Kocamın sesi kapıda yankılandı. "İyi misin?"

ona cevap vermedim. Dün geceki zayıflık midemi bulandırdı. Lavabonu sıkıp kendime baktım. Aslında ona yakın olmak için yerde yatmışım. zayıf .

"Lou mu?" Ben cevap vermeyince kapıyı açtı. "İçeri geliyorum."

Ansel onun arkasında durdu, yüzü asık ve endişeliydi. Yansımanın gözlerimi devirdim.

"Sorun nedir?" Kocamın gözleri yüzümü aradı. "Bir şey mi oldu?"

zorla gülümsedim. "İyiyim, teşekkürler."

Bakıştılar ve kocam başını kapıya doğru salladı. Ansel giderken, garip bir sessizlik çökerken fark etmemiş gibi yaptım.

"Düşünüyordum," dedi sonunda.

"Tehlikeli bir eğlence."

Sertçe yutkunarak beni görmezden geldi. Bir bandajı koparmak üzere olan birinin havasına sahipti - eşit parçalar kararlı ve korkmuş. "Bu gece Soleil et Lune'de bir gösteri var. Belki gidebiliriz?"

"Bu ne şovu?"

"La Vie Ephémère."

Elbette öyleydi. Gözlerimin altındaki gölgelere bakarak alay etmeden kıkırdadım. Madam Labelle'in ziyaretinden sonra, dikkatimi dağıtmak için gece geç saatlere kadar Emilie ve Alexandre'in hikayesini bitirmiştım. Birlikte yaşamış, sevmiş ve ölmüşlerdi - ve ne için?

Ölümle bitmiyor. Umutla biter.

Umut.

Asla görmeyecekleri, asla hissedemeyecekleri, asla dokunamayacakları bir umut. Duman kadar ulaşılmaz. Titreyen alevler gibi.

Hikaye kocamın bilebileceğinden daha uygundu. Evren -ya da Tanrı ya da Tanrıça ya da her kimse- benimle dalga geçiyor gibiydi. Ve henüz . . . Taş duvarlara baktım. Benim kafesim. Bu sefil yerden bir süreliğine de olsa kaçmak güzel olurdu.

"İyi."

Yatak odasına geçmek için yanından geçtim ama kapıyı engelledi. "Bir şey seni rahatsız ediyor mu?"

"Kendini ilgilendirecek bir şey yok."

"Pekala, onunla ilgileniyorum. sen kendinde değilsin."

Bir kahkaha atmayı başardım, ama bunu sürdürmek çok zordu. Onun yerine esnedim. "Beni tanıyormuş gibi yapma."

"İyi donanımlı barmenler hakkında küfür etmiyor veya şarkı söylemiyorsan, bir şeyler yanlış olduğunu biliyorum." Ağzı kıvrıldı ve mavi gözleri parlayarak tereddütle omzuma dokundu. Okyanustaki güneş gibi. Bu düşünceyi sinirli bir şekilde savuşturdum. "Nedir? Bana söyleyebilirsin."

Hayır, yapamam . Dokunuşundan uzaklaştım. "İyiim dedim."

Elini indirdi, gözleri kapandı. "Doğru. O zaman seni rahat bırakayım."

Garip bir şekilde pişmanlık gibi hissettiren bir sancıyla gidişini izledim.

Birkaç dakika sonra hâlâ orada olmasını umarak kafamı dışarı çıkardım ama gitmişti. Ansel'i masada otururken gördüğümde kötü ruh halim daha da kötüleşti. Beni korkuyla izliyordu, sanki benden kornalar fışkırtmamı ve ateş tükürmemi bekliyormuş gibi - ki bu durumda tam da istediğim şey buydu.

Ona doğru koştum ve ayağa fırladı. Onun ürkekliği beni vahşi bir tatmin duygusuna kaptırdı - sonra suçluluk. Bunların hiçbirisi Ansel'in hatası değildi ve henüz. . . Ruhumu kaldırmaya zorlayamazdım. Hayalim hala devam ediyordu. Ne yazık ki, Ansel de öyle.

"C-Size bir konuda yardımcı olabilir miyim?"

Onu görmezden geldim, uzun boylu bedenini omuzlayarak geçtim ve masanın çekmecesini çekerek açtım. Günlük ve mektuplar hâlâ gitmişti, içinde yalnızca yıpranmış bir İncil kalmıştı. Bıçak yok. Kahretsin. Zor bir ihtimal olduğunu biliyordum ama sinirlenme -ya da belki korku- beni mantıksız yaptı. Döndüm ve yatağa doğru yalpaladım.

Ansel şaşkınlıkla adımlarımı gölgeledi. "Ne yapıyorsun?"

"Silah arıyorum." Yatak başlığını kaşıdım, duvardan kaldırmaya çalıştım ve başaramadım.

"Silah?" Sesi inanılmaz bir şekilde titriyordu. "N-Ne için silaha ihtiyacın var?"

Ağırlığımı patlayan şeye verdim ama çok ağırdı. "Madame Labelle ya da başka biri gelirse diye. Bu konuda bana yardım et."

Hareket etmedi. "Başkası?"

Sabırsızlıkla homurdanarak karşılık verdim. Önemli değildi. Muhtemelen ozaten küçük deliğine bir bıçak koymazdı. Bana gösterdikten sonra değil.

Karnımın üstüne düşerek yatağın çerçevesinin altında kıvrıldım. Döşeme tahtaları lekesizdi. Pratik olarak yemek için yeterince temiz. Takıntılı eğilimleri olan hizmetçiler mi yoksa kocam mı diye merak ettim. Muhtemelen kocam. O tip görünüyor. Kontrol ediyor. Acayip temiz.

Ansel sorusunu bu sefer daha yakından tekrarlardı, ama onu görmezden gelerek zeminde gizli bir dikiş veya gevşek tahta olup olmadığını araştırdım. Hiçbir şey yoktu. Azimli bir şekilde, belli aralıklarla boş bir güm sesi dinleyerek kapıyı çalmaya başladım.

Ansel başını yatağın altına soktu. "Buranın altında silah yok."

"Tam olarak bunu söylemeni beklerdim."

"Madam Diggory..."

"Lou."

Kocamın mükemmel bir taklidi içinde sindi. "Louise, o zaman-"

"Numara." Karanlık alanda ona bakmak için başımı çevirdim, başımı çerçeveye yasladım ve şiddetle küfür ettim. " Louise değil . Şimdi hareket et. çıkıyorum."

Kınama karşısında şaşkınlıkla gözlerini kırpı ama yine de geri çekildi. Ben de peşinden sürünerek çıktım.

Garip bir duraklama oldu.

"Madame Labelle'den neden bu kadar korktuğunuzu bilmiyorum," dedi sonunda, "ama sizi temin ederim ki..."

Pffft . "Madame Labelle'den korkmuyorum."

"O... o zaman başka biri mi?" Ruh halimi anlamaya çalışırken kaşları çatıldı. Kaşlarım çatıldı ama çok küçüktü. Ansel iki gün önce kütüphanede yaşadığımız felaketten sonra uzak durmaya çalışsa da çabaları sonuçsuz kalmıştı. Çoğunlukla buna izin vermediğim için. Coco'nun ötesinde, bu sefil Kule'de sevdiğim tek kişi oydu.

Yalancı .

Kapa çeneni.

"Başka kimse yok," diye yalan söyledim. "Ama çok dikkatli olamazsın. Üstün dövüş becerilerine güvenmediğimden değil Ansel, ama güvenliğini onlara bırakmamayı tercih ederim. . . sen."

Kafa karışıklığı önce acıya, sonra öfkeye dönüştü. "Kendim halledebilirim."

"Katılmamayı kabul et."

"Silah almıyorsun."

Ayağa kalktım ve pantolonumdaki varolmayan pisliği silkeledim. "Göreceğiz bakalım. Talihsiz kocam nereye kaçtı? Onunla konuşmam gerek."

"Sana da vermeyecek. En başta onları saklayan o."

"Aha!" Muzaffer bir parmağımı havaya fırlattım ve ona doğru ilerlerken gözleri büyüdü. "Bu yüzden mi onları gizle! Neredeler Ansel?" Parmağımla göğsünü dürttüm. "Söyle bana!"

Elime vurdu ve geriye doğru sendeledi. “Diye onları nereye Öyle değil, bilmiyorum sokmak bana-at” Ben sadece o cehennemi için, onu tekrar dürttü. "Ah!" Öfkeyle yeri ovuşturdu. "Bilmiyorum dedim! Peki? Bilmiyorum!"

Parmağımı düşürdüm, aniden çok daha iyi hissettim. Kendime rağmen güldüm. "Doğru. Sana şimdi inanıyorum. Gidip kocamı bulalım."

Başka bir şey söylemeden, topuklarımın üzerinde döndüm ve kapıdan dışarı çıktım. Ansel, davayı takip etmeden önce istifa ederek içini çekti.

"Reid bundan hoşlanmayacak," diye homurdandı. "Ayrıca nerede olduğunu bile bilmiyorum."

"Pekala, gün içinde genellikle ne yaparsın?" Merdiven boşluğunun kapısını açmak için harekete geçtim ama Ansel onu yakaladı ve benim için açık tuttu. Tamam, sadece ondan hoşlanmadım - ona taptım . "Yavruları tekmelemek ya da çocukların ruhlarını çalmak olduğunu varsayıyorum."

Ansel endişeyle etrafına bakındı. "Böyle şeyler söyleyemezsin . Bu uygun değil. Artık bir Chasseur'ün karısısın."

"Ah, lütfen." Abartılı bir göz devirdim. “ Uygun olmanın umrumda olmadığını zaten açıkça belirttiğimi sanıyordum . Sana hatırlatayım mı? 'Big Titty Liddy' için iki ayet daha var.”

Soluklaştı. "Lütfen yapma."

Onaylarcasına gülümsedim. "O zaman bana kocamı nerede bulabileceğimi söyle."

Ansel büyük göğüslü baladımı sürdürmek konusunda ciddi olup olmadığını düşünürken kısa bir duraklama izledi. Öyle olduğuma -akıllıca- karar vermiş olmalı, çünkü çok geçmeden başını iki yana salladı ve mırıldandı, "Muhtemelen meclis odasındadır."

"Harika." Kolumu onunkinin içinden geçirdim ve şakacı bir şekilde kalçasına vurdum. Temasta gergindi. "Yol göster."

Benim hayal kırıklığım için kocam konsey odasında değildi. Bunun yerine, başka bir Chasseur beni selamlamak için döndü. Kısa kesilmiş siyah saçları mum ışığında parıldadı ve bronz yüzüne çarpan soluk yeşil gözleri benimkini bulunca kısıldı. Kaşlarımı çatarak savaştım.

Jean Luc.

"Günaydın hırsız." Derin bir selam vererek çabucak sakinliğini topladı. "Sizin için ne yapabilirim?"

Jean Luc duygularını sakalı kadar açık bir şekilde giyiyordu, bu yüzden zayıflığını tanımak kolaydı. Arkadaşlık maskesi takmasına rağmen kıskançlığını görünce anladım. Özellikle iltihaplı tür.

Maalesef bugün oynamaya vaktim olmadı.

"Kocamı arıyorum," dedim çoktan odadan çıkarken, "ama görüyorum ki burada değil. İzin verirsiniz-"

"Saçmalık." İncelediği kağıtları bir kenara itti ve yavaşça gerindi. "Uzakta kal. Neyse bir molaya ihtiyacım var."

"Peki bu konuda tam olarak nasıl yardımcı olabilirim?"

Masaya yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "Sevgili kaptanımızdan ne istiyorsunuz?"

"Bir bıçak."

Gülerek elini çenesinde gezdirdi. "İkna edici olsan da, burada bir silah temin etmen bile pek olası değil. Başpiskopos senin tehlikeli olduğunu düşünüyor. Reid, her zaman olduğu gibi, Ekselanslarının görüşünü Tanrı'nın sözü olarak yorumluyor."

Ansel odanın içinde biraz daha ilerledi. Gözleri kısıldı. "Kaptan Diggory hakkında böyle konuşmamalısın."

Jean Luc alaycı bir gülümsemeye başını eğdi. "Konuşuyorumtek gerçek, Ansel. Reid benim en yakın arkadaşım. Aynı zamanda Başpiskoposun evcil hayvanı." Gözlerini devirdi, sanki kelime ağzında acı bir tat bırakmış gibi dudaklarını kıvırdı. "Nepotizm şaşırtıcı."

"Nepotizm mi?" Kaşlarını kaldırıp ikisinin arasına baktım. "Kocamın yetim kaldığını sanıyordum."

"Öyleydi." Ansel, Jean Luc'a hançerlerle baktı. Böyle görünebileceğini fark etmemiştim. . . antagonistik. "Başpiskopos onu buldu..."

"Bizi acıklı hikayeden kurtar, değil mi? Hepimizde bir tane var." Jean Luc elini indirdi ve aniden masadan uzaklaştı. Kağıtlarına dönmeden önce bana baktı. "Başpiskopos kendini Reid'de gördüğünü sanıyor. İkisi de yetimdi, ikisi de çocukken cehennem yaratıklarıydı. Ama benzerliklerin bittiği yer burası. Başpiskopos kendini yoktan yarattı. Hayatı, ünvanı, etkisi - hepsi için savaştı. Hepsi için kana bulandı." Kahkaha attı, kağıtlarından birini buruşturup çöp kutusuna fırlattı. "Ve hepsini Reid'e bir hiç için vermeyi planlıyor."

"Jean Luc," Ben "dir, kurnazca sordu Eğer yetim?"

Bakışları keskinleşti. "Neden?"

"Ben- Sebebi yok. Önemli değil."

Ve olmadı. Yok canım. Jean Luc'un sorunları umurumda değildi. Ama birinin kendi duygularına tamamen kör olması. . . hırçın olmasına şaşmamalı. Merakım için kendime küfrederek düşüncelerimi amacıma yönlendirdim. Bir silah temin etmek, bu üçlünün çarpık aşk üçgeninden daha önemli ve açıkçası daha ilginçti.

"Bu arada haklısın." sıkılmış gibi omuz silktimParmağımı harita boyunca takip etmek için ileri. Bana şüpheyle baktı. "Kocam bunların hiçbirini hak etmiyor. Başpiskoposun aramasını

beklemesi gerçekten acınası bir durum.” Ansel bana şaşkın bir bakış attı ama onu duymazdan gelerek parmağımdaki biraz tozu inceledim. "İyi bir çocuk gibi - artık için için yalvarıyor."

Jean Luc gülümsedi, küçük ve sertti. "Ah, sen dolambaçlısın, değil mi?" Ben cevap vermeyince güldü. "Sizinle empati kurarken Madam Diggory, o kadar kolay manipüle edilmiyorum."

"Değil misin?" Ona başımı salladım. "Emin misin?"

Başını salladı ve dirseklerinin üzerinde öne doğru eğildi. "Eminim. Reid'in tüm hatalarına rağmen silahlarını senden saklamak için iyi bir nedeni var. Sen bir suçlusun."

"Doğru. Tabii ki. Sadece - ikimiz için de faydalı olabileceğini düşündüm."

Ansel koluma dokundu. "Lou-"

"Dinliyorum." Jean Luc'un gözleri şimdi eğlenceyle parlıyordu. "Bıçak istiyorsun. Bunun içinde benim için ne var?"

Ansel'in elinden omuz silktim ve gülümsemesine karşılık verdim. "Basit. Bana bir bıçak vermek kocamı çok kızdırır."

O zaman güldü. Kafasını arkaya atıp masaya vurarak kağıtlarını dağıttı. "Oh, sen gerçekten zeki küçük bir cadıydın, değil mi?"

Kasıldım, gülümsemem sonsuz bir şekilde kaydı, bir saniye bile geç olmadan kıkırdadım. Ansel fark etmemiş gibiydi ama keskin gözleriyle Jean Luc birden gülmeyi kesti. Bir tavşanın izini koklayan bir tazı gibi beni düşünmek için başını eğdi. Kahretsin. benayrılmak için dönmeden önce zorla gülümsedi. "Yeterince zamanını harcadım, Chasseur Toussaint. İzin vererseniz, bulunması zor kocamı bulmam gerekiyor."

"Reid burada değil." Jean Luc hâlâ sinir bozucu bir dikkatle beni izliyordu. "Daha önce Başpiskoposla birlikte ayrıldı. Şehrin dışında bir lutin istilas raporu edildi." Kaşlarımı çatığımı endişeyle karıştırarak ekledi, "Birkaç saate döner. Lutinler pek tehlikeli değiller, ancak polis teşkilatı doğaüstü olaylarla baş edebilecek donanıma sahip değil."

Çocukken oynadığım küçük hobgoblinleri hayal ettim. "Hiç tehlikeli değiller." Sözler ben onları durduramadan ağzımdan çıktı. "Demek istediğim . . . onlara ne yapacak?"

Jean Luc tek kaşını kaldırdı. "Elbette onları yok edecek."

"Neden?" Ansel'in kolumdaki ısrarlı çekişlerini görmezden geldim, yüzüme sıcaklık yükseliyordu. Konuşmayı bırakmam gerektiğini biliyordum. Jean Luc'un gözlerindeki kıvılcımın ne olduğunu anladım - bir sezgi. Bir içgüdü. Ağzımı kapalı tutmazsam yakında daha fazla şey dönüşebilecek bir fikir. "Onlar zararsızdır."

"Çiftçiler için baş belası ve doğal değiller. Bunları ortadan kaldırmak bizim işimiz" dedi.

"Masumları korumanın senin görevin olduğunu sanıyordum?"

"Ve lutinler masum mu?"

"Zararsızlar," diye tekrarladım.

"Var olmamalılar. Yeniden canlandırılan kilden ve büyücülükten doğdular."

"Adem topraktan yapılmadı mı?"

Beni düşünerek başını yavaşça eğdi. "Evet . . . elle Tanrının. Cadıların da aynı yetkiye sahip olduğunu mu söylüyorsun?"

Tereddüt ettim, sonunda ne söylediğimi ve nerede olduğumu anladım. Jean Luc ve Ansel ikisi de bana bakıp cevabımı beklediler. "Tabii ki değil." Kendimi Jean Luc'un kulaklarımda kükreyen kanlı meraklı bakışıyla karşılaşmaya zorladım. "Söylediğim şey bu değildi."

"İyi." Ansel beni kapıya kadar sürüklerken gülümsemesi küçük ve rahatsız ediciydi. "O zaman anlaştık."

Ansel revire doğru yürürken bana endişeli bakışlar atıp duruyordu ama onu görmezden geldim. Sonunda beni sorgulamak için ağzını açtığı anda, en iyi yaptığım şeyi yaptım - saptırıldım.

"Sanırım Matmazel Perrot bu sabah burada olacak."

Gözle görülür şekilde parladı. "Yapacak mı?"

Gülümsedim ve kolunu omzumla dürttüm. Bu sefer gergin değildi. "İyi bir şans var."

"Ve—ve bugün sizinle hastaları ziyaret etmeme izin verecek mi?"

"Daha az şans."

Merdivenlerin geri kalanını somurtarak çıktı. Dayanamayıp kıkırdadım.

Revirden içeri adımımızı attığımızda, tanıdık, yatıştırıcı sihrin kokusu bizi karşıladı.

gel oyna gel oyna gel oyna

Ama oynamak için pek orada değildim. Coco'nun bizimle kapıda buluştuğunda doğruladığı bir gerçek. "Merhaba Ansel," dedi neşeyle, kolunu benimkinin içinden geçirerek ve beni Mösyö Bernard'ın odasına yönlendirerek.

"Merhaba, Matmazel Perr..."

"Hoşçakal Ansel." Kapıyı onun sarhoş suratına kapadı.

ona kaşlarımı çattım. "Senden hoşlanıyor, biliyorsun. Ona daha iyi davranmalısın."

Kendini demir koltuğa attı. "Bu yüzden onu cesaretlendirmiyorum. O zavallı çocuk benim için fazla iyi."

"Belki de buna onun karar vermesine izin vermelisin."

"Hmm . . ." Kolunu geri çekmeden önce bileğindeki özellikle kötü bir yara izini inceledi.
"Belki de yapmalıyım."

Gözlerimi devirdim ve Mösyö Bernard'ı karşılamaya gittim.

İki gün geçmesine rağmen zavallı adam hala ölmemişti. Uyumadı. O yemedi. Peder Orville ve şifacılar onun nasıl hayatta kaldığını bilmiyorlardı. Nedeni ne olursa olsun sevindim. Onun ürkütücü bakışlarından oldukça hoşlanıyordum.

Coco, "Madame Labelle'i duydum," dedi. Jean Luc , sözüne sadık kalarak rahiplerle konuşmuştu ve sözlerine sadık kalarak, kütüphaneye müdahalesinden sonra en yeni şifacılarını çok daha yakından izlemişlerdi. Bir daha revirden çıkmaya cesaret edememişti.
"Ne istedi?"

Bernie'nin yatağının yanında yere çöktüm ve bacak bacak üstüne attım. Beyaz, küre benzeri gözleri beni sonuna kadar takip etti, parmağı zincirlere vuruyordu.

Tıklayın.

Tıklayın.

Tıklayın.

"Bana bir uyarı vermek için. Annemin geleceğini söyledi."

"O bunu söyledi?" Coco'nun bakışları keskinleşti ve çabucak ilişki kurdum.dün akşam ne olmuştu. Bitirdiğimde, adımlarını hızlandırıyordu. "Hiçbir şey ifade etmiyor. Senin peşinde olduğunu biliyoruz. Elbette geliyor. Bu senin burada olduğunu bildiği anlamına gelmez -"

"Haklısın. Öyle değil. Ama yine de hazır olmak istiyorum."

"Tabii ki." Güçlü bir şekilde başını salladı, bukleler dalgalandı. "O zaman başlayalım. Kapıyı büyüle. Daha önce kullanmadığınız bir desen."

Ayağa kalktım ve ellerimi odanın soğuğuna karşı ovuşturarak kapıya doğru yürüdüm. Coco ve ben, uygulama seanslarımız sırasında onu kulak misafiri olanlara karşı büyülemeye karar vermiştik. Büyü hakkında fısıldaştığımız konuşmaları duymak kimsenin işine gelmezdi.

Yaklaşırken, tanıdık altın desenlerin görünmesini istedim. Çağrıyla gerçekleştiler, puslu ve her yerdeydiler. Cildime karşı. Kafamın içinde. Taze bir şeyler arayarak aralarından geçtim. Farklı birşey. Birkaç sonuçsuz dakikadan sonra, hayal kırıklığı içinde ellerimi havaya kaldırdım. "Yeni bir şey yok."

Coco yanıma geldi. Bir Dame Rouge olarak benim gördüğüm kalıpları göremedi ama yine de denedi. "Bunu doğru dürüst düşünmüyorsun. Her ihtimali inceleyin."

Gözlerimi kapatıp kendimi derin bir nefes almaya zorladım. Bir zamanlar, kalıpları tasavvur etmek ve manipüle etmek, nefes almak kadar kolay gelmişti. Ama artık değil. Çok uzun zamandır saklanıyordum. Büyümü çok uzun süre bastırmak. Şehirde çok fazla tehlike pusuya yatmıştı: cadılar, Avcılar ve hatta vatandaşlar, büyüünün tuhaf kokusunu tanıdılar. Farkına varmak imkansız olsa da görünüşünden bir cadı, gözetimsiz kadınlar her zaman şüphe uyandırdı. Bir büyüden sonra biri beni koklamadan ne kadar zaman önceydi? Biri beni parmaklarımı buruştururken görüp eve kadar takip etmeden ne kadar zaman önceydi?

Tremblay'de sihir kullanmıştım ve bak beni nereye getirdi.

Hayır. Büyü yapmayı tamamen bırakmak daha güvenliydi.

Coco'ya bunun bir kas egzersizi yapmak gibi olduğunu açıkladım. Rutin olarak kullanıldığında, kalıplar hızlı ve net bir şekilde, genellikle kendi iradeleriyle ortaya çıktı. Ancak başıboş bırakılırsa, vücudumun o kısmı – atalarım, onların topraktaki küllerine bağlı olan kısım – zayıflıyordu. Ve bir kalıbı çözmek için geçen her saniye, bir cadı saldırabilirdi.

Madam Labelle açık sözlüydü. Annem şehirdeydi. Belki nerede olduğumu biliyordu, belki de bilmiyordu. Her iki durumda da, zayıflığı göze alamazdım.

Sanki düşüncelerimi dinliyormuş gibi, altın tozu daha yakına kayıyor gibiydi ve geçit törenindeki cadılar gözlerimin önünde dikildi. Çılgın gülümsemeleri. Üstlerinde çaresizce yüzen bedenler. Bir titremeyi bastırdım ve içime bir umutsuzluk dalgası çöktü.

Ne kadar sık pratik yaparsam yapayım -ne kadar yetenekli olursam olayım- asla bazıları kadar güçlü olamazdım. Çünkü geçit törenindekiler gibi cadılar—davaları için her şeyi feda etmeye istekli cadılar—sadece güçlü değildiler.

Tehlikeliydiler.

Bir cadı başka birinin kalıplarını göremese de, bir insanı boğmak veya canlı canlı yakmak gibi işler için muazzam adaklar gerekiyordu. dengeyi korumak için: belki belirli bir duygu, belki bir yıllık hatıralar. Gözlerinin rengi. Başka birinin dokunuşunu hissetme yeteneği.

Bu tür kayıplar olabilir. . . bir insanı değiştir. Onu eskisinden daha karanlık ve daha garip bir şeye çevirin. Bunun olduğunu bir kez görmüştüm.

Ama bu uzun zaman önceydi.

Annemden daha güçlü olmayı umut edemesem bile hiçbir şey yapmayı reddettim .

“Şifacıların ve rahiplerin bizi duymalarını engellersem, onları bozmuş olurum. Ben onlardan alıyorum.” Omuzlarımı düzelterek tenime yapışan altını bir kenara fırlattım. "Bir şekilde kendimi de yıpratmak zorundayım. Duyularımdan biri. . . duymak bariz ticaret, ama bunu zaten yaptım. Ben olabilir dokunma veya görme veya tat gibi başka fikir verir.”

Durdum ve kalıpları inceledim. "Lezzet yeterli değil - denge hala benim lehime. Etkisiz hale geleceğim için görüş çok fazla. Yani . . . dokunmak zorunda. Ya da belki koku?" Burnuma odaklandım ama yeni bir desen çıkmadı.

Tıklayın.

Tıklayın.

Tıklayın.

Dikkatim dağılırken Bernie'ye baktım. Desenler yok oldu. "Seni seviyorum Bernie, ama lütfen susar mısın? Bunu zorlaştırıyorsun."

klink .

Coco beni yanağımdan dürterek dikkatimi kapı. "Devam etmek. Farklı bir bakış açısı deneyin."

Elini savurdum. "Senin için söylemesi kolay." Dişlerimi gıcırdatarak kapıya öyle bir baktım ki gözlerimin patlayacağından korktum. Belki bu yeterli bir denge olurdu . "Belki . . . belki onlardan almam. Belki bana bir şey veriyorlardır."

"Gizlilik gibi mi?" Coco sordu.

"Evet. Bunun anlamı—yani—"

"Belki bir sır vermeyi deneyebilirsin."

"Aptal olma. İşe yaramıyor-"

Dilimle kulağının arasına ince, altın bir kordon dolandı. Bok.

Büyünün sorunu buydu. Subjektifti. Düşündüğüm her olasılık için başka bir cadı yüzlerce farklı olasılığı değerlendirirdi. Nasıl iki zihin aynı şekilde çalışmadıysa, hiçbir cadının büyüü de aynı şekilde çalışmadı. Hepimiz dünyayı farklı gördük.

Yine de bunu Coco'ya söylememe gerek yok.

Kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi ve sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi tek kaşını kaldırdı. "Bana bu büyüün katı ve hızlı kuralları yokmuş gibi geliyor. Sezgisel." Düşünceli bir şekilde çenesine vurdu. "Dürüst olmak gerekirse, bana kan büyüünü hatırlatıyor."

Dışarıdaki koridorda ayak sesleri yankılandı ve biz sustuk. Geçmedikleri zaman -kapının önünde durduklarında- Coco köşeye çekildi ve ben Bernie'nin yatağının yanındaki demir koltuğa geçtim. İncil'i açtım ve rastgele bir ayet okumaya başladım.

Peder Orville topallayarak kapıdan içeri girdi.

"Ah!" Bizi görünce göğsünü tuttu, gözleri şekillendi.gözlüklerinin ardındaki mükemmel daireler. "Sevgili Ben! Beni korkuttun."

Ansel hızla odaya girerken gülümseyerek ayağa kalktım. Dudaklarına kurabiye parçaları serpildi. Belli ki şifacıların mutfağını istila etmişti. "Her şey yolunda mı?"

"Evet tabi ki." Dikkatimi Peder Orville'e verdim. "Özür dilerim baba. Seni korkutmak istemedim."

"Hiç de değil evlat, hiç. Bu sabah biraz fazla gerginim. Garip bir gece geçirdik. Hastalarımız alışılmadık şekilde. . . tedirgin." Metal bir şırınga göstererek elini salladı ve Bernie'nin başucunda bana katıldı. Gülümsemem yerinde dondu. "Görüyorum ki siz de Mösyö Bernard'ımız için endişelenmişsiniz. Dün gece şifacılarımdan biri onu pencereden atlamaya çalışırken buldu!"

"Ne?" Kaşlarımı çatarak gözlerimi Bernie'ye kilitledim ama onun sakatlanmış yüzü hiçbir şeyi ele vermiyordu. Titreme bile yok. O kaldı. . . boşluk. başımı salladım. Acısı korkunç olmalıydı.

Peder Orville omzuma vurdu. "Merak etme çocuğum. Bir daha olmayacak." Bana şırıngayı göstermek için zayıf elini kaldırdı. "Bu sefer dozu mükemmelleştirdik. Bundan eminim. Bu enjeksiyon, Rab'be katılana kadar heyecanını yatıştırarak."

Cüppesinden ince bir hançer çıkardı ve Bernie'nin kolunda küçük bir kesik açtı. Coco öne çıktı, gözleri kısıldı, siyah kan sızdı. "Kötüleşti."

Peder Orville şırıngayı karıştırdı. Bernie'nin kolunu görebildiğinden bile şüpheliydim, ama sonunda tüy kalemi siyah kesiğin derinliklerine daldırmayı başardı. Tetiğe basıp zehri enjekte ettiğinde sindim ama Bernie kıpırdamadı. Sadece bana bakmaya devam etti.

"Şimdi orada." Peder Orville, tüy kalemi kolundan çıkardı. "Bir an için uykuya dalmalı. Onu rahat bırakmamızı önerebilir miyim?"

Evet, Peder, dedi Coco başını eğerek. Bana anlamlı bir bakış attı. "Hadi Lou. Hadi gidip bazı Atasözleri okuyalım."

La Vie Ephémère

Lou

Soleil et Lune'nin dışındaki caddede bir kalabalık sıralandı. Aristokratlar gişenin dışında sohbet ederken, eşleri de şekerli gülümsemelerle birbirlerini selamladı. Modaya uygun arabalar geldi ve gitti. Rehberler, katılımcıları yerlerine götürmeye çalıştı, ancak bu, gecenin gerçek eğlencesiydi. Bu yüzden zenginler ve varlıklılar tiyatroya geldiler. . . karmaşık bir sosyal dansa kendini şımartmak ve siyasallaştırmak.

Bunu her zaman bir tavus kuşunun çiftleşme ritüeline benzetmişimdir.

Kocam ve ben kesinlikle rol baktık. Kanlı elbisem ve pantolonum gitmişti. Daha önce yeni bir gece elbisesiyle -neredeyse gurur ve beklentiyle dolup taşarak- odamıza döndüğünde onu geri çevirememiştim. Parlatılmış altın rengi, vücuda oturan bir korsajı ve minik metalik çiçeklerle işlenmiş daralan kolları vardı. Ölmekte olan güneş ışığında parıldadılar, yumuşak bir şekilde bir şampanya ipeği dizisine dönüştüler. Hatta revirde birkaç çürüğümü sihirli bir şekilde yok etmiştim. Gerisini toz kaplamıştı.

Kocam en iyi paltosunu giydi. Hala Chasseur mavisi, altın telkari yakayı ve manşetleri süsledi. Tiyatro merdivenlerini adım adım çıkarken yaptığımız resmi zihnimde canlandırarak gülümseme dürtüsüne direndim. Kıyafetlerimizle uyumluydu. Dehşete düşmeliydim, ama eli sıkıca benimkilere dolanmışken, heyecandan başka bir şey hissetmiyordum.

Ben vardı ancak, pelerinimdeki kadar kaputunu giymekte ısrar etti. Ve yaramı gizlemek için güzel bir dantel kurdele. Kocam fark etmiş olsaydı, her ikisi hakkında da yorum yapmaması gerektiğini bilirdi.

Belki de o kadar kötü değildi.

Biz antreye girerken kalabalık uzaklaştı. Birilerinin bizi hatırladığından şüpheliydim, ancak insanlar Chasseurs'un etrafında -her ne kadar diğerleri buna saygılı diyse de- huzursuz olmaya meyilliydi . Hiç kimse iyi bir partiyi bir Chasseur gibi mahvetmedi. Hele o Chasseur kocam kadar ukalaysa.

Beni koltuğuma yönlendirdi. Bir kez olsun sırtımdaki eline kızmadım. Aslında hissetti. . . Güzel. Ilık. Güçlü. Pelerinimi çıkarmaya çalışana kadar. Onu elinden çekip ayrılmayı reddettiğimde kaşlarını çatı ve ardından gelen gariplik karşısında boğazını temizledi. "Hiç sormadım. . . kitabı beğendin mi?"

Yanımdaki koltukta oturan bey ben cevap veremeden elimi tuttu.

"Enchanté, matmazel, " diye mırıldandı, parmaklarımı öperek.

Dudaklarımdan kaçan kahkahaya engel olamadım. Yağlı bir şekilde yakışıklıydı, koyu renk, kaygan saçları ve ince bir bıyığı vardı.

Kocam kızardı. " Eşimden elinizi çektiğiniz için size teşekkür edeceğim, mösyö ."

Adamın gözleri şaştı ve boş yüzük parmağıma baktı. Daha çok güldüm. Sadece kocamı kızdırmak için Angelica'nın Yüzüğü'nü sağ elime takmaya başlamıştım. "Eşin?" Elimi zehirli bir örümcek gibi düşürdü. "Chasseurs'ın evlilik pratiğinde olduğunu düşünmedim."

"Bu bir." Ayağa kalktı ve kafasını bana doğru salladı. "Benimle yer değiştir."

"Alınmak istemedim, mösyö , elbette." Ben ondan uzaklaşırken yağlı adam bana pişmanlık dolu bir bakış attı. "Gerçi sen gerçekten şanslı bir adamsın."

Kocam, gecenin geri kalanında adamı etkili bir şekilde susturarak ters ters baktı.

Işıklar karardı ve sonunda kaputumu geri ittim. "Biraz bölgeselsin, değil mi?" Fısıldayarak tekrar gülümsedim. O çok kaba biriydi. Biraz sevimli, kendini beğenmiş bir kabadayı.

Bana bakmazdı. "Performans başlıyor."

Senfoni çalmaya başladı ve erkekler ve kadınlar sahneye fırladı. Kanca-Burun'u hemen tanıdım, Başpiskoposu kendisine hayran olan hayranlarının önünde nasıl küçük düşürdüğünü hatırlayarak kıkırdadım. dahice. Ve kocamın ve Başpiskoposun burnunun dibine böyle bir büyü yapmak. . .

Kanca-Burun korkusuz bir Dame Blanche'dı.

Koroda sadece küçük bir rol oynamasına rağmen, Emilie ve Alexandre'ı oynayan oyuncularla birlikte dansını hevesle izledim.

Ancak şarkı ilerledikçe coşku hızla azaldı. Tutuş şekli hakkında tanıdık bir şey vardı kendisi - onunla ilk tanıştığımda fark etmediğim bir şey. Dönüp dans ederken, yavaş yavaş mideme huzursuzluk yerleşti ve perdenin arkasında kayboldu.

İkinci şarkı başladığında kocam daha da yaklaştı. Nefesi boynumun derisini gıdıkladı. "Jean Luc bu sabah beni aradığınızı söyledi."

"Performans sırasında konuşmak kabalıktır."

Gözlerini kıstı, yılmadı. "Ne istemiştin?"

Dikkatimi tekrar sahneye çevirdim. Kanca-Burun, mısır gevreği saçları omuzlarında dalgalanırken görüş alanına dönmüştü. Hareket bir anıyı canlandırdı ama tam olarak kavramaya çalıştığımda parmaklarımın arasından su gibi kayıp gitti.

"Lou mu?" Usulca elime dokundu. Onunki sıcak, iri ve nasırdı ve kendimi geri çekemedim.

"Bıçak," diye itiraf ettim, gözler sahneden hiç ayrılmadı.

Bir nefes çekti. "Ne?"

"Bıçak istedim."

"Ciddi olamazsın."

ona baktım. "Son derece ciddiym. Dün Madam Labelle'i gördünüz. Korumaya ihtiyacım var."

Elimi daha sıkı tuttu. "Sana dokunmayacak." Yanımdaki yağlı adam anlamlı bir şekilde öksürdü ama biz onu görmezden geldik. "Bir daha Chasseur Tower'a girmesine izin verilmeyecek. Başpiskopos söz verdi."

kaşlarımı çattım. "Bunun beni daha iyi hissettirmesi mi gerekiyor?"

İfadesi sertleşti ve çenesi sınımsıkı kenetlendi. "Bilişim TeknolojiNS. Başpiskopos güçlü bir adam ve seni korumaya yemin etti."

"Onun sözü benim için hiçbir şey ifade etmiyor."

"Peki ya sözüm? Ben de seni koruyacağıma yemin ettim."

Bir cadıyı korumaya kendini adama gerçekten gülünçtü. Gerçeği bilseydi kedicikleri olurdu.

Alaylı bir kaşımı kaldırdım. "Size itaat edeceğime söz verdiğim gibi mi?"

Beni siyah bir bakışla şişirdi, ama şimdi açıkça bakan tek kişi yağlı adam değildi. Saçımı hafifçe savurarak koltuğuma geri oturdum. Seyircinin önünde tartışamayacak kadar ilkel biriydi.

"Bu konuşma bitmedi," diye mırıldandı, ama o da arkasına yaslanıp sanatçılara huysuz bir şekilde baktı. Beni şaşırtan -ve isteksizce sevinen- elimi elinin altında sabit tuttu. Birkaç uzun dakikadan sonra, başparmağını parmaklarımın arasında gezdirdi. Koltuğumda kıpırdandım. Performans devam ederken sahneye dik dik bakarak beni görmezden geldi. Ama başparmağı hareket etmeye devam etti, elimin arkasına küçük desenler çizdi, parmak eklemlerimde dolaştı, tırnaklarımın uçlarını takip etti.

Performansa konsantre olmaya çalıştım. Başparmağının her hareketiyle tenime lezzetli karıncalanmalar yayıldı. . . ta ki yavaş yavaş, yavaş yavaş dokunuşu yukarı doğru gidene ve parmakları bileğimin damarlarına, dirseğimin iç kısmına değene kadar. Oradaki yara izimi okşadı ve titredim, koltuğuma yaslanıp performansa odaklanmaya çalıştım. Pelerinim omuzlarımdan aşağı kaydı.

İlk perde çok çabuk bitti ve ara başladı. BizSeyirciler etrafımızda dönerken, ikisi de sessizce dokunarak – zar zor nefes alarak – oturdular. Mumlar tekrar söndüğünde, karnımdan yanaklarıma doğru yükselen ısıyla ona bakmak için döndüm.

"Reid," diye nefes aldım.

Bana baktı, kendi kızarmış, paniklemiş ifadesi benimkileri yansıtıyordu. Yaklaştım, bakışlarım aralık dudaklarına kaydı. Onları nemlendirmek için dili dışarı fırladı ve karnım kasıldı.

"Evet?"

"BEN-"

Kanca-Burun benim çevremde, saçları çılgınca uçuşarak bir piruette döndü. Hareket sırasında hafızamda bir şey tıkırdadı. Gündönümü kutlaması. Çiçeklerle örülmüş mısır ipeksi saçlar. direği.

Bok.

Estelle. Adı Estelle'di ve onu bir zamanlar tanıyordum - Chateau le Blanc'daki çocukluğumda. Yeni parçalanmış yüzümden beni daha önce tanımadığı belliydi, ama beni bir daha görürse, bir şekilde hatırladıysa. . .

Karnımdaki sıcaklık buz gibi dondu.

Buradan çıkmak zorundaydım.

"Lou mu?" Reid'in sesi sanki yanımdaki koltuktan değil de bir tünelin sonundan sesleniyormuş gibi uzaktan yankılandı. "İyi misin?"

Kalbimin sakinleşmesini isteyerek derin bir nefes aldım. Elbette duyabiliyordu. Tüm vücudumda gürleyerek, her hain vuruşta beni mahkûm etti. Eli bileğimde hareketsiz kaldı. Bok. Onu çektim, parmaklarımı kucağımda kıvırdım. "İyiim."

Koltuğunda arkasına yaslandı, şaşkınlık ve acı yüzünde parlıyordu. Yine sessizce küfür ettim.

Son şarkı biter bitmez ayağa fırlayıp pelerinimi geri çektim. Kapşonunun saçlarımı örtmesini ve yüzümü gölgelemesini sağladım. "Hazır?"

Reid şaşkınlıkla etrafına bakındı. Perde inerken seyircinin geri kalanı oturmaya devam etti - bazıları nefes nefese, bazıları Emilie ve Alexandre'ın trajik ölümlerine ağlayarak. Alkışlar henüz başlamamıştı. "Bir sorun mu var?"

"Numara!" Söz inandırıcı olamayacak kadar hızlı döküldü. Zoraki bir gülümsemeyle boğazımı temizledim ve tekrar dedim. "Sadece yorgunum, hepsi bu."

Cevabını beklemedim. Elini çekerek onu koridorlardan geçtim, sonunda ayağa kalkıp alkışlayan müşterilerin yanından geçtim ve fuayeye girdim - ve kayarak durdum. Aktörler ve aktrisler zaten kapıların önünde bir çizgi oluşturmışlardı. Ben yön değiştiremeden Estelle'in bakışları Reid'i buldu. Yanındaki pelerinli halime bakmadan önce kaşlarını çatı, kukuletamın altına bakarken gözleri kısıldı. Tanıma yaktı. Kaçmak için çaresizce Reid'in elini çektim ama Estelle kasten bize doğru yürürken o kıpırdamadı.

"Nasılsınız?" Çeşitli yaralarımı değerlendirmek için kapşonumu geri iterken gözleri nazik ve gerçektir. O noktaya kök saldım, onu durdurmakta çaresizdim. Güldü. "Güzel iyileşiyorsun gibi görünüyor."

Boğazımdaki yumruyu yuttum. "İyiim, teşekkürler. Kusursuz."

"Yok canım?" İnanamayarak tek kaşını kaldırdı ve daha az memnun görünen Reid'e bakarken nazik gözleri sertleşti. Onu gördüğünden daha fazla gör. Dudağı kıvrıldı. "Peki sen sen ? Hâlâ o mavi ceketin arkasına mı saklanıyorsun?"

Çok cesurdu, herkesin içinde bir Chasseur'la alay ediyordu. Müşteriler etrafımızda onaylamayan bir şekilde kıkırdadılar. Reid kaşlarını çatı ve titreyen parmaklarımı daha sıkı tuttu. "Hadi gidelim Lu."

Bu kelimeyle irkildim, kalbim sefil bir şekilde battı, ama hasar verildi.

"Lou mu?" Estelle'in tüm vücudu gerildi ve başını eğdi, yüzümü yeniden incelerken gözleri yavaşça genişledi. "De olduğu gibi . . . Louise?"

"Seni tekrar görmek güzel!" Cevap veremeden Reid'i çıkışa doğru sürükledim. Söylenmemiş sorularını boynumda hissedebilsem de mücadele etmeden takip etti.

Tiyatronun dışındaki kalabalığın arasında savaşılarak yolumuza devam ettik. Bir yolu açamadığımda, önüme çıktı. İster uzun boyu, ister kraliyet mavisi ceketini olsun, onda bir şey insanların kenara çekilip şapkalarını devirmesine neden oldu. Arabamız kuyrukta birkaç blok bekledi - birbirine karışan müşteriler tarafından engellendi - bu yüzden onu ters yöne çektim ve tiyatrodan elbisemin izin verdiği kadar hızlı ve hızlı bir şekilde koştum.

Sonunda kalabalığı temizlediğimizde, beni boş bir ara sokağa yönlendirdi.

"Ne hakkındaydı?"

Ayaklarımın üzerinde zıplayarak gergin bir şekilde kıkırdadım. Hareket etmeye devam etmemiz gerekiyordu. "Gerçekten bir şey değil. Ben sadece..." Arkasında bir şey kıpırdandı ve Estelle gölgelerin arasından eridiğinde midem düştü.

"Sen olduğuna inanmıyorum." Sesi nefes nefese bir fısıltıdan çıktı ve bana korkuyla baktı. "Seni daha önce morluklarınla tanıyamadım. Görünüyorsun . . . farklı."

Doğruydı. Önceki yaralanmalarımın ötesinde, saçlarım beni tanıdığı zamandan daha uzun ve daha açıktı, cildim güneşte çok fazla gün geçirmekten daha koyu ve çilliydi.

"İkiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" diye sordu Reid kaşlarını çatarak.

"Tabii ki hayır," dedim aceleyle. "Sadece - sadece tiyatrodan. Hadi gidelim, Reid." Ona doğru döndüm ve güven verici bir kolunu belime sardı, önümde çok hafif bir açığı yaptı.

Estelle'in gözleri büyüdü. "Gidemezsin! Şimdi değil-"

Yapabilir, dedi Reid kararlı bir şekilde. Neler olup bittiği hakkında hiçbir fikri olmadığı açıkken, beni koruma arzusu kafa karışıklığını ve Estelle'den duyduğu yoğun nefreti geçersiz kılmış gibiydi. Beni uzaklaştırırken eli sırtıma hafifçe dokundu. "İyi akşamlar matmazel ."

Estelle gözünü bile kırpmadı. Can sıkıcı bir sineği eziyormuş gibi bileğini salladı ve üstümüzdeki dükkan tabelası menteşelerinden kopup kafatasının arkasına çarptı. Dizlerinin üzerine çökerken keskin sihrin keskin kokusu sokağı süpürdü. Balisarda'sına zayıf bir şekilde ulaştı.

"Numara!" Paltosunu kavradım, onu ayağa kaldırmaya çalıştım - bir şekilde vücudumla onu korumak için - ama ikimiz de karşı koyamadan Estelle parmaklarını sıktı.

İşaret onu ikinci kez dövdüğünde, geriye doğru uçtu. Kafası mide bulandırıcı bir çatırtıyla ara sokağa çarptı veyere buruştu ve hareketsiz düştü.

Boğazımdan bir hırıltı koptu ve kendimi ikisinin arasına yerleştirip ellerimi kaldırdım.

"Bunu zorlaştırma Louise." Gözlerinde fanatik bir parıltıyla yaklaştı ve panik düşüncelerimi daralttı. Altın çevremde dans etse de bir kalıba odaklanamıyordum - hiçbir şeye odaklanamıyordum. Sanki dünya susmuş, bekliyordu.

Hariç-

Reid arkamda kıpırdandı.

"Seninle gitmeyeceğim." Geriye doğru adımladım, gözlerini çekmek için ellerimi yukarı kaldırdım. "Lütfen, durdur şunu."

"Anlamıyor musun? Bu bir onur- ”

Yanımdan mavi bir çizgi geçti.

Estelle yeterince hızlı tepki veremedi ve Reid uzanmış kollarına atıldı. Bir an için, hastalıklı bir kucaklama gibi göründü. Sonra Reid, sırtı göğsüne gelecek şekilde onu döndürdü - kollarını ve ellerini aralarında ezerek - ve bir kolunu boğazına doladı. Ona karşı mücadele ederken dehşet içinde izledim. Yüzü yavaşça morardı.

"Yardım—bana—" Dehşet içinde çırpındı, vahşi gözleri benimkileri aradı. "Lütfen—"

hareket etmedim.

Bir dakikadan daha kısa sürede bitti. Son bir titremeye Estelle'in bedeni Reid'in kollarına düştü ve tutuşu gevşedi.

"O mu. . . ölü?" Fısıldadım.

"Numara." Estelle'e izin verirken yüzü bembeyazdı, elleri titriyordu.yere düşmek. Sonunda bana baktığında, bakışlarının gaddarlığı altında tökezledim. "Senden ne istedi?"

Bu bakışa dayanamayarak bakışlarımı ondan, Estelle'den, tüm kabus sahnesinden uzaklaştırdım ve onun yerine yıldızlara baktım. Bu gece loştular, benim için parlamayı reddediyorlardı. Suçlamak.

Uzun bir süre sonra kendimi ona cevap vermeye zorladım. Yanaklarımda yaşlar parlıyordu. "Ölmemi istedi."

Estelle'in gevşek vücudunu omzunun üzerinden çekmeden önce uzun bir süre daha beni izledi.

"Onu ne yapacaksın?" korkuyla sordum.

"Bu bir cadı." Yoldan geçenlerin endişeli bakışlarına aldırmadan, arkasına bakmadan sokağa çıktı. "Yerde yanacak, sonra cehennemde."

cadı katili

Lou

Reid, Chasseur Tower'a dönüş yolunda benimle konuşmayı reddetti. Her adımda kalbime bir bıçak saplandı.

Cadı katili cadı katili cadı katili.

Estelle'e bakamıyordum, kafasının Reid'in sırtına nasıl çarptığını algılayamıyordum. Mısır ipeksi saçlarının her adımda dalgalanışı.

Cadı katili.

Reid Kule'ye daldığında, muhafızlar harekete geçmeden önce şok içinde sadece bir saniye tereddüt ettiler. Onlardan nefret ettim. Hayatları boyunca bu an için hazırlanmalarından nefret ediyordu. Gözleri beklentiyle parlayarak Reid'e metal bir şırınga verdiler.

Bir enjeksiyon.

Görüşüm daraldı. Midem midemi bulandırdı.

"Babalar onu bir cadı üzerinde denemek için sabırsızlanıyorlar." Reid'e en yakın Chasseur hevesle öne eğildi. "Bugün onların şanslı günü."

Reid tereddüt etmedi. Estelle'i öne doğru savurdu, vahşi bir güçle boğazına saplayın. Omzuna kan damladı ve elbisesinin beyazını lekeledi.

Benim ruhum da olabilirdi.

Reid'in kollarından bir taş gibi düştü. Kimse onu yakalama zahmetine girmede ve yüz üstü kaldırıma düştü. hareketsiz. Göğsü zar zor kalkıp indi. İkinci bir Chasseur kıkırdarak onun yanağını çizmesiyle dürttü. Hala hareket etmedi. "Sanırım bu soruya cevap veriyor. Rahipler memnun olacak."

Sonra kelepçeler geldi - daha kalın ve kanla paslanmış. Onu saçlarından tutup merdiven boşluğuna sürüklemeyen önce bileklerine ve ayak bileklerine vurdular. Aşağıya, aşağıya, cehennemın ağzına doğru gözden kaybolurken, zincirler her adımda şingirdadı.

Peşlerinden koşarken Reid bana bakmadı.

O anda - geriye sadece boş bir şırınga ve yaptıklarımı hatırlatan Estelle'nin kanı kaldı - kendimden gerçekten nefret ettim.

Cadı katili.

acı acı ağladım.

Sanki ihanetimi hissetmiş gibi, ertesi sabah güneş doğru dürüst doğmadı. Karanlık ve uğursuz kaldı, tüm dünya kalın bir siyah ve gri battaniyeye büründü. Uzakta gök gürültüsü gürledi. Yatak odamın penceresinden izledim, gözleri kırmızı ve cam gibi.

Başpiskopos, Estelle'in günahlarını göklere çıkarmak için kilisenin kapılarını açarak vakit kaybetmedi. Onu zincirlerle dışarı çıkardı ve ayaklarının dibine yere attı. Kalabalıklıye bağırdı müstehcen sözler, ona çamur ve taş parçaları fırlattı. Birini aramak için çılgınca başını ileri geri salladı.

Beni ararken.

Sanki bakışlarıma çekilmiş gibi başını kaldırdı ve soluk mavi gözler benimkilerle buluştu. Dudaklarının oluşturduğu şekli, ruhundan dökülen zehri görmek için sözcükleri duymama gerek yoktu.

Cadı katili.

Bu en büyük onursuzluktu.

Reid kalabalığın önünde duruyordu, saçları rüzgarda çılgınca dalgalanıyordu. Yükseltilmiş bir platform bir gecede inşa edilmişti. Tepesindeki ham tahta kazık gökyüzünü deldi ve ilk buzlu yağmur damlalarını saçtı.

Bu kazığa kız kardeşimi bağladılar. Chasseur'ların zindanda ona yaşattığı her türlü dehşetten kanlı ve kirli olmasına rağmen, hala koro kostümünü giyiyordu - ayak bileklerini fırçalayan basit beyaz bir elbise. Daha dün gece, Soleil et Lune'de şarkı söyleyip dans ediyordu. Şimdi ölümüyle yüz yüze geldi.

Hepsi benim suçumdu.

Estelle'i kurtarmak için ölümle yüzleşmekten çok korkan bir korkaktım. Halkımı kurtarmak için. Yüzlerce cadı - öldü. Bir elimi boğazıma -tam yara izinin üzerine- kıstırdım ve bir hıçkırık ısırdım.

Ansel rahatsız bir şekilde arkamda kıpırdandı. "İlk kez görmek zor," dedi gergin bir sesle. "İzlemek zorunda değilsin."

"Evet ediyorum." Mobilya kulemin yanında durmak için geldiğinde nefesim kesildi. Gözyaşlarım yanaklarımdan özgürce süzüldü, pervazda bir havuz oluşturuyor. "Bu benim hatam."

Bu bir cadı, dedi Ansel usulca.

"Kimse böyle ölmeyi hak etmiyor."

Şiddetim karşısında irkildi. "Cadılar yapar."

"Söyle Ansel." Aniden aceleyle, anlaması için çaresizce ona döndüm. "Hiç bir cadıyla tanıştın mı?"

"Tabii ki değil."

"Evet sende var. Her yerdeler, şehrin her yerindeler. Geçen hafta ceketini yamalayan kadın ya da ona her baktığında yüzü kızaran alt kattaki hizmetçi olabilir. Kendi annen de onlardan biri olabilirdi ve sen bunu asla bilemezdin." Ansel gözlerini büyüterek başını salladı. "Hepsi kötü değil, Ansel. Bazıları nazik, sevecen ve iyi."

"Hayır," diye ısrar etti. "Kötüler."

"Hepimiz değil miyiz? Kendi tanrınızın öğrettiği şey bu değil mi?"

Yüzü düştü. "Bu farklı. Onlar. . . doğal olmayan."

Doğal olmayan. Gözyaşlarımı durdurmak için ellerimi gözlerime gömdüm. "Haklısın." Kalabalığın çılgınlığının arttığı aşağıyı işaret ettim. Kalabalığın arkasında kıvılcı saçlı bir kadın hıçkırık hıçkırık ağladı. "İşte, işlerin doğal yolu."

Reid Başpiskoposa bir meşale uzatırken Ansel kaşlarını çattı.

Estelle titredi. Başpiskopos meşaleyi geniş bir kavisle indirip altındaki saman parçalarını tutuştururken, gözlerini gökyüzüne dikmişti. Kalabalık kükreyerek onayladı.

Kendi boğazıma bir bıçak indiğini hatırladım. Bıçağın öpücüğünü tenimde hissettim.

Estelle'in kalbindeki korkuyu biliyordum.

Yangın hızla yayıldı. Gözyaşlarım görüşümü gölgelese de alevlerin Estelle'in elbisesini yaladığını izlemeye zorladım. Çığlıklarını duymak için kendimi zorladım. Her biri ruhumu mahvetti ve çok geçmeden destek için pencere pervazına sarıldım.

Artık dayanamıyordum. ölmek istedim. Ölmeyi - sonsuz bir kara ateşten gölde kıvrınmayı ve yanmayı hak ettim .

Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Düşünmeden -sonuçlarını düşünmeden- yumruklarımı sıktım.

Dünya yanıyordu.

Çılgılık atarak yere devrildim. Ansel bana doğru koştu, ama elleri çırpınan bedenimi tutamadı. Ateş içimi parçalayıp tenimi kabartıp kaslarımı kemikten soyarken çılgılığımı durdurmak için dilimi ısırarak kıvrandım. nefes alamıyordum. düşünemedim. Sadece acı vardı.

Aşağıda, Estelle'in çılgılıkları aniden kesildi. Bedeni alevler içinde rahatladı ve öbür dünyaya huzur içinde sürüklenirken yüzünde mutlu bir gülümseme geçti.

ruh ağrısı

Lou

Alnımda soğuk bir bezle uyandım. İsteksizce kırıpıştırarak gözlerimin yarı karanlığa alışmasına izin verdim. Ay ışığı odayı gümüş rengine boyadı ve yatağımın yanındaki sandalyede kambur bir figürü aydınlattı. Ay bakırımsı saçlarını ağartmasına rağmen, onu yanıltmak mümkün değildi.

Reid.

Alnı şiltenin kenarına yaslandı, kalçama pek değmedi. Parmakları benimkilerden birkaç santim uzaktaydı. Kalbim acıyla sıkıştı. Uyumadan önce elimi tutuyor olmalıydı.

Bunun hakkında ne hissettiğimi bilmiyordum.

Saçlarına tereddütle dokunarak göğsümdeki umutsuzlukla savaştım. Estelle'i yakmıştı. No- I Estelle yakmıştı. O sokakta uyanmasını beklersem ne yapacağını biliyordum. Onu öldüreceğini biliyordum.

Ben de bunu istiyordum.

Kendimden tiksinererek elimi geri çektim. tiksintiReid. Bir an için neden burada olduğumu unutmuştum. Ben kimdim. O kimdi .

Kutsal evlilik bağıyla bağlı bir cadı ve bir cadı avcısı. Böyle bir hikayenin sona ermesinin tek bir yolu vardı - bir bahis ve bir maç. Bu kadar aptal olduğum için kendime lanet ettim - kendime fazla yaklaşmama izin verdiğim için.

Bir el koluma dokundu. Arkamı döndüğümde Reid'in bana baktığını gördüm. Anız çenesini gölgeliyordu ve sanki uzun zamandır uyumamış gibi koyu halkalar gözlerini renklendiriyordu.

"Uyanmışsın," diye nefes verdi.

"Evet."

Rahat bir nefes alıp gözlerini kapattı ve elimi sıktı. "Tanrıya şükür."

Bir saniye tereddüt ettikten sonra, baskıya geri döndüm. "Ne oldu?"

"Çöktün." Sertçe yutkundu ve gözlerini açtı. Acı çekiyorlardı. "Ansel, Matmazel Perrot için koşmaya başladı. Ne yapacağını bilmiyordu. Dedi - çılgılık attığını söyledi. Seni durduramadı. Matmazel Perrot da sizi sakinleştiremedi." Avucumu dalgın bir şekilde okşadı, gerçekten görmeden ona baktı.

"Ben geldiğimde sen vardın. . . hasta. Gerçekten hasta. Sana dokunduklarında çılgılık attın. Sen ancak ben-" Boğazını temizledi ve boğazını sallayarak başka yöne baktı. "Sonra sen - hareketsiz kaldın. Ölmüş olabileceğini düşündük. Ama değildin."

Elimdeki eline baktım. "Hayır, değilim."

"Sana buz parçaları yedirdiyordum ve hizmetçiler Sizi rahat ettirmek için çarşafı saatte bir değiştirmek."

Sözleri üzerine geceliğimin ve çarşafıma nemi fark ettim. Cildim de terden yapış yapıştı. Cehennem gibi görünüyor olmalıydım. "Ne kadar süre dışarıdaydım?"

"Üç gün."

İnledim ve oturdum, nemli yüzümü ovuşturdum. "Bok."

"Bu daha önce hiç oldu mu?" Battaniyeleri fırlatıp soğuk gece havasından titrediğimde yüzümü aradı.

"Tabii ki değil." Uygur kalmaya çalışsam da kelimeler keskin çıktı ve ifadesi sertleşti.

"Ansel, yanmanın bunu yaptığını düşünüyor. Sana izlememeni söylediğini söyledi."

Yanan. Reid için hepsi bu kadardı. Dünyası o kazıkta alevler içinde kalmamıştı. Halkına ihanet etmemişti. İçimdeki öfke yeniden alevlendi. Muhtemelen Estelle'in adını bile bilmiyordu.

Onunla göz göze gelmeyi reddederek lavaboya gittim. “Bana söyleneni nadiren yaparım.”

Reid takip ettiğinde öfkem daha da alevlendi. "Neden? Seni bu kadar üzmüşken neden izliyorsun?"

Musluğu çevirdim ve buharlaşan suyun küveti doldurmasını izledim. "Çünkü onu biz öldürdük. Olmasını izlemek için yapabileceğimiz en az şey buydu. O kadarını hak etti."

"Ansel ağladığını söyledi."

"Ben ... idim."

"Bir cadıydı , Lou."

" O ," diye hırladım, ona dönerek. “ O bir cadıydı vekişi . Adı Estelle'di ve onu yaktık."

“Cadılar olmayan insanlar ,” dedi sabırsızca. “Bu bir çocuğun fantezisi. Dolunayın altında çiçek takıp dans eden küçük peri yaratıkları da değiller. Onlar şeytan. Reviri gördünüz. Kötü niyetliler. Fırsat verilirse sana zarar verirler .” Elini saçlarının arasından geçirip bana baktı. "Bahsi hak ediyorlar."

Pişman olacağım bir şey yapmamak için ellerimi küvete kenetledim. İstedğim-hayır, gerekli ona öfke Yapılır. Ellerimi boğazına dolamam ve onu sallamam gerekiyordu, mantıklı görmesini sağlamak için. Orada akan kanı görebilmesi için kolumu tekrar yarıp açmaya ikna oldum. Kendi kanıyla aynı renkte olan kan.

"Ya bir cadı olsaydım, Reid?" diye sordum usulca. “Bahis hak ettiğim şey olacak mı?”

Musluğu kapattım ve odayı mutlak bir sessizlik doldurdu. Bakışlarını sırtımda hissedebiliyordum. . . dikkatli, değerlendirici. "Evet," dedi dikkatlice. "Eğer bir cadı olsaydın."

Söylenmemiş soru aramızda havada asılı kaldı. Omzumun üzerinden gözleriyle karşılaştım ve ona sormaya cesaret ettim. Yapmaması için dua ediyor. Yapacağına dua etti. Yaparsa nasıl cevap vereceğimden emin değilim.

Birbirimize bakarken uzun bir saniye geçti. Sonunda, sormayacağı belli olunca -ya da belki de sormaz- suya döndüm ve "Ona yaptıklarımızdan dolayı ikimiz de kazığı hak ediyoruz" diye fısıldadım.

Konuşmanın yeni yönünden rahatsız olduğu belli olan boğazını temizledi. "Lou-"

"Sadece beni yalnız bırak. Zamana ihtiyacım var."

Tartışmadı ve gidişini izlemedim. Kapı kapandığında sıcak suya girdim. Buğulaması, neredeyse kaynaması, ama kazığa kıyasla yine de serin bir okşamaydı. Tenimdeki alevlerin ıstıbabını hatırlayarak yüzeyin altına kaydım.

La Dame des Sorcières'ten saklanmak için yıllarımı harcadım. Annem. Kendimi korumak, hayatta kalmamı sağlamak için korkunç şeyler yapmışım. Çünkü her şeyden önce, o ne yaptım: Ben atlattı.

Ama ne pahasına olursa olsun?

Estelle'e içgüdüsel olarak tepki vermişim. Onun hayatıydı ya da benim. İleriye giden yol açık görünüyordu. Tek bir seçim olmuştu. Fakat . . . Estelle benimkilerden biriydi. Bir cadı. Ölmemi istememişti, sadece halkımızı saran zulümden kurtulmak için.

Ne yazık ki, bu ikisi artık birbirini dışlıyordu.

Vücudunu, küllerini alıp götüren rüzgarı ve yıllar içinde taşınan diğer tüm külleri düşündüm.

Üst kattaki bir yatakta çürüyen Mösyö Bernard'ı ve acı içinde ölmeyi bekleyen diğerlerini düşündüm.

Hem cadılar hem de insanlar. Tek ve aynı. Hepsi masum. Hepsi suçlu.

Hepsi ölmüş.

Ama ben değil.

On altı yaşındayken annem beni, tek çocuğunu feda etmeye çalışmıştı. Benim hamile kalmamdan önce bile Morgane, daha önce hiçbir Dame des Sorcières'in görmediği bir model görmüştü ve seleflerinden hiçbirinin hayal bile etmediği şeyi yapmaya istekliydi : soyunu öldürmek. Benim ölümümle, kralın soyu da ölecekti.Meşru ve piç tüm mirasçıları benimle nefes almayı keserdi. Yüz yıllık zulmü bitirmek için bir hayat. Lyon'un tiranlık saltanatına son verecek bir hayat.

Ama annem sadece kralı öldürmek istemedi. Onu incitmek istedi. Onu yok etmek için. Mihraptaki desenini, kalbimin etrafında parıldadığını ve karanlığa doğru dallandığını hâlâ hayal edebiliyordum. Çocuklarına doğru. Cadılar, onun kederinin ortasında saldırmayı planladılar. Kraliyet ailesinden geriye kalanların içini boşaltmayı planladılar. . . ve onları takip eden herkes.

Nefes nefese su yüzeyine çıktım.

Bunca yıldır, masumların canını alamadığım için sunaktan kaçtığıma inanarak kendime yalan söyledim. Yine de ellerimde masum kanla buradaydım.

Ben bir korkaktım.

Aydınlanmanın acısı hassas tenimin, alevlerin ıstırabının ötesine geçti. Bu sefer önemli bir şeye zarar vermişim. Geri dönülemez bir şey. İçimin derinliklerinde ağrıyordu.

Cadı katili.

Hayatımda ilk kez doğru seçimi yapıp yapmadığımı merak ettim.

Coco o gün daha sonra beni kontrol etti, yatakta yanıma otururken yüzü asıldı. Ansel ceketinin düğmeleriyle aşırı derecede ilgilenmeye başladı.

"Nasıl hissediyorsun?" Saçımı okşamak için elini kaldırdı. Dokunuşuyla tüm sefil duygularım yüzeye çıktı. Yanağımdan bir damla yaş süzüldü. Kaşlarımı çatarak sildim.

"Cehennem gibi."

"Gittiğini düşündük."

"Keşke."

Eli hareketsizdi. "Bunu söyleme. Sadece ruhun ağrıyor, hepsi bu. Birkaç yapışkan çöreğin çözemeyeceği hiçbir şey yok."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ruh ağrısı mı?"

"Bir çeşit baş ağrısı ya da karın ağrısı gibi ama çok daha kötü. Teyzemle yaşarken onları hep alırdım." Saçlarımı yüzümden çekti ve eğildi ve yanağımdan bir damla yaş daha sildi. "Senin hatan değildi, Lou. Sen yapman gerekeni yaptın."

Uzun bir süre ellerime baktım. "O zaman neden bu kadar bok gibi hissediyorum?"

"Çünkü sen iyi bir insansın. Bir can almak hiç hoş değil biliyorum ama Estelle seni zorladı. Yaptıkların için kimse seni suçlayamaz."

"Estelle'in farklı hissedeceğinden eminim."

Estelle seçimini annene güvenerek yaptı. Yanlış seçti. Şimdi yapabileceğin tek şey ilerlemek. Bu doğru değil mi?" Köşede kıpkırmızı olan Ansel'e başını salladı. Aceleyle uzağa baktım.

Artık biliyordum tabii. Büyünün kokusunu alacaktı. Yine de buradaydım. . . canlı. Gözlerimde daha fazla yaş birikti. Dur, diye azarladım. Tabii ki senden bahsetmedi. Bu kuledaki tek düzgün adam o. Aksini düşündüğünüz için utanın.

Boğazım sıkıştı, Angelica'nın Yüzüğü ile oynadım, kimseyle göz göze gelemedim.

"Seni uyarmalıyım," diye devam etti Coco, "krallık övüyor Bir kahraman olarak Reid. Bu, aylardır ve mevcut iklimle birlikte ilk yanma. . . bir kutlama oldu. Kral Auguste dün Reid'i kendisiyle yemek yemeye davet etti ama Reid reddetti." Sorgulayan bakışım üzerine dudaklarını onaylamazca büzdü. "Seni bırakmak istemedi."

Aniden çok sıcak, battaniyelerimi tekmeledim. "Yaptığı şeyde kahramanca bir şey yoktu."

O ve Ansel birbirlerine baktılar. "Karısı olarak," dedi dikkatle, "aksini düşünmeniz bekleniyor."

ona baktım.

"Dinle, Lou." Arkasına yaslanıp sabırsız bir iç çekti. "Sadece seni arıyorum. İnsanlar infaz sırasında çığlıklarınızı duydu. Pek çoğu, yanan bir cadının, kral da dahil olmak üzere, sizi neden histeriye gönderdiğiyle çok ilgileniyor. Reid sonunda onu yatıştırmak için bu akşamki yemek davetini kabul etti. Dikkatli olmalısın. Artık herkes seni daha yakından izliyor olacak." Bakışları Ansel'e kaydı. "Ve bahisin sadece cadılar için olmadığını biliyorsun. Cadı sempatzanları da benzer bir kaderle karşılaşabilir."

Aralarına bakarken kalbim sıkıştı. "Aman Tanrım. Siz ikiniz-"

"Üçümüz," diye mırıldandı Ansel. "Reid'i unutuyorsun. O da yanacak."

"Estelle'i öldürdü."

Ansel güçlükle yutkunarak botlarına baktı. "Estelle'in bir iblis olduğuna inanıyor. Hepsi yapar. O . . . seni korumaya çalışıyordu, Lou."

Başımı salladım, öfkeli gözyaşları bir kez daha akmakla tehdit ediyordu. "Ama yanılıyor. Bütün cadılar kötü değildir."

Buna inandığımı biliyorum, dedi Ansel usulca, ama Reid'i buna inanmaya zorlayamazsın. Sonunda başını kaldırdı ve kahverengi gözlerinde derin bir hüznü vardı - onun yaşında birinin asla bilmemesi gereken bir üzüntü. "Kelimelerle değiştirilemeyecek şeyler vardır. Bazı şeylerin görülmesi gerekiyor. Hissedilmeleri gerekiyor."

Kapıya yürüdü ama tereddüt ederek omzunun üzerinden bana baktı. "Umarım yolunuzu birlikte bulursunuz. O iyi bir insan ve. . . sen de öylesin."

Sessizce gidişini izledim, çaresizce sormak için - bir cadı ve cadı avcısı nasıl birlikte ilerleyebilir? Beni yaktıracak bir adama nasıl güvenebilirdim ki? Onu nasıl sevebilirdim ki?

Ancak Ansel bir konuda haklıydı. Estelle'e olanlardan Reid'i tamamen sorumlu tutamazdım. Cadıların kötü olduğuna gerçekten inanıyordu. Bakır saçları ya da yüksek boyu kadar onun bir parçasıydı.

Hayır, Estelle'in ölümü Reid'in elinde değildi.

Benim üzerimdeydi.

O akşam Reid dönmeden önce, sürünerek yataktan çıktım ve kendimi onun masasına sürükledim. İyileşirken cildim kaşınıyor ve yanıyordu - alevlerin sürekli bir hatırlatıcısıydı - ama uzuvlarım farklı bir hikayeydi. Kaslarım ve kemiklerim daha sert, daha ağırdı, sanki yapabilseler beni yere çekeceklermiş gibi. Masaya atılan her adım bir mücadeleydi. Alnımdaki boncuk boncuk ter, boynumdaki saçları keçeletirdi.

Coco ateşimin düşeceğini söylemişti. Bir an önce kırılmasını umuyordum.

Koltuğa çökerek, son enerjimle masa çekmecesini açtım. Reid'in solmuş eski İncil'i hâlâ içeride duruyordu. Titreyen parmaklarla açtım ve okumaya başladım ya da en azından okumaya çalıştım. Sıkışık el yazısı, dar kenar boşluklarının her santimini dolduruyordu. İpek

gibi ince sayfaları burnuma kadar getirmeme rağmen, görüşüm yüzmeden kutsal yazıya odaklanamadım.

Hüzünlü bir iç çekişle çekmeceye geri fırlattım.

Cadıların doğası gereği kötü olmadığını kanıtlamak beklediğimden daha zor olabilir.

Yine de bu öğleden sonra Coco ve Ansel gittikten sonra bir plan yapmıştım. Ansel bizim kötü olmadığımıza ikna olabildiyse, belki Reid de yapabilirdi. Bunu yapabilmek için onun ideolojisini anlamam gerekiyordu. Ben anlamak için gerekli ona . Sessizce küfrederek bir kez daha ayağa kalktım ve kendimi cehenneme inmek için hazırladım.

Kütüphaneyi ziyaret etmem gerekiyordu.

Yaklaşık yarım saat sonra zindanın kapısını iterek açtım. Hoş bir soğuk hava esintisi yapışkan tenimi süpürdü ve rahatlayarak iç çektim. Koridor sessizdi. Chasseur'ların çoğu akşam için emekli olmuştu ve geri kalanı yapmakla meşguldü. . . ne yaptılarsa yaptılar. Kraliyet ailesini koruyor. Suçluyu korumak. masumları yakmak.

Ancak kütüphaneye ulaştığımda, meclis odasının kapısı açıldı ve Başpiskopos parmaklarındaki buzlanmayı yalayarak dışarı çıktı. Diğer elinde yarısı yenmiş yapışkan bir çörek tutuyordu.

Bok. Angelica'nın yüzüğünü ağzıma sokmadan önce kayboldu, döndü ve beni gördü. İkimiz de yarı yarıya ağzımıza kadar donduk - aynı derecede saçmaydı - ama önce o toparlandı, yapışkan çöreği aceleyle arkasına saklayarak. Burnunun ucunda biraz buz kaldı.

"Louise! Ne - burada ne yapıyorsun?" Şaşırılmış ifadem karşısında başını salladı, boğazını temizleyerek tam, dikkate alınamaz yüksekliğine yükselmeden önce. "Burası yasak bölge. Derhal gitmenizi istemek zorundayım."

"Üzgünüm, ben..." Kendi başımı sallayarak bakışlarımı kaçırdım, burnundan başka bir yere baktım. "Bir İncil ödünç almak istedim."

Sanki boynuzlarım çıkmış gibi bana baktı - isteğim karşısında ironik. "Bir ne?"

"Bu bir. . . topuz?" Tarçın ve vanilyayı derin bir şekilde içime çektim ve alnımdaki bir tutam terli saçı geriye attım. Ateşe rağmen ağzımda salya birikmişti. Bu kokuyu nerede görsem tanırdım. Bu benim kokumdu. Onunla ne halt ediyordu? Bu karanlık, kasvetli yere ait değildi.

"Yeterince müstehcen soru." Kaşlarını çatı ve parmaklarını gizlice cüppesinin arkasına sildi. "Eğer gerçekten bir Mukaddes Kitap elde etmek istiyorsan -ki bundan şüpheliyim- doğrudan odana döndüğün sürece sana elbette bir tane vereceğim." İsteksizce gözleri yüzümü değerlendirdi: solgun ten, terli kaş, gölgeli gözler. İfadesi yumuşadı. "Yatakta olmalısın Louise. Vücudunun zamana ihtiyacı var..." Başını bir kez daha iki yana salladı, sanki içine ne girdiğinden pek emin değilmiş gibi kendine geldi. empati kurdum. "Bu noktadan hareket etmeyin."

Beni geçerek kütüphaneye girdi, bir an sonra geri döndü. "Buraya." Eski, tozlu bir cildi elime tutuşturdu. Buzlanma omurgayı ve kapağı bulaştırdı. "Uygun şekilde baktığından emin ol. Bu Allah'ın kalamıdır."

Elimi deri cilt üzerinde gezdirdim, toz ve buzlanmada çizgiler çizdim. "Teşekkürler. Bitirdiğimde geri vereceğim."

"Gerek yok." Tekrar boğazını temizledi, kaşlarını çattı ve ellerini arkasında birleştirdi. Benim hissettiğim kadar rahatsız görünüyordu. "Bu senin. İstersen bir hediye."

Bir hediye. Sözler içimde bir hoşnutsuzluk şimşek çaktı ve bu durumun tuhaflığı beni şaşırttı. Başpiskopos, kremayı parmaklarına saklayarak. Ben, göğsüme bir İncil sıkıştırarak. "Doğru. Pekala, ben gidiyorum-"

"Tabii ki. Ben de emekli olmalıyım..."

Aynı derecede garip baş sallamalarıyla yollarımızı ayırdık.

Reid o gece yatak odasının kapısını sessizce açtı. Mukaddes Kitabı yatağının altına ittim ve onu suçlu bir "Merhaba!" ile selamladım.

"Lou!" Neredeyse derisinden fırlayacaktı. Hatta küfür ettiğini bile duymuş olabilirim. Gözlerini kocaman açarak ceketini masaya fırlattı ve temkinli bir şekilde yaklaştı. "Geç. Uyanık ne yapıyorsun?"

"Uyuyamadım." Dişlerim çatırdadı ve kendimi kozaladığım battaniyeye daha da gömüldüm.

Bir elini alnıma dokundu. "Yanıyorsun. Reviri ziyaret ettin mi?"

"Brie, ateşin birkaç gün süreceğini söyledi."

Yatakta yanıma oturmak için hareket ettiğinde, battaniyemi bırakarak ayağa kalktım. Kaslarım protesto ettiani bir hareket ve titreyerek yüzümü buruşturdum. O da iç çekip ayağa kalktı. "Üzgünüm. Lütfen oturun. Dinlenmen lazım."

"Hayır, ben ihtiyacım boynumdan bu saç olsun. Beni delirtiyor." Açıklanamaz bir şekilde öfkeyle, rahatsız edici telleri hassas tenimden uzaklaştırdım. "Ama kollarım, onlar çok. . . ağır. . ." Bir esneme sözlerimin geri kalanını gölgede bıraktı ve kollarım sarktı. Yatağa geri çöktüm. "Onları tutacak gibi görünmüyorum."

Kıkırdadı. "Yardım etmek için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Bunu öğrebilirsin."

Kahkaha aniden öldü. "Benden - ne yapmamı istiyorsun?"

"Ördür. Lütfen." Bana baktı. arkama baktım. "Sana öğretebilirim. Bu kolay."

"Şüphem Çok."

"Lütfen. Tenime dokunurken uyuyamıyorum."

Doğruydı. Kutsal yazılar, ateş ve uykusuzluk arasında aklım çılgınca dönüyordu. Tenime değen her saç ısıtıyordu - soğuk ve acı, karıncalanma ve ağrı arasında bir yerde.

Sertçe yutkundü ve etrafımda dolandı. Varlığında, yakınlığında hoş bir ürperti sırtımı okşadı. Onun sıcaklığı. Teslim olmuş bir nefes verdi. "Bana ne yapacağımı söyle."

Ona yaslanma dürtüsüne direndim. "Üç bölüme ayırın."

Ellerini nazikçe saçlarıma dolamadan önce tereddüt etti. Parmaklarını tellerin arasından geçirirken taze kaz eti kollarımda yükseldi. "Şimdi ne olacak?"

"Şimdi bir dış bölüm alın ve orta bölümün üzerinden geçin."

"Ne?"

"Her şeyi tekrarlamak zorunda mıyım?"

"Bu imkansız," diye mırıldandı, ipleri ayrı tutmaya çalışırken ve başaramadı. Birkaç saniye sonra vazgeçti ve yeniden başladı. "Saçların bir atın kuyruğundan daha kalın."

"Hmm." tekrar esnedim. "Bu bir iltifat mı, Chass?"

Birkaç denemeden sonra, ilk adımı başarıyla başardı. "Sıradaki ne?"

"Şimdi diğer tarafı yap. Ortadan çaprazlayın. Sıkı olduğundan emin olun."

Boğazında hırladı ve beni farklı bir soğukluk kapladı. "Bu korkunç görünüyor."

Boynumdaki parmaklarının verdiği hissin tadını çıkararak başımı öne eğdim. Cildim daha önce olduğu gibi itiraz etmedi. Bunun yerine, dokunuşunun altında ısınıyor gibiydi. Erimek. Gözlerim titreyerek kapandı. "Benimle konuş."

"Ne hakkında?"

"Nasıl kaptan oldun?"

Uzun bir süre cevap vermedi. "Bilmek istediğine emin misin?"

"Evet."

"Chasseurs'a katıldıktan birkaç ay sonra, şehrin dışında bir paket loup garou buldum. Onları öldürdük."

Hiçbir cadı bir kurt adamla dostluk iddiasında bulunamasa da, onun pragmatizmiyle kalbim acıyla sıkıştı. Sesinde hiçbir pişmanlık, hiçbir duygu yoktu - basit bir gerçeğin ifadesi. Donmuş bir deniz manzarası kadar soğuk, çorak ve imkansız. Jean Luc buna gerçek derdi.

Konuşmaya devam etmek için enerjimi toplayamıyorum, ben derin bir i çekti ve sessizliğe gömüldük. Sırtımı düz bir şekilde rd, kendine güven kazandıkça hareketleri hızlandı. Parmakları evikti. Yetenekli. Ancak omuzlarımdaki gerilimi hissetmiş gibiydi, çünkü "Nasıl bitiririm?" diye sorduğunda sesi çok daha yumuşaktı.

"Komodinin üzerinde deri bir kordon var."

Kordonu düzgün bir düğüme bağlamadan önce örgünün etrafına birkaç kez sardı. En azından, temiz olduğunu varsaydım. Reid'in her yn kesindi, kesindi, her renk kendi yerindeydi. Kararsızlıkla seyreltilmemiş, dünyayı siyah ve beyaz olarak gördü, aradaki dağınık, kömür renklerinin hiçbirinden muzdarip değildi. Kl ve duman renkleri. Korku ve şüpheden.

Bendeki renkler.

"Lou, ben. . " Parmaklarını rgmde gezdirdi ve tenimi taze bir ürperti kapladı. Sonunda ona bakmak için döndüğümde, elini indirdi ve benimle göz göze gelmeyi reddederek geri çekildi. "Sen sordun."

"Biliyorum."

Başka bir şey söylemeden lavaboya girdi ve kapıyı kapattı.

Devam Etme Zamanı

Reid

Bir yere gidelim, dedi Lou.

Başımı İncil'imden kaldırdım. Bu sabah reviri tekrar ziyaret etmişti. Pis yerden döndüğünden beri, yatakta oturup boş havaya bakmaktan başka bir şey yapmamıştı. Ama gözleri boş durmamıştı. Hayır, sanki bir şey izliyormuş gibi ileri geri sallanıyorlardı, dudakları belli belirsiz hareket ediyordu. Parmakları titriyor.

Hiçbir şey söylemesem de, hastaların ona bulaşmaya başlamasından korktum. Özellikle bir hasta, Mösyö Bernard beni endişelendirdi. Bira gün önce Peder Orville, adamın intihar etmesini önlemek için sürekli sedasyon altında tutulduğunu ve zincirlendiğini bildirmek için beni kenara çekmişti. Peder Orville, kaçınılmaz olan gerçekleştiğinde Lou'nun bir şok yaşayacağını düşünüyor gibiydi.

Belki biraz uzaklaşmak ikimize de iyi gelirdi.

İncilimi bir kenara koydum. "Nereye gitmek istersin?"

"Yapışkan bir çörek istiyorum. İlk tanıştığımız pastaneyi hatırlıyor musun? East End'deki mi? Eskiden hep oraya giderdim. . . bunların hepsi." Aramızda elini salladı.

Ona ihtiyatla baktım. "Kendin gibi davranacağına söz veriyor musun?"

"Tabii ki değil. Bu eğlenceyi mahveder." Yataktan aşağı atladı. Pelerinini raftan aldı. "Geliyor musun gelmiyor musun?"

Gözlerinde tiyatrodan beri görmediğim bir ışıltı parladı. Yakmadan önce. Önce, iyi. . . bunların hepsi. Geçen hafta tanıdığım kadından herhangi bir iz arayarak ona dikkatlice baktım. Ateşi çabucak düşmüş olsa da, morali geçmemişti. Sanki bir bıçağın ucunda dengeyi sağlıyor gibiydi - yanlış bir hareket ve birini kazığa oturtacaktı. Muhtemelen ben.

Ya da kendisi.

Ama bugün farklı görünüyordu. Belki bir köşeyi dönmüştü. "NS . . . daha iyi hissetmek?" diye sordum tereddütle.

Pelerinini bağlamaya devam etti. "Belki."

Daha iyi karar vermeme rağmen, başımı salladım ve kendi paltoma uzandım - sadece onu kapması için aldım.

"Numara." Parmağını burnumun önünde salladı. "Günü Chasseur ile değil, Reid ile geçirmek istiyorum."

Reid.

Adımı söylemesine hala alışamamıştım. Ne zaman yapsa, içimde saçma sapan küçük bir heyecan dolanıyordu. Bu sefer farklı değildi. Boğazımı temizledim ve kollarımı kavuşturarak kayıtsız kalmaya çalıştım ve başaramadım. "Onlar aynı kişi."

Yüzünü buruşturdu ve kapıyı benim için açık tuttu. "Yaklaşık göreceğiz o . Yapalım mı?"

Bomboş bir gündü. Buzlu. Affetmez. Son karın parçaları, ayak seslerinin onu döndürdüğü sokakların kenarına yapışmıştı.sulu ve kahverengi. Ellerimi pantolonumun ceplerine soktum. Parlak öğleden sonra güneş ışığına sinirli bir şekilde göz kırptı. "Burası donuyor."

Lou bir sırtışıyla yüzünü rüzgara çevirdi. Gözlerini kapadı ve kollarını uzattı, burnunun ucu zaten kırmızıydı. "Soğuk balıkların kokusunu bastırır. Bu harika."

"Kalmak senin için kolay. Sen bir pelerin var."

Bana döndü, sırtışı genişledi. Saçının parçaları başlığından kurtulup yüzünün etrafında dans etti. "İstersen sana bir tane atabilirim. Pastanenin yanında bir kumaşçı var..."

"Bunu aklından bile geçirme."

"İyi." Pelerininin kıvrımlarına daha da gömüldü. Odun kömürü. Lekeli. Etek ucunda yıpranma. "Kendine uygun."

Kaşlarımı çatarak onun peşinden sokakta yürümeye başladım. Vücudumdaki her kas soğuk algınlığına tutuldu ama titrememe izin vermedim. Lou'yu tatmin etmek için—

"Ah, aman tanrım," dedi gülerek. "Bunu izlemek acı verici. Buraya."

Pelerininin bir tarafını bana doladı. Omuzlarımı zar zor kapatıyordu ama şikayet etmedim - özellikle de kolumun altına girip onu etrafımıza daha sıkı sardığında. Şaşkınlıkla kollarımı omzuna doladım. Daha çok güldü. "Gülünç görünüyoruz."

Dudaklarım kıvrılarak bize baktım. Doğruydı. Kumaş için çok büyüktüm ve örtülü kalmak için beceriksizce karıştırmak zorunda kaldık. Adımlarımızı senkronize etmeye çalıştık, ama kısa süre sonra yanlış adım attım ve sonunda karışık bir yığın haline geldik.kar. Bir gösteri. Yoldan geçenler bize onaylamayan gözlerle baktılar ama hatırlayabildiğim kadarıyla ilk defa umurunda değildi.

ben de güldüm

Pastaneye girdiğimizde yanaklarımız ve burnumuz kıpkırmızı olmuştu. Gülmekten boğazımız ağrıyordu. Pelerini omuzlarımdan çekerken ona baktım. Bütün yüzüyle gülümsedi. Ben böyle bir dönüşüm görmemiştim. Oldu . . . bulaşıcı.

"Tava!" Lou kollarını açtı. Bakışlarını tezgahın arkasındaki tanıdık adama kadar takip ettim. Kısa boylu. Ağır set. Lou'yu görünce heyecanla parlayan parlak, boncuklu gözler.

"Lucida! Canım çocuğum, nerelerdeydin?" Tezgahın etrafında bacaklarının onu taşıyabileceği kadar hızlı yürüdü. "Arkadaşın Pan'ı unuttuğunu düşünmeye başlamıştım! Ve" - gözleri komik bir şekilde büyüdü ve sesi bir fısıltıya dönüştü - " saçlarına ne yaptın ?"

Lou'nun gülümsemesi kayboldu ve eli saçlarına gitti. Pan, kayıtsız bir şekilde onu kollarına aldı ve onu gereğinden fazla bir saniye daha uzun tuttu. Lou isteksiz bir kakhaha attı. "Ben— bir değişikliğe ihtiyacım vardı. Kış için daha koyu bir şey. Hoşuna gitti mi?"

"Tabiki tabiki. Ama sen çok zayıfsın çocuğum, çok zayıfsın. Gel seni bir topuzla şişirelim." Tezgaha doğru döndü ama sonunda beni fark ettiğinde durdu. Kaşlarını kaldırdı. "Ve bu kim?"

Lou sinsi sinsi sırıttı. Onun yaptığı her türlü plan için kendimi hazırladım - yasa dışı bir şey olmaması için dua ettim. Muhtemelen öyle olduğunu bilmek.

"Tava." Kolumu tuttu ve beni öne doğru çekti. "Tanışmanı isterim . . . Bas."

Bas? Şaşkınlıkla ona baktım.

" Bas?" Pan'ın gözleri neredeyse kafasından fırlayacaktı.

Bana göz kırptı. "Tek ve sadece."

Pan kaşlarını çattı. Sonra -inanılmaz bir şekilde- parmak uçlarında yükseldi ve parmağını göğsüme soktu. Kaşlarımı çattım, şaşırdım ve geri adım attım ama adam onu takip etti. Beni baştan aşağı dürterek.

"Şimdi beni dinle genç adam - evet, senin hakkında her şeyi duydum! Bu cherie kolunda olduğu için ne kadar şanslı olduğunu bilemezsin . O bir inci ve bundan sonra ona öyle davranacaksın, anladın mı? Farklı duyarsam, bana cevap verirsiniz ve Pan'ı düşman olarak istemezsiniz, ah hayır!"

Lou'ya öfkeyle baktım, ama o sadece sessiz bir kahkahayla sarsıldı. Kullanışsız. Geriye doğru hızlı bir adım attım. Adamın takip etmesi için çok hızlı. "Ben- Evet efendim."

"Çok iyi." Tezgahın arkasından iki yapışkan çörek alırken bana hâlâ kurnazca bakıyordu. Birini Lou'ya verdikten sonra diğerini hemen yüzüme fırlattı. Gömleğimin üzerinden kaymasını durdurmak için acele ettim. "İşte buradasın canım. Sen ödemek zorunda" diye bana bakıyordu ekledi.

Burnumdaki buzlanmayı inanılmaz bir şekilde sildim. Adam bir deliydi. Karım gibi.

Pan tezgahın arkasına geri çekildiğinde, ona döndüm. "Lucida kim? Ve neden ona adımın— öyle— olduğunu söyledin ?"

Cevap vermesi -ağzındaki devasa yapışkan çörek küresini çiğnemesi- birkaç saniyesini aldı. Yanakları onunla şişmişti. Kredisine göre, ağzını kapalı tutmayı başardı. Benim adıma ben de yaptım.

Sonunda yutkundu. Ayine ait bir hürmetle parmaklarını yaladı. Hayır - kesinlikle Ayine ait olmayan bir hürmetle. Dilinden başka bir yere baktım. "Mmmm. . . çok bölgesel, Chass."

"İyi?" diye sordum kıskançlığımı gizleyemedim. "Neden ona hırsız olduğumu söylüyorsun?"

Bana gülümsedi ve parmağını yalamaya devam etti. "Bilmen gerekiyorsa, Pan'ı bana şeker vermesi için suçluyorum. Daha geçen ay, kötü, kötü Bas beni kaçmaya kandırdı, ancak beni rıhtımda bıraktı. Pan bana bir hafta bedava çörek verdi."

Kendimi onunla göz göze gelmek için zorladım. "Acıklısın."

Gözleri parladı. Ne yaptığını tam olarak biliyordu. "Evet benim. Bunu yiyecek misin?" Tabağımı işaret etti. Onu ona doğru ittim ve yumuşak bir iç çekişle topuzumu ısırıldı. "Cennetten gelen manna gibi."

Sürpriz içimden geçti. "İncil'e aşına olduğunuzu fark etmemiştim."

"Muhtemelen benim hakkımda pek çok şeyin farkında değilsin, Chass." Omuz silkti ve çöreğin yarısını ağzına tıktı. "Ayrıca, tüm Kule'deki La Vie Éphémère , Shepherd ve Twelve Okült İmhanın On İki İncelemesi dışında kalan tek kitap - ki bu da saçmalık, bu arada. tavsiye etmem."

Söylediği tek bir kelimeyi neredeyse duymadım. "Bana öyle seslenme. Benim adım Reid."

Bir kaşını kaldırdı. "Aynı kişi olduklarını sanıyordum?"

O topuzumu bitirirken arkama yaslanıp onu inceledim. Dudağını biraz krema kapladı. Burnu hala soğuktan kırmızıydı, onunsaçlar vahşi ve rüzgarlı. Benim küçük kafirim. "Chasseur'lardan hoşlanmıyorsun."

Keskin bir bakışla beni düzeltilti. "Ve bunu saklamak için çok uğraştım."

Onu görmezden geldim. "Neden?"

"Bu cevabı duymaya hazır olduğunu sanmıyorum, Chass."

"İyi. Neden bugün dışarı çıkmak istedin?"

"Çünkü zamanı gelmişti."

Sinirli bir nefesi bastırdım. "Anlam . . . "

"Yas tutmanın bir zamanı var ve devam etmenin bir zamanı var."

Onunla her zaman aynıydı. Hep korudu. Sanki düşüncelerimi hissetmiş gibi kollarını kavuşturup masaya yaslandı. İfade anlaşılmaz. "Tamam o zaman. Belki vardır bazı cevaplar duymaya hazır. Bir oyun yapalım, olur mu? Birbirinizi tanımak için bir soru oyunu. "

Ben de öne eğildim. Meydan okuma. "Haydi."

"İyi. Favori rengin ne?"

"Mavi."

Gözlerini devirdi. "Sıkıcı. Benimki altın ya da turkuaz. Ya da zümrüt."

"Bu beni neden şaşırtmıyor?"

"Çünkü görüldüğün kadar aptal değilsin." Aşağılansam mı, övsem mi bilemedim. Bana karar vermem için zaman vermedi. "Şimdiye kadar yaptığın en utanç verici şey nedir?"

"Ben-" Bu anı, boğazıma kan hücum etti. Öksürdüm ve boş tabağına baktım. "Başpiskopos bir keresinde benia-er, taviz veren pozisyon. Bir kızla."

"Aman Tanrım!" Avuçlarını masaya vurarak gözleri büyüdü. "Célie ile seks yaparken mi yakalandın?"

Yan masadakiler bize bakmak için döndüler. Başımı eğdim, şükrederek -ilk defa- üniformamı giymemiştım. ona baktım. "Şşş! Tabii ki değil. Beni öptü, tamam mı? Sadece öpüşüyordu!"

Lou kaşlarını çattı. "Sadece öpüşme? Bu hiç eğlenceli değil. Utanılacak bir şey değil."

Ama utanılacak bir şey olmuştu. Başpiskoposun yüzündeki ifade—hatırayı çabucak uzaklaştırdım. "Seninki ne peki? Çıplak soyunup bourrée dansı mı yaptınız ?"

Burnunu çekti. "Arzuluyorsun. Hayır—Çocukken bir festivalde şarkı söyledim. Her notayı kaçırdım. Herkes güldü. Ben boktan bir şarkıcıyım."

Komşularımız onaylamayarak tısladılar. yüzümü buruşturdum. "Evet biliyorum."

"Doğru. En büyük evcil hayvan çışı mi?"

"Küfür."

"Killjoylar." Sırıttı. "Favori yiyecek?"

"Geyik eti."

Boş tabağını işaret etti. "Yapışkan Çörekler. En iyi arkadaş?"

"Jean Lu. Sen?"

"Yok canım?" Sırıttı soldu ve bana acıma gibi görünen bir ifadeyle baktı . Ama bu doğru olamazdı. "Bu. . . talihsiz. Benimki Brie."

Vuruşu - bakışı - görmezden gelerek başka bir soru sormasına izin vermeden sözünü kestim . "Ölümcül kusur?"

Tereddüt ederek bakışlarını masaya indirdi. Parmağıyla tahtadaki bir düğümü takip ediyor. "Bencillik."

"Gazap. En büyük korku?"

Bu sefer tereddüt etmedi. "Ölüm."

Kaşlarımı çattım ve elini tutmak için masanın üzerinden uzandım. "Ölümden korkacak bir şey yok, Lou."

Bana baktı, mavi-yeşil gözleri anlaşılmaz bir şekilde. "Yok mu?"

"Numara. Nereye gittiğini biliyorsan hayır."

Acı bir kahkaha attı ve elimi bıraktı. "Sorun bu, değil mi?"

"Lou-"

Ayağa kalktı ve beni susturmak için parmağını ağızıma bastırdı. Cildinin tatlılığına takılmamaya çalışarak hızla gözlerimi kırıştırdım.

"Bu konuyu daha fazla konuşmayalım." Parmağını düşürdü. "Hadi gidip Yule ağacını görelim. Daha önce koyduklarını gördüm."

"Noel ağacı," diye düzelttim otomatik olarak.

Beni duymamış gibi devam etti. "Ama önce sana bir palto almalıyız. Bir tane çalmamı istemediğine emin misin? Kolay olurdu. Rengini seçmene bile izin vereceğim."

"Hiçbir şey çalmama izin vermeyeceğim. Ben edeceğiz satın bir kat." Bana sunduğu pelerini bir kez daha üzerimize çekerek kabul ettim. "Ve sana yeni bir pelerin de alabilirim."

"Bas bunu benim için ald!"

"Aynen öyle." Onu caddeden aşağıya, kumaşçının dükkânına doğru yönlendirdim. "Onu ait olduğu yere çöpe atmak için bir neden daha."

Bir saat sonra yeni kıyafetlerimizle dükkandan çıktık. Benim için gümüş tokalı lacivert bir yün kaban. Lou için ezilmiş kadifeden beyaz bir pelerin. Fiyatı görünce itiraz etmişti ama ben ısrar etmiştim. Beyaz, altın rengi teninde çarpıcı görünüyordu ve bir kereliğine kapüşonunu açık bırakmıştı. Siyah saçları rüzgarda uçuşuyordu. Güzel.

Gerçi o son kısımdan bahsetmemiştim.

Köy merkezine doğru yol alırken üstümüzde bir güvercin öttü ve kar taneleri kalın ve hızlı yağdı. Lou'nun saçına, kirpiklerine takıldılar. Bana göz kırptı, dilinde bir tane yakaladı. Sonra bir başkası. Ve başka. Kısa süre sonra hepsini aynı anda yakalamaya çalışarak bir daire çizdi. İnsanlar baktı ama o umursamadı. Onu isteksiz bir eğlenceyle izledim.

"Hadi Chass! Onları tadın! Onlar ilahi!"

Başımı salladım, dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Etrafımızda mırıldandıkça daha çok insan sesi yükseldi. Hareketleri ne kadar vahşiye. Gülümsemesi ne kadar genişse. Onaylamamalarından keyif aldı.

Başımı salladım, gülümsemem soldu. "Yapamam."

Bana doğru döndü ve ellerimi tuttu. Parmakları donuyordu - on küçük buz parçası gibi. "Biraz yaşamak seni öldürmez, biliyorsun."

"Ben bir Chasseur'um, Lou." Bir kez daha pişmanlıkla onu kendimden uzaklaştırdım. "Yapmıyoruz. . . eğlenmek."

Biz istesek bile .

"Hiç denedin mi?"

"Tabii ki değil."

"Belki de yapmalısın."

"Geç oluyor. Noel ağacını görmek istiyor musun, istemiyor musun?"

Bana dil çıkardı. "Hiç eğlenceli değilsin, Chass. Karda bir eğlence, sizin ve diğer Chasseur'ların ihtiyacı olan şey olabilir. Bana söylendiğine göre, bu sopayı kışından çıkarmanın iyi bir yolu."

Sinirle etrafa baktım. Yanından geçen iki müşteri onaylamayan bakışlarla beni şaşırttı. Bana doğru dönerken Lou'nun elini yakaladım. " Lütfen davran."

"İyi." Saçımdaki kar tanelerini fırçalamak için uzandı, giderken kaşlarım arasındaki karıklığı düzeltti. " Eşek kelimesini kullanmaktan kaçınacağım . Mutlu?"

"Lou!"

Kıkırdadı ve bana sırtıttı. "Siz bayım, çok kolaysınız. Gidip şu Yule ağacını görelim."

"Noel ağacı."

"Nüans. Yapalım mı?" Artık pelerini paylaşmamamıza rağmen kollarını belime doladı. Başımı bıkkın bir şekilde sallayarak onu daha yakına çekerken, dudaklarıma değen küçük gülümsemeyi durduramadım.

Matmazel Perrot o akşam bizi kilisenin fuayesinde karşıladı, yüzü buruşmuştu. Sorunlu. Beni görmezden geldi -her zamanki gibi- ve doğruca Lou'ya yürüdü.

"Nedir?" Lou kaşlarını çatıttı ve eldivenli ellerini tuttu. "Ne oldu?"

"Ben Bernie," dedi Matmazel Perrot sessizce. Lou'nun kaşları, Matmazel Perrot'nun yüzünü tararken çatıldı.

Lou'nun omzunu tuttum. "Bernie kim?"

Matmazel Perrot bana bakmadı bile. Ama Lou yaptı. "Mösyö Bernard." Ah. intihara meyilli hasta. Dikkatini tekrar Matmazel Perrot'a çevirdi. "Öldü mü?"

Matmazel Perrot'nun gözleri fuayenin mum ışığında fazlasıyla parlıyordu. Çok ıslak. Dökülmemiş gözyaşlarıyla kaplı. Kendimi kaçınılmaz olana hazırladım. "Bilmiyoruz. O gitti."

Bu benim dikkatimi çekti. ileri adım attım. "Ne demek gitti ?"

Burnundan keskin bir nefes verdi ve sonunda bana bakmaya tenezzül etti. "Gittiği gibi gitti , Kaptan Diggory. Yatak boş. Zincirler serbest yırtılmış. Ceset izi yok."

"Bir ceset izi yok mu?" Lou'nun gözleri büyüdü. "Yani—yani bu, intihar ederek ölmediği anlamına geliyor!"

Matmazel Perrot başını salladı. gaddar. "Hiçbir şey ifade etmiyor. Kendini bir yere sürükleyip yapabiliirdi. Cesedi bulana kadar bilemeyiz."

Onunla aynı fikirde olmak zorundaydım. "Kardeşlerim uyarıldı mı?"

Dudaklarını büzdü. "Evet. Şimdi kiliseyi ve Kule'yi arıyorlar. Şehri arşınlamak için de bir birlik görevlendirildi."

İyi. İhtiyacımız olan son şey, birinin sihirle dolu bir cesede rastlamasıydı. Halk panikleyecekti. Başımı salladım ve Lou'nun omzunu sıktım. "Onu bulacaklar, Lou. Öyle ya da böyle. Endişelenmene gerek yok."

Yüzü sert kaldı. "Ama ya öldüyse?"

Yüzünü bana çevirmesi için onu döndürdüm - Mademoiselle Perrot'un tahriş. "O zaman artık acı çekmiyor." Matmazel Perrot'nun keskin bakışlarından uzaklaşarak kulağına eğildim. Saçları dudaklarımı gıdıkladı. "Nereye gittiğini biliyordu, Lou. Korkacak bir şeyi yoktu."

Bana bakmak için arkasına yaslandı. "İntiharın ölümcül bir günah olduğunu sanıyordum."

Uzanıp saçının bir tutamını kulağının arkasına attım. "Sadece Tanrı bizi yargılayabilir. Ruhumuzun derinliklerini sadece Tanrı okuyabilir. Ve bence koşulların, korkunun gücünü anlıyor." Elimi bırakıp boğazımı temizledim. Fikrimi değiştirmeden kelimeleri zorladım. "Bence bu dünyada çok az mutlak var. Sırf Kilise, Mösyö Bernard'ın akıl hastalığı yüzünden sonsuza kadar acı çekeceğine inandığı için. . . yapacağı anlamına gelmez."

Sözlerim üzerine Lou'nun gözlerinde bir şey şişti. İlk başta tanıyamadım. Yatak odamın zemininde uyumak için sürüklendiğinde, birkaç saat sonrasına kadar onu tanıyamadım.

Umut. Umut olmuştu.

onur konuğu

Lou

Kral Auguste, bir hafta sonu kutlaması başlatmak için Aziz Nicolas Günü arifesinde bir balo planladı. Ve Reid'i onurlandırmak için. Görünüşe göre kral, cadılar saldırdığında ailesinin derisini kurtardığı için Reid'e borçlu hissediyordu. Kaosun ortaya çıkmasını izlemek için etrafta dolanmasam da, kocamın harekete geçtiğinden şüphem yoktu. . . kahramanca .

Yine de, onun başarısızlığı benim açmazımı çözecekken Reid'in zaferini kutlamak garip geldi. Kral ve çocukları çoktan ölmüş olsaydı benim de ölmem için bir sebep olmazdı. Gerçekten de, boğazım onun başarısızlığını çok takdir ederdi.

Coco, kolunda ince beyaz bir elbiseyle kapıyı çalmadan odaya daldığında, Reid bıkkınlıkla başını salladı. En iyi Chasseur paltosunu omzuna atıp iç geçirerek veda etmek için saçımın bir parçasını kulağımın arkasına sıkıştırmak için eğildi.

"Başpiskoposla görüşmem gerek." Kapıda durdu, ağzının kenarı çarpık bir gülümsemeyle kıvrıldı. Deniz mavisi gözlerinde heyecan dans ediyordu. çekincelerime rağmen yapamadımkendime yardım; geri gülümsedim. "Birazdan döneceğim."

Coco o gittikten sonra benim değerlendirmem için elbiseyi kaldırdı. "Bunun içinde ilahi görüneceksin."

"Her şeyde ilahi görünüyorum."

Bana gülümsedi ve göz kırptı. "İşte ruh budur." Elbiseyi yatağa fırlattı, parmaklarını saçlarımın arasından geçirerek beni masa sandalyesine zorladı. Reid'in parmaklarını hatırlayınca titredim. "Rahipler , sizin ve kocanızın çok yakın bir arkadaşı olduğum için baloya katılmama izin verdiler ." Gözlerinde kararlı bir parıltıyla cübbesinden bir fırça çıkardı. "Şimdi saçlarını tarama zamanı."

Ona kaşlarımı çattım ve eğildim. "Sanmıyorum."

Saçımı hiç taramadım. Bu, yaşadığım birkaç kuraldan biriydi ve kesinlikle şimdi bozmaya gerek görmedim. Ayrıca, Reid saçımı beğendi. Ondandırmasını istediğim için, her fırsatta ona dokunmaya devam edebileceğini düşünüyor gibiydi.

Onu düzeltmedim çünkü. . . Pekala, yapmadım.

"Ah, ama yapıyorum." Beni koltuğuma geri itti, sanki kişisel olarak onu gücendirmiş gibi saçlarıma saldırdı. Kıpırdanarak uzaklaşmaya çalıştığımda, fırçasıyla kafama vurdu. "Sakin ol! Bu fareler dışarı çıkmalı!"

Yaklaşık iki saat sonra aynada kendime baktım. İnce beyaz ipekten yapılmış elbisenin önü, yumuşak ve sade dizlerimde ustaca dalgalanmadan önce gövdemi sıyırdı. Narin taç yaprakları ve gümüş kristaller sırtın ince kumaşının tozunu kaplıyordu ve Coco özenle hazırlanmış aplikeyi sergilemek için saçımı enseme tutturmuştu. Ayrıca çürüklerimin geri kalanını iyileştirmem için ısrar etmişti. Yaramı başka bir kadife kurdele kapladı.

Genel olarak baktım. . . iyi.

Şimdi arkamda duruyor, omzumun üzerinden kendi yansımasına bakıyordu. Üzerine oturan siyah bir elbise, her kıvrımını vurguluyordu - yüksek yakası ve dar kolları cazibesini artırıyordu - ve dik buklelerini tacındaki zarif bir topuzla sabitlemişti. Ona tanıdık bir kıskançlık sızısı ile baktım. Kendi elbisemi o kadar iyi doldurmadım.

Parmağıyla dudaklarındaki rujü düzeltti ve dudaklarını şapırdattı. "Doğruca Bellerose'dan dışarı bakıyoruz. Babette gurur duyardı."

"Bu bir hakaret mi olmalı?" Her göğsümü kaldırmak için elbiseme uzandım, omuzlarımı sıktım ve sonuçlara kaşlarımı çattım. "Bu cariyeler çok güzel insanlar onlarla birlikte olmak için para ödüyor ."

Ansel bir an sonra yatak odasına girdi. Çıkık elmacık kemiklerini ve kusursuz tenini vurgulayarak buklelerini düzelterip yüzünden uzaklaştırmıştı. Yeni tarz onu gösteriyordu. . . daha eski. Vücudunun uzun çizgilerine -çenesinin keskin kesimine, ağzının kıvrımına- yeni keşfettiğim bir takdirle baktım.

Coco'yu görünce gözleri kamaştı. Onu suçlamadım. Elbisesi normalde giydiği büyük beden şifalı elbiselerden çok farklıydı. "Matmazel Perrot! Görüyorsun - şey, çok - çok iyi görünüyorsun." Kaşları alaycı bir keyifle kalktı. "Yani... ee..." Kafasını hızlıca salladı ve tekrar denedi. "Reid - şey, Kaptan Diggory - sana söylememi istedi - yani, sen değil , Lou - bu, ah -"

"Aman Tanrım, Ansel." Bakışlarını ondan çekerken gülümsedim. Hızla gözlerini kırptı, sanki biri kafasına sopayla vurmuş gibi sersemlemişti. "Biraz aşağılanmış hissediyorum."

Ama dinlemediği belliydi. Gözleri, kedi gibi bir sırtışla ona doğru yaklaşan Coco'ya çoktan dönmüştü. Özellikle sulu bir fareyi inceliyormuş gibi başını eğdi. Sertçe yutkundu.

"Sen de çok iyi görünüyorsun." Parmağını göğsünde gezdirerek takdirle onun etrafında döndü. Sert gitti. "Bu saçların altında bu kadar yakışıklı olduğunu biliyordum."

"İhtiyacın olan bir şey var mıydı Ansel?" Kolumu Coco'nun etkileyici göğsünün yanından geçirerek odayı işaret ettim. "Yoksa genel dekora hayran olmak için mi buradasın?"

Boğazını temizledi, ağzını bir kez daha açarken gözleri kararlılıkla parlıyordu. "Kaptan Diggory size şatoya kadar eşlik etmemi istedi. Başpiskopos onunla devam etmesinde ısrar etti. Ben de size eşlik edebilirim, Matmazel Perrot."

"Sanırım bunu isterim." Coco kolunu onun omzuna attı ve yüzündeki endişeli ifadeye kahkahalarla güldüm. Vücudundaki her bir kas gerildi, hatta göz kapakları bile. Olağanüstüydü. "Ve lütfen - bana Brie de."

Merdivenlerden inerken Coco'ya mümkün olduğunca az dokunmaya özen gösterdi ama Coco bu işi zorlaştırmak için elinden geleni yaptı. Geride kalmaya zorlanan Chasseurs, biz geçerken arsızca baktı. Coco onlara göz kırptı.

"Onlara bir gösteri yapsak iyi olur," diye fısıldadım.

Coco pis pis sıırttı ve karşılık olarak Ansel'in arka tarafını çimdikledi. Muhafızlar arkamızdan kıs kıs kısı gülerken, o ciyakladı ve ileri atıldı, isyankâr bir şekilde döndü. "Komik değildi."

aynı fikirde değildim.

Eski ve süssüz olan Cesarine kalesi, şehrine yakışır bir kaleydi. Karmaşık payandaları veya kuleleri, pencereleri veya kemerleri yoktu. Batan güneş taşı kanlı kırmızı bir ışııkla boyarken, zaten karşılama hattında olan araba kalabalığına katılırken, üzerimizde belirdi. Avludaki yaprak dökmeyen bitkiler -gökyüzünü delen iki mızrak gibi uzun ve dar- sadece korkunç tabloya eklendi.

Lyon üniformalı bir uşak arabamıza yaklaşmadan önce saatlerce bekledik. Ansel onu selamlamak için dışarı çıktı, kulağına bir şeyler fısıldadı ve adamın gözleri büyüdü. Elimi aceleyle tuttu. "Madam Diggory! Kaptan Diggory endişeyle sizin gelişinizi bekliyor."

"Olması gerektiği gibi." Coco, uşağın ona yardım etmesini beklemedi. Ansel onun dirseğini yakalamak için çabaladı ama o da onu itti. "Şoförünüzün toplum içinde olduğu kadar özeldede sevilip sevilmediğini görmek için sabırsızlanıyorum."

Uşak şaşırımış görünüyordu ama hiçbir şey söylemedi. Ansel nefesinin altında inledi.

Uşak , "Lütfen hanımlar , bekleme odasına gidin ," dedi. "Haberci, doğru bir şekilde anons edilmenizi sağlayacaktır."

yalpalayarak durdum. "Doğru şekilde duyuruldu mu? Ama benim bir unvanım yok."

"Evet madam ama kocanız onur konuğı. Kral, bu gece ona kral muamelesi yapmakta ısrar ediyor."

Ansel ikimizi öne doğru çekerken Coco, "Potansiyel olarak sorunlu," diye mırıldandı.

Kesinlikle sorunlu. Ve eğlenceli türden değil.

Yabancılarla dolu bir odaya duyurulmak gibi bir niyetim yoktu. İçeride kimin izleyeceği belli değildi. Estelle'den dersimi almıştım. Tekrar performansla gerek yoktu.

Gizli bir giriş arayarak çevreme baktım. Ancak kocamın onuruna düzenlenen bir baloda, özellikle böyle gülünç derecede şeffaf bir elbiseyle nasıl gizli kalabileceğime dair hiçbir fikrim yoktu . Yanından geçerken bütün gözler bize dönerken içimden lanet okudum. Coco'nun günahkar figürü meselelere yardımcı olmadı.

Zengin giyimli aristokratlar, dışarısı kadar karanlık ve kasvetli olan antrede geziniyordu. Hapishane gibi. Altın şamdanlarda titreşen mumlar ve kapı aralıklarında yaprak dökmeyen ve kutsal çelenklerle süslenmiş bir hapishane. Sanırım ökse otunu bile gördüm.

Ansel, haberciyi bulmak için boynunu uzattı. "İşte burada." Geniş bir kemerin yanında duran peruklu ve parşömen parşömenli kısa boylu, bodur bir adamı işaret etti. Ötedeki odadan müzik ve kahkahalar yükseldi. Başka bir hizmetçi pelerinlerimizi almak için ortaya çıktı. Benimkini bir saniye fazla tutmama rağmen, uşak onu ellerimden çekmeyi başardı. Çıplak hissederek, çaresizlik duygusuyla kaybolmasını izledim.

Ansel beni haberciye doğru çektiğinde, içeri girdim. topuklularım. "Açıklanmıyorum."

"Ama uşak dedi ki..."

Elinden fırladım. "Uşakın ne dediği umurumda değil!"

"Lou, kral ısrar etti..."

"Sevgililer." Coco genişçe gülümsedi ve kollarını bizimkilere doladı. "Olay çıkarmayalım, hm?"

Derin bir nefes alarak kendimi gülümsemeye ve kulak misafiri olan aristokratlara başımı sallamaya zorladım. "Ben her yerinden giren olacağım orada ," Ben hizmetçiler geliyor ve kapıların daha küçük, ikincil kümesinden gittiğini nerede antechamber genelinde işaret ederek sıkıdığı dişlerinin arasından Ansel bilgilendirdi.

"Lou," diye başladı, ama ben çoktan kapıya giden yolu yarılamıştım. Coco, Ansel'i geride bırakarak onu takip etmek için acele etti.

Balo salonu, antreden çok daha büyük ve görkemliydi. Kirişli tavandan demir avizeler sarkıyordu ve ahşap zemin mum ışığında parlıyordu. Müzisyenler, devasa bir yaprak dökmeyen ağacın yanındaki köşede şenlikli bir melodi çaldılar. Bazı konuklar çoktan dans ettiler, ancak en çok odanın çevresinde dolaşmayı, şampanya içmeyi ve kraliyet ailesini şımartmayı tercih ettiler. Bana en yakın olan aristokratların yüksek, boğuk seslerine bakılırsa, saatlerdir köpürüyorlardı.

"Evet, Ye Olde Rahibeler, öyle duydum..."

"Amandine'den performans sergilemek için onca yolu geldiler! Kuzenim oldukça zeki olduklarını söylüyor."

"Pazar, dedin?"

"Ayn sonrası. Hafta sonunu bitirmek için çok uygun bir yol. Başpiskopos bu onuru hak ediyor—"

Kahkaha atarak onların yanından odaya yürüdüm. Başpiskoposun onuru hak ettiği sözlerini bir araya getirmeyi seçen herhangi biri , dikkatimi çekmeye değmezdi. Reid için mavi paltolar ve ışıltılı önlükler denizini taradım ve balo salonunun diğ er ucundaki bakırımsı saçlarını gördüm. Bir grup hayran etrafını sarmıştı ama koluna yapış an genç kadın özellikle dikkatimi çekmişti. Kalbim yerinden fırladı.

Merakla bekliyorum, kıçım.

Uzaktan bile kadının güzel olduğunu görebiliyordum: narin ve kadınsı; porselen derisi ve kuzgun saçları mum ışığında parlıyordu. Reid'in az önce söylediği bir şeye içten bir kahkaha attı. İçimden bir huzursuzluk geçti.

Bu sadece bir kişi olabilir.

Sıkıcı, uysal, zavallıca uygunsuz bir boş hayal.

Coco bakışlarımı takip etti, Reid'i ve kuzgun saçlı güzelliği gördüğünde burnunu tiksintiyle kırıştırdı. "Lütfen bana onun düşündüğüm kişi olmadığını söyle."

"Seni sonra ararım." Gözlerim Reid'in yüzünden hiç ayrılmadı. Coco bu sefer izlememesi gerektiğini biliyordu.

Yoluma başka bir adam çıktığında balo salonuna inmiştim. Onunla hiç bu kadar yakından karşılaşmamış olmama rağmen, kahverengi tenini ve kapüşonlu gözlerini hemen tanıdım. Siyah saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş, tacına Tremblay'in tüm kasasındakinden daha fazla elmas takmıştı.

Beauregard Lyon'un fotoğrafı.

Kahretsin. Bu bok için zamanım yoktu. Şu anda bile, o aptal inek muhtemelen pençelerini daha derine batırıyordu.kocası—ona güzel dudaklarını, gülümsemesini, gözlerini ve kahkahasını hatırlatarak—

"Bu tam olarak elbise." Bakışları tembelce vücudumu taradı ve tek kaşını kaldırarak sırttı.

"Ekselânsları." Bir dizi daha uygun saygı ifadesini sıkıştırarak reverans yaptım. Eğildiğimde göğüslerime takdirle baktı ve hemen doğruldum. Lanet sapık.

"Adınız." Bu bir soru değildi.

"Madam Diggory, Majesteleri."

Sırıltması zevkle genişledi. "Madam Diggory? Madam Reid Diggory'deki gibi mi?"

"Aynı."

Aslında kafasını geriye atıp güldü. En yakınımızdaki aristokratlar durup bana yenilenmiş bir ilgiyle baktılar. "Ah, senin hakkında her şeyi duydum." Altın gözleri neşeyle parladı. "Söyle bana, sevgili kaptanımızı seninle evlenmesi için tam olarak nasıl kandırdın? Elbette söylentileri duydum ama herkesin kendi teorileri var."

Diğer uzantılarından birini kırmak için bir parmağımı seve seve kırırdım.

"Hile yok, Majesteleri," dedim tatlı bir şekilde. "Biz aşığız."

Sırıltması soldu ve dudağı hafifçe kıvrıldı. "Ne kadar zavallı."

O anda kalabalık değişti, Reid ve birçok hayranını ortaya çıkardı. Kuzgun saçlı kadın, Reid'in saçından bir şey almak için uzandı. Kanım kaynadı.

Prens bakışlarımı takip ederken kaşları kalktı. "Aşk, ha?" Yaklaştı, nefesi kulağıma değdi. "Onu kışkandırmalı mıyız?"

"Hayır, teşekkürler," diye çıkıştım. " Majesteleri ."

"Bana Beau de." Kenara çekilirken gülümsemesi şeytani bir hal aldı. Yanından hızla geçtim ama elimi tuttu ve son anda avucuma bir öpücük kondurdu. Parmaklarını şıklatma dürtüsüne direndim. "Fikrini değiştirirsen gel beni bul. Birlikte eğlenirdik, sen ve ben."

Son bir kez, oyalanan bir bakışla, yakınlarda duran kadınlardan birine göz kırparak sendeleyerek uzaklaştı. Reid'e dönmeden önce bir an için kaşlarımı çattım.

Ama o ve Célie gitmişti.

Tehlikeli bir oyun

Lou

Reid kalabalığın içinde herkesin üzerinde yükselirken onları fark etmem uzun sürmedi. Connasse olsa da, iki yaprak dökmeyen bitki tarafından kısmen gizlenmiş bir kapıya doğru yönelirlerken Célie hâlâ onun kolunu tutuyordu.

Ben de onların peşinden koştum. Benim canımı sıkan ve belki de ürküten bir şekilde, tamamen birbirlerine dalmış halde kaldılar, arkalarına bakmadan kapıdan içeri girdiler. Arkalarından kaymaya çalıştım ama bir el kolumu yakaladı.

Başpiskoposla yüzleşmek için arkamı döndüm.

"Yapmazdım." Sanki bir şey yakalayacağımdan endişe ediyormuş gibi kolumu bıraktı. "Kıskançlık ölümcül bir günahdır, çocuk."

"Zina da öyle."

Beni görmezden geldi, bakışları kapıya takıldı. Yüzü her zamankinden daha solgun, asıktı ve onu son gördüğümünden beri kilo vermiş gibi görünüyordu. "Ondan bir gelecek çaldık, sen ve ben. Célie bir kadının olması gereken her şeydir. Reid mutlu olurdu." Bana döndü ve ağzı büzüldü. "Şimdi ikimizin de günahlarının bedelini ödüyor."

"Neden bahsediyorsun?"

"Ben senin hazcı yetişmesi, Louise için seni suçlamıyorum, ama vardır bir dinsiz." Gözleri inançla ateşli bir şekilde parlıyordu. "Belki biri orada olsaydı - biri müdahale etseydi - bunların hepsi önlenebilirdi."

O yürümeye başladığında, yanımdaki yaprak dökmeyen bitkiler gibi yere kök salarak hareketsiz durdum. "Şimdi çok geç. Bırakın Reid bu küçük zevki sizin yozlaşmanızdan uzak yaşasın."

Şaşkınlığım, kelimeler üzerine ısıltılı ve soğuk bir şeye dönüştü. Sanki ben bozulmasını yapmıştı sendin. Sanki ben utanmalısın biri idi.

Çenemi kaldırdım ve solgun yüzüne saldırgan bir şekilde yaklaşıp kadar bir adım öne çıktım. "Neden bahsettiğini bilmiyorum ama aynaya bakmalısın. Cehennemde yalancılar ve ikiyüzlüler için özel bir daire vardır, Ekselansları. Belki orada görüşürüz."

Ağzım açık kaldı ama topuğumun üzerinde döndüğümde takip etmek için hiçbir harekette bulunmadı. Sadece bir mutfak olabilecek bir yere girerken, içimden geçen vahşi tatmin hızla dağıldı.

Boştu.

Ancak kısa süre sonra buz gibi bir esinti tenimi ısırdı ve karşı kapının aralık bırakıldığını fark ettim. Rüzgar dar çatlaktan ılık çaldı. Reid ve Célie'nin ölü bir bitki bahçesinde dikildiğini görmek için biraz daha açtım. Kar, kahverengi adaçayı ve biberiye parçalarını kapladı.

Öne doğru eğildim, rüzgardan seslerini zar zor ayırt edebildim.

"Özür dilerim, Celie." Reid, kadının ellerini kendi ellerinin arasına aldı. Omuzlarını sert tuttu - kızgın.

Kafamın arkasındaki küçük, onaylamayan ses burada olmamalı, diye uyardı. Bu yanlış. Özel. Güveni kırıyorsun.

O, bir kırılma güven .

Yapabileceğimiz bir şey olmalı, dedi Célie acı acı. "Bu doğru değil. Başpiskopos senin masum olduğunu biliyor . Ona gidebiliriz - iptalini isteyebiliriz. Seni öz oğluymuşsun gibi seviyor. Elbette seni sevgisiz bir evliliğe hapsetmezdi."

Midem ayak bileklerimin altında bir yere düştü.

Reid baş parmağıyla onun parmaklarını okşadı. "Başpiskopos bunu öneren kişi."

"Kral o zaman. Babam vikont . Eminim bir görüşme ayarlayabilirim..."

"Célie," dedi yumuşak bir sesle.

Burnunu çekti ve içgüdüsel olarak bunun soğuktan olmadığını biliyordum. "Ondan nefret ediyorum ."

"Celie, sen. . . beni istemedin."

Sesindeki duyguyla göğsüm sıkıştı. Acıda.

"Seni hep istedim," dedi şiddetle. "Bunun olmaması gerekiyordu. Kızgındım, kalbim kırılmıştı ve sadece zamana ihtiyacım vardı. Onun için özverili olmak istedim . Pip için." Kollarını boynuna doladı ve yüzünü ilk defa net bir şekilde gördüm. Geniş, geyik gibi gözleri ve dolgun dudakları olan güzel çıkık elmacık kemikleri vardı. "Ama artık umurumda değil, Reid. Bencil olup olmaması umurumda değil. Seninle olmak istiyorum."

Elbette, tüm dünyada gülümsemenizden daha güzel bir şey yoktur - tabii ki gözleriniz dışında. Ya da gülüşün. Ya da dudakların.

Dudaklarını Reid'in yanağına bastırışını izledim ve midem bulandı. Aniden, aşk mektuplarını artık komik bulmadım.

Onun ağzına gitmeden önce geri çekildi. "C  lie, yapma. Lütfen. Bunu daha da zorlaştırma."

Durdu, alt dudağı titriyordu. Sonraki sözleri göğsüme doğrudan bir darbe oldu. "Seni seviyorum, Reid." Yalvararak ona sarıldı. "Seni uzakla  tırdığım için çok   zg  n  m ama yine de birlikte olabiliriz. Bunu düzeltebiliriz. Evliliği tamamlamadın. Başpiskoposla konu  , iptalini iste. O fahişeyi ait olduğu yere hapse gönderecek ve..."

"O bir fahişe değil."

C  lie geri çekilirken, onun yüzünde gördüğü bir şeye kaşlarını çatarak   ne eğildim. "O bir hırsızdı, Reid ve sana komplo kurdu . O - o seni hak etmiyor."

Reid yavaşça kendini onun kollarından kurtardı. "C  lie, bu devam edemez." Sesi alçaktı, teslim olmuştu. "Onu sevsen de sevmesen de, bir yemin ettim. onurlandıracağım."

"Do sizi onun gibi?" diye sordu C  lie, gözleri kısılarak.

"  nemli değil."

"Benim için önemli!"

Ve ben.

"Ne dememi istiyorsun C  lie? O benim eğimdir. Elbette ondan hoşlanıyorum."

C  lie ona tokat yemiş gibi sallandı. "Sana ne oldu Reid?"

"Hiçbir şey değil-"

"Benim tanıdığım Reid o kadından nefret ederdi. O senin karşı durduğun her şey-"

"Onu tanımıyorsun."

"Açıkçası ben de seni tanımıyorum!"

"Célie, lütfen-"

"Onu seviyor musun?"

Nefesimi tuttum, parmaklarım kapı pervazını ısırdı. Ağır bir duraklama oldu. Sonra-

"Numara." Aşağıya bakarak derin bir nefes verdi. "Ama sanırım—sanırım yapabilirim—"

"Ama beni sevdiğini söyledin ." Yavaşça geri çekildi, gözleri şok ve acıyla açılmıştı. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. "Benimle evlenmek istedin! Ben - o değil!"

"Ben... Célie, yaptım. Ama Lou. . " İçini çekip başını salladı. "Ona zarar vermeyeceğim."

"Sen zarar vermez onu ?" Şimdi ciddi bir şekilde ağladı, solgun yanaklarına renk lekeleri yükseldi. "Ya ben , Reid? Çocukluğumuzdan beri birbirimizi tanıyoruz!" Gözyaşları korsesini ıslatarak siyah ipeği mahvetti. " Pip'e ne dersin ? Peki ya yeminin ?"

Reid'in elleri iki yanında gevşekçe asılıydı. "Üzgünüm. Bunun olmasını asla istemedim. "

Ben de üzgünüm Reid, diye hıçkırdı. "Seninle tanıştığım için üzgünüm."

Kapıdan bir santim uzaklaştım, uzuvlarıma bir uyuşukluk yayıldı. Burada olmamalıydım. Bu an benim gözlerim için değildi.

Balo salonuna geri döndüğümde, kalabalığın dışında durdum, aklım hala sendeliyor.

Reid onu sevmiştir.

Kendimden iğrenerek başımı salladım. Elbette vardı. Bunu asla okumamam gereken aptal günlüğünde söylemişti ve okumamış olsa bile genç ve çekici bir adamdı. Hayatını Chasseur'lara adamamış olsaydı, sayısız kadın arasından seçimini yapabilirdi. Bu düşünce, olması gerekenden daha fazla sıralandı. As Celie dudakları-of düşüncesini yaptığı kimsenin onun yanağına dudaklarına-bastırdı.

Célie birkaç dakika sonra yüzünü mümkün olduğunca göze çarpmadan silerek yeniden ortaya çıktı. Kimsenin onu sorgulamasına fırsat vermeden başını eğdi ve doğruca bekleme odasına yöneldi. Reid de yeniden ortaya çıktığında boğazımdaki yumruyu yuttum. Beni aramasını izlerken, Célie'nin peşinden tartıştım.

Duyduklarımdan sonra onunla nasıl yüzleşebilirdim? Nelerden vazgeçtiğini öğrendikten sonra mı?

Onu seviyor musun?

Hayır. Ama sanırım—sanırım yapabilirim—

Ne olabilir? Beni sev? Panik bu kelimeyle boğazımı tırmaladı. Arabaya doğru kaçmak için eteğimi kaldırdığım sırada, Reid beni kalabalığın içinde gördü. Mavi gözleri benimkilerle buluşup genişlerken ani güvensizliğime küfrederek beceriksizce el salladım. Yol boyunca onu durdurmaya ve tebrik etmeye çalışan birçok aristokrattan kibarca özür dileyerek ilerlemeye başladı.

Sonunda bana ulaştığında - gürleyen kalp atışlarımın, karıncalanan uzuvlarımın, kızarmış tenimin yoğun ve korkunç bir şekilde farkında olarak ayaklarımı değiştirdim.

Elimi tuttu. "Güzel görünüyorsun."

Bakışları altında daha da kızardım. Prensın kibirliliğinin aksinetakdir, Reid neredeyse oldu. . . saygılı. Daha önce kimse bana böyle bakmamıştı.

"Teşekkürler." Nefesim kesildi ve başını eğdi, gözleri sessiz bir soruyla benimkileri aradı. Utanarak başka tarafa baktım ama Coco bize saldırmak için o anı seçti.

Zevklerle uğraşmazdı. Reid'le hiç yapmadı. "Söyle bana, Chasseur Diggory, daha önce birlikte olduğun o güzel kadın kimdi? Kız kardeşin, belki?"

Ona anlamlı bir şekilde baktım ama o beni görmezden geldi. İncelik hiçbir zaman Coco'nun gücü olmamıştı.

Ah, hayır, hayır, dedi Reid. "Bu vikontun kızıydı, Matmazel Tremblay."

"Yakın kişisel arkadaş mı?" Coco preslenmiş. "Baba-baban-babanla-arkadaşlık tarzı bir şey mi?"

"Babamla hiç tanışmadım," diye yanıtladı Reid sert bir şekilde.

Ama Coco gözünü kırpmadı. "O zaman birbirinizi nasıl tanıyorsunuz?"

"Bri." Zoraki bir gülümsemeyle elini tuttum ve acımasızca sıktım. "Sanırım kocamla biraz yalnız kalmak istiyorum. Ansel nerede?"

Diğer elini de umursamaz bir tavırla arkamızda salladı. "Muhtemelen göğsünü dövüyor ve diğer Chasseur'u düelloya davet ediyor."

El salladığı yere baktım. "Başka hangi Chasseur?"

"Aptal olan. Eşek." Dudaklarını konsantrasyonla büzdü, ama zahmet etmesine gerek yoktu. Kime atıfta bulunduğunu çok iyi biliyordum. "Jean Luc."

"Ne oldu?"

"Ah, her zamanki erkek durumu. Ansel, Jean Luc'un yeni oyuncağıyla oynamasını istemiyordu." Gözlerini devirdi. "Yemin ederim, kadın aşıklarım hiç bu kadar sorun çıkarmadı."

Gülümsemem artık gerçektir. Zavallı Ansel. Jean Luc ya da Coco'ya karşı hiç şansı yoktu. "Belki de hakeme gitmelisin."

Coco, Reid'in elini sıktığım elimi ve yanaklarımın ateşli tenini inceledi. Yakın durduğu yol. Çok yakın. Gözleri kısıldı. "Belki de yapmalıyım."

Beni kucaklamak için öne çıktı ama Reid elimi bırakmadı. Ona bir bakış atarak, ne olursa olsun bana sarıldı -garip ama şiddetli. "Sonra görüşürüz," diye mırıldandı kulağıma. "Onu kansız bırakmam gerekirse bana haber ver."

Reid onun gidişini esrarengiz bir ifadeyle izledi. Konuşmamız gerek, dedi sonunda. "Özel bir yerde."

Célie'nin kalp kırıklığının aynı bitki bahçesine kadar onu sessiz bir endişe içinde takip ettim. Bu sefer mutfak kapısını arkamızdan sıkıca kapatmayı başardım. İtiraf etmek istediği her neyse - ve bir orospu gibi acıtacağını seziyordum - bir dinleyiciye ihtiyacım yoktu.

Elini telaşla bakırımsı saçlarının arasından geçirdi. "Lou, Matmazel Perrot'la beni birlikte gördüğünüz kadın, o..."

"Yapma." Titrememek için kollarımı belime sardım. Dayanamadım. O berbat konuşmayı tekrar yaşayamazdım. Bir kez duymak yetmişti. "Zorunda değilsin herhangi bir şeyi açıkla. Anladım."

"Açıklamam gerekiyor," diye karşı çıktı. "Bak, ideal koşullardan daha az evli olduğumuzu biliyorum. Ama Lou, bunun işe yaramasını istiyorum. Ben senin kocan olmak istiyorum. Seni de aynı şeyi istemeye zorlayamam biliyorum ama..."

"Ben de aynısını istiyorum," diye fısıldadım.

Gözleri büyüdü ve bir adım daha yaklaştı. "Yapmalısın?"

"Evet."

Gülümsedi, sonra -gerçekten gülümsedi- önce biraz duraksadı. "O zaman aramızda sır olamaz." Doğru kelimeleri arıyormuş gibi tereddüt etti. "Gördüğün kadın Célie'ydı. Mektuplarımı okudun, yani onu sevdiğimi biliyorsun. Ama - ama hiçbir şey olmadı. Söz veriyorum. Başpiskoposla birlikte geldiğimde beni buldu ve o . . . yanımdan ayrılmayı reddetti. Birkaç dakika önce ilişkimizin yeni parametrelerini açıklamak için onu buraya getirdim. Ona söylemediğimi söyledim..."

"Biliyorum."

Derin bir nefes aldım ve kendimi gelecek tatsızlığa hazırladım. Kaşlarını çatı. "Bunu nasıl bilebilirsin?"

Çünkü ben baktan bir insanım. Çünkü sana güvenmiyordum. Çünkü o senin hak ettiğin her şey ve ben senin düşmanım.

"İkinizi buraya kadar takip ettim," diye itiraf ettim sessizce. "İ . . . Her şeyi duydum."

"Bizi mi gözetledin?" İnançsızlık sesini renklendirdi.

titredim. Soğuktan mı utançtan mı bilemedim. "Eski alışkanlıklar kolay bırakılmıyor."

Kaşları çatıldı ve hafifçe geri çekildi. "Bunu senin öğrenmen için seçmezdim."

Omuz silktim, biraz eski havamı denemeye çalıştım ama dümdüz oldu. "Yine de bu şekilde daha kolay."

Bana uzun bir süre baktı - o kadar uzun süre konuşacağını bilemedim. Onun yoğunluğundan geri çekildim. "Artık sır yok Lou," dedi sonunda. "Daha fazla yalan yok."

Ona istediği cevabı veremediğim için kendime lanet ettim. Cevap ben istedim. Çünkü oradaydı - bana bakıyordu.

Artık ona yalan söylemek istemiyordum.

"İ . . . Deneyeceğim," diye fısıldadım.

Ona verebileceğimin en iyisi buydu.

Yavaş ve anlayışlı bir şekilde başını salladı. "Hadi içeri dönelim. titriyorsun."

"Beklemek." O dönmeden elini tuttum, kalbim boğazıma sımsıkı yapıştı. "Ben-ben istiyorum-"

Kendimi tam ve tam bir aptal durumuna düşürüyorum . Sessizce mırıldanarak başımı salladım. Bu konuda iyi değildim. Dürüstlük, samimiyet - ikisi de genellikle uğraşılmayacak kadar zahmetliydi. Ama şimdi . . . Reid'le birlikte. . . İkisine de borçluydum.

"Sana her şey için teşekkür etmek istiyorum." Parmaklarını sıktım, kendi parmaklarım soğuktan ağrıyordu. "Célie haklıydı. Seni hak etmiyorum. İçine girdiğimde hayatını gerçekten mahvettim."

Diğer eli benimkinin üstüne çıktı. Sıcak ve sabit. Şaşırdım, gülümsedi. "Yaptığınıza memnun oldum."

Donmuş yanaklarıma kan sızdı ve aniden onu buldum ona bakmak zor. "Pekala, o zaman. . . hadi içeri dönelim. Burada kışımı donduruyorum."

Balo salonuna döndüğümüzde kutlama hâlâ devam ediyordu. Yoldan geçen bir hizmetçiden bir flüt şampanya aldım ve bir yudumda içtim.

Reid bana inanamaz gözlerle baktı. "Erkek gibi içiyorsun."

"Belki erkekler kadınlardan bir iki şey öğrenebilir." Hizmetçiyi geri salladım ve iki flüt daha alıp birini Reid'e verdim. O almadı. "Rahatla, Chas. Şımartın. Bu paranın satın alabileceği en iyi şampanya. İçmemek Majestelerine hakarettir." Sahte bir can sıkıntısıyla kalabalığı taradım. "Kral Auguste nerede bu arada? Burada olması gerekiyordu, değil mi?"

"Öyle. Beni daha önce tanıştırdı."

"O neye benziyordu?"

"Beklediğiniz gibi."

"Yani oğlu gibi ahmak bir piç mi?" Şampanya flütünü burnunun altında salladım ama o sadece başını salladı. Omuz silktim, bardağını da indirdim ve ifadesine kıkırdadım.

Birkaç dakika sonra vücuduma lezzetli bir sıcaklık yayıldı. Eskiden yavaş, yavan bir vals olan müzik şimdi çok daha iyi geliyordu. Daha canlı. Üçüncü bardağı da düşürdüm. "Benimle dans et," dedim aniden.

Reid şaşkınlıkla bana baktı. "Ne?"

"Benimle dans et!" Parmak uçlarımda yükseldim ve kollarımı boynuna doladım. Gerildi, etrafına bakındı, ama onu kararlılıkla aşağı çektim. Hafifçe eğilerek itaat etti ve kollarını belime doladı. Güldüm.

Gülünç görünüyorduk, eğilmiştik ve birbirimize uymaya çalışıyorduk ama gitmesine izin vermeyi reddettim.

"Bu—bu dans etmenin doğru yolu değil."

Çenemi kaldırdım ve doğrudan gözlerinin içine baktım. "Tabiki öyle. Sen onur konuğusun. İstedğin gibi dans edebilirsin."

"Ben—ben genellikle bunu yapmam—"

"Reid, benimle dans etmezsen, gidip dans edecek birini bulacağım."

Kalçalarındaki tutuşu sıkılaştı. "Hayır, yapmayacaksın."

"O zaman ileriye giden yol açık. Dans ediyoruz."

Bir nefes verdi ve gözlerini kapadı. "İyi."

Dans etmekten ne kadar gergin olursa olsun, bu kadar uzun boylu biri için doğal olmayan bir zarafetle hareket ederek dakikalar içinde yetenekli olduğunu kanıtladı. Ben kendim bir kereden fazla tökezledim. Aptal elbisemin kuyruğunu suçladım ama gerçekten, sadece bendim. konsantre olamıyordum. Elleri belimde güçlüydü ve onları hayal etmekten kendimi alamadım. . . başka yerde. Bu düşünceyle kanım ısındı.

Şarkı çok çabuk bitti.

"Gitmeliyiz," dedi sert bir sesle. "Geç oluyor."

Başımı salladım ve konuşacak kendime güvenmeden ondan uzaklaştım.

Coco'yu bulmak fazla zaman almadı. Bekleme odasının yanındaki duvara yaslandı ve Beauregard Lyon'dan başkası ile sohbet etmedi. Kolunu başının üstünde duvara dayamıştı. Uzaktan bile utanmadan flört ettiklerini görebiliyordum.

Reid ve ben yaklaşırken ikisinin de bakışları bana çevrildi.

"İyi iyi iyi . . . Madam Diggory değilse." Prensın gözleri eğlenceyle parladı. "Kocanızın doğru seçimi yaptığını görüyorum."

Reid'in sözlerine kızmasına rağmen onu görmezden geldim. "Brie, gitmeye hazırız. Geliyormusun?"

Coco, sırttan prene baktı. "Bu sevimli yaratık akşamın geri kalanında yanımdan ayrılmayacak. Üzgünüm sevgilim," diye fısıldadı bana komplocu bir şekilde. "Bu teklifi ertelemem gerekecek. . . sen ya da kocan katılmak istemezse?"

ona baktım. eşek.

Reid'in gözleri kısıldı. "Teklif ne?"

koluna asıldım. "Hadi Ansel'i bulalım."

"Zaten gitti." Coco kollarını prensin beline doladı. Kötü bir parıltı karanlık gözlerini aydınlattı. "Eve giderken sadece ikiniz. Umarım sakıncası yoktur."

Gülümsemek için dişlerimi gösterdim. "Seninle bir dakika özel olarak konuşabilir miyim, Brie?"

Yüz hatlarında bir sürpriz parladı ama çabucak iyileşti. "Tabii ki."

Gülümseyerek onu bekleme odasına sürükledim. "Ne yapıyorsun?"

Kalçalarını ovuşturdu. "Kocanızla biraz yalnız zaman geçirmeye çalışıyorum. Dans pisti onu kesiyor gibi görünmüyordu."

"Birlikte anlamına prens ."

"Ah." Tek kaşını kaldırdı ve sırtıttı. "Muhtemelen aynı Reid'le yapacağın şey."

"Sen deli misin? Yaralarını göreceksin!"

Omzunu kayıtsızlıkla kaldırdı, sıkı siyah kolunu çekiştirdi. "Yani ona bir kaza geçirdiğimi söyleyeceğim. Neden başka bir şeyden şüphelensin ki? Dames Rouges sıradan bir bilgi değil ve buradaki herkes benim şifacı ve Kaptan Reid Diggory'nin yakın arkadaşı Brie Perrot olduğumu düşünüyor. Ayrıca, biraz ikiyüzlü olmuyor musun? Beau ve ben sadece seks yapıyoruz, ama sen ve Reid. . . Aranızda neler olduğunu bildiğimi iddia etmeyeceğim ama bir şeyler oluyor."

Alay ettim ama yüzüm haince kızardı. "Sen gerçekten delisin."

"Ben miyim?" Coco ellerimi tuttu, gözleri yüzümü aradı. "Sana işini anlatmak istemiyorum Lou, ama lütfen. . . dikkat olmak. Tehlikeli bir oyun oynuyorsun. Reid hala bir Chasseur ve sen hala bir cadısin. Eninde sonunda yollarınızın ayrılmak zorunda kalacağını biliyorsunuz. Senin incindiğini görmek istemiyorum."

Öfkem endişesiyle uçup gitti ve güvence vermek için ellerini sıktım. "Ne yaptığımı biliyorum, Coco."

Ama ben bile bunun yalan olduğunu biliyordum. Reid'e gelince ne yaptığımı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ellerimi düşürdü, kaşlarını çatı. "Doğru. O zaman seni yalnız bırakacağım ve ikiniz bu aptallığa birlikte devam edebilirsiniz."

Onun gidişini izlerken midem anlaşılmaz bir şekilde battı. Coco ile kavga etmeyi sevmiyordum ama bu sefer düzeltmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Reid bir an sonra yeniden yanımda belirdi, kolumdan tutup beni arabaya götürdü - birden fazla küçük, fazla sıcak olan araba, Reid yanımda oturuyordu. Parmakları görünüşte masum bir hareketle uyluğumu okşadı ve elimde olmadan belimde hissettiklerini hatırlamadan edemedim. Titredim ve gözlerimi kapattım.

Bir an sonra onları açtığımda Reid bana bakıyordu. Yutkundum ve bakışları dudaklarıma kaydı. Aramızdaki mesafeyi kapatmak için öne eğilmesini istedim ama son anda gözleri kapandı ve geri çekildi.

Hayal kırıklığı içime çöktü, yerini çabucak aşığılanmanın keskin acısına bıraktı.

Onun için en iyisi. Pencereden dışarı baktım. Coco haklıydı: Reid hala bir Chasseur ve ben hala bir cadıydım. Aramızda ne olursa olsun, ne değişirse değişsin, bu aşılmaz engel kalacaktı. Ve henüz . . . Sert profilini, gözlerinin bana dönüp durmasını inceledim.

Bu yola başlamak aptalca olurdu. Bitmesinin tek bir yolu vardı. Ancak bu bilgi, kalbimin onun yakınında hızla çarpmasına engel olmadı ve umut kıvılcımını söndüremedi. Umarım, belki de hikayemiz farklı bir şekilde bitebilir.

Fakat . . . Coco haklıydı.

Ben edildi tehlikeli bir oyun oynuyor.

Bir Gurur Sorusu

Reid

O gece odamızdaki gerginlik fiziksel olarak acı vericiydi.

Lou yatağımda yatıyordu. Karanlıkta kıpırdandığını, yüksek sesle ve sonra sessiz nefes alışını duydum. Yine değişti. Yavaşça yanına yuvarlandı. Onun arkası. Onun tarafı. Onun arkası. Sessiz kalmaya çalışmak. göze çarpmayan.

Ama ikisi de değildi ve onu duydum. Ve tekrar ve tekrar üzerinde tekrar.

Kadın beni deli ediyordu.

Sonunda yatağın kenarına eğildi, mavi-yeşil gözleri karanlıkta benimkilerle buluştu. Saçları yere döküldü.

Dirseklerimin üzerinde çok hızlı bir şekilde oturdum ve gözleri geceliğimin göğsümde açık olduğu yere kaydı. Sıcaklık mideme hücum etti. "Nedir?"

"Bu aptalca." O astı; ama neden için bir kayıp oldu diye tedirgin oldu. "Yerde yatmak zorunda değilsin."

Ona şüpheyile baktım. "Emin misin?"

"Tamam, önce bana öyle bakmayı kes . bu büyük değilanlaştık mı." Bana yer açmadan önce gözlerini devirdi. "Ayrıca burası donuyor. Isınmak için koca vücut ısına ihtiyacım var." Hâlâ kıpırdamadığımda, ikna edici bir şekilde yanındaki noktayı okşadı. "Ah, hadi Chass. ısırمام. . . fazla."

Sertçe yutkundum, ağzının görüntüsünü tenimde şiddetle engelledim. Yavaş, temkinli hareketlerle - ona fikrini değıştirmesi için her fırsatı vererek - yatağa tırmandım. Birkaç saniyelik garip bir sessizlik geçti.

"Rahatla," diye fısıldadı sonunda, ama o da bir tahta gibi kaskatı yatıyordu. "Garip olmayı bırak."

Neredeyse güldüm. Hemen hemen. Sanki onunla rahatlayabilirmişim gibi. . . çok yakın. Yatakhanelerde standart olan yatak, iki kişilik yapılmamıştı. Vücudumun yarısı boşluğa fırladı. Diğer yarısı ona bastırdı.

şikayet etmedim

Bir an daha işkence dolu bir sessizlikten sonra bana doğru döndü, göğüsleri koluma sürüyordu. Nabzım fırladı ve dişlerimi gıcırdatarak çılgın düşüncelerimi dizginledim.

"Bana anne babandan bahset."

Aynen böyle, tüm samimiyet düşünceleri kaçtı. "Söyleyecek birşey yok."

"Her zaman anlatacak bir şey vardır."

Kararlı bir şekilde tavana baktım. Bir kez daha sessizlik çöktü, ama o beni izlemeye devam etti. Ona bakmaktan kendimi alamadım. Onun hevesli, geniş gözlü ifadesinde. Başımı salladım ve iç çektim. "Ben terk edildim. Bebekken bir hizmetçi beni çöpte buldu."

Dehşet içinde bana baktı.

"Başpiskopos beni yanına aldı. Uzun süre uşaklık yaptım. Sonra bir büyüme atağı vurduğum. " Ağzımın kenarı kendi isteğıyle kıvrıldı. "Çok geçmeden beni Chasseur'lar için eğitmeye başladı. On altı yaşında yerimi talep ettim. Tüm bildiğim bu."

Başını omzuma yasladı. "Yerini mi aldın?"

Gözlerimi kapatarak çenemi başının üstüne dayadım ve nefes aldım. Derinden. "Yalnızca yüz Balisarda var - her birinde bir damla Aziz Konstantin kalıntısı var. Mevcut pozisyonları sınırlar. Çoğu ömür boyu hizmet eder. Bir Chasseur emekli olduğunda veya öldüğünde bir turnuva düzenlenir. Sadece kazanan saflarımıza katılabilir."

"Beklemek." Ayağa kalktı ve gözlerim açıldı. Saçları göğsümü gıdıklarken bana sırttı. "Bana Ansel'in diğer tüm yarışmacıları yendiğini mi söylüyorsun?"

"Ansel bir Chasseur değil."

Sırtması soldu. "O değil?"

"Numara. Yine de olmak için eğitim alıyor. Diğer yarışmacılarla birlikte bir sonraki turnuvada yarışacak."

"Ah." Şimdi kaşlarını çatı, bir tutam saçı parmağına doladı. "Eh, bu pek çok şeyi açıklıyor."

"Öyle mi?"

İç çekerek tekrar bana döndü. "Ansel buradaki herkesten farklı. O . . . hoşgörülü. Açık görüşlü."

Bu imada kıkırdadım. "İlkelere sahip olmak suç değil, Lou."

Beni görmezden geldi. Parmakları gömleğimin yakasında gezindi. "Bana turnuvandan bahset."

Bu nazik hareketi görmezden gelmeye çalışarak boğazımı temizledim. Ama parmakları çok sıcaktı. Ve gömleğim çok inceydi. "Muhtemelen Ansel'in yaşındaydım." İlk raunddan dakikalar önce dizlerimin nasıl titrediğini, ceketimi nasıl kustuğumu hatırlayarak güldüm. Başpiskopos bana bir tane daha tedarik etmeye zorlanmıştı. Sadece birkaç yıl önce olmasına rağmen, hatıra çok uzaktı. Farklı bir zaman. Farklı bir hayat. Atalarımın dünyasında bir geleceği güvence altına almak için yaşadığım ve nefes aldığım zaman. "Diğer herkes benden büyüktü. Daha da güçlü. Nasıl yaptığımı bilmiyorum."

"Evet yaparsın."

"Haklısın." Boğazıma istemsiz bir kahkaha daha yükseldi. "Yaparım. O kadar da büyük değillerdi ve daha güçlü olmak için her gün pratik yaptım. Başpiskopos beni kendisi eğitti. Chasseur olmaktan başka hiçbir şeyin önemi yoktu." Anılar birbiri ardına acı verici bir netlikle yeniden ortaya çıkarken gülümsemem soldu. Kalabalık. Çığlıklar. Havada çeliğin çınlaması ve ter kokusu. Ve—ve Célie. Onun alkışları. "Şampiyonada Jean Luc ile savaştım."

"Ve onu dövdün."

"Evet."

"Bunun için sana kızıyor."

"Biliyorum. Onu dövmek daha da tatlı hale getirdi."

Beni midemden dürttü. "Sen bir götsün."

"Muhtemelen. Ama o daha kötü. Bir şeyler . . . o yıl aramızda değişti. Başpiskopos beni terfi ettirdiğinde hala bir inisiyeydi.kaptana. Yerini kazanmak için bir sonraki turnuvaya kadar beklemek zorunda kaldı. Beni affettiğini hiç sanmıyorum."

Birkaç dakika tekrar konuşmadı. Sonunda yaptığında, keşke yapmasaydı dedim. "Ve . . . ve Célie? Yemininizden sonra onu görmeye devam ettiniz mi?"

Tüm mizah kalıntıları dilimde soldu ve öldü. Bir kez daha tavana baktım. Hiçbir şey söylememesine rağmen parmakları yakamı izlemeye devam etti. Tatlılıkla kandırma. Beklemek. tekrar iç çektim. "Mektupları gördün. Biz . . . flörtümüzü sürdürdük."

"Neden?"

Sertleştım, hemen ihtiyatlı oldum. "Ne demek neden ?"

"Chasseurs'a yemin ettikten sonra neden flört etmeye devam ediyorsun? Senden önce evlenen bir Chasseur'u hiç duymadım. Kule'de başka eş yok."

Bu konuşmayı bitirmesi için Balisarda'mı verirdim. Célie ile konuşmamı ne kadar duymuştu? Sertçe yutkundum-Célie'nin beni reddettiğini biliyor muydu? "Duyulmamış bir şey değil. Sadece birkaç yıl önce Kaptan Barre evlendi."

Kardeşliğimizden bir yıl sonra ayrıldığından bahsetmedim.

O sinir bozucu gözlerle beni sabitleyerek oturdu. "Célie ile evlenecektin."

"Evet." Bakışlarımı kaçırıp tavana döndüm. Pencereden bir kar tanesi süzüldü. "Büyümek . . . Célie ve ben sevgiliydik. Onun nezaketi beni cezbetti. Ben öfkeli bir çocuktum. Beni sinirlendirdi. Zabitaya taş atmamam için bana yalvardı. Cemaat şarabını çaldığımda beni itiraf etmeye zorladı." Bu hatırayla dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Üzerimde bir çip vardıbenim omzum. Başpiskopos onu yenmek zorunda kaldı. "

Sözlerime gözlerini kısıtı, ama akıllıca hiçbir şey söylemedi. Göğsüme yaslanıp parmağını çıplak köprücük kemiğıme değdirdi. Ardından tenimde ve diğer her yerde ısı fişkırdı. Kalçalarımı hareket ettirerek sessizce küfrettim.

"Kaç cadı öldürdün?"

Kıkırdadım ve başımı yastığa çevirdim. Kadın cehennemi dondurabilir. "Üç."

"Yok canım?"

Sesindeki yargı keskinleşti. Utanmış görünmemeye çalışarak başımı salladım. "Bir cadıyı yakalamak zor olsa da, sihirleri olmadan savunmasızdırlar. Yine de tiyatrodaki cadı çoğundan daha zekiydi. Bana büyü ile saldırmadı. Bana saldırmak için büyü kullandı. Bir fark var."

Parmağını kolumda gezdirdi. Tembel tembel. Bir titremeye direndim. "Sihir hakkında bilgin var mı peki?"

Boğazımı temizleyerek kendimi konuşmaya odaklanmaya zorladım. Onun sözleri üzerine. Onun dokunuşu değil. "Başpiskoposun eğitimde bize ne öğrettiğini biliyoruz."

"Hangisi nedir?"

Çenem sıkı bir şekilde uzağa baktım. Lou'nun okülte olan tutkusunu anlamadım. İdeolojimizle aynı fikirde olmadığını defalarca açıkça belirtmişti. Ama savaşmak istiyormuş gibi konuyu açmaya devam etti. Sanki sinirimi kaybetmemi istiyormuş gibi .

bir iç çektim. "Bu cadılar sihirlerini Cehennemden alıyorlar."

Burnunu çekti. "Saçma. Tabii ki kanal yapmıyorlaronların büyüü cehennemden. Büyülerini atalarından kanalize ediyorlar ."

İnanamayarak ona baktım. "Bunu nasıl bilebilirsin?"

"Arkadaşım bana söyledi."

Tabii ki. Tremblay'deki cadı. Hala bulamadığımız cadı . Ona sert çıkışma dürtüsüne direndim. Ne kadar rahatsız edici olursa olsun onu bize daha fazla bilgi vermeye ikna edememişti. Başpiskoposun onun yerine onu kazığa bağlamakla tehdit etmemesine şaşırdım.

Ama daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım. "Ataları mı?"

Parmağı kolumda devam etti. Parmak eklemlerimdeki kılları sıyırdı. "Hımm hm."

Devam etmesini bekledim ama düşüncelerine dalmış gibiydi. "Yani . . . bir cadı, yapabilir—"

"O." Başı aniden yukarı kalktı. "Bir cadı her zaman olduğu o Reid. bir o değil ."

İç çektim, tartışmayı orada bitirmek istiyordum. Ama yapamadım. Cadı arkadaşı ya da hiç Lou Kulesi etrafında böyle küfür emzik edemedi ya da o olur hissesini sonunda. Ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Artık bu tutkuyu bitirmeliydim. Kontrolden çıkmadan önce. "Bunu düşündüğünü biliyorum..."

"Bunu biliyorum- "

"—ama sırf bir cadı kadın gibi görüldüğü ve davrandığı için—"

"Ördek gibi görünüyorsa ve ördek gibi vaklıyorsa..."

"—bu bir ördek olduğu anlamına gelmez. Yani, ee, bir kadın."

"Cadılar doğurabilir, Reid." Burnuma hafifçe vurdu. Gözlerimi kırıştırdım, dudaklarım şaşkınlıkla yukarı kıvrıldı. "Bu onları dişi yapar."

"Ama sadece dişi doğururlar." Sırıtarak karşılık olarak yüzümü ona doğru uzattım. Geri çekildi ve neredeyse yataktan düşecekti. Alaycı bir eğlenceyle tek kaşımı kaldırdım. "Bana eşeysiz üreme gibi geliyor."

Kaşlarını çattı ve yanaklarında öfkeli bir kızarma belirdi. Daha iyisini bilmeseydim, onun rahatsız olduğunu düşünürdüm. Ani değişikliğe neyin sebep olabileceğini merak ederek daha geniş sıırıttım. Fiziksel yakınlığım mı? üreme kelimesi ? Her ikisi de?

"Aptal olma." Yastığına şekil vererek kendini geri attı. Bu sefer bana dokunmamaya dikkat et. "Elbette cadıların oğulları olur."

Gülümsemem yok oldu. "Hiç bir erkek cadıyla karşılaşmadık."

"Çünkü hiçbiri yok. Büyü sadece kadınlara geçer. Erkekler doğduktan sonra gönderilirler."

"Neden?"

Omuz silkti. "Çünkü sihirleri yok. Arkadaşım, erkeklerin Chateau'ya yalnızca eş olarak girebileceğini ve o zaman bile kalmalarına izin verilmediğini söyledi."

"Bütün bunları sana o mu söyledi?"

"Tabii ki." Çenesini kaldırdı ve sanki ona karşı çıkmama cüret edermiş gibi burnunun aşağısından bana baktı. "Kendini gerçekten eğitmelisin, Chass. Sıradan bir sokak hırsız, düşmanlarınız hakkında sizden daha çok şey bilir. Ne utanç verici."

Chagrin beni yıkadı. Dışarıda rüzgar estiğinde Lou battaniyelere daha da gömüldü.

"Üşüyor musun?"

"Biraz."

Kolumu kaldırarak biraz daha yaklaştım. "Zeytin dalı kabul eder misin?"

Sertçe yutkundu ve başını salladı.

Onu göğsüme doğru çektim, ellerimi sırtının küçük kısmına kilitledim. Bir tahta parçası olmaya geri döndü. Küçük. gergin. boyun eğmez. Meraklı sorularından ve aşağılayıcı şakalarından sıyrılmış, sanki öyleymiş gibiydi. . . gergin.

"Sakin ol," diye mırıldandım saçlarına karşı. "Ben ısırمام. . . fazla." Sessiz kahkahalar göğsümde uğulduyordu. Mümkünse, daha da sertleşti. Endişelenmesine gerek yoktu. Elbette kalbimin gümbürtüsünü duydu ve avantajını anladı.

"Şaka mıydı, Chass?"

Kollarım onun etrafında sıkılaştı. "Belki." Bir şey demeyince geri çekilip ona baktım. Dudaklarıma bir gülümseme daha yerleşti.

Ve birden, birlikte geçirdiğimiz ilk geceyi hatırladım.

"Gergin olmana gerek yok, Lou." Sırtını okşadım, o bana karşı kıvranırken kendimi hareketsiz kalmaya zorladım. "Hiçbir şey denemeyeceğim."

Kadından bir itiraz sesi yükseldi. "Neden olmasın?"

"Sana izinsiz dokunursam beni kesmekle tehdit ettiğini hatırlıyorum." Çenesini kaldırdım, gözleri kapandığında kendimi aynı ölçüde lanetleyip tebrik ettim. Nefesi kesildiğinde. Yaklaştım, dudaklarım neredeyse onun kilere değiyordu. "Sen sorana kadar sana dokunmayacağım."

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve beni bir hırıltı ile itti. "Ciddi olamazsın."

"Ah, ben." Tekrar gülümsedim ve yastığa yaslandım. "Geç. Uyumalısınız."

Gözleri öfkeyle parladı. Anlayışla.

Garip bir hayranlıkla.

Muzaffer, düşüncelerini gözden geçirmesini izledim - çilli yüzündeki her duyguyu izledim. Bana kaşlarını çattı. "Seni hafife almışım gibi görünüyor."

Kaşlarımı kaldırdım. "Sadece kelimeleri söyle. Bana sor."

"Sen bir götsün."

Omuz silktim. "Böyle olsun." Tek bir akıcı hareketle gömleğimin kenarını kaldırıp başımın üzerine kaldırdım. Gözleri inanılmaz bir şekilde açıldı.

"Ne yapıyorsun?" Tişörtümü tuttu ve bana geri fırlattı.

Yakaladım. Yere attı. "ateşliyim."

"Sen-sen- kalk yatağımdan! Çıkmak!" Muhtemelen tüm gücüyle beni itti ama kımıldamadım. sadece gülümsedim.

"Bu benim yatağım."

Burada "Hayır bu ben uyuyorum. Sen uyu-"

"Yatak." Ellerimi başımın arkasında birleştirdim. Bana baktı, gözleri kollarıma, göğsüme kaydı. Daha geniş sırttım ve esneme dürtüsüne direndim. "İki haftadır sırtımda bir düğüm var. Yerde uyumayı bitirdim. Bu benim yatağım ve bundan sonra onun içinde uyuyacağım. Bana katılabilirsiniz, yoksa küvet hala boş."

Ağzını öfkeyle açtı. Tekrar kapattı. "I- Bu benim am de öyledir değil açıkça beni kazığa oturtmak için bir şey ararken, yatağın etrafında fırladı Onun gözlerinde the- uyku". Bir yastığın üzerine düştüler.

Vur.

Bana tekrar vuramadan onu yakaladım, göğsüme bastırdım. Gülmemek için dudaklarımı birbirine kenetledim. "Lou - uzan. Uyu. Hiçbir şey değişmedi. Bana bir şey sormak istemiyorsan?"

"Nefesini tutmayın." Yastığı benden çekti. "Aslında - yap."

Arkamı dönmeden önce güldüm. "İyi geceler Lu."

Benden çok önce uyuyakaldı.

Kan, Su ve Duman

Lou

Ertesi sabah yüzüm Reid'in göğsüne gömülü olarak uyandım. Kolları kaburgalarımın dolandı ve elleri belimin üzerindeydi. Uykulu uykulu ona doğru eğildim, teninin benimkiyle olan hissinin tadını çıkardım - sonra dondum. Geceliğim gece belimin etrafında toplanmıştı ve bacaklarım ve karnım ona karşı çıplaktı.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin .

Geceliğimi aşağı çekmek için çabaladım ama o hareketle aniden uyandı. Anında tetikte, gözlerini paniklemiş ifademden boş odaya kaydırды. Dudaklarının kenarı kıvrıldı ve boğazından bir kızarıklık yükseldi. "Günaydın."

"Bu mu?" Kendi yanaklarım haince sıcakken ondan uzaklaştım. Daha geniş sırttı ve tuvalete gitmeden önce yerden gömleğini aldı. "Nereye gidiyorsun?" Diye sordum.

"Trene."

"Ama—ama bu Aziz Nicolas Günü. Kutlamak zorundayız."

Şaşkın bir ifadeyle başını geriye doğru uzattı. "Ah?"

Ah, diye onayladım, ona katılmak için yataktan fırladım. Ben geçerken kenara çekildi, gerçi eli saçımdan bir tutam yakalamak için uzandı. "Festivale gidiyoruz."

"Biz?"

"Evet. Yemek harika . Şu zencefilli makaronlar var..." Sözümü kestim, ağzım sulandı ve başımı salladım. "Onları doğru dürüst tanımlayamam. Deneyimli olmaları gerekir. Ayrıca sana bir hediye almam gerek."

Saçımı isteksizce bıraktı ve dolaba yöneldi. "Bana bir şey almana gerek yok, Lou."

"Saçmalık. Hediye almayı neredeyse onları almayı sevdiğim kadar seviyorum."

Bir saat sonra kol kola East End'de dolaştık.

Geçen yıl festivale katılmama rağmen, yaprak dökmeyen ağaçları meyve ve şekerle süslemek, köy merkezindeki şenlik ateşine kütük eklemek hiç ilgimi çekmemişti. Hayır, zar oyunlarına ve ucuz bibloların tezgahlarına ve tabii ki yemeğe çok daha fazla yatırım yapmışım.

Tarçınlı tatlıların baharatı şimdi havada uçuşuyor, her zaman var olan balık ve duman kokusuna karışıyordu. Bize en yakın olan kurabiye sepetine özlemle baktım. Sables, madelines ve palmiers bana baktı. Bir ya da üç tanesini kaldırmak için uzandığımda Reid gözlerini devirdi ve beni kendine doğru çekti. Midem öfkeli bir kükreme verdi.

"Nasıl hala aç kalabiliyorsun?" diye sordu, inanamayarak. "Bu sabah kahvaltıda üç porsiyon yedin."

yüz yaptım. "Bu ton balığıydı . Tatlı için ikinci bir midem var."

Sokaklar, paltolara ve eşarplara sarılı eğlence düşkünleriyle dolup taşıyordu ve hafif bir kar tabakası her şeyin tozunu kaplıyordu - dükkânlar, tezgahlar, arabalar, cadde. Neredeyse her kapıdan kırmızı fiyonklu çelenkler sarkıyordu. Rüzgar kurdeleleri yakaladı ve kuyrukları dans ettirdi.

Cesarine için çok güzeldi.

Bununla birlikte, her binaya yapıştırılan gauche el ilanları şunlar değildi:

SİZ KIZ KARDEŞLER

SEYAHAT ŞİRKETİ

sizi patriğimizi onurlandırmaya davet ediyor

EMINENCE, FLORIN CARDINAL CLÉMENT,

BELTERRA BAŞKEPİSKOBU

yarın sabah yüzyılın gösterisine katılarak,

Aralık ayının yedinci günü

Cathédral Saint-Cécile d'Cesarine'de.

Joyeux Noel!

Gülerek Reid'in burnunun altına bir el ilanı uzattım. "Florin? Ne korkunç bir isim! Hiç kullanmamasına şaşmamalı."

Bana kaşlarını çattı. "Florin benim göbek adım."

Onu buruşturup çöp kutusuna attım. "Gerçek bir trajedi." Beni uzaklaştırmaya çalıştığında, kolumu onunkinden kurtardım ve pelerininin kapüşonunu kaldırdım. "Tamam, ayrılma zamanı."

Hâlâ kaşlarını çatarak kalabalık meydanı taradı. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

gözlerimi devirdim. "Bana güvenebilirsin. kaçmayacağım. Ayrıca, hediyelerin sürpriz olması gerekiyor."

"Lou-"

"Bir saat sonra Pan'da buluşuruz. Do bana bir şey iyi olsun."

İtirazlarını görmezden gelerek, alışveriş yapanların arasından sokağın sonundaki demirciye doğru ilerledim. Oradaki demirci Abe, East End'in göbeğiyle her zaman arkadaş canlısı olmuştu. Ondan birçok bıçak satın almıştım ve bir iki tane daha çalmıştım. Tremblay'den önce Abe bana bakır saplı güzel bir hançer göstermişti. Reid'in saçına çok yakışmıştı. Umarım satmamıştır.

Kapüşonlumu geri itip eski havamı toplayarak demirciye doğru yürüdüm. Ocakta közler yanıyordu ama bir fıçı su ve kum torbasının ötesinde toprak odada başka hiçbir şey yoktu. Kılıç yok. Bıçak yok. Müşteri yok. kaşlarını çattım. Demirci ortalıkta görünmüyordu. "Abi? Burada mısın?"

Kalın, sakallı bir adam yan girişten içeri girdi ve ben sııttım. "İşte buradasın, yaşlı adam! Bir an dikkatsiz davrandığını düşündüm." Gülümsemem onun öfkeli kaşlarını çatığında soldu ve etrafa baktım. "İş patlaması mı?"

"Buraya gelmek için çok cesaretin var, Lou."

"Neden bahsediyorsun?"

"Andre ve Grue'yu sattığınıza dair söylentiler var. East End senin sayende polislerle dolup taşıyor." Yumruklarını sıkarak bir adım attı. "Buraya iki kez geldiler, sormamaları gereken sorular sordular. Müşterilerim temkinlidir. Kimse ortalıkta dolaşan polisle iş yapmak istemez."

Evet. Belki de her şeyi Chasseur'lara anlatmamalıydım.

Bir süsle pelerininimden bir kese çıkardım. "Ah, ama bir zeytin dalı getirdim. Görmek?" Çantayı salladım ve içindeki paralar neşeli bir melodiyle birbirine çarptı. Kara gözleri şüpheli kaldı.

"Ne kadar?"

Kasten umursamaz bir tavırla keseyi havaya fırlattım. "Güzel bir bakır hançer almaya yetecek kadar. Kocama bir hediye."

Çaresizlik içinde yere tükürdü. "Mavi bir domuzla evlenmek. Senin bile bu kadar alçalabileceğini düşünmemiştim."

Göğsüme bir öfke saplandı ama kocamın onuru için kavga çıkarmanın ne yeri ne de zamanıydı. "Ben yapmam gerekeni yaptım. Anlamamı beklemiyorum."

"İşte burada yanıyorsun. Anlıyorum."

"Ah?"

"Hepimiz yapmamız gerekeni yapıyoruz." Aç bir ifadeyle elimdeki keseye baktı. "Bakır hançeri hatırlıyorum. Bir avcıyla görmektense parmaklarımı kesmeyi tercih ederim ama altın altındır. Burada kal. Ben gidip getireyim."

Ardından gelen sessizlikte huzursuzca kıpırdandım, parmaklarımı para kesesinin üzerinde gezdirdim.

Mavi bir domuzla evlenmek. Senin bile bu kadar alçalabileceğini düşünmemiştim .

Abe'e kızabileceğini söylemek istedim ama bir parçam Chasseur'lardan nefret etmenin nasıl bir şey olduğunu hatırladı. Reid'den nefret etmek. Onlar geçerken gölgelere kaçtığımı, her maviyi gördüğümde eğildiğimi hatırladım.

Korku hala oradaydı, ama beni şaşırttı. . . nefret gitmişti.

Kapıdan gelen küçük bir gürültüyle neredeyse tenimden fırlayacaktım. Muhtemelen bir fare. Zihinsel olarak kendimi sallayarak, omuzlarımı düzelttim. Artık Chasseur'lardan nefret etmiyordum ama beni kayıtsız bırakmışlardı . Ve bu affedilemezdi.

Eski uğrak yerimde durup hiçbir şeye atlamadan, kenarımın ne kadar uzağa kaydığını fark ettim. Abe hangi cehennemdeydi?

Abe'de, Reid'de, Başpiskopos'ta ve yoluma çıkan tüm diğer tanrının unuttuğu adamlarda açıklanamaz bir şekilde öfkeyle döndüm ve Abe'nin gözden kaybolduğu yan kapıya doğru yalpaladım.

On beş dakika yeterince uzundu. Abe, benim umursadığım her şey için kuronlarımı alıp kışına sokabilirdi. Bunu ona söylemeye karar vererek kapıyı açmaya zorladım ama elim tokmağa dokunduğunda bir an durdum. Midem battı.

Kapı kilitliydi.

Bok.

Derin bir nefes aldım. Sonra bir başkası. Belki de Abe onu iç odalarına kadar takip etmemi istememişti. Belki Gizlice girip değerli bir şeyi cebe atmamı engellemek için kapıyı kilitledi. Daha önce yapmıştım. Belki de sadece dikkatli davranıyordu.

Yine de, ana kapıyı denemek için döndüğümde omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. Penceredeki kurum ve kirden göremesem de sokağın bu kadar aşağısında çok az eğlencecinin cesaret ettiğini biliyordum. Döğmeyi çevirdim.

Kilitli.

Geri çekilip seçeneklerimi değerlendirmeye çalıştım. Pencere. Onu kırabilirdim, daha önce tırmanabilirdim...

Yan kapı tıkırdayarak açıldı ve bir anlığına, Abe'nin kapıdaki hantal bedeni olduğuna inanarak kendimi kandırdım.

"Merhaba, Lou Lou." Grue parmaklarını çıtlatarak öne çıktı. "Yakalaması zor küçük bir kaltaksın."

Andre arkasında belirip pelerinininden bir bıçak çekerken içim panikle doldu. Abe'nin kara gözleri omuzlarının üzerinde belirdi. "Haklısın Lou." Dudağı kıvrıldı. "Hepimiz yapmamız gerekeni yapıyoruz." Sonra arkasını döndü ve kapıyı arkasından çarparak komşu odaya girdi.

"Tekrar merhaba Gür. Andre, gözün güzelce iyileşti." Artan histerime rağmen umursamazlığımı zorlayarak, çevre görüşümü silah olarak kullanabileceğim bir şey aradım: su fiçisi, kum torbası, demir ocağının yanındaki paslı maşa. Ya da—ya da yapabilirim—

Altın çevremde çılgınca titredi. Bakışlarım suya, körük demir ocağına bağlıydı. Kapalı bir alandaydık. Bunu yaptığımı kimse görmezdi. olduğumu kimse bilemezdi Burada. Abe dönmeden çok önce gitmiş olurdum ve onun polise ya da Chasseur'lara benim olaya karıştığımı haber verme şansı zayıftı. Kendini suçlama riskini almak zorunda kalacaktı. Demirhanesinde iki adamın nasıl öldürüldüğünü açıklamak zorunda kalacaktı.

Ben Çünkü ederim onlar bana dokundu eğer onları öldürürler. Öyle ya da böyle.

"Bize ihanet ettin," diye hırladı Andre. Dikkatimi tekrar bıçağına çevirerek demirhaneye doğru ilerledim. "Hiçbir yere saklanamayız. O piçler, uğrak yerlerimizin her birini biliyor. Dün bizi neredeyse öldürüyorlardı . Şimdi seni öldüreceğiz."

Çılgın bir parıltı gözlerini yaktı ve konuşmaması gerektiğini biliyordum. Avuçlarımı ter kapladı. Tek bir yanlış hareket - bir yanlış adım, bir hata - ve ben ölürdüm. Altın daha parlak, daha acil alevlendi ve demir ocağındaki sıcak kömürlere doğru kıvrıldı.

Alev için alev. Bu acıyı biliyorsun. Solduğunu biliyorsun. Yak onu, diye fısıldadı ses.

Estelle'in alevlerinin ıstırabını hatırlayarak içgüdüsel olarak ondan uzaklaştım ve el yordamıyla başka bir model aradım. Bu, kumda masumca parıldadı, Andre'nin ve benim gözlerimin yakınında süzüldü. Beni kör ediyor.

Göze göz.

Ama Andre'nin vizyonundan vazgeçemezdim. İkisi varken değil.

Düşünmek. Düşün, düşün, düşün .

Geriye doğru ilerlemeye devam ettim, desenler takip edebileceğimden daha hızlı bir şekilde belirip kayboluyordu. Demirhaneye yaklaştığımda Angelica'nın Yüzüğü alev alev yandı. Tabii ki. Hatırlamadığım için kendime lanet ediyorum Daha erken, bandı yavaşça parmağıma

geçirdim. Andre hareketi yakaladı ve hala elimde tuttuğum para kesesini görünce gözleri kısıldı. Açgözlü piç.

Başparmağımı dikkatli bir şekilde iterek, Angelica'nın Yüzüğü'nü parmak eklemimin üzerinde gezdirdim - ama nemli ten üzerinde çok hızlı kayarak yere düştü.

Bir kere.

İki kere.

Üç kere.

Grue'nun ayağının üzerine inmesini dehşet içinde izledim. Gözleri parlayarak onu almak için eğildi, yüzüne kötü bir gülümseme yayıldı. Ağzım kurudu.

"Demek bu senin sihirli yüzüğün. Bütün bu zahmetler bir altın zerresi için." Yüzüğü alaycı bir tavırla cebine koydu ve daha da yaklaştı. Andre hareketlerini gölgeledi. "Senden hiç hoşlanmadım, Lou. Her zaman bizden daha iyi, bizden daha akıllı olduğunu düşündün ama değilsin. Ve bizi birçok kez aştın."

O hamle yaptı ama ben daha hızlı hareket ettim. Pençeleri yakalayıp -avuçlarımdaki kavurucu ısıyı görmezden gelerek- yüzüne vurdum. Pişmiş etin mide bulandırıcı kokusu odayı doldurdu ve Grue sendeleyerek geri çekildi. Andre ileri atıldı, ama sonra maşayı ona doğru uzattım. Tam zamanında yalpalayarak durdu, öfkesi yüz hatlarını çarpıttı.

"Geride kal!" İyi bir önlem almak için maşayı tekrar ona vurdum. "Daha fazla yaklaşma!"

"Seni lanet olası parçalara ayıracağım." Grue tekrar üzerime atladı ama ben maşayı çılgınca sallayarak kaçtım. Andre'nin bıçağı yüzümün önünden geçti. Geri çekildim ama Grue zaten oradaydı. Eli maşanın ucunu yakaladı ve acımasız bir güçle onları elimden aldı.

Elimi kum torbasına doğru fırlattım, deseni umutsuzca onun gözlerine ve benimkilerden uzağa yönlendirdim .

Andre, kum bir dalga gibi yükselip ona doğru atılırken çığlık attı. Geri tökezledi, elleri yüzüne gitti, derisini yırttı, gözlerindeki minik bıçakları ovalamaya çalıştı. Grue yanımda hareket edene kadar vahşi bir büyülenme içinde izledim - gözlerim tamamen bozulmamıştı -. Bir bulanıklık. Döndüm, kendimi savunmak için ellerimi kaldırdım ama zihnim yavaşladı ve ağırlaştı. Yumruğunu kaldırdı. baktım. Bununla ne yapmak istediğini anlamak mümkün değil. Bir sonraki hamlesini tahmin edemiyor. Sonra vurdu.

Onun için vizyonunuz.

Burnumdan bir acı çıktı ve sendeleyerek geriye doğru sendeledim. Sırıttı, elini boğazıma sardı ve beni ayaklarımdan kaldırdı. Nefesimi tuttum ve elini pençeledim, kan çektim ama tutuşu gevşemedi.

"Daha önce hiç cadı öldürmedim. Bilmem gerekirdi. Sen her zaman bir ucube oldun ." Yaklaştı, nefesi sıcak ve yanağıma değdi. "Seni kestikten sonra, seni parça parça mavi domuzuna geri göndereceğim."

Daha çok mücadele ettim, görüşümde ışıklar patladı.

"Onu çok çabuk öldürme." Andre'nin mahvolmuş gözlerinden yaşlar ve kan akıyordu. Kum dökülmüş, ayaklarının altındaki altın toza karışmıştı. Altın kaybolmadan önce bir kez daha göz kırptı. Bıçağını almak için eğildi. "Bunun tadını çıkarmak istiyorum."

Grue'nun tutuşu gevşedi. Bunun yerine eli saçımı yumruklayıp başımı geri çekip boğazımı ortaya çıkarırken öksürdüm ve tükürdüm.

Andre'nin bıçağı oradaki yara izini buldu. "Biri bizi yenmiş gibi görünüyor."

Beyaz vizyonumu noktaladı ve ben onlara çarptım.

"Ah, ah, ah." Grue saçlarımı sarstı ve ağrı kafa derisine yayıldı. "Bir daha olmaz, Lou Lou." Başını boğazımdaki bıçağa doğru salladı. "Orada değil. Çok hızlı. Yüzünden başla. Bir kulağını kes - hayır, bekle." Bana sırtıttı, gözleri gerçek bir nefretle yanıyordu. "Onun yerine kalbini oyalım. Domuza göndereceğimiz ilk parça bu olacak."

Andre bıçağı boğazımdan göğsüme doğru sürükledi. Başka bir modelin ortaya çıkmasını isteyerek, onun tiksindirici yüzüne odaklandım. Herhangi bir desen.

Ve işte geldi, öncekinden daha parlaktı. Benimle alay ediyor.

tereddüt etmedim. Parmaklarımı sıkarak ipi sertçe çektim ve demir ocağındaki kömürler bize doğru döndü. Acıya hazırlandım, Grue'yu karnına dirseğiyle dürttüm ve geri çekildim. Kömürler yüzlerine çarptığında kendi derim yandı. Ama bu acıyı biliyordum. Dayanabilirdim. Ben vardı sabrettiler.

Dişlerimi gıcırdatarak Andre'nin bıçağını aldım ve boğazına sapladım, derisini, tendonunu ve kemiğini kestim. Çığlığı bir hırıltı ile sona erdi. Grue körü körüne bana doğru atıldı, öfkeyle böğürdü, ama ben onun ivmesini bıçağı göğsüne, midesine, omzuna ve boğazına saplamak için kullandım. Kanı yanağıma sıçradı.

Vücutları yere çarptığında, Angelica'nın Yüzüğü için Grue'nun cesedini pençeleyerek onlarla birlikte yere yığıldım. Kapı tıklandığında tekrar parmağıma vurdum.

"Orada her şey yolunda mı?"

Tanıdık olmayan sesle donup kaldım, nefes nefese ve titriyordum. Kapı kolu şingirdadı ve ilk sese yeni bir ses katıldı. "Anahtar kırılmış."

"Çığlıklarını duydum." Başka bir vuruş, bu sefer daha yüksek sesle. "Orada kimse var mı?"

Kapı kolu tekrar titredi. "Merhaba? Biri beni duyabilir mi?"

"Burada neler oluyor?"

Tanıdığım o ses. Güçlü. Kendinden emin. Çok uygunsuz.

Ayağa fırlayarak, kapının Reid'in gücüne dayanması için dua ederek su fıçısına doğru sendeledim. sessizce küfür ettim. Tabii ki Reid şimdi buradaydı, havada kalan büyü ve yerde yanan iki ceset. Namluyu devirirken kanlarında biraz kaydım. Su, kokunun en kötü kısmını seyrelterek üzerlerinden aktı. Köz temas anında tıslayarak hafifçe tüttürdü ve odayı mide bulandırıcı, kömürleşmiş bir koku sardı. Namluyu eğdim ve kendimi de ıslattım.

Namlu parmaklarımdan kayıp yere düşerken dışarıdaki sesler kesildi. Sonra-

"İçeride biri var." Onay beklemeden Reid kapıyı tekmeledi. Ağırlığının altında eğildi. Tekrar tekme attığında, tahta uğursuz bir çatlak verdi. Demirhaneye doğru atıldım ve körüğü hararetle pompaladım. Kömür dumanı odaya döküldü, kalın ve siyah. Kapı parçalandı, ama pompalamaya devam ettim. Gözlerim sulanana ve boğazım yanana kadar pompalamaya devam ettim. Büyünün kokusunu alamayana kadar. Hiçbir şeyin kokusunu alamayana kadar.

Kapı patlayınca körüğü düşürdüm.

İçeri giren güneş ışığı, Reid'in silüetini duman kıvrımları içinde aydınlatıyordu. Cüsseli. gergin. Beklemek. Balisarda'sını çizmişti ve safir, değişen dumanın arasından parlıyordu. Arkasında iki endişeli vatandaş duruyordu. Duman dağılırken yüzünü daha iyi gördüm. Gözleri çabucak sahneyi taradı, kanı ve cesetleri kısıtı ve üzerime indi. Beyazladı. "Lou mu?"

Kendime konuşacak kadar güvenmeyerek başımı salladım. Dizlerim yol verdi.

Kanı, suyu ve dumanı görmezden gelerek hızla ilerledi ve önümde dizlerinin üzerine çöktü. "İyi misin?" Omuzlarımdan tutarak beni ona bakmaya zorladı. Islak saçlarımı yüzümden çekti, çenemi eğdi, boğazımdaki izlere dokundum. Parmakları oradaki ince yara izinde hareketsiz kaldı. Öfkenin soğuk maskesi çatırdadı ve altında sadece çılgın adam kaldı. "Onlar mı - seni incittiler mi?"

Yüzümü buruşturdum ve değerlendirmesini durdurarak ellerini yakaladım. Ellerim titredi. "Ben iyiyim, Reid."

"Ne oldu?"

Hızla, sihirden bahsetmeden, kabus deneyimini anlattım. Su ve duman işini yapmıştı - ve kömürleşmiş et. Her kelimedeye yüzü daha da taşlaşıyordu ve bitirdiğimde öfkeden titriyordu. Derin bir nefes vererek alnını düğümlü ellerimize dayadı. "Sana dokundukları için onları öldürmek istiyorum."

"Çok geç," dedim zayıf bir şekilde.

"Lou, ben... Eğer seni incitirlerse-" Bakışlarını benimkilere kaldırdı ve oradaki kırılganlık bir kez daha göğsümü deldi.

"H-burda olduğumu nereden bildin?"

"Ben yapmadım. Noel hediyelerinden birini almaya geldim." Durdu ve iki vatandaşı uzaklaştırmak için başını salladı. Dehşete kapılarak başka bir şey söylemeden kapıdan dışarı fırladılar. "Bir bıçak."

ona baktım. Belki de hala vücudumda dolaşan adrenalindi. Ya da Başpiskopos'a itaatsizliği. Ya da korktuğumu kendi zavallı kavrayışım. Bu sefer gerçekten kork.

Ve yardıma ihtiyacım vardı.

Hayır. Ona ihtiyacım vardı .

Nedeni ne olursa olsun umurumda değildi.

Bir an, o kanlı zeminde birlikte diz çöktük ve hemen ardından kollarımı boynuna doladım ve onu öptüm. Bir an için irkilerek geri çekildi, ama sonra kumaşı pelerininin arkasına yumrukladı ve sert ve amansız bir şekilde beni kendisine doğru ezdi.

Kontrol beni terk etti. Reid bana ne kadar yakın olursa olsun, daha yakın olmak istedim. Her santimini hissetmek istiyordum. Tutuşumu daha da sıkılaştırarak vücudumu onun sert şekline - göğsünün geniş genişliğine, karnına, bacaklarına göre şekillendirdim.

Kısık bir inilti ile ellerini bacaklarımın altına soktu ve beni kendine doğru çekti. Bacaklarımı beline doladım ve beni yere taşıdı, öpücüğü derinleştirdi.

Elbisemin arkasından sıcak bir şey sızdı ve Aniden ayrıldım, sertleştim. Andre ve Grue'ya baktım.

Kan.

Ben onların kanında yatıyordum.

Reid benim fark ettiğim anda bunu fark etti ve ayağa fırlayıp beni de yanına çekti. Yanaklarında renk lekeleri yükseldi ve nefesi düzensiz geliyordu. "Gitmeliyiz."

Aramızdaki sıcaklık soğuyunca ve buz gibi gerçeklik ortaya çıkarken hafifçe sönerken göz kırpıttım. Öldürmüştüm. Tekrar. Göğsüne yaslanarak Andre ve Grue'nun yattığı yere baktım. Kendimi onların soğuk, ölü gözlerine bakmaya zorladım. Görmeden tavana baktılar. Yaralarından hala kan sızıyordu.

Midemde tiksinti dolandı.

Reid'in kollarımdan kurtulduğunu belli belirsiz fark ederek pelerinine baktım. Beyaz kadife artık mahvolmuştu - geri dönülmez bir şekilde kırmızıya boyanmıştı.

İki ölüm daha. Arkamda iki ceset daha kaldı. Her şey söylenip yapılmadan önce onlara kaç kişi katılacaktı?

"Buraya." Reid gevşek elime bir şey soktu ve içgüdüsel olarak parmaklarımı onun etrafına doladım. "Erken bir Noel hediyesi."

Andre'nin bıçağıydı, efendisinin kanıyla hâlâ kaygandı.

Evimin

Lou

Chasseur Tower'a geri döndüğümüzde güneş batıyordu. Reid, bütün bu karışık olayı polis teşkilatına bildirmekte ısrar etmişti. Sonunda patlayana kadar soru üstüne soru sordular.

"Boğazımı görüyor musun?" Yüzüncü kez yaralarımı göstermek için yakamı indirmiştım.
"Onları kendime mi verdim sanıyorsun?"

Reid bundan sonra ayrılmaya oldukça hevesliydi.

Bir Chasseur olarak ününe minnettar olmam gerektiğini sanıyordum. Aksi takdirde, polis teşkilatının beni cinayetten hapse atmak için bu fırsatı değerlendireceğinden hiç şüphem yoktu.

Dışarıda, yüzümü ölen güneşe çevirdim, derin nefesler alıp kendimi toplamaya çalıştım. Andre ve Grue ölmüştü. Chasseurs, Mösyö Bernard'ı hâlâ bulamamıştı, bu da muhtemelen onun da bulunacağı anlamına geliyordu. Balodaki anlaşmazlığımızdan beri Coco'yu ne gördüm ne de konuştum ve Reid ve ben - biz sadece -

Tek kelime etmeden yanımda durdu, parmaklarını kaydırđı. benim aracılığımle. Gözlerimi kapatarak avucundaki nasırların, derisinin pürüzlülüğünün tadını çıkardım. Yanaklarımdaki rüzgarın ısırtığı bile o yanımdayken dayanılmaz değildi. Etrafımızda döndü ve beni onun kokusuyla doldurdu - temiz hava ve dağ çamları gibi belli belirsiz odunsu, biraz daha zengin, daha derin, tamamen Reid'e ait.

"Sana bir şey göstermek istiyorum, Reid."

Dudakları en sevdiğim çarpık sırtıyla yukarı kıvrıldı. "Bu da ne?"

"Bir sır."

Onu uzaklaştırmak için elini çektim ama birden şüphelenerek ayaklarını içeri soktu. "Yasa dışı bir şey değil, değil mi?"

"Tabii ki değil." Daha çok çektim ama Reid yerinden kıpırdamadı. Onu hareket ettirmeye çalışmak, bir dağı yerinden oynatmaya çalışmak gibiydi. Boş girişimlerime kaşlarını kaldırdı, açıkça eğlendi. En sonunda pes edip göğsüne bir tokat attım. "Tanrım, koca bir eşeksin! Yasadışı değil, tamam mı? Şimdi kıpırda, yoksa yemin ederim burada çırılçıplak soyunacağım ve bourrée dansı yapacağım !"

Ellerimi belime koydum ve beklentiyle ona baktım.

Etrafımızdaki insanlara bakmadı bile. O telaşlanmadı. Ve Reid her zaman kızardı.

Bunun yerine gözlerini benimkilere dikti, yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı.

"Yap."

Gözlerimi kıstım ve omuzlarımı dikleştirdim, kendimi tam yüksekliğime -önemli değilse de- çektim. "NS. Yapmayacağımı düşünme. Hemen yapacağım."

Kaşlarını kaldırdı, hala sırtıyordu. "Bekliyorum."

Ellerimi pelerininin gümüş yakasına götürerek ona baktım. Kesinlikle bize baktıklarına rağmen, etrafımızdaki alışveriş yapanlara bakmamak için kendimi zorladım. Kanlı beyaz bir pelerin pek göze çarpmıyordu. "Olay çıkarmaktan korkmuyorum. Bunu bildiğini sanıyordum."

Omuz silkip ellerini ceplerine soktu. "İlk sefer benim için oldukça iyi çalıştı." Pelerinin yere düştü ve takdirle baktı. "Bu sefer de olabilir diye düşünüyorum."

Midem - hain bir şeydi - sözlerine, gözlerinin her hareketimi takip etme şekline daldı. "Sen bir domuzsun."

"Gönüllü olan sensin." Elbisemin bağcıklarını çözmeye başladığımda başını Pan'ın pastanesine doğru salladı. "Ama bilmelisin ki, bir izleyicimiz var."

Pan dükkânının vitrininde durmuş bizi yakından izliyordu. Döndüğümde hafifçe irkildi ve doğal olamayacak kadar hızlı bir şekilde el salladı. Parmaklarım bağcıklarında hareketsiz kaldı.

"Şanslısın." Pelerinimi yerden kaptım ve kanın en kötüsünü saklamak için onu omuzlarıma geri fırlattım. Bu sefer dayanamayarak etrafa baktım ama alışveriş yapanlar ilgilerini kaybetmişti. İçime bir ferahlık çöktü.

"Katılmamayı kabul et."

"Sen gerçekten bir domuzsun!" Hızla Chasseur Tower'a doğru fırladım ama elimi yakaladı.

"Durun, lütfen." Diğer elini yatıştırırcasına kaldırdı ama kibirli gülümseme dudaklarının kenarında hâlâ oynuyordu. "Sırrını görmek istiyorum. Göster bana."

"Çok kötü. Fikrimi değiştirdim. Sonuçta sana göstermek istemiyorum."

Ellerini kollarıma dolayarak yüzümü kendine çevirdi. "Lou. Göster bana. İsteddiğini biliyorum."

"Beni hiç tanıımıyorsun."

"Senin için bile toplum içinde soyunmanın çok fazla olduğunu biliyorum." O güldü. Çok güzel, nadir bir sestti. "Bunu yapmadığını asla kabul etmeyeceğini biliyorum."

Beni tutarken gözlerindeki eğlence yavaşça karardı ve o sabah öpüştüğümüzden beri en yakın olduğumuz şeyin bu olduğunu acı bir şekilde fark ettim. Alt dudağımı okşarken baş parmağına baktı.

"Pis bir ağzın olduğunu biliyorum." Vurgulamak için dudağıma sertçe bastırdı. Ürperdim. "Ve yolunu bulmaya alışmışsın. Kaba, dürüst olmayan ve manipülatif olduğunu biliyorum..."

Geri teptim, burnum kırıştı ama o sadece beni daha sıkı kavradı.

“—ama aynı zamanda şefkatli, özgür ruhlu ve cesursun.” Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Senin gibi biriyle hiç tanışmadım, Lou."

Kaşlarını çatığına bakılırsa bu düşünce onu huzursuz ediyordu. Duygularımı çok yakından incelemek de umurumda değildi.

Mavi bir domuzla evlenmek. Senin bile bu kadar alçalabileceğini düşünmemiştim .

Reid her neyse, mavi domuz değildi. Ama o oldu hala Chasseur. İnandığına inanıyordu. Bunu değiştirebileceğimi düşünecek kadar aptal değildim. Gerçekten kim olduğumu bilseydi bana farklı bakardı. Elleri - şimdi bana çok nazikçe dokunuyor - bana da farklı şekilde dokunacaktı.

Estelle'in yüzü zihnimde canlandı. Reid'in elleri boğazına dolandı. Benim boğaz.

hayır . Gözlerimi kocaman açarak ondan uzaklaştım. Kaşları şaşkınlıkla çatıldı.

Tuhaf bir sessizlik çöktü ve gergin bir şekilde kıkırdayarak avuçlarımı eteğime sildim. "Yine fikrimi değiştirdim. Sonuçta sana bir sır göstermek istiyorum."

Soleil et Lune yakında görüş alanına girdi.

"Tiyatro?" Reid şaşkınlıkla boş basamaklara baktı. "Bu senin için biraz evcil, değil mi? Bir yeraltı kaçakçılık operasyonu bekliyordum..."

"Saçmalama, Chass." Sahne arkası kapısının yanında durdum, eteğimi giydim ve çöp kutusunun üstüne çıktım. "Asla yeraltında yakalanmam."

Niyetimi anlayınca derin bir nefes aldı. "Bu izinsiz giriş, Lou!"

Omzumun üzerinden ona gülümsedim. "Yakalanırsak sadece izinsiz giriş olur." Sonra kendimi olukların üzerinden kaldırdım, göz kırptım ve gözden kayboldum.

Biriken gölgeler arasında adımı tısladı ama onu görmezden gelerek botlarımdaki balçıkları silip bekledim.

Bir an sonra kendini yukarı çekerken eller belirdi.

Kahkahasına gülmeden edemedim. "Seni yeterince uzun sürdü. Bu hızla bütün gece burada olacağız."

"Ben bir Chasseur'um, Lou. Bu kesinlikle uygunsuz!"

"Her zaman kışına o sopayla..."

"Lou!" Gözleri çatıya kayd. "Ben am değil bu binayı tırmanma."

"Ah, Şase ." Anlayış içimi kaplarken kendi gözlerim büyüdü ve onursuz bir şekilde burnumu çektim. " Lütfen bana yükseklikten korkmadığını söyle."

"Elbette değilim." Taşı sıkıca kavradı. "Bu bir prensip meselesi. Kanunları çiğnemeyeceğim."

"Anlıyorum." Sahte bir onayla başımı salladım ve gülümsemeye çalıştım. Bunu almasına izin verebilirdim. Onu kızdırma dürtüsüne karşı koyabilirdim, sadece bu seferlik. "Neyse ki, yasa umurumda değil. Ne olursa olsun yukarı çıkıyorum. Zabıta'yı üzerime salmaktan çekinmeyin."

"Lou!" Bileğimi tutmaya çalıştı ama ben zaten ondan birkaç metre yukarıdaydım. "Eğil!"

"Onun yerine gel beni al! Ve Tanrı aşkına Chass, eteğime bakmayı bırak!"

" Eteğini kaldırmaya çalışmıyorum !"

Kendi kendime güldüm ve yüzümde soğuk havanın tadını çıkararak tırmanmaya devam ettim. Demirhanedeki kabus gibi olaydan sonra, sadece iyi hissettirdi. . . bırak. Kahkaha atmak. Reid'in de aynısını yapmasını dilerdim. Onun gülüşünden daha çok keyif aldım.

Ona dönüp baktığımda, kendimi daha hızlı tırmanmaya zorlamadan önce sadece bir saniyeliğine güçlü omuzlarını harekete geçirmeme izin verdim. Beni içerde dövmesi işe yaramazdı.

Tavan arasının kırık penceresinden süzöldüğümde nefesi kesildi ve artan bir alarmla adımı tısladı. Bir sonraki an, benden sonra kendini çekti. "Bu kırılıyor ve giriyor, Lou!"

Omuz silkerek, bir zamanlar yatağım olan kostüm yığınınına doğru ilerledim. "Kırılıp kendi evinize giremezsiniz."

Bir sessizlik dalgası geçti.

"Bu-burası senin yaşadığın yer mi?"

Derin bir nefes alarak başımı salladım. Tam hatırladığım gibi kokuyordu: eski kıyafetlerin parfümü sedir, toz ve sadece kandillerden biraz dumanla karışmıştı. Parmaklarımı Coco'yla paylaştığımız bagajda gezdirirken sonunda ona baktım. "İki yıl için."

Her zamanki gibi stoik, hiçbir şey söylemedi. Ama onu duymak için nereye bakacağımı biliyordum - omuzlarının gerginliğinde, çenesinin gerginliğinde, ağzının sıkılığında. Onaylamadı. Tabii ki yaptı.

"Pekala," dedim kollarımı iki yana açarak, "sır bu. Epik bir aşk değil ama. . . mütevazî meskenime hoş geldiniz."

"Burası artık senin evin değil."

Yatağıma yatıp dizlerimi çeneme koydum. "Bu çatı katı her zaman benim evim olacak. Kendimi güvende hissettiğim ilk yer." Sözcükler, onları söylediğimi anlamadan ağzımdan çıktı ve sessizce küfrettim.

Bakışları üzerimde keskinleşti. "İki yıl önce ne oldu?"

Yastık olarak kullandığım mavi kadife pelerine dik dik bakarak yutkundum. "Bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

Yanıma çömeldi ve çenemi nazikçe kaldırdı. Gözleri beklenmedik bir yoğunlukla benimkileri tuttu. "Yaparım."

İki kelime hiç bu kadar iğrenç gelmemişti. Ya da önsezi. Yumruğumdaki kadifeyi ezerek kıkırdamaya zorladım ve herhangi bir sapma için beynimi parçaladım. "Başka bir bıçağın yanlış ucuna rastladım, hepsi bu. Daha büyüğünü."

Derin bir iç çekti ve çenemi düşürdü ama kıkırdamadı. uzak. "Seni tanımayı imkansız kılıyorsun."

"Ah, ama beni zaten çok iyi tanıyorsun." Kazanan bir gülümseme olduğunu umduğum bir gülümsemeyle parladım, hala yönünü değiştiriyordum. "Kötü ağızlı, manipülatif, harika öpüşen..."

"Geçmişin hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Senin çocukluk. Neden hırsız oldun? Daha önce kimdin. . . bunların hepsi."

Gülümsemem soldu, ama sesimi hafif kalmaya zorladım. "Bilinecek bir şey yok."

"Her zaman bilinmesi gereken bir şey vardır."

Benim sözlerimi bana karşı kullandığı için ona lanet olsun. O bana beklentiyle bakarken konuşma durdu ve ben mavi kadifeye baktım. Bir güve şatafatlı kumaşı delik deşik etmişti ve ben de can sıkıntısından onları kopardım.

Sonunda yüzümü ona çevirdi. "İyi?"

"Bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

"Lou, lütfen. Sadece senin hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorum. Bu o kadar korkunç mu?"

"Evet öyle." Sözler istediğimden daha keskin çıktı ve yüzündeki acının titremesiyle içimden irkildim. Ama onu bu sefil sohbetten vazgeçirmek için ısırp şaklamam gerekiyorsa, öyle olsun. "Bu bok benim geçmişimde bir nedenden dolayı var ve bunun hakkında konuşmak istemediğimi söyledim - kimseyle değil, özellikle seninle. Sana evimi göstermem yetmedi mi? Benim sırrım?"

Geri teperek keskin bir nefes verdi. "Sana çöpte bulunduğumu söylemiştim. Sence bunları konuşmak kolay mı?"

"Peki neden yaptın?" Kadifedeki bir deliği şiddetle yırttım. "Seni zorlamadım."

Çenemi bir kez daha yukarı çekti, gözleri mosmordu. "Çünkü sordun. Çünkü sen benim karımsın ve eğer biri benim en kötü yanlarımı bilmeyi hak ediyorsa o da sensin."

ondan uzaklaştım. "Ah, merak etme, hepsini iyi tanıyorum..."

"Aynı şekilde."

"Sana yalan söylemememi istedin." Çenemi dayadım ve sendeleyerek ayağa kalktım, kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Geçmişimi sorma, ben de sormayayım."

Siyah bir ifadeyle üzerimde yükselerek yavaş yavaş takımını takip etti. Boğazıma bakarken çenesi kasıldı, açıldı. "Ne saklıyorsun, Lou?"

Ona baktım, kalp atışlarım aniden kulaklarımda şiddetle çarpıyordu. Ona söyleyemedim. Benden isteyemezdi. Her şeyi mahvedecekti.

Ve henüz . . . Eninde sonunda ona söylemem gerekecekti. Bu oyun sonsuza kadar süremezdi. Sertçe yutkunarak çenemi kaldırdım. Belki yaşadığımız onca şeyden sonra, geçmişini görebilirdi. Belki benim için değişebilir. Bizim için. Belki ben de yapabilirim.

"Hiçbir şey saklamıyorum, Reid. Ne istiyorsan bana sorabilirsin."

Sesimdeki titremeyle derin bir iç çekti, beni kendine çekti ve saçımı okşamak için elini kaldırdı. "Seni zorlamayacağım. Bana söyleyecek kadar rahat değilsen, bu benim hatam, senin değil."

Elbette bunu düşünecekti. Tabii ki gerçeği görmek yerine, en kötüsünün bende olduğunu düşünecekti. Yüzümü göğsüne gömdüm. Hayal kırıklığı içinde bile, Reid bana tanıdığım herkesten daha nazikti. Ben bunu hak etmedim.

"Sen değilsin." Kokusunu içime çekerek onu toplanan gölgelerde daha da sıkı tuttum. Tavan arasının rahatlatıcı kokularıyla mükemmel bir şekilde birleşti. evimden. "Benim. Ama ben - deneyebilirim. Sana söylemeye çalışabilirim."

"Numara. Bunu şimdi konuşmamıza gerek yok."

Kararlılıkla başımı salladım. "Lütfen . . . bana sor."

Eli saçlarımda hareketsiz kaldı ve dünya onunla birlikte hareketsiz kaldı - büyü öncesi ürkütücü sakinlikten farklı olarak. Pencereden esen esinti bile durmuş gibiydi, parmakları arasında saçlarımda oyalandı. Beklemek. Nasıl nefes alacağımı unuttum.

Ama soru hiç gelmedi.

"Cesarine'den misin?" Eli saçımdan sırtıma doğru kaydı ve rüzgar tatminsizce esmeye başladı. Kalbimdeki nazik harekete, hayal kırıklığına ve korkunç rahatlamaya odaklandım.

"Numara. Amandine'nin kuzeyinde küçük bir toplulukta büyüdüm." Yarı gerçek karşısında göğsüne karşı özlemle gülümsedim. "Dağlar ve denizlerle çevrili."

"Ve senin ebeveynlerin?"

Kelimeler artık daha kolay akıyordu, ani tehlike geçtikten sonra göğsümdeki sıkışma hafifledi. "Babamı hiç tanımadım. Annem ve ben. . . yabancılaşmış."

Eli yine durdu. "Yaşıyor yani?"

"Evet. Çok."

"İkinizin arasında ne oldu?" Geri çekilip yenilenmiş bir ilgiyle yüzümü süzdü. "O burada, Cesarine'de mi?"

"Umarım içtenlikle olmaz. Ama olanlar hakkında konuşmamayı tercih ederim. Henüz değil."

Hala bir korkak.

"Yeterince adil."

Hala bir beyefendi.

Bakışları yara izine kaydı ve yavaşça eğilip yaraya bir öpücük kondurdu. Tüylerim diken diken oldu cildimde. "Bunu nasıl aldın?"

"Annem."

Sanki gümüş bir çizgi onu ısırılmış gibi geri çekildi, korku gözlerini bulandırıyor. "Ne?"

"Sonraki soru."

"Ben- Lou, bu-"

"Sonraki soru. Lütfen."

Kaşları hala endişeyle çatılmış olsa da beni bir kez daha kendine çekti. "Neden hırsız oldun?" Sesi eskisinden daha sert ve ciddi. Kollarımı beline doladım ve onu sıkıca sıktım.

"Ondan uzaklaşmak için."

Bana karşı gergindi. "Ayrıntı yapmayacaksın, değil mi?"

Yanağımı göğsüne yasladım ve iç çektim. "Numara."

"Zalim bir çocukluk geçirdin."

Neredeyse güldüm. "Hiç de bile. Annem beni şımarttı aslında. Bana küçük bir kızın isteyebileceği her şeyi verdi."

Sesi inançsızlıkla damlıyordu. "Ama seni öldürmeye çalıştı." Cevap vermediğimde, başını salladı, iç geçirdi ve uzaklaştı. Kollarım iki yanıma ağır geldi. "Bu bir cehennem olmalıÖykü. Bir gün duymak isterim."

"Reid!" Koluna vurdum, kan ritüelleri ve sunaklarla ilgili tüm düşünceler dağıldı ve yüzümü inanılmaz bir sırtış böldü. Aniden mahcup görünüyordu. "Az önce küfür mü ettin ?"

"Cehennem lanetli bir kelime değildir." Benimle göz göze gelmeyi reddetti, onun yerine arkamdaki kostüm raflarına baktı. "Bu bir yer."

"Tabiki öyle." Pencereye geri döndüm, dudaklarımda bir gülümsemenin başlangıcı. "Eğlenceli yerlerden bahsetmişken. . . Sana bir sır daha göstermek istiyorum."

Nereye gidiyorsun

Lou

Birkaç dakika sonra beyaz yüzlü ve nefes nefese, gözleri açık gökyüzüne karşı sımsıkı kapalı olarak çatıya yığıldı. Onu kaburgalarından dürttüm. "Manzarayı kaçırıyorsun."

Çenesini sıktı ve hasta olacakmış gibi yutkundu. "Bana bir dakika ver."

"Bunun ne kadar ironik olduğunun farkındasın değil mi? Cesarine'deki en uzun adam yükseklikten korkar!"

"Eğlendiğine sevindim."

Göz kapaklarından birini kaldırıp ona gülümsedim. "Sadece gözlerini aç. Söz veriyorum pişman olmayacaksın."

Ağzı gerildi ama gözlerini isteksizce açtı. Önümüzde uzanan geniş yıldızları gördüğünde genişlediler.

Dizlerimi göğsüme çektim ve onlara özlemle baktım. "Çok güzeller değil mi?"

Soleil et Lune, Cesarine'deki en yüksek binaydı ve tüm şehirdeki tek engelsiz gökyüzü manzarasını sunuyordu. Dumanın üstünde. Kokunun üstünde. cennetin bütünüobsidyen ve elmastan oluşan büyük bir panoramada uzanıyordu. Sonsuz. Sonsuz.

Böyle bir manzaraya sahip tek bir yer daha vardı. . . ve bir daha asla Chateau'yu ziyaret etmeyecektim.

"Öyleler," diye onayladı Reid sessizce.

İç çektim ve soğuğa karşı kendimi daha sıkı tuttum. "Böyle gecelerde Tanrı'nın gökyüzünü sadece benim için boyadığını düşünmek hoşuma gidiyor."

İnanamayarak bakışlarını yıldızlardan ayırdı. "Tanrı'ya inanıyor musun?"

Ne karmaşık bir soru.

Çenemi dizlerime dayadım, hala yukarıya bakıyordum. "Bence de."

O oturdu. "Ama Ayine nadiren katılırsın. Sen - Noel'i değil, Noel'i kutlarsın."

Omuz silktim ve karda bir parça ölü yaprak kopardım. Parmaklarımda kırıştı. "Senin tanrının olduğunu asla söylemedim. Senin tanrının kadınlardan nefret ediyor. Biz sonradan akla gelen biriydik."

"Bu doğru değil."

Sonunda yüzümü ona döndüm. "değil mi? İncil'inizi okudum. Karın olarak ben senin malın değil miyim? Benimle her istediğini yapmaya yasal hakkın yok mu?" Başpiskoposun sözlerinin hatırası ağızımda acı bir tat bırakarak yüzümü buruşturdum. "Beni dolaba kilitleyip bir daha beni hiç düşünmemek için mi?"

"Seni hiçbir zaman mülküm olarak görmedim ."

"Başpiskopos yapar."

"Başpiskopos öyle. . . yanılıyor."

Kaşlarım havaya kalktı. "Kulaklarım mı beni aldatıyor yoksa sen misadece değerli patriğiniz hakkında kötü konuşun?"

Reid hüsrarla bir elini bakırımsı saçlarının arasından geçirdi. "Sadece - yapma, Lou. Lütfen. Düşündüğünüzün aksine, o bana her şeyi verdi. Bana bir hayat, bir amaç verdi." Tereddüt etti, gözleri kalbimin kekelenmesine neden olan bir samimiyetle benimkilerle buluştu. "Seni bana verdi."

Kırık yaprağı bir kenara fırlattım ve ona bakmak için döndüm. İçin gerçekten ona bak.

Reid, amacının cadıları öldürmek olduğuna gerçekten inanıyordu. Başpiskoposun kendisine bir hediye verdiğine, Başpiskoposun iyi olduğuna inanıyordu. eline uzandım. "Başpiskopos beni sana vermedi Reid." Küçük bir gülümsemeyle gökyüzüne baktım. " O yaptı - ya da o."

Birbirimize bakarken ağır bir duraklama oldu.

"Senin için bir hediyem var." Yaklaştı, mavi gözleri ruhuma işliyordu. Dudaklarımız arasındaki mesafeyi kapatmasını istercesine nefesimi tuttum.

"Bir diğeri? Ama henüz Yule değil."

"Biliyorum." Baş parmağını yüzük parmağımda gezdirerek ellerimize baktı. "Onun . . . bu bir alyans."

Ceketinin cebinden çıkarırken nefesim kesildi. Bandı ince, dövülmüş altın oluşturunuyordu ve ortada oval bir sedef taş vardı. Belli ki çok eskiydi. Ayrıca gördüğüm en güzel şeydi. O bana uzatırken kalbim çılgınca çarpıyordu.

"İzin verirsiniz?"

Başımı salladım ve Angelica'nın Yüzüğü'nü parmağımdan kaydırđı ve kaydı. onun yerine. İkimiz de bir an ona baktık. Sertçe yutkundum.

"Annemindi. . . ya da en azından bence öyleydi. Beni bulduklarında yumruğumu sıkmıştı." Tereddüt etti, gözleri benimkilerle buluştu. "Bana denizi hatırlatıyor. . . senin. Günlerdir sana vermek istiyordum.

Ağzımı bir şey söylemek için açtım -ona ne kadar güzel olduğunu ya da bu kadar anlamlı bir şey giymenin, o küçük parçasını her zaman yanımda taşımanın ne kadar onur duyacağımı söylemek için- ama kelimeler boğazıma düğümlendi. Beni neşeyle izledi.

"Teşekkürler." Tanıdık olmayan bir duygu beni boğmakla tehdit ederken boğazım titredi. "İ . . . Sevdim."

Ve yaptım. Ben sevdim.

Ama onu sevdiğim kadar değil.

Kollarını belime sardı ve ben de bunun farkına vararak titreyerek göğsüne yaslandım.

Onu sevdim.

Bok. onu sevdim .

Orada oturdukça nefesim daha da acıyordu - her nefes aynı anda hem sarsıcı hem de can sıkıcıydı. Soluk soluğa. Ben de öyle yapıyordum. Bir araya getirmem gerekiyordu. Düşüncelerimi toplamam gerekiyordu...

Reid nazikçe saçımı kenara çekti ve küçük dokunuş neredeyse beni çözüyordu. Dudakları boynumun kıvrımını okşadı. Kulaklarımda kan uğulduyordu.

"Seni bırakmam ya da senden geri dönmem için beni zorlama." Parmaklarını kolumda yavaş, acılı hareketlerle gezdirdi. Benimbaşı omzuna düştü, gözlerim titreyerek kapandı, dudakları boynuma doğru hareket etmeye devam etti. "Sen nereye gidersen ben de geleceğim. Sen nerede kalırsan ben de orada kalırım."

Boğazımın arkasından alçak, nefes nefese bir ses çıktı - yani, söylediği saygılı sözlerle çelişiyordu. Parmakları anında hareketsiz kaldı ve bakışları hızla hareket eden göğsüme odaklandı.

"Durma," diye nefes aldım. yalvardı.

Bedeni gerildi ve elleri boyun eğmez bir şekilde kollarıma kenetlendi. "Sor bana Lou." Sesi alçak ve acıldı. Çığ. Sesi duyunca doğrudan karnımda bir ısı birikti.

Ağzım açıldı. Oyunların zamanı gelmişti. O benim kocamdı ve ben onun karısıydim. Artık ilişkiyi istemiyordum gibi davranmak aptalcaydı. Onun dikkatini, kahkahasını, onunkini özlemiyordum gibi yapmak için. . . dokunma.

Bana dokunmasını istiyordum. Onun kelimenin tam anlamıyla kocam olmasını istedim. onu istedim-

İstedğim onu .

Hepsi o. İşe yarayabilirdik. Kendi sonumuzu yazabiliriz, cadı ve cadı avcısı lanet olsun. Mutlu olabiliriz.

"Dokun bana, Reid." Şaşırtıcı bir şekilde, nefes darlığıma rağmen kelimeler sabit çıktı.
"Lütfen. Bana dokun."

Boynuma karşı -yavaş ve muzaffer- sırttı. "Bu bir soru değil, Lou."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve ona doğru döndüm. Tek kaşını kaldırarak dudaklarını tenime bastırdı. Gözleri benimkilere kilitlendi. Dudakları aralanırken boğazımın yanından omzuma sıcak, ağzı açık öpücükler bıraktı.

Dili yavaşça hareket ediyor, her vuruşunda bana tapıyordu ve neredeyse yanıyordum.

"İyi." Hain boynum ağzının altında uzanıyordu ama gururum bu kadar kolay yenilmeyi reddediyordu. Bir oyun daha oynamak isterse, onu zorlardım ve kazanırdım. "Sen, ey cesur ve erdemli Chasseur, dilini boğazıma, ellerini eteğime sokar mısın? Kıçımın kapmaya ihtiyacı var."

Sıçrayıp inanamayarak geri çekildi. Kendime rağmen sırtarak ona doğru eğildim. "Çok fazla?"

Cevap vermeyince hayal kırıklığı kanımdaki ateşin içinden süzüldü. Yüzümü tamamen ona döndüm. Gözleri iriydi ve - beni üzecek şekilde - yüzü solgundu. Ne de olsa beni baştan çıkarmak istiyor gibi görünmüyordu. Belki de elimi abartmışım.

"Üzgünüm." Yüzüne çekinerek elimi uzattım. "Seni üzmem istemedim."

Bana bakarken bakışlarında bir şey vardı - tereddütlü, neredeyse bilinçli bir şey - beni duraksatan bir şey. Beni tuttukları yerde elleri hafifçe titriyordu ve göğsü hızla art arda inip kalkıyordu. Gergindi. Hayır—korkmuş.

Anlamak için acele etmesi sadece bir saniye sürdü: Reid gerçekten de erdemli bir Kovalayıcıydı. Bir kutsal Chasseur.

Reid hiç seks yapmamıştı.

O bir bakireydi.

Daha önceki tüm küstahlığına rağmen, sadece poz veriyordu. Hiç bir kadına dokunmamıştı - en azından sayıldığı şekilde değil. Ona ağzı açık bakmamaya çalıştım ama kolayca okuyabildiğini biliyordum. düşüncelerim bu arada onun ifadesi düştü.

Yüzünü aradım. Célie onu bu konuda nasıl terk edebilirdi? İlk aşk, beceriksiz eller ve nefes nefese keşiften başka neye iyi gelirdi?

En azından ona düzgün öpüşmeyi öğretmişti. Bunun için minnettar olmam gerektiğini düşündüm. Boğazım ve omzum hâlâ dilinden karıncalanıyordu. Ama öpüşmekten çok daha fazlası vardı.

Yavaşça, kasıtlı olarak, yüzünü iki elimle kavrayarak kucağında kıpırdandım. "Sana göstereyim."

Yanına gittiğimde gözleri karardı. Hareketim karşısında eteğim yukarı kayd -rüzgar çıplak bacaklarımı gıdıklıyor- ama soğuğu hissetmiyordum. Sadece Reid vardı.

Boğazının kabarmasını izledim, nefesinin kesildiğini duydum. Ellerini elbisemin bağcıklarına çektiğinde gözleri soru sorarcasına benimkilere kayd. Başımı salladım ve dikkatlice çekti.

Soğuğa rağmen parmakları becerikliydi. Elbisemin önü açılınca ve altındaki ince kombinezonu ortaya çıkarana kadar sabit bir şekilde hareket ettiler. Elini kaldırıp üst göğsümün çıplak derisini sıyırdığında ikimiz de nefes almadık.

Avucuna yaslandım ve keskin bir şekilde nefes ald.

Gözümü kırabileceğimden daha hızlı bir şekilde, kombinezonumun omuzlarını kenara çekip kumaşı belime doladı. Gözleri açıklıkla çıplak gövdemde gezindi.

Dayanamayıp sııttım. Belki de çok fazla eğitime ihtiyacı olmayacaktı.

Acele etmemek için gömleğinin eteğini pantolonundan çektim. Önce bakırımsı saçlarını karıştırarak başının üzerine kaldırdı. dudakları benimkilere sertçe indi ve ten tene birbirimize bastırıldık.

Bundan sonrası kısa bir çalışmaydı.

Beni kolayca kaldırdı ve elbisemi fırlatıp attım.

Karnımı, göğüslerimi, baldırlarımı içine çekerken gözleri yandı -gözbebekleri genişliyor, etraflarındaki mavi pek görünmüyordu. Parmakları kalçalarımı sahiplenircesine sıkı ama yeterince sıkı değildi. Beni daha sıkı bastırmasını, daha yakın tutmasını istiyordum - hayır, buna ihtiyacım vardı .

"Çok güzelsin." dedi nefes nefese.

"Kapa çeneni, Chas." Kendi sesim nefes nefese çıktı. Kollarımı boynunun arkasında kilitlerken, kalçalarımı ona doğru yuvarladım. Kendi kalçaları benimkilerle buluşmak için kalktı ve inledi. Onu sakinleştirmek için omuzlarından tuttum. "Bunun gibi." Arkama yaslanıp bedenlerimizin birleştiği yeri işaret ettim. Ben ona karşı sallanırken -yavaşça, kasten, ısırap verici bir hızla aşağı yukarı ovuştururken- birlikte izledik.

Hızımı artırmaya çalıştı -elleri çaresiz, ısrarlı- ama direndim, göğsüne iyice bastırdım ve boynunun omzuyla birleştiği hassas noktayı ısırdım. Sarsıldı ve dudaklarından kısık bir inilti daha kaçtı.

"Bir kadına böyle dokunursun." Vurgulamak için ona daha çok bastırdım, elini tutup bacaklarımın arasına getirdim. " Bana böyle dokunuyorsun ."

"Lou," dedi boğuk bir sesle.

"Tam orada." Parmaklarını yönlendirdim, dokunuşuyla nefesim kesildi. Ona gösterdiğim harekete devam ederken göğsüm inip kalkıyordu. Aniden öne eğildi ve göğsümü göğsüne

aldı.ağzım ve nefesim kesildi. Dili sıcaktı, talepkardı. Karnımda çok hızlı bir şekilde oluşan derin, lezzetli bir ağrı. "Tanrım, Reid..."

Adını duyunca hafifçe ısırdı.

Tamamen paramparça oldum, zevk ve acı içinde kayboldum. Ben gelirken kolları beni sardı, dudakları sanki çığlıklarımı yutacakmış gibi benimkilerin üzerine düştü.

Bu yeterli değildi.

"Senin pantolonun." Bağcıklarını karıştırdım, dudaklarımı nefesleri arasında onunkilere bastırdım. "Onları çıkarmak. Şimdi."

Reid mecbur olmaktan çok mutluydu, beni beceriksizce kaldırıp bacaklarından aşağı soydu. Onları bir kenara atarak beni endişeyle izledi, yüzü hâlâ solgundu, ben ona bir kez daha binerken. Karşılık olarak sırtarak, müstehcen bir parmağını vücudunda gezdirdim ve bana baskı yaptığı hissini tadını çıkardım. Temasla titredi, gözleri ihtiyaçla parladı.

"Başka zaman," dedim, onu nazikçe çatıya doğru iterken, "sana ağzımın ne kadar pis olabileceğini göstereceğim."

"Lou," diye tekrarladı, yalvararak.

Tek, akıcı bir hareketle, onu içime gömerek yere çöktüm.

Gözleri kapandı ve kendini daha derine, kabzasına kadar daldırırken tüm vücudu yukarı doğru sarsıldı. Çığlık atardım - çok derindi - ama yapmadım. Yapamadım. Acı vardı, ama - geri çekilip tekrar ittiğinde - acı başka bir şeye yoğunlaştı, keskin, derin ve ağrıyan bir şeye. İhtiyacı olan bir şey. Beni tamamen doldurdu ve hareket şekli. . . Kafamı geriye attım ve bu hissin içinde kendimi kaybettim. Onun içinde.

Ağrı yukarı doğru tırmandı ve onu öpmekten, parmaklarımı saçlarına dolamaktan, tırnaklarımı kollarında gezdirmekten kendimi alıkoyamadım. Göğsümdeki bu zonklama, özlem duygusu acıyordu. Şimdiye kadar bildiğim her şeyi tüketti, yok etti ve alt üst etti.

Kolu belime dolandı ve döndü, beni altına sıkıştırdı. Yukarı doğru eğildim -daha yakın olmak için umutsuzca, bina ağrısını hafifletmek için çaresizce- ve bacaklarımı terden kaygan sırtına geçirdim. Adımlarını hızlandırırken eli aramıza girdi ve bacaklarım sertleşmeye başladı. Bana tam olarak ona gösterdiğim şekilde dokundu, kararlı bir şekilde, amansızca beni okşadı. Boğazından kısık bir hırıltı kaçtı.

"Lou-"

İçimdeki her şey sıkıştı ve beni kenara iterken ona sarıldım. Titreyen son bir hamleyle, nefes alamayarak üstüme yığıldı.

Birkaç dakika soğuğa aldırmadan öylece yattık. Birbirlerine çaresizce bakmak. Hayatımda ilk defa tek kelime edemedim. Göğsümdeki baş ağrısı hâlâ oradaydı -şimdi daha güçlüydü, her zamankinden daha acı vericiydi- ama kendimi buna karşı savunmasız buldum. Tamamen ve tamamen savunmasız.

Ve henüz . . . Kendimi hiç bu kadar güvende hissetmemiştim.

Reid sonunda geri çekildiğinde, kendime rağmen yüzümü buruşturdum.

Hareketi kaçırmadı. Eli çeneme gitti, kaldırdı ve gözleri fal taşı gibi açıldı ve endişelendi. "Seni incittim mi?"

Altından yalpalayarak kurtulmaya çalıştım ama çok ağırdı. Ne istediğimi anlayınca dirseklerinin üzerinde doğruldu.sırtına yuvarlanmadan önce bana yer ver. Giderken beni de üstüne çekti.

"Zevk ve acı arasında ince bir çizgi vardır." Göğsüne öpücükler bırakırken dişlerimi tenine sürttüm - sonra aniden ısırdım. Dudaklarından bir hıçkırık kaçtı ve kolları beni sardı. Bakışlarıyla buluşmak için arkama yaslandığımda gözlerinde acı değil, özlem vardı. Kendi göğsüm karşılık olarak zonkladı. "İyi bir acı." Gülümsedim ve burnunu okşadım. "Aferin sana."

Mösyö Bernard

Lou

Ertesi sabah Pan'dan ayrılırken, Aziz Nicolas Festivali beni ve Reid'i sarmıştı. Bana yeni bir pelerin daha almıştı - bu sefer beyaz yerine kırmızı. Uygun. Ama demircideki olayların bugünkü moralimi bozmasına izin vermeyi reddettim. Sırtarak ona baktım ve çıplak tenimdeki kar hissini hatırladım. Saçlarımda buz gibi rüzgar.

Akşamın geri kalanı da bir o kadar unutulmaz olmuştu. İsteğim üzerine, benimle çatı katında kalmayı kabul etmişti ve ben de oradaki son gecemi en iyi şekilde geçirmiştim. Bir daha Soleil et Lune'a dönmeyecektim.

Yeni bir ev bulmuştum.

Ve şu anda parmaklarındaki kremayı yalama şekli. . . Midem lezzetli bir şekilde kasıldı.

Gözleri gözlerime kaydı, dudağının kenarı kıvrıldı. "Bana neden öyle bakıyorsun?"

Kaşımı kaldırarak işaret parmağını ağzıma getirdim ve kalan kremayı yavaş, kasıtlı bir şekilde yaladım. vuruşlar. Gözlerinin etrafımızda dönüp dolaşmasını, yanaklarının kızarmasını ve çenesinin kasılmasını bekliyordum ama yine de etkilenmedi. Bu sefer gerçekten gülmeye cesareti vardı.

"Doyumsuzsunuz Madam Diggory."

Memnun kaldım, burnuna bir öpücük kondurmak için parmak uçlarında durdum - sonra iyi bir ölçü için hafifçe salladım. "Yarısını biliyorsun. Sana öğretecek daha çok şeyim var , Chass."

Sevgime sırtıttı, kolumu sıkıca onun altına sıkıştırmadan önce parmaklarımı dudaklarına bastırdı. "Sen gerçekten bir kafirsin."

"Bir ne ?"

Yanakları kızardı ve mahcup bir şekilde bakışlarını kaçırdı. "Ben sana öyle derdim. Kafamın içinde."

Yoldan geçenlere aldırmadan yüksek sesle güldüm. "Bu beni neden şaşırtmıyor? Elbette beni adımla çağırılmazdın, biliyorsun, adım -"

"Bana adımla seslenmedin!"

"Çünkü sen bir ukalasın!" Esinti, çamurlu bir Ye Olde Sisters broşürünü havaya uçurdu, sonra onu dönerek kara geri gönderdi. Hala gülerken botumun altına bastırdım. "Haydi. Başpiskoposun özel performansını yakalamak istiyorsak acele etmeliyiz..." Gözleri arkamdaki bir şeye keskinleşti ve kelime boğazımda öldü. Dönüp bakışlarını takip ettim ve Madam Labelle'nin kararlı adımlarla bize doğru geldiğini gördüm.

"Bok."

Bana üzgün bir bakış attı. "Yapma."

"Lanetli sözlerin onu gücendireceğinden içtenlikle şüpheliyim. O bir hanımefendi. İnanın bana, çok daha kötülerini gördü ve duydu."

Gözlerinin muhteşem mavisini ön plana çıkaran başka bir elbise giymişti ve alev alev kızıl saçları inci bir tarakla arkaya taranmıştı. Onu görünce kafamın arkasında küçük, rahatsız edici bir his vızıldadı. Kaşıyamadığım bir kaşıntı gibi.

"Louise, sevgilim! Seni tekrar görmek ne kadar harika." Serbest kalan elimi iki elinin arasına aldı. "Ben vardı biz bir another- aday olabileceğini ümit"

Aniden durdu, gözleri parmağımdaki sedef yüzüğe takıldı. Reid'in kolundaki tutuşumu sıkılaştırdım. Hareket dikkatlerden kaçmadı.

Yüzüğe baktı - sonra ikimizin arasında - Reid'in yüzüne bakarken gözleri fal taşı gibi açıldı ve ağzı aralandı. Kadının incelemesi altında kıpırdandı, açıkçası rahatsızdı. "Size yardım edebilir miyiz, madam ?"

"Kaptan Reid Diggory." Kelimeleri sanki ilk defa tadıyormuş gibi yavaşça söyledi. Mavi gözleri hala şaşkınlıkla parlıyordu. "Resmi olarak tanıştırıldığımıza inanmıyorum. Benim adım Madam Helene Labelle."

Ona kaşlarını çattı. "Seni hatırlıyorum hanımefendi . Karımı geneleviniz için satın almaya çalıştınız."

Ona mest olmuş bir şekilde baktı, düşmanlığını fark etmemiş gibiydi. "Soyadınız 'kayıp olan' anlamına geliyor, değil mi?"

Aralarına baktım, kafamın arkasındaki uğultu giderek yükseliyordu. Daha ısrarcı. Garip, beklenmedik bir soruydu. Reid nasıl cevap vereceğinden emin değildi.

"Öyle olduğuna inanıyorum," diye mırıldandı sonunda.

"Ne istiyorsunuz hanımefendi ?" diye sordum şüpheyle. Her şeyBu kadının, kibar bir konuşma için burada olmadığı konusunda beni uyardığını biliyordum.

Gözleri benimkileri sıkarken neredeyse çaresizleşti ve şaşırtıcı derecede tanıdık bir yoğunluk taşıyordu. "İyi bir adam mı, Lou? Nazik biri mi?"

Reid rahatsız edici kişisel soru karşısında kaskatı kesildi ama kafamdaki uğultu şekillenmeye başladı. İkisinin arasına tekrar baktım, mavi gözlerinin aynı tonunu fark ettim.

Yüce cehennem.

Kalbim ayak bileklerimin altında bir yere battı. Reid'in gözlerine, onları bir başkasının yüzünde tanıyacak kadar uzun süre bakmıştım.

Madam Labelle, Reid'in annesiydi.

"Öyle." Fısıltım, pazarın gevezeliğinde - kendi atan kalbimden - zar zor duyuluyordu.

Bir nefes verdi ve masalsı mavi gözleri rahatlayarak kapandı. Sonra aniden ve ürkütücü bir keskinlikte tekrar açıldılar. "Ama seni tanıyor mu, Lou? Seni gerçekten tanıyor mu?"

Kanım buza döndü. Madam Labelle dikkatli olmasaydı, ikimiz yakında çok farklı bir sohbete başlayacaktık. Sözsüz bir uyarıyı dile getirerek bakışlarını dikkatle korudum. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Gözleri kısıldı. "Anlıyorum."

Dayanamadım, Reid'e baktım. Yüzü şaşkınlıktan sinirli bir hal almıştı. Çenesinin gergin hattına bakılırsa, sanki orada değilmiş gibi onun hakkında konuşmamızdan hoşlanmamıştı. Ağzını açtı -muhtemelen neler olduğunu sormak için- ama sözünü kestim.

"Hadi gidelim Reid." Son bir kez Madam Labelle'i aşağılayarak vurdum.dönmeden önce bak, ama eli yılan gibi uzandı ve benimkini yakaladı - Angelica'nın Yüzüğü'nü taşıyanı.

"Her zaman giy Lou, ama görmesine izin verme." Korkarak geri çekilmek için harekete geçtim ama kadının tutuşu demir gibiydi. "O burada, şehirde."

Reid yumruklarını sıkarak öne çıktı. "Bırakın madam ."

Sadece bana daha sıkı sarıldı. Reid, tepki verebileceğinden daha hızlı bir şekilde parmaklarını zorla uzaklaştırdı. Acıyla irkildi ama Reid beni caddeden aşağı çekerken yılmadan devam etti. "Çıkarmayın!" Sesi solmaya başladığında bile, gözlerindeki panik uzaktan bile açıkça parlıyordu. "Ne yaparsan yap, görmesine izin verme!"

" Ne ," diye hırladı Reid, kolumu kesinlikle gerekli olandan daha sıkı tutarak, "bunun hakkında mıydı?"

ona cevap vermedim. Yapamadım. Aklım hâlâ Madame Labelle'in saldırısından dolayı sersemlemişti, ama düşüncelerimin bulanıklığını ani bir netlik patlaması böldü. Madam

Labelle bir cadıydı. O olmak zorundaydı. Angelica'nın Yüzüğü'ne olan ilgisi, onun güçleri, annem ve benim hakkımdaki bilgisi - başka bir açıklaması yoktu.

Ancak vahiy, cevaplardan daha fazla soru getirdi. Onlara odaklanamıyordum - boğazımı tırmalayan ham, zayıflatıcı korkudan, tenime sızan nemli terden başka hiçbir şeye odaklanamıyordum. Bakışlarım etrafımızda dolaştı ve istemsiz bir titreme içimi kapladı. Reid bir şeyler söylüyordu ama onu duymadım. Kulaklarımda boğuk bir uğultu başlamıştı.

Annem şehirdeydi.

Chasseur Tower'a döndüğümüzde Saint Nicolas Festivali cazibesini kaybetti. Yaprak dökmeyenler daha az güzel duruyordu. Şenlik ateşi daha az parlak yandı. Yemek bile cazibesini yitirdi, geri dönen o baskın balık kokusu beni boğdu.

Reid yol boyunca sorularla bana saldırdı. Verecek cevabım olmadığını anlayınca sustu. Özür dileyecek halim yoktu. Titreyen parmaklarımı saklamak için yapabildiğim tek şey buydu, ama yine de onları gördüğünü biliyordum.

Seni bulamadı.

Seni bulamayacak.

Mantrayı defalarca tekrarladım, ama beni ikna etmek için çok az şey yaptı.

Saint-Cécile çok geçmeden önümüzde yükseldi ve rahat bir nefes aldım. Yan sokakta beklenmedik bir şekilde bir şey hareket ettiğinde, iç çekiş anında bir çılgılığa dönüştü.

Reid beni kendine çekti ama yüzü bir sonraki saniye gevşedi. Bıkkın bir nefes verdi. "Bu iyi. Sadece bir dilenci."

Ama sadece bir dilenci değildi. Daha yakından baktığımda, uyuşukluk uzuvlarımdan geçti. . . ve bana dönen yüzü, gölgelerden bana bakan sütlü gözleri tanıdım.

Mösyö Bernard.

Ağızından ölü hayvana benzeyen parçalar sarkmış bir çöp kutusunun üzerine çömeldi. Bir zamanlar kendi kanıyla ıslanan teni zifiri karacak kadar derinleşmişti, vücudunun hatları bir şekilde pusluydu. Bulanık. Sanki yaşayan, nefes alan bir gölge olacaktı.

"Aman Tanrım," diye nefes aldım.

Reid'in gözleri büyüdü. Paltosunun altındaki palaskadan Balisarda'sını çıkararak beni arkasına itti. "Geride kal-"

"Numara!" Kolunun altına eğildim ve kendimi bıçağının önüne attım. "Onu yalnız bırakın! Kimseyi incitmiyor!"

"Ona bak , Lou-"

"O zararsız!" koluyla boğuştum. "Ona dokunma!"

"Onu burada bırakamayız..."

"Onunla konuşmama izin ver," diye yalvardım. "Belki benimle Kule'ye gelir. Ben—ben onu her zaman revirde ziyaret ederdim. Belki beni dinler."

Reid ikimizin arasına endişeyle baktı. Uzun bir süre sonra yüzü sertleşti. "Yakın dur. Sana zarar vermek için hareket ederse, arkama geç. Anlıyor musun?"

Bu kadar korkmasaydım gözlerimi devirirdim. "Ben kendim halledebilirim, Reid."

Elimi tutup göğsüne bastırdı. "Büyüyü kesen bir bıçağım var. Anlıyor musun?"

Sertçe yutkundum ve başımı salladım.

Bernie tamamen boş gözlerle yaklaşmamızı izledi. "Bernie?" Cesaret verici bir şekilde gülümsedim, çizmemdeki Andre'nin bıçağının keskin bir şekilde farkındaydım. "Bernie, beni hatırladın mı?"

Hiçbir şey değil.

Ona uzandım ve parmaklarım tenine dokunduğunda boş gözlerinin arkasında bir şey titreşti. Hiçbir uyarıda bulunmadan çöp kutusunun üzerinden bana doğru atıldı. Çılgılık atıp geriye doğru sendeledim ama elimi mengene gibi kavradı. Korkunç bir akya yüzünü ikiye böldü. "Senin için geliyorum sevgilim."

Saf, katıksız korku omurgamdan aşağı kıvrıldı. Beni felç ediyor.

Senin için geliyorum sevgilim. . . sevgilim . . . sevgilim . . .

Reid hırlayarak beni geriye çekti ve Bernie'nin bileğini acımasız bir güçle bükte. Kararmış parmakları açıldı ve elimi çekmeyi başardım. Bağlantımız kesilir kesilmez Bernie bir kez daha topalladı - ipleri kesilmiş bir kukla gibi.

Reid yine de onu bıçakladı.

Balisarda göğsünü deldiğinde, tenini saran gölgeler eriyip yok oldu ve ilk kez gerçek Mösyö Bernard'ı ortaya çıkardı.

Kağıt gibi ince tenini, saçının beyazını, ağzının etrafındaki gülme çizgilerini aldığım da boğazımdan safra yükseldi. Sadece süt rengi gözleri aynı kaldı. Görme engelli. Göğsünden kan -bu sefer kırmızı, temiz ve lekesiz- fişkirirken nefesi kesildi ve fişkırdı. Yanında diz çöküp ellerini ellerimin arasına aldım. Gözyaşlarım yüzümden serbestçe akıyordu. "Çok üzgünüm Bernie."

Gözleri son kez bana döndü. Sonra kapandı.

Ye Olde Sisters'ın üstü kapalı vagonları kilisenin dışında toplanmıştı ama onları pek görmedim. Sanki bir başkasının vücudunda hareket ederek kalabalığın üzerinde sessizce süzıldüm.

Bernie ölmüştü. Daha da kötüsü, annem tarafından büyülenmişti.

Senin için geliyorum sevgilim.

Sözleri düşüncelerimde yankılandı. Bir daha, bir daha ve bir defa daha. Kusursuz.

Bernie'nin dokunuşumla nasıl yeniden canlandığını hatırlayarak titredim. Revirde beni bu kadar yakından izlemesi. İDrevir penceresinden atlamaya çalışırken acısına son vermek istediğini düşündü. Ama onun kaçıışı. . . Madam Labelle'nin uyarısı. . .

Zamanlama tesadüf olamazdı. Anneme gitmeye çalışıyordu.

Odamıza doğru yürürken Reid hiçbir şey söylemedi. Bernie'nin ölümü de onu benzer şekilde sarsmış gibiydi. Altın rengi derisi küle dönmüştü ve yatak odamızın kapısını iterek açarken elleri hafifçe titriyordu. Ölüm. Nereye gidersem gideyim beni takip etti, herkese ve benim için değerli olan her şeye dokundu. Ondan kaçamayacak gibiydim. Saklanamadı. Bu kabus asla bitmeyecekti.

Kapıyı arkamızdan sıkıca kapattığında, yeni pelerinimi ve kanlı elbisemi yırtıp Andre'nin bıçağını masaya fırlattım. Cildimdeki tüm kan hafızasını silmek için çaresizce. Bıçak zaten beni koruyamazdı. Ondan değil. Yeni bir elbiseyi başıma geçirip titreyen parmaklarımı saklamaya çalıştım ama başaramadım. Beni izlerken Reid'in ağzı ince bir çizgi haline geldi ve aramızdaki gergin sessizlikten bana hiç mühlet vermeyeceğini biliyordum.

"Ne?" Yorgunluk tüm gurur kalıntılarını yok ederek yatağa çöktüm.

Bakışları yumuşamadı. Bu sefer değil. "Benden bir şey saklıyorsun."

Ama şimdi bu konuşma için gücüm yoktu. Madam Labelle ve Bernie'den sonra değil. Sakat aydınlanmadan sonra annem nerede olduğumu bilmiyordu.

Yastığıma yaslandım, göz kapaklarım ağırlaştı. "Elbette öyleyim. benSoleil et Lune'nin çatı katında size bunu anlattı."

"Madam Labelle, gerçek sizi tanıyıp tanımadığımı sorduğunda ne demek istedi ?"

"Kim bilebilir ki?" Ona zayıf bir gülümseme sunarak oturdum. "Kesinlikle çıldırmış durumda."

Gözleri kısıldı ve parmağımdaki Angelica'nın Yüzüğü'nü işaret etti. "Yüzüğünüzden bahsediyordu. Sana mı verdi?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadım.

Bir elini saçlarının arasından geçirdi, ikincisiyle daha da tedirgin olduğu belliydi. " Senin için kim geliyor?"

"Reid, lütfen..."

"Tehlikede misin?"

"Bu konuda konuşmak istemiyorum-"

Masaya yumruğuyla vurdu ve bacaklarından biri parçalandı. "Söyle Lou!"

İçgüdüsel olarak ondan kaçtım. Küçük bir hareketle öfkesi kırıldı ve önümde dizlerinin üzerine çöktü, gözleri ifadesiz bir duyguyla -korkuyla- yanıyordu. Sanki bir can simidiymiş gibi ellerimi tuttu.

"İzin vermezsen seni koruyamam," diye yalvardı. "Her neyse, bu kadar korktuğun her neyse bana söyleyebilirsin. annen mi Seni mi arıyor?"

Yanaklarımdan akan yaşlara engel olamıyordum. Ona bakarken, tanıdığım tüm korkulardan daha büyük bir korku beni ele geçirdi. Ona gerçeği söylemeliydim. Buraya. Şimdi.

Zamandı.

Annem nerede olduğumu bilseydi, Reid de tehlikedeydi. Morgane bir Chasseur'u öldürmekte tereddüt etmezdi, özellikle de onunla ödülü arasında duruyorsa. Kör olamazdı. Hazırlanmak zorundaydı.

Yavaşça. . . Başımı salladım.

İtiraf üzerine yüzü karardı. Yanaklarımı avuçladı, bakışlarının gaddarlığına ters düşen bir şefkatle gözyaşlarımı sildi. "Sana bir daha zarar vermesine izin vermeyeceğim, Lou. Ben seni koruyacağım. Herşey yoluna girecek."

başımı salladım. Gözyaşları artık daha hızlı akıyordu. "Sana bir şey söylemem gerek." Sanki vücudum yapmak üzere olduğum şeye isyan ediyormuş gibi boğazım düğümlendi. Sanki kelimeler kaçarsa onu bekleyen kaderi biliyormuş gibi. Fikrimi değiştiremeden onları zorlayarak yutkundum. "Gerçek şu ki-"

Kapı aniden açıldı ve beni şoke eden bir şekilde Başpiskopos içeri girdi.

Reid hemen ayağa kalktı ve eğildi, yüzünde aynı şaşkınlık ve ihtiyat vardı. "Sayın?"

Başpiskoposun gözleri sert ve kararlı bir şekilde aramızda kesişti. "Kraliyet muhafızından az önce haber aldık, Reid. Düzinelerce kadın kalenin dışında toplandı ve Kral Auguste gergin. Onları dağıtmak için acele edin. Yapabileceğin her Chasseur'u emniyete al."

Reid tereddüt etti. "Birisi sihri onayladı mı efendim?"

Başpiskoposun burun delikleri genişledi. "Öğrenmek için beklememizi önerir misiniz?"

Reid bana baktı, yırttı, ama sertçe yutkundum ve başımı salladım. Söylemediğim kelimeler boğazımın gerisinde pıhtılaşarak beni boğdu. "Gitmek."

Elimi hızlıca sıkmak için eğildi. "Üzgünüm. Ben dönene kadar Ansel'i sana göndereceğim..."

"Gerek yok," dedi Başpiskopos kısaca. "Onunla kendim kalacağım."

Ona bakmak için döndük. "Siz - siz, efendim?"

"Onunla konuşmam gereken acil bir mesele var."

Reid'in eli titreyen dizimde oyalandı. "Efendim, sorabilir miyim - bu konuşmayı erteler misiniz? Çok zor bir gün geçirdi ve hâlâ iyileşme sürecinde..."

Başpiskopos onu dik dik baktı. "Hayır ben yapamam. Ve sen orada diz çöküp benimle tartışırken insanlar ölüyor olabilir. Sizin kral ölüyor olabilir."

Reid'in ifadesi sertleşti. "Evet efendim." Çenesi gergin, elimi bıraktı ve alnıma bir öpücük kondurdu. "Biz olacaktır sonra konuşma. Söz veriyorum."

Bir önsezi duygusuyla, onun kapıya doğru yürümesini izledim. Eşikte durdu ve bana döndü. "Seni seviyorum Lou."

Sonra gitmişti.

Ye Olde Kızkardeşler

Lou

Sözleri yerine oturmadan önce bir an koridora baktım.

Seni seviyorum Lou.

Parmak uçlarımdan ayak parmaklarıma yayılan sıcaklık, beni rahatsız eden uyuşturan korkuyu kovaladı. Beni sevdi. O ekledi beni.

Bu her şeyi değiştirdi. Beni sevseydi, cadı olmamın bir önemi olmazdı. Nasıl olsa beni sevecekti. Anlayacaktı. O gerçekten istiyorum beni korumak.

Beni sevseydi.

O konuşana kadar Başpiskoposu neredeyse unutmuştum. "Onu aldattın."

Şaşkınlıkla ona döndüm. "Ayrılabilirsin." Sözler, niyet ettiğim ısırik olmadan geldi. Yüzümden hala birkaç damla yaş süzülüyordu ama onları sabırsızlıkla savuşturdum. Beni saran baş döndürücü sıcaklıkta güneşlenmekten başka bir şey istemiyordum. "Gerçekten kalmana gerek yok. Performans yakında başlamalı."

Hareket etmedi, beni duymamış gibi devam etti. "Sen çok iyi bir oyuncusun. Elbette bunu beklemeliydim - ama iki kez kandırılarak kendimi utandırmam."

Mutluluk baloncuğum hafifçe delindi. "Neden bahsediyorsun?"

Beni bir kez daha görmezden geldi. "Neredeyse onu gerçekten önemsiyormuşsun gibi." Kapıya doğru ilerlerken, uğursuz bir çırpıda kapıyı itti. Aceleyle ayağa kalktım ve Andre'nin

bıçağını sakladığım masa çekmecesine baktım. Dudağı kıvrıldı. "Ama ikimiz de bunun mümkün olmadığını biliyoruz."

Masaya biraz daha yaklaştım. Reid, atasına dolaylı olarak güvenmesine rağmen, ben daha iyisini biliyordum. O sinsî parıltı hâlâ gözlerinde parlıyordu ve kesinlikle bir yatakta kapana kısılmış olmayacaktım.

Sanki aklımı okuyormuş gibi durdu - doğruca masa çekmecesinin önünde olmak için kıpırdandı. Ağzım kurudu. "Ben bunu onun için bakım. O benim eşim."

"Ve büyük ejderha, şeytan denilen eski yılan ve tüm dünyayı aldatan Şeytan aşağı atıldı." Gözleri parladı. "Sen o yılansın, Louise. Bir engerek. Ve Reid'i bir an için mahvetmene izin vermeyeceğim. Artık boş boş duramam..."

Kapıda bir vuruş sesi duyuldu. Kaşlarını öfkeyle örterek, kızıl ve sarı bir fırtınada döndü. "İçeri gel!"

Bir sayfa çocuğu kafasını içeri soktu. "Özür dilerim, Ekselansları, ama herkes sizi dışarıda bekliyor."

"Farkındayım," diye tersledi Başpiskopos, "ve hedonizme bir an için tanık olacağım. Önce burada ilgilenmem gereken bir işim var."

Kınamadan habersiz olan çocuk, zar zor kontrol edilen bir beklentiyle ayaklarının üzerinde zıpladı. Gözleri heyecanla parladı. "Ama gösteri başlamak üzere, efendim. Gelip seni almamı söylediler. Kalabalık huzursuz oluyor."

Başpiskoposun çenesinde heyecanlı bir kas çalıştı. Çelik gibi gözleri nihayet üzerime dikildiğinde, anlamlı bir şekilde kapıyı işaret ederek sessiz bir teşekkür duası gönderdim. "Onları bekletmek istemezsin."

Gülümseyerek dişlerini gösterdi. "Elbette bana eşlik edeceksin."

"Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum-"

"Saçmalık." Aslında uzandı ve kolumu tuttu ve sıkıca altına sıkıştırdı. İçgüdüsel olarak temastan kaçtım ama faydası olmadı. Saniyeler içinde beni koridora sürükledi. "Reid'e seninle kalacağıma söz verdim ve seninle kalacağım."

Kalabalık, soğukta alışverişle geçen bir günün ardından kıpkırmızı kesilmiş kahverengi kağıt paketlere tutunarak vagonların etrafında dönüyordu. Başpiskopos onları gördüğünde el salladı - sonra katedral basamaklarındaki eklektik sanatçı grubunu fark edince bir an durdu.

O tek değildi. Makaron ve fındıkla ziyafet çekmeyenler, onaylamayarak ellerinin arkasından fısıldaşıyorlardı. Bir kelime diğerlerinin üzerine çıktı, rüzgarda tekrar tekrar yumuşak bir tıslama.

Kadınlar.

Bu gruptaki aktörlerin hepsi kadındı.

Ve sadece herhangi bir kadın değil: Yaşları kocakarılarından bakirelere kadar değişse de, hepsi kendilerini sanatçıların masalsı zarafetiyle tuttu. Gururlu ve dik ama aynı zamanda akıcı. Kalabalığın şeytani gülümsemelerle mırıldanmasını izlediler. Gösteri başlamadan önce zaten performans sergiliyor. En küçüğü on üç yaşından büyük olamazdı ve yaşının iki katı olan bir adama göz kırptı. Neredeyse patlamış mısırını yutacaktı.

Bu aptalların ne beklediğini bilmiyorum. Grubun adı Ye Olde Sisters'dı .

"İğrenç." Başpiskopos dudaklarını kıvrarak basamakların başında durdu. "Bir kadın asla böyle itibarsız bir meslekle kendini alçaltmamalı."

Gülümsedim ve kolumu onun elinden çektim. Beni durdurmadı. "Çok yetenekli olduklarını duydum."

Sözlerime göre, en genç bizi gördü. Gözleri benimkilerle buluştu ve muzip bir gülümseme takındı. Buğday rengi saçlarını buyurgan bir şekilde savurarak ellerini kalabalığa kaldırdı. "Joyeux Noël à tous! Onur konuşumuz geldi! Sessiz olun, şimdi özel performansımıza başlayabiliriz!"

Kalabalık anında sessizleşti ve gözler her yerde beklentiyle ona döndü. Duraksadı, kollarını hâlâ iki yana açarak dikkatlerini dağıtmak için. Bu kadar genç biri için alışılmadık bir özgüvene sahipti. Başpiskopos bile donakalmıştı. Başıyla onaylayınca diğer oyuncular arabalardan birine atladılar.

"Hepimiz, hediye getiren ve çocukların koruyucusu olan Aziz Nikolas'ın hikayesini biliyoruz." Yavaş bir daire çizerek döndü, kolları hâlâ genişti. "Kötü kasap Père Fouettard'ın aptalları cezbettiğini biliyoruz.kardeşlerini et dükkânına sokup onları küçük parçalara ayırdı." Bıçağı taklit etmek için elini havada kesti. Yanındakiler onaylamayan bakışlarla geri çekildiler. "Saint Nicolas'ın geldiğini ve Père Fouettard'ı yendiğini biliyoruz. Çocukları dirilttiğini ve onları sağ salım ana-babalarına geri verdiğini biliyoruz." Başını eğdi. "Bu hikayeyi biliyoruz. Biz ona değer veririz. Bu yüzden her yıl Saint Nicolas'ı kutlamak için toplanıyoruz.

"Ama bugün - bugün size farklı bir hikaye getiriyoruz." Durdu, dudaklarına başka bir yaramaz gülümseme dokundu. "Daha az bilinen ve doğada daha karanlık, ama yine de kutsal bir adamın hikayesi. Ona başpiskopos diyeceğiz."

Başpiskopos, kendisinininkine inanılmaz derecede benzeyen koro cübbesi giymiş bir kadın vagondan uzun adımlarla inerken yanımda kaskatı kesildi. Kızıl ve altın tonları bile uyumluydu. Yüzünü sert bir ifadeyle eğitti. Kaşlar çatık, ağız sıkı.

"Bir zamanlar uzak bir yerde," diye başladı genç anlatıcı, sesi müziğe dönüşerek, "ya da gerçekte olduğu gibi, çağrısını eserinde bulan acı ve görmezden gelinen yetim bir çocuk yaşadı. Allah."

Başpiskoposu canlandıran kadın, her kelimedede bir adım daha yaklaşıyor, çenesini kaldırarak burnunu bize dikmişti. Gerçek Başpiskopos taş gibi hareketsiz kaldı. Ona bir bakış atma riskini aldım. Bakışları genç anlatıcıya kilitlendi, yüzü birkaç dakika öncesine göre gözle görülür şekilde solgundu. kaşlarımı çattım.

Sahte Başpiskopos bir kibrit yaktı ve gözlerinin önünde tuttu, rahatsız edici bir şevkle dumanını ve yanmasını izledi. Anlatıcı sesini dramatik bir fısıltıya düşürdü. "İnançlave yüreğinde ateşle, kötülerini avladı ve işlenen kötülük için kazıkta yakmak üzere onları ayırdı. . . Rabbin sözü için hiçbir sihre izin verilmez."

Önsezi duygum on kat geri döndü. Burada bir şeyler yanıyordu.

Caddede bir kargaşa seyircinin dikkatini dağıttı ve Chasseurs ortaya çıktı. Jean Luc yakından takip ederken Reid öne geçti. Yaklaştıkça aynı alarm ifadeleri netleşti, ancak grubun vagonları - ve seyirciler - sokağı kapattı. Attan inmek için acele ettiler. Onlara doğru ilerledim ama Başpiskopos kolumu tuttu. "Kalmak."

"Affedersiniz?"

Başını salladı, gözleri hâlâ anlatıcının yüzüne sabitlenmişti. "Bana yakın kal." Sesindeki aciliyet ayaklarımı yatıştırdı ve rahatsızlığımı derinleşti. Kolumu bırakmadı, teni yapış yapış ve soğuktu. "Ne olursa olsun yanımdan ayrılma. Anlıyor musun?"

Burada bir şeyler çok yanıyordu.

Sahte Başpiskopos yumruğunu kaldırdı. "Bir cadının yaşamasına izin vermeyeceksin!"

Anlatıcı gözlerinde şeytani bir parıltıyla öne doğru eğildi ve bir sırrı ifşa ediyormuş gibi elini ağzına götürdü. "Ama Tanrı'nın bağışlama ricasını hatırlayamadı. Bu yüzden zalim, kurnaz bir metres olan Fate, bu kana susamış adam için başka bir son planladı."

Bir sonraki vagondan koyu kahverengi tenli, uzun boylu, zarif bir kadın çıktı. Rolünü daire içine alırken siyah cübbesi dalgalandı Başpiskopos, ama onu görmedi. Gerçek Başpiskopos beni daha sıkı tuttu.

"Kadın kılığında güzel bir cadı, kısa süre sonra adamı Cehenneme giden yola çekti." Göz kamaştırıcı beyaz cübbeler giymiş üçüncü bir kadın vagonlardan düştü. diye bağırıldı ve sözde Başpiskopos ileri atıldı.

"Ne oluyor?" Tısladım ama beni görmezden geldi.

Sahte Başpiskopos ve beyazlı kadın, birbirlerinin etrafında şehvetli bir daire çizdiler. Elini yanağından aşağı kaydırarak ve onu kollarına çekti. Kader uğursuz bir gülümsemeyle baktı. Kalabalık mırıldandı, bakışları oyuncularla Başpiskopos arasında gidip geldi. Reid kalabalığı itmeye çalışmaktan vazgeçti. Gösteriyi kısılmış gözlerle izleyerek olduğu yere kök salmıştı. Kulaklarımda bir çınlama başladı.

"Yemininden vazgeçerek, vücuduna -boğazının kıvrımına- saygı duyarak onu yatağa mı götürdü? Bunun üzerine, anlatıcı Başpiskopos'a baktı ve göz kırptı. Kan yüzümü terk etti ve görüşüm onun fildişi tenine, ondan yayılan gençlik ışıltısına doğru daraldı. Ürkütücü derecede tanıdık yeşil gözlerine. Zümrüt gibi.

Zil sesi yükseldi ve zihnim tutarlı düşüncelerden boşaldı. Dizlerim büküldü.

Sahte Başpiskopos ve beyazlı kadın kucaklaştı ve kalabalık nefes nefese kaldı, skandal yarattı. Anlatıcı kıkırdadı. "Kendisini ve içindeki sihri ortaya çıkarmak için günahının doruklarına kadar bekledi. Sonra yatağından fırladı ve geceye. Ay ışığı saçına ve beyaz tenine nasıl lanet etti!"

Beyazlı kadın kıkırdadı ve taklidinin dışına çıktı Başpiskoposun nöbeti. Arabaya geri kaçarken o dizlerinin üzerine çöktü, yumruklarını kaldırdı.

Ay ışığı saç. Beyaz ten.

Başpiskoposa bakmak için kalbim kulaklarımda şiddetli bir ritimle çarparak yavaşça döndüm. Elimi tutuşu acı verici bir hal aldı. "Beni dinle Louise..."

Bir hıçkırıkla sığradım. " Bana dokunma ."

Anlatıcının sesi yükseldi. "O geceden sonra unutmaya çalıştı ama ne yazık ki! Kader ondan henüz bıkmamıştı."

Beyazlı kadın yeniden ortaya çıktı, midesi çocuktan şişmişti. Elbisesi etrafında havalanarak zarif bir şekilde dönerek döndü ve eteğinin kıvrımlarından bir bebek çıkardı. En fazla bir yaşında olan çocuk mırıldandı ve kıkırdadı, mavi gözleri zevkle kırıştı. Zaten, bir takım çiller burnuna serpiştirilmişti. Sahte Başpiskopos, onu görünce dizlerinin üzerine çöktü, yüzünü ve cüppesini yırttı. Bedeni sessiz çığlıklarla inip kalkıyordu. Kalabalık nefesini tutarak bekledi.

Anlatıcı onun yanına eğildi ve sırtını okşadı, kulağına hafifçe mırıldandı. "Kısa bir süre sonra en kötü haberle sövdüğü cadıdan bir ziyaret geldi" - duraksadı ve müstehcen bir şekilde sırıtarak kalabalığa baktı - "onun çocuğunu doğurmuştu."

Reid, başpiskoposa bakmak için döndüklerinde, mırıltılar yükseldikçe kalabalığı yarıp geçti, gözlerindeki inançsızlık şüpheye dönüştü. Chasseurs takip etti, elleri Balisarda'larını sıkı sıkıya tuttu. Biri bir şeyler bağırdı ama sözler kargaşada kayboldu.

Anlatıcı yavaşça ayağa kalktı - genç yüzün ortasında sakın azalan kaos - ve bize doğru döndü. Bana doğru .

Kabuslarımin yüzü.

Ölümün yüzü.

"Ve herhangi bir çocukla paylaşmadı." Gülümsedi ve ellerini bana uzattı, yüzü yaşlandı, saçları parlak gümüş rengine döndü. Arkasından çığlıklar yükseldi. Reid şimdi hızla koşuyordu, anlaşılmaz bir şey bağıırıyordu. "Ama ile cadı, Kraliçe. . . La Dame des Sorcières."

Bölüm III

C'est cela l'amour, tout donner, tout sacrifier sans espoir de retour.

Bu aşktır, karşılığında en ufak bir şey alma arzusu olmadan her şeyi feda etmek, her şeyi feda etmektir.

-Albert Camus

Ortaya Çıkan Sırlar

Lou

Çığlıklar havayı yırttı ve kalabalık panik ve şaşkınlık içinde dağıldı. Reid'i gözden kaybettim. Annem dışında herkesi gözden kaybettim. Kaynayan kalabalığın içinde kıpırdamadan durdu - yaklaşan gölgelerde beyaz bir işaret. Gülümseyen. Eller duaya uzandı.

Cadılar bir araya gelirken Başpiskopos beni arkasına çekti. İçimden geçen duyguları - vahşi inançsızlık, zayıflatıcı korku, şiddetli öfke - işleyemeyerek geri çekildim . Siyahlı cadı Fate bize önce ulaştı, ama Başpiskopos Balisarda'sını cübbesinden yırttı ve göğsünün derinliklerine kadar kesti. Adımlarını sendeleyerek ablasının kollarına attı. Bir diğeri çığlık attı ve ileri atıldı.

Mavi parladı ve bir bıçak göğsünü arkadan ayırdı. Bir el onu ileri itmeden önce yarayı çaresizce tutarak nefesi kesildi. Bıçağı yavaşça kaydırды ve buruştu.

Reid duruyordu.

Balisarda'sından kan damlıyordu ve gözleri ilkel bir nefretle yanıyordu. Jean Luc ve Ansel onun arkasında savaştı. Başını hızlı bir şekilde sallayarak beni ileri doğru itti. Tereddüt etmedim, Başpiskoposu terk ettim ve uzanmış kollarına koştum.

Ama cadılar gelmeye devam etti. Giderek daha çok havadan ortaya çıktı. Daha da kötüsü, annemi gözden kaybetmişim.

Gözleri boş olan büyülü bir adam, Başpiskoposla buluşmak için ileri atıldı. Yakından arkada duran bir cadı, vahşi bir hırlamayla parmaklarını ovuşturdu. Büyü havada patladı. "Onu içeri alın!" Başpiskopos ağladı. "Kulede barikat kurun!"

"Numara!" Reid'den uzaklaştım. "Bana bir silah ver! Savaşabilirim!"

Üç çift el beni yakaladı ve hepsi beni kiliseye geri sürükledi. Şimdi diğer Chasseur'lar kalabalığı yararak geçti. Paltolarından gümüş şırıngalar çekerken dehşet içinde izledim.

Yeni çığlıklar yükselmeye başlayınca Reid kilisenin kapılarını iterek kapattı.

Hızla hareket ederek devasa ahşap kirişi kapıların üzerinden kaldırmaya başladı. Jean Luc yardım etmek için acele ederken, Ansel bembeyaz yüzüyle yanımda duruyordu. "Hepsi doğru muydu - cadılar ne dedi? D-Başpiskoposun Morgane le Blanc'tan çocuğu var mı?"

"Belki." Jean Luc'un omuzları kirişin ağırlığı altında gerildi. "Ama belki de -hepsi bir oyalamaydı." Son bir hamleyle ışını yerine yerleştirdiler. Bana yukarıdan aşağıya baktı, derin bir nefes aldı. "Kaledeki cadılar gibi. Biz vardığımızda neredeyse duvarlarını aşmışlardı. Sonra ortadan kayboldular."

Cam paramparça oldu ve yukarıya baktık ve yüzlerce metre yukardaki gül pencereden içeri süzülen bir cadı gördük. "Aman Tanrım," diye nefes aldı Ansel, yüzü dehşet içinde buruştu.

Jean Luc beni öne itti. "Onu yukarı çıkarın! Ben cadıyı halledeceğim!"

Reid elimi tuttu ve birlikte merdivene koştuk. Ansel arkadan saldırdı.

Yatak odamıza vardığımızda Reid kapıyı çarparak kapattı ve Balisarda'sını kulptan içeri soktu. Bir sonraki anda, pencereden dışarı bakmak için odanın diğer tarafına yürüdü, küçük bir kese almak için eli ceketinin içine daldı. Tuz. Beyaz kristalleri çılginca pencere pervazına attı.

"Bu yardımcı olmayacak." Sesim alçak ve hararetle çıkmıştı - suçluydu.

Reid'in elleri durdu ve yavaşça bana döndü. "Cadılar neden senin peşinde, Lou?"

Ağzımı açtım, umutsuzca mantıklı bir açıklama aradım ama bulamadım. Elim tuttu ve eğilip sesini alçalttı. "Şimdi gerçek. O olmadan seni koruyamam."

Kendimi toparlayarak derin bir nefes aldım. Her gülüş, her bakış, her dokunuş - hepsi bu ana kadar geldi.

Ansel arkamızdan boğuk bir ses çıkardı. "Bak!"

Pencerenin dışında uçan bir cadıyı görmek için döndük, boz renkli saçları şiddetli bir rüzgarda etrafında kamçılандı. Kalbim durdu. Tam tuz çizgisinden pervazın üzerine çıktı.

Reid ve ben aynı anda birbirimizin önüne geçtik. Ayağı benimkini ezdi ve ben dizlerimin üzerine çöktüm. Cadı , benim arkamdan atlarken başını kaldırdı - Balisarda'sının değil, benim peşimden.

Ansel aynı hatayı yapmadı. O tarafa doğru hamle yaptırıçak, ama cadı daha hızlıydı. Bileğinin kısa bir hareketiyle, büyüün keskin kokusu burnumu yaktı ve Ansel duvara doğru uçtu. Ben onu durduramadan -bir uyarıda bulunmak dışında bir şey yapamadan- Reid kendini ona doğru fırlattı.

Başka bir hareketle vücudu yukarı uçtu ve kafası tavana çarptı. Bütün oda titredi. Bir diğeri ve ayaklarımda yere yığıldı, endişe verici bir şekilde hareketsizdi.

"Numara!" Kalbim boğazıma sıçradı, çılgin parmaklarla onu çevirdim. Gözleri titredi. Canlı. Başım kahverengi saçlı cadıya doğru eğildi. "Seni kaltak ."

Yüzü vahşi bir hırlamayla büküldü. "Kız kardeşimi yaktın."

Kalabalığın arkasında, Estelle yanarken hıçkırığa hıçkırığa ağlayan kızıl saçlı bir kadın ortaya çıktı. uzağa ittim.

"Beni alırdı." Ellerimi temkinli bir şekilde kaldırarak, bir model için beynimi parçaladım. Etrafında altın parçaları hızla titreşti. O pervazdan aşağı süzülürken katılaşmalarını istedim.

Derin halkalar kan çanağı gözlerini çevreliyordu ve elleri öfkeden titriyordu. "Annene saygısızlık ediyorsun. Bayan Blanche'ların şerefine leke sürüyorsun."

"Kadınlar Blanches cehennemde yanabilir."

"Morgane'ın sana bahsettiği onura layık değilsin. Hiç olmadın."

Altın kordonlar onun vücuduyla benimkinin arasına kıvrıldı. Rastgele bir tanesini yakaladım ve onu takip ettim ama yüzlerce başka dallara ayrılarak kemiklerimizi sardı. Onlardan çekindim, maliyet ve risk çok fazlaydı.

Dişlerini gösterdi ve karşılık olarak ellerini kaldırdı, gözleri nefretle parladı. Darbe için kendimi hazırladım ama gelmedi. Elini tekrar tekrar bana doğru atmasına rağmen, her patlama tenimi yıkadı ve dağıldı.

Angelica'nın Yüzüğü parmağımda sıcak bir şekilde yandı - onun kalıplarını dağıttı.

İnanamayarak baktı. Bir gülümsemeyle ellerimi kaldırdım, gözlerim umut verici bir şekilde parlıyordu. Geri çekilip Balisarda'ya baktı ama o ona ulaşmadan yumruklarımı sıktım.

Reid'inkine benzer bir kavis çizerek tavana çarptı ve kafama tahta ve harç parçaları yağdı. O yere yığılırken kalp atışım yavaşladı, görüşüm döndü. Ellerimi kaldırdım - ikinci bir kalıp, bilincini çalacak bir şey aradım - ama beni belimden masaya doğru sıkıştırdı.

Masa.

Çekmeceyi açtım, elim bıçağıma doladı, ama bileğimi yakaladı ve keskin bir şekilde burktu. Vahşi bir çılgınlıkla kafasını burnuma çarptı. Bıçağı elimden alırken yan yan sendeledim - çenemden aşağı kan akıyordu.

Reid'in Balisarda'sı kapı aralığından parıldıyordu. Bunun için hamle yaptım ama bıçağı burnumun önünde keserek yolumu kapattı. Altın kısaca parladı ama konsantre olamadım, düşünemedim. Bunun yerine dirseğimi kaburgalarına bastırdım. Ayrıldığında, iki büklüm olup nefes nefese kaldığında, sonunda fırsatımı gördüm.

Dizim yüzüne yapıştı ve bıçağı düşürdü. Zaferle yukarı kaldırdım.

"Devam etmek." Onun tarafını tuttu, ondan kan damlıyorduburun yere. "Estelle'i öldürdüğün gibi beni de öldür. Cadı katili."

Sözcükler bıçağın olabileceğinden çok daha fazla silahtı.

"Ben—ben yapmam gerekeni yaptım—"

"Akrabanı öldürdün. Bir avcıyla evlendin. Cehennemde yanacak tek Bayan Blanche sensin , Louise le Blanc." Doğruldu, ağız dolusu kanı yere tükürdü ve çenesini sildi. "Şimdi benimle gel - doğuştan hakkını kabul et - ve Tanrıça yine de ruhunu bağışlayabilir."

Sözleri üzerine kalbimde şüphe tohumları uçtu.

Belki de hayatta kalmak için yaptıklarım için cehennemde yanacaktım. Amansız yaşama arayışında tereddüt etmeden yalan söyledim, çaldım ve öldürdüm . Ama böyle bir hayat ne zaman yaşamaya değer oldu? Ne zaman bu kadar acımasız, ellerimdeki kana bu kadar alışmışım?

Ne zaman onlardan biri, ama ikisinden de beter oldum ? En azından Dames Blanche'lar ve Chasseur'lar bir taraf seçmişlerdi. Her biri bir şey için durdu , ama ben hiçbir şey için durdum. Bir korkak.

Tek istediğim son bir kez güneşi yüzümde hissetmekti. O sunakta ölmek istememiştim. Eğer bu beni bir korkak yaptıysa. . . öyle olsun.

"Senin fedakarlığınla vatanımızı geri alacağız." Tereddütümü hissetmiş gibi bir adım yaklaştı ve kanlı ellerini ovuşturdu. "Anlamıyor musun? Biz edeceğiz kural “Belterra tekrar-

"Hayır," diye itiraz ettim, " Belterra'yı sen yöneteceksin. Ben ölmüş olacağım.”

Göğsü tutkuyla kabardı. "Fedakarlığınla kurtaracağın cadı hayatını düşün!"

"Masum insanları katletmene izin veremem." Sesim kararlılıkla yumuşadı. “Orada var başka yol-be”

Reid çevremde dizlerinin üzerine yükselirken sözlerim sendeledi. Cadı ona bakmak için döndüğünde, elini kaldırdığında yüzü tamamen insani değildi. Aralarında parıldayan doğal olmayan enerjiyi hissettim, vurmadan önce öldürücü darbeyi hissettim.

Elimi umutsuzca ona doğru salladım. "Numara!"

Reid yana uçu -büyüm onu kaldırırken gözleri genişledi- ve cadının kara enerjisi onun yerine duvardan fırladı. Ama rahatlamam kısa sürdü. Ben ona ulaşamadan, kız yanına fırlamış ve bıçağı boğazına dayamış, küçük bir şey çıkarmak için paltosunun içine uzanmıştı. Gümüş bir şey.

Dehşetle baktım. Mücadele ederken yüzünü kötü bir gülümseme böldü. "Buraya gel yoksa boğazını keserim."

Ayaklarım tereddüt etmeden ona doğru ilerledi. İçgüdüsel. Kurşun gibi olmasına, aniden sakarlaşmasına ve katılaşmasına rağmen, nereye gitmem gerektiğini biliyorlardı. Her zaman gitmem gereken yer. Doğumdan Beri. Doğumdan beri. Reid'in yaşayacağı anlamına gelseydi, seve seve öldürdüm.

Ben yaklaşırken göğsü kabaran Reid kararlı bir şekilde yere baktı. Cadı onu serbest bıraktığında kaçmadı, tüy kalemi boğazıma sapladığında onu durdurmak için kıpırdamadı.

Sanki bir başkasının vücudundaymışım gibi tenimi deldiğini hissettim - damarlarımda yoğun sıvı pıhtılaşırken ağrı bir şekilde kesildi. Soğuktu. Buzlu parmaklar omurgamdan aşağı doğru indi - vücudumu felç etti - ama sonunda bana baktığında Reid'in bakışındaki buzla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi.

Kalbimi delen buz buydu.

Gözlerim yüzünden hiç ayrılmadan öne eğildim. Lütfen, sessizce yalvardım. Anlamak.

Ama vücudumun yere düşüşünü, uzuvlarım kasılmaya ve seğirmeye başlarken gözlerinde anlayış yoktu. Sadece şok, öfke ve . . . iğrenme. Önümde diz çöken ve gözyaşlarımı nazikçe silen adam gitmişti. Beni çatıda tutan, şakalarımın gülen, onurumu savunan ve yıldızların altında beni öpen adam gitmişti.

Beni sevdiğini iddia eden adam gitmişti.

Şimdi sadece Chasseur vardı.

Ve benden nefret etti.

Gözyaşlarım yüzümdeki kandan yere kadar akıyordu. Kalbimin ikiye ayrıldığının tek dışa dönük işaretiydi. Yine de Reid kıpırdamadı.

Cadı çenemi kaldırdı, tırnaklarıyla tenimi deldi. Siyah görüş alanımda asılı kaldı ve bilincimi korumak için mücadele ettim. İlaç zihnimde dönüp duruyor, beni unutkanlıkla cezbediyordu. Kulağıma doğru eğildi. "Seni koruyacağını sandın, ama seni direğe kendisi bağlayacaktı. Ona bak, Louise. nefretine bak."

Muazzam bir çabayla başımı kaldırdım. Parmakları şaşkınlıkla gevşedi.

Doğrudan Reid'in gözlerinin içine baktım. "Seni seviyorum."

Sonra karardım.

Farkında olmama durumu

Lou

Uyandığımda altımda hareket eden zeminin ve uzun, ince bir çift kolun belli belirsiz farkındaydım. Belimi sardılar ve beni sıkıca tuttular. Sonra boğazımdaki zonklayıcı ağrı geldi. Taze kan hissederek elimi sıktım.

"Lou," dedi tanıdık bir ses endişeyle. "Beni duyabiliyor musun?"

Ansel.

"Uyan Lu." Zemin hala kayıyordu. Yakınlarda bir şey düştü, ardından gök gürültülü bir patlama . Bir kadın kıkırdadı. "Lütfen uyan!"

Gözlerim titreyerek açıldı.

Başım Ansel'in kucağında, yanımıza bir şırınga atılmış halde yatağın arkasında yere serildim.

"Bu panzehir," diye fısıldadı çılginca. "Tam bir doz için yeterli değildi. Kaybediyor, Lou. Cadı - kapıyı çaldı. Balisarda'sı koridora uçtu. Ona yardım etmelisin. Lütfen!"

Kaybediyor.

Reid.

Adrenalin beynime sıçradı ve havayı kaplayan tozun üzerine öksürerek hızla ayağa kalktım. Dünya etrafımda döndü. Reid ve cadı odayı kırıp geçirmişlerdi; zeminde ve duvarlarda delikler açılmıştı ve masa ve yatak başlığı kıymık halinde duruyordu. Bir havan topu bacaklarımın olduğu yere düşerken Ansel beni yolumdan çekti.

Reid ve cadı odanın ortasında birbirlerinin etrafında döndüler ama Reid hareket etmekte zorlanıyor gibi görünüyordu. Bıçağımı cadıya doğru savururken kaslarını itaat etmeye zorlayarak dişlerini gıcırdattı. Parmaklarını bir kez daha sallamadan önce kolayca erişmeyeceği bir yere fırladı. Reid, ona vurmuş gibi keskin bir nefes aldı.

Ayağa kalkmak için mücadele ettim. Görüşümde hâlâ karanlık dönüyordu ve uzuvlarım Reid'inkiler kadar beceriksiz ve ağırdı. Ama önemli değildi. Bunu durdurmak zorundaydım.

İkisi de beni kabul etmedi. Cadı elini ileri uzattı ve Reid yoldan çekildi. Patlama yerine duvarı düzleştirdi. Dudaklarında sadist bir gülümseme belirdi. Onunla oynuyordu. Kız kardeşini yakan adamla oynuyor.

Ansel cadının her hareketini takip etti. "Herkes hala dışarıda."

Sallandım, ellerimi kaldırırken görüşüm bulanıklaştı. Ama hiçbir şey yoktu. konsantre olamıyordum. Oda eğildi ve döndü.

Cadının bakışları bize doğru kaydı. Reid vurmak için harekete geçti ama o bileğini sallayarak onu bir kez daha duvara fırlattı. O buruştuğunda ilerlemeye başladım.

"Sen bir aptalsın," dedi cadı. "Nefretini gördün ama yine de yardımına koşuyorsun..."

Ses kutusuna dalan bir kablo ortaya çıktı. Yumruğumu sıktım ve kelimeler boğazında öldü. O nefes almaya çalışırken şırıngadaki deliklerden kanım daha yoğun akıyordu. Konsantrasyonumu bozarak tekrar sallandım ama Ansel düşmeden beni yakaladı. Cadı nefesi geri gelirken nefesini tuttu ve boğazını tuttu.

Savaşmaya devam edemeyecek kadar zayıftım. Bırak bir cadıyla dövüşüp kazanmayı ummayı, ayakta bile zar zor ayakta durabiliyordum. Verecek fiziksel gücüm kalmamıştı ve zihnim kalıpları ayırt edemeyecek kadar ilaca doymuştu.

"Siz ikiniz birbirinizi hak ediyorsunuz." Cadı beni Ansel'in kollarından fırlattı ve havada uçup Reid'in göğsüne çarptım. Çarpmanın etkisiyle sendeledi ama kolları beni sararak darbeyi yumuşattı. Yıldızlar vizyonumda dans etti.

Ansel'in savaş çılgılığı beni canlandırdı ama o da kısa kesildi. Arkamızdan bir gümbürtü daha geldi ve dizlerimizin üzerine kaydı.

"Yapamam. . . onu döv." Kanamam durmuş olsa da hala baygın hissediyordum. Hafif kafalı. Gözlerimi açık tutamıyordum. "Fazla . . . zayıf . . ."

Karanlık beni çağırdı ve başım döndü.

Ama Reid'in beni tutuşu neredeyse acı verici bir hal aldı. Gözlerimi açtığımda kararlı bir şekilde bana baktığını gördüm.

"Beni kullan."

Başımı toplayabildiğim kadar güçle salladım. Yıldızlar vizyonumu noktaladı.

"İşe yarayabilir." Ansel çılgınca başını salladı ve Reid beni serbest bıraktı. ayaklarımın üzerinde sallandım. "Cadılar her zaman başka insanları kullanır!"

Onlara hayır demek için ağzımı açtım -ona zarar vermeyeceğimi, vücudunu diğer cadıların yaptığı gibi kullanmayacağımı- ama bir el beni saçımdan geriye doğru çekti. Kızıl saçlı cadının kucağına düştüm, sırtımı göğsüne bastırdım.

"Bundan bıktım ve annen bekliyor. Onları sen mi öldüreceksin yoksa ben mi?"

Cevap vermekten kendimi alamadım. Odağımın her bir parçası cadı ve Reid arasında havada beliren ince, ölümcül ipe odaklandı.

Bir desen.

Zayıftım ama Reid. . . hala güçlüydü. Ve her şeye rağmen onu seviyordum. Onu o kadar çok seviyordu ki, doğa onu değerli bir iş olarak kabul etmişti. O sadece başka bir beden değildi. Başka bir et kalkanı. O öyleydi. . . ben mi.

Bu işe yarayabilir.

Yorgun bir nefesle yumruğumu sıktım. Desen bir altın patlamasıyla yok oldu.

Boynu gerilirken Reid'in gözleri büyüdü ve sırtı duvardan sarktı. Büyü onu bir ilmeğe yakalanmış gibi yukarı çekerken omurgası sağlam kalmak için gerilmişti. Cadı çılgık atarak beni düşürdü ve bakmadan onun da benzer bir durumda olduğunu anladım. O karşı koyamadan bileğimi salladım ve Reid'in kolları iki yanına kenetlendi, parmakları birbirine yapıştı. Başı doğal olmayan bir şekilde geriye doğru eğildi ve boğazını uzattı. Ortaya çıkarmak.

Cadının çılgınlıkları çaresizce boğulurken Ansel koridora daldı.

"Ansel," dedim sertçe. "Bir kılıç."

Bana Reid'in Balisarda'sını vererek ileri doğru koştu. Cadı, onu bağlayan büyüye karşı daha çok mücadele etti - korku sonunda o nefret dolu gözlerde serbest kaldı - ama ben güçlüydüm.

Bıçağı boğazına dayayarak derin bir nefes aldım. Gözleri çılgınca fırladı.

"Cehennemde görüşürüz." diye fısıldadım.

Elimi esnettim ve cadının ve Reid'in bedenleri aynı anda çöktü, desen çözüldü. Düşerken bıçak boğazını kesti ve can damarı sıcak ve yoğun bir şekilde kolumdan aşağı aktı. Bedeni yere yığıldı. Saniyeler içinde seğirmeyi durdurdu.

Cadı katili.

Odadaki sessizlik sağır ediciydi.

Bedenine baktım -Balisarda yanımda gevşekçe sallanıyordu- ve kanının ayaklarımda birikmesini izledim. Botlarımı kapladı ve elbisemin eteğini lekeledi. Dışarıdaki savaşın sesleri azalmıştı. Kimin kazandığını bilmiyordum. umurumda değildi.

Ansel, dedi Reid, ölümcül bir sakinlikle. Sesinin sesiyle irkildim. Lütfen. Beni duyabiliyorsan, Tanrım, anlamasına izin ver. Ama Ansel'in gözleri Reid'in yüzünde ne gördüyse büyüdü ve ben arkamı dönmeye cesaret edemedim. "Çıkmak."

Ansel'in bakışları bana döndü ve ben tek kelime etmeden ona gitmemesi için yalvardım. Başımı salladı, doğruldu ve Reid'e doğru bir adım attı. "Sanırım kalmalıyım."

"Elde etmek. Dışarı."

"Reid-"

"ÇIKMAK!"

Döndüm, gözyaşları yanaklarımdan süzüldü. "Onunla böyle konuşma!"

Gözleri öfkeyle parladı ve elleri yumruk haline geldi. "Kim olduğumu unutmuşa benziyorsun, Louise. Ben Chasseurs'un kaptanıyım. Onunla istediğim gibi konuşacağım."

Ansel aceleyle koridora çıktı. "Dışarıda olacağım, Lou. Söz veriyorum."

O giderken içimden bir umutsuzluk dalgası geçti. Reid'in gözlerinin tenimde yandığını hissettim ama ona tekrar bakmaktan kendimi alamadım. Orada bulacağım nefreti kabullenemedim. . . çünkü bir kez kabul ettiğimde gerçek oldu. Ve gerçek olamazdı. Bu olamazdı.

Beni sevdi.

Aramızda bir sessizlik gerildi. Daha fazla dayanamayarak başımı kaldırdım. Bir zamanlar deniz gibi çok güzel olan mavi gözleri, yaşayan alevlerdi.

"Lütfen bir şey söyle," diye fısıldadım.

Çenesi kasıldı. "Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok."

"Ben hala benim , Reid..."

Başını hızla reddederek salladı. "Hayır değilsin. Sen bir cadısın."

Düşüncelerimi toplamaya çalışırken yüzümden daha fazla gözyaşı süzüldü. Söylemek istediğim çok şey vardı -ona söylemem gereken çok şey vardı- ama gözlerindeki tiksintiden başka hiçbir şeye konsantre olamıyordum, dudağının kıvrılışı sanki bir şeymişim gibi. itici ve garip. Görüntüye karşı gözlerimi kapattım, çenem bir kez daha titredi.

"Sana söylemek istedim," diye yumuşak bir sesle başladım.

"O zaman neden yapmadın?"

"Çünkü ben . . . Seni kaybetmek istemedim." Gözlerim hala kapalı, Balisarda'sını tereddütle uzattım. Bir teklif. "Seni seviyorum, Reid."

Sırıttı ve kolumdan kolumu çekti. " Beni sev . Sanki senin gibi biri olduğumu bile yetenekli aşk. Başpiskopos bize cadıların zeki olduğunu söyledi. Bize zalim olduklarını söyledi. Ama ben de onun gibi hilelere kapıldım." Boğazından öfkeli, doğal olmayan bir ses çıktı. "Cadı, annenin seni beklediğini söyledi. O, değil mi? Morgan le Blanc. Sen - sen La Dame des Sorcières'in kızıydın. Bu da demek oluyor ki..." Bu sefer, sanki uyarılmadan kalbinden bıçaklanmış gibi ıstıraplı bir ses. Aydınlanmanın doğuşunu izlemek için gözlerimi açmadım. Son parçanın yerine oturduğunu görmeye dayanamadım. "Cadıların hikayesi doğrudu, değil mi? Onların performansı. Başpiskopos—"

Aniden sözünü kesti ve bir kez daha sessizlik çöktü. Bir marka gibi bakışlarını yüzümde hissettim ama gözlerimi açmadım.

"Daha önce nasıl görmedim bilmiyorum." Sesi artık daha soğuktu. Üşüyor. "Senin refahına olan doğal olmayan ilgisi, senin meydan okumayı cezalandırmayı reddetmesi. Yolu o zorladı Bana evlenme. Hepsi mantıklı. Hatta bakmak aynısıdır."

Bunun doğru olmasını istemedim. Kırık kalbimin her bir parçasıyla onu yok etmeyi diledim. Gözyaşlarım daha yoğun ve daha hızlı düştü, Reid'in görmezden geldiği bir keder seli.

"Ve işte buradaydım - aptal kalbimi sana döküyordum." Onunes her kelimedede daha da yükseliyordu. "Ben senin tuzağına düştüm. Hepsi bu kadardı, değil mi? Saklanacak bir yere ihtiyacın vardı. Chasseur'ların seni koruyacağını düşündün. Sen düşünce ben seni korumak istiyorum. Sen..." Nefesi düzensizleşti. "Beni kullandın."

Sözlerinin doğruluğu kalbime bıçak gibi saplandı. Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bir an için, öfkesinin altında ıstırap ve acının titreştiğini gördüm, ama sonra gitti, ömür boyu sürecek bir nefretin altına gömüldü.

Aşktan daha güçlü olduğunu kanıtlayan bir nefret.

"Bu doğru değil," diye fısıldadım. "İlk başta -belki- ama bir şeyler değişti , Reid. Lütfen, bana inanmak zorunda-"

"Ne yapmalıyım , Lou?" Ellerini havada savurdu, sesi kükremeye dönüşüyordu. "Ben bir Chasseur'um! Cadı avlamaya -seni avlamaya- yemin ettim ! Bunu bana nasıl yapabildin?"

Tekrar irkildim ve bacaklarım karyola çerçevesine değene kadar geri adım attım. "Sen—Reid, bana da yemin ettin . Sen benim kocamsın ve ben senin karınım."

Elleri iki yanına düştü. Mağlup. Göğsümde bir umut kıvılcımı parladı. Ama sonra gözlerini kapadı -kendi üzerine çökmüş gibi görünüyordu- ve tekrar açtığında, tüm duygulardan yoksunlardı. Boş. Ölü.

"Sen benim karım değilsin."

Kalbimden geriye kalanlar tamamen paramparça oldu.

Hıçkırıklarımı durdurmak için elimi ağzıma bastırdım. Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırdı. Ben onun yanından kaçarken Reid kımıldamadı, eşiğı aştığımda beni yakalamak için uzanmadı. benkapının dışında ellerime ve dizlerime çarptı.

Ansel'in kolları beni sardı. "Yaralandın mı?"

Ayağa kalkarak çılgınca ondan uzaklaştım. "Üzgünüm Ansel. Ben çok üzgünüm."

Sonra koşuyordum - kırık vücudumun izin verdiği kadar hızlı ve hızlı koşuyordum. Ansel arkamdan seslendi ama onu görmezden gelerek merdivenlerden aşağı yuvarlandım. Umutsuzca kendimle Reid'in arasına mümkün olduğunca fazla mesafe koymaya çalışıyorum.

Beni senden ayrılmaya veya senden dönmeye zorlama. Sözleri her adımda içimi parçalıyordu. Sen nereye gidersen ben de gideceğim. Sen nerede kalırsan ben orada kalırım.

Seni tekrar incitmesine izin vermeyeceğim, Lou. Ben seni koruyacağım. Herşey yoluna girecek.

Seni seviyorum Lou.

sen benim karım değilsin

Fuayeye döndüm, göğsüm kabardı. Kırık gül penceresini geçtim. Cadıların cesetlerini geçin. Frezeleme Chasseurs'u geçin.

Tanrı -eğer oradaysa, izliyorsa- kimse yolumu kapatmak için kıpırdamadığında bana acıdı. Başpiskopos ortalıkta görünmüyordu.

sen benim karım değilsin

sen benim karım değilsin

sen benim karım değilsin

Açık kapılardan kaçarak, kör gibi sokağa fırladım. Gün batımı, batmakta olan gözlerimde çok parlak parlıyordu. Soleil et Lune için caddeden aşağı inmeye başlamadan önce, kasvetli bir şekilde etrafa bakınarak kilisenin basamaklarından aşağı indim.

başarabilirdim. Oraya son bir kez sığınabilirdim.

Arkamdan solgun bir el çıktı ve boynuma sarıldı. Dönmeye çalıştım ama üçüncü bir tüy boğazımı bıçakladı. Beni tutsak edene karşı zayıf bir şekilde -acıklı bir şekilde- mücadele ettim ama tanıdık soğuk şimdiden omurgamdan aşağı doğru iniyordu. Karanlık hızla çöktü. Öne doğru çömeldiğimde göz kapaklarım titredi ama solgun, ince kollar beni dik tutuyordu.

Kulağımda tanıdık bir ses "Merhaba sevgilim" diye çınladı. Beyaz, ay ışığı saçları omzuma düştü. Görüşümde altın parıladı ve boğazımdaki yara bir acı patlamasıyla büzüldü. Sonun başlangıcı. Hayat düzeni tersine dönüyor.

Bir daha asla bir daha asla bir daha asla.

"Eve dönme zamanı."

Bu sefer, unutulmayı memnuniyetle karşıladım.

Ölü bir cadıyı yenmek

Reid

"Sen ne yaptın?"

Ansel'in sesi, odanın sessizliğinde ya da ondan geriye kalanlarda çok yüksek sesle yankılandı. Delikler duvarları delik deşik etti ve sihir kokusu mobilyalarımaya yayıldı. Çarşaf larım. Cildim. Cadının boğazından bir kan gölü yayıldı. Nefret ederek cesede baktım. Onu alevlendirecek bir kibrit özlemi. Onu ve bu odayı ve bu anı sonsuza dek hafızamdan yakmak için.

Donuk gözlerine bakmak istemeyerek arkamı döndüm. Cansız gözleri. Bu gece ocakta yakacağımız zarif aktris lere hiç benzemiyordu. Güzel, beyaz saçlı Morgane le Blanc gibisi yok.

Kızı gibisi yok.

Tehlikeli bir yöne gitmeden önce düşünceyi durdurdum.

Lou bir cadıydı. Bir engerek. Ve ben bir aptaldım.

"Sen ne yaptın?" Ansel tekrarl ad ı, sesi daha yüksek bir sesle.

"Gitmesine izin verdim." Bacak larım tahta, işbirlikçi değil, Balisarda'mı palaskama soktum ve cesedin yanına diz çöktüm. RağmenVücudum Lou'nun saldırısından hâlâ ağrıyordu, yeniden canlanmasın diye cadının yakılması gerekiyordu. Kanın kıyısında durdum. Dokunmaya isteksiz. Lou'yu öldürmeye çalışan bu şeye yaklaşımaya gönülsüzdü.

Her ne kadar itiraf etmekten nefret etsem de -ismine lanet etsem de- Lou'nun olmadığı bir dünya bir şekilde yanıştı. Boş.

Cesedi kald ır d ır d ığımda kafası tuhaf bir şekilde geriye düştü, Lou'nun kestiği yerde boğaz ı açık kald ı. Ceketimin mavi yününe kan sıırılsıklam olmuştu.

Renkten hiç bu kadar nefret etmemiştim.

"Neden?" Ansel istedi. Onu görmezden geldim, kollarımdaki ölü ağırlığa odaklandım. Yine, hain aklım Lou'ya gitti. Onu yıldızların altında kısaca tuttuğum dün geceye. Çok hafif olmuştu. Ve savunmasız. Ve komik, güzel ve sıcak—

Dur .

"Uyuşturulmuş ve açıkça yaralanmış," diye ısrar etti. Onu görmezden gelerek cesedi yukarı kaldırdım ve parçalanmış kapıyı tekmeleyerek açtım. Yorgunluk dalgalar halinde içime işledi. Ama o vazgeçmeyi reddetti. "Neden gitmesine izin verdin?"

Çünkü onu öldüremezdim.

ona baktım. Gerçek doğasını ortaya çıkardıktan sonra bile onu savunmuştu. Kendisinin bir yalancı ve yılan olduğunu kanıtladıktan sonra bile - bir Yahuda. Bu da Ansel'in Chasseur'lar arasında yeri olmadığı anlamına geliyordu.

"Önemli değil."

"Bu mu önemli. Lou'nun annesi Morgane le Blanc . Cadının vatanlarını geri almak hakkında ne dediğini duymadın mı?"

Senin fedakarlığınla, vatanımızı geri alacağız. Belterra'ya yeniden hükmedeceğiz.

Masum insanları katletmene izin veremem.

Evet. duymuştum.

"Lou kendi başının çaresine bakabilir."

Ansel beni iterek geçti ve ayaklarını koridorun ortasına koydu. "Morgane bu gece şehirde, Lou da öyle. Bu - bu bizden daha büyük. Yardımımıza ihtiyacı var..." Onun yanından geçtim ama yine önüme geçti ve göğsümü itti. "Beni dinle! Artık Lou'yu umursamıyorsanız bile - ondan nefret etseniz bile - cadılar bir şeyler planlıyorlar ve bu Lou'yu içeriyor. Sanırım... Reid, sanırım onu öldürecekler."

Sözlerini duymayı reddederek ellerini ittim. Aklımı nasıl döndürdüklerini kabul etmeyi reddederek göğsüm sıkıştı. "Hayır, sen dinle Ansel. Bunu sadece bir kez söyleyeceğim." Yüzümü gözlerimiz aynı hizaya gelene kadar kasten aşağı indirdim. " Cadılar. Yalan. Bu gece duyduğumuz hiçbir şeye inanamayız. Bu cadının doğru söylediğine güvenemeyiz."

Kaşlarını çattı. "İçgüdülerimin bana ne söylediğini biliyorum ve bu Lou'nun başının dertte olduğunu söylüyor. Onu bulmalıyız."

Kendi bağırsaklarım büküldü, ama görmezden geldim. Duygularım bana bir kez ihanet etmişti. Bu sefer değil. Bir daha asla. Şu ana - bildiklerime - odaklanmam gerekiyordu ve bu cadıdan kurtulmaktı. Zindandaki fırın. Kardeşlerim aşağıda.

Bir ayağımı diğerinin önüne zorladım. "Lou artık bizim sorumluluğumuz değil."

"Chasseur'ların masum ve çaresizleri korumakla yükümlü olduğunu sanıyordum ?"

Parmaklarım cesedin üzerinde sıkılaştı. "Lou ne masum ne de çaresiz."

"Şu anda kendinde değil!" Beni merdivenlerden aşağı kovaladı, neredeyse takılıp ikimizi de yere çarpacaktı. "Uyuşturucu almış ve o zayıf!"

diye alay ettim. Uyuşturulmuş, hatta yaralanmış bile, Lou cadıyı Jael'in Sisera'ya yaptığı gibi kazığa geçirmişti.

"Onu gördün, Reid." Sesi kaba bir fısıltıya dönüştü. "Morgane ortaya çıkarsa hiç şansı olmayacak."

Ansel'e ve onun kanayan kalbine lanet ettim.

Ben Çünkü vardı onu görmüş. Sorun buydu. Ben elimden geleni yapıyordum ona te- bakınız, ancak bellek benim göz kapaklarının içine katılmış edilmmişti. Güzel yüzünü kan kaplamıştı. Boğazını lekelemişti. Elleri. Onun elbisesi. Cadının saldırısından morluklar çoktan oluşmuştu. . . ama beni rahatsız eden bu değildi. Öfkemin bulanıklığını ortadan kaldıran bu değildi.

Hayır, onun gözleri olmuştu.

İçlerindeki ışık sönmüştü.

İlaç, diye kendime güvence verdim. İlaç onları kararttı.

Ama derinlerde, daha iyisini biliyordum. Lou o anda kırılmıştı. Benim vahşi kalpli, ağzı bozuk, çelik iradeli kafirim kırılmıştı. Ben onu kırmıştı.

sen benim karım değilsin

Ona yaptıklarım için kendimden nefret ettim. Ona karşı hissettiklerim için kendimden daha çok nefret ettim. O bir cadıydı. Lucifer'in gelini. Peki bu beni ne yaptı?

"Sen bir korkaksın," diye tükürdü Ansel.

Sendeleyerek durdum ve o bana çarptı. Öfkesi ifademde parladı - kanımda dolaşan, yüzümü ısıtan öfke.

"Elbette , git ," diye hırladım. "Onun peşinden git. Onu Morgane le Blanc'dan koruyun. Belki cadılar onlarla Chateau'da yaşamana izin verir. Onlarla da yanabilirsin."

Geri çekildi, sersemledi. Acıtmak.

İyi. Vahşice döndüm ve fuayeye devam ettim. Ansel tehlikeli bir çizgide yürüdü. Diğerleri öğrenirse bir cadıyla empati kurdu. . .

Jean Luc omzunda bir cadı taşıyarak açık kapılardan içeri girdi. İblisin boynundan iğneden aşağı kan damlıyordu. Arkasında, katedral basamaklarında ölülerin arasında bir güvercin yatıyordu. Tüyler kanlı ve buruşmuş. Gözler boş. Görmeyen.

Gözlerimin arkasındaki acı veren baskıyı görmezden gelerek başka tarafa baktım.

Kardeşlerim bilerek etrafımızda dolaştı. Bazıları sokaktan ceset taşıyordu. Cadıların çoğu kaçmış olsa da, diğerlerinden ayrı olarak, bir avuç ceset girişteki ceset yığına katıldı. Dokunulmaz. Onları halka açık bir infaz olmayacak. Ye Olde Sisters'dan sonra değil. O performanstan sonra değil. Başpiskopos hasarı kontrol etse bile, haber yayılacaktı. Suçlamayı reddetse bile -bazıları ona inansa da- tohum atılmıştı.

Başpiskopos, La Dame des Sorcières'den bir çocuk tasarlamıştı.

Ortalıkta görünmese de adı salonu doldurmuştu. Kardeşlerim seslerini alçalttı ama ben yine de duydum. Hala yan bakışlarını görüyorlardı. Onların şüphesi. Onların şüphesi.

Jean Luc, Ansel'i önümde durması için dirseğiyle yana itti. "Eğer öyleysen Karını arıyor, o gitti. Çeyrek saat önce buradan hızla geçmesini izledim. . . ağlıyor."

Ağlıyor.

"Yukarıda ne oldu Reid?" Tek kaşını kaldırarak beni düşünmek için başını eğdi. "Neden kaçsın ki? Eğer cadılardan korkuyorsa, kesinlikle Kule onun için en güvenli yer." Durdu ve gerçekten korkutucu bir gülümseme yüzünü böldü. "Tabii şimdi bizden daha çok korkmadığı sürece?"

Cesedimi cadı yığınının üzerine bıraktım. Kurşun gibi mideme yerleşen korkuyu görmezden geldim.

"Bence karının bir sırrı var, Reid. Ve bence ne olduğunu biliyorsun." Jean Luc bana çok keskin gözlerle bakarak biraz daha yaklaştı. "Bence ben ne olduğunu biliyorum."

Korkum tamamen paniğe dönüştü ama yüzümü sakın kalmaya zorladım. Boşluk. Tüm duygulardan yoksun. Onlara Lou'dan bahsetmezdim. Onu avlayacaklardı. Ve ellerini onun üzerinde düşündükleri -ona dokunmaları, onu incitmeleri, vücudunu direğe bağlamaları- buna izin vermezdim.

Jean Luc'un gözlerinin içine baktım. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"O nerede o zaman?" Sesini yükseltti ve kardeşlerimizin gözlerini çizerek etrafımızı işaret etti. Parmaklarım yumruk haline geldi. "Küçük cadı neden kaçtı?"

Kırmızı durmadan görüşüme girdi, bize en yakın olanları bulanıklaştırdı - Jean Luc'un suçlamasıyla sakinleşen, başları dönenleri. "Bundan sonra ne söylediğine dikkat et, Chasseur Toussaint."

Gülümsemesi soldu. "Demek doğru o zaman." Bir elini yıkadı yüzünü yere eğdi ve derin bir iç çekti. "İnanmak istemedim ama şu halinize bakın. Sen bile, yine de onu savunacağı biliyorum "diye a- var

Bir hırıltı ile ona doğru atıldım. Kaçmaya çalıştı ama yeterince hızlı değildi. Yumruğum duyulabilir bir çatırtıyla çenesine vurdu ve kemiği kırdı. Ben tekrar saldıramadan Ansel öne atıldı. Kollarımı çekiştirmesine rağmen, ağırlığını zar zor hissederek yanından geçtim.

Yumruğumu bir kez daha çekerken Jean Luc acı ve öfkeyle çığlık atarak geriye doğru sendeledi.

"Yeter," dedi Başpiskopos sert bir şekilde arkamızdan.

Dondum, yumruğumu havaya kaldırdım.

Kardeşlerimden birkaçı eğildi, yumrukları kalplere, ama çoğu ayakta kaldı. Kararlı. dikkatli. Başpiskopos onlara artan bir öfkeyle baktı ve birkaç kişi daha başlarını eğdi. Ansel kollarımı bıraktı ve onu takip etti. Şaşırtıcı bir şekilde, Jean Luc da öyleydi - gerçi sol eli şişmiş çenesine bastırılmış haldeydi. Gözlerinde cinayetle yere baktı.

Kaptanları atamızı onurlandırmamı beklerken gergin bir saniye geçti.

yapmadım.

Başpiskoposun gözleri küstahlığım karşısında parladı, ama yine de aceleyle ilerledi. "Louise nerede?"

"Gitmiş."

İnanmazlık yüzünü buruşturdu. "Ne demek gitti ?"

Cevap vermedim ve benim yerime Ansel öne çıktı. "O - o kaçtı, Ekselansları. Bu cadı ona saldırdıktan sonra." Cadı yığınının üzerindeki cesedi işaret etti.

Başpiskopos onu incelemek için yaklaştı. "Bu cadıyı sen mi öldürdün Kaptan Diggory?"

"Numara." Jean Luc'un çenesine vuran yumruğum zonkladı. Acıyı memnuniyetle karşıladım. "Lou yaptı."

Kardeşlerime bir dostluk gösterisi yapmak için omzumu sıktı, ama söylenmemiş ricayı duydum. Gözlerindeki kırılganlığı gördü. O saniyede, biliyordum. Tüm şüphelerim ortadan kalkmış, yerini şimdiye kadar bildiğimden daha derin bir tiksinti almıştı. Bu adam -baba olarak gördüğüm adam- bir yalancıydı. Bir sahtekarlık. "Onu bulmalıyız, Reid."

Sertleştim ve omuz silktim. "Numara."

İfadesi sertleşti ve kardeşlerimden birini öne doğru işaret etti. Omzunda parçalanmış bir ceset asılıydı. Kızgın kırmızı yanıklar yüzünü ve boynunu delik deşik ederek elbisesinin yakasında kayboldu.

"Son yarım saattir bu yaratıkla konuşma zevkini yaşadım. Biraz ikna ile, bir bilgi bolluğu haline geldi." Başpiskopos cesedi aldı ve yığının üzerine attı. Cesetler yer değiştirdi ve kan çizmelerime sızdı. Boğazımda safra yükseldi. "Cadıların krallık için ne planladığını bilmiyorsun Kaptan Diggory. Başarılı olmalarına izin veremeyiz."

Jean Luc doğruldu, anında uyandı. "Ne planlamışlar?"

"Devrim." Başpiskoposun gözleri benimkilere sabitlenmişti. "Ölüm."

Onun uğursuz açıklamasıyla salona sessizlik çöktü. Ayaklar değişti. Gözler fırladı. Kimse onun ne demek istediğini sormaya cesaret edemedi - Jean Luc bile. Tıpkı kimsenin önemli olan diğer soruyu sormaya cesaret edemediği gibi. Tüm inancımızın dayandığı diğer bir soru.

Kardeşlerime baktım, Başpiskopos ile işkence görmüş, sakat bırakılmış cadı arasında bakışlarını izledim. Mahkumiyet yüzlerine dönerken. Şüpheleri mazeretlere dönüştükçe, bir zamanlar bildiğimiz rahat dünyaya geri dönüş yolunu açtılar. Rahat yalanlar.

Hepsi bir saptırmaydı.

Evet - bir saptırma.

Cadılar kurnazdır.

Elbette onu suçlayacaklardı.

Jean Luc hariç. Keskin gözleri o kadar kolay kandırılamazdı. Daha da kötüsü, yüzüne cafcaflı bir sırıtış yayıldı. Şişmiş çenesiyle çarpıtıldı.

Başpiskopos, "Cadılardan önce Louise'i bulmalıyız," diye ısrar etti. yalvardı. "Anahtar o, Reid. Onun ölümüyle, kral ve onun soyundan gelenler ölecek. Biz tüm ölecektir. Onunla kavganı bir kenara bırakıp bu krallığı korumalısın. Yeminlerini yerine getir."

Yeminlerim. Sözler üzerine içimden gerçek bir öfke geçti. Şüphesiz, La Dame des Sorcieres- bu sahada adam ile yattığı bu adam aldatılmış ve ihanete ve kırık her teslimi kendi kalelerine yaptığı yemin konusunda beni konuşma şerefine . Burnumdan yavaşça nefes verdim. Ellerim hala öfke ve adrenalinle titriyordu. "Hadi gidelim Ansel."

Başpiskopos, görevden alınmam karşısında dişlerini gösterdi ve bana döndü. beklenmedik bir şekilde Jean Luc'a. "Chasseur Toussaint, adamlardan oluşan bir ekip topla. Bir saat içinde sokakta olmanı istiyorum. Zabıtaya haber verin. O olacak sabaha bulunabilir. Anlıyor musun?"

Jean Luc bana muzaffer bir gülümsemeyle eğilerek selam verdi. Yüzünde herhangi bir tereddüt, pişmanlık belirtisi olup olmadığına bakarak ona baktım ama yoktu. Sonunda zamanı gelmişti. "Evet, Majesteleri. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Ben ayrılırken Ansel aceleyle takip etti. Merdivenleri üzer üzer çıktık. "Ne yapacağız?"

"Biz hiçbir şey yapacağız. Bu işe bulaşmanı istemiyorum."

"Lou benim arkadaşım!"

Onun arkadaşı.

Bu iki küçük kelime üzerine sabrım -zaten çok zayıflamıştı- tamamen kırıldı. Çabucak, çocuk daha fazla nefes alamadan, kolunu tuttum ve onu duvara ittim. "O bir cadı , Ansel. Bunu anlamalısın. O senin arkadaşın değil. O benim karım değil."

Yanakları öfkeyle kızardı ve beni göğsüne itti. "Kendine şunu söylemeye devam et. Senin gururun onu öldürtecek. Baş belada..." Vurgulamak için beni tekrar itti ama kolunu yakaladım ve arkasından bükerek göğsünü duvara çarptım. Kıpırdamadı bile. "Başpiskoposun yalan söylemesi kimin umurunda? Sen ondan daha iyisin, bundan daha iyi."

Hızla kırılma noktama yaklaşarak hırladım.

Lou, Ansel, Morgane le Blanc, Başpiskopos. . . hepsi buydu çok fazla. Çok ani. Zihnim içime sel gibi akan duyguları mantıklı hale getiremiyordu - her biri adlandıramayacak kadar hızlı, her biri bir öncekinden daha acı vericiydi - ama seçim zamanı hızla yaklaşıyordu.

Ben bir avcıydım.

Ben bir erkektim.

Ama ikisi de olamazdım. Artık değil.

Ansel'i bıraktım ve geri çekildim, nefesim kesik kesikti. "Hayır, değilim."

"Buna inanmıyorum."

Ellerimi duvara ya da Ansel'in yüzüne vurma dürtüsüne direnerek yumruk haline getirdim. "Tek yaptığı bana yalan söylemek Ansel! Gözlerimin içine baktı ve beni sevdiğini söyledi! Bunun da yalan olmadığını nereden bileyim?"

"Yalan değildi. Öyle olmadığını biliyorsun." Durdu, çenesini Lou'nun yaptığı gibi neredeyse ağlayacakmış gibi kaldırdı. "Sen . . . ona o dedin . Değil o ."

Şimdi duvara çarptım. Ağrı eklemlerimden patladı. Bunu memnuniyetle karşıladım - göğsümü ikiye bölen ıstıraptan, gözlerimi yakan yaşlardan dikkatimi dağıtacak her şeyi memnuniyetle karşıladım. Alnımı duvara dayadım ve nefes nefese kaldım. Hayır, Lou öyle değildi . Ama yine de bana yalan söylemişti. Bana ihanet etti.

"Onun yerine ne yapmalıydı?" diye sordu Ansel. "Sana onun cadı olduğunu ve kendini direğe bağladığını mı söyledi?"

Sesim bozuldu. "Bana güvenmeliydi."

Sırtıma dokundu, sesi yumuşattı. "Ölecek, Reid. Başpiskoposu duydunuz. Hiçbir şey yapmazsan, ölecek."

Ve aynen böyle, öfke beni terk etti. Ellerim iki yanıma düştü. Topal. Omuzlarım çöktü. . . mağlup.

Hiç seçim olmamıştı. Benim için değil. Onu geçit töreninde gördüğüm ilk andan itibaren -o gülünç takım elbise ve bıyık içinde- kaderim mühürlenmişti.

Ben onu sevdim. Her şeye rağmen. Yalanlara, ihanete, acıya rağmen. Başpiskopos ve Morgane le Blanc'a rağmen. Kendi kardeşlerime rağmen. O sevgiye karşılık verip vermediğini bilmiyordum ve umurumda da değildi.

Cehennemde yanmak kaderinde olsaydı, onunla birlikte yanardım.

"Numara." Duvardan iterken ölümcül bir amaç damarlarımı deldi. "Lou ölmeyecek, Ansel. Onu bulacağız."

Cehennemin Öfkesi Yoktur

Reid

Ansel ve ben döndüğümüzde birkaç inisiye harap odamın dışında oyalandı. Beni görünce başlarını eğdiler ve dağıldılar. Onlara parlayarak, düşünmek için içeri girdim. Plan yapmak.

Lou son iki yılını bir hırsız olarak geçirmişti, bu yüzden ortadan kaybolma konusunda çoğundan daha iyiydi. Her yerde olabilirdi. Bütün uğrak yerlerini bildiğimi düşünecek kadar aptal değildim ama onu bulma şansım Jean Luc'tan daha yüksekti. Yine de, şehri kuşatan Chasseur'lar işleri karmaşıktırdı.

Gözlerimi kapatarak derin bir nefes alıp düşünmeye zorladım kendimi . Nereye gidecekti? Nereye saklanabilirdi? Ama havadaki sihir boğazımı yaktı, dikkatimi dağıttı. Çarşaplarda, parçalanmış masada oyalandı. İncil'imın kanlı sayfaları. Cildimde, saçlarımda. Gözlerim aniden açıldı ve hayal kırıklığı içinde kükrere dürtüsüne direndim. Bunun için zamanım yoktu. Onu bulmam gerekiyordu. Hızlıca. Her geçen an onun son anı olabilir.

O ölecek, Reid. Hiçbir şey yapmazsan, ölecek.

Hayır. Bu olamazdı. Düşünmek.

Tiyatro onun en olası saklanma yeri gibi görünüyordu. Ama benimle paylaştıktan sonra oraya geri döner miydi? Muhtemelen değil. Belki de onun yerine Pan'ın yerini alabiliriz. Pastaneyi ziyaret etmesi an meselesiydi - tabii Cesarine'den tamamen ayrılmadıysa. Kalbim battı.

Ansel pencereye gitti ve kardeşlerimin yürümesini izlemek için dışarı baktı. Onlara katılmamızı önermemesi gerektiğini biliyordu. Lou'yu bulmakta ortak bir amacımız olsa da, Başpiskopos bana yalan söylemişti - güveni kırmıştı, inancını kırmıştı. Daha da önemlisi, onu bulduklarında Lou için ne planladıklarını bilmiyordum. Başpiskopos onu korumaya çalışsa da Jean Luc onun bir cadı olduğunu biliyordu. Diğerlerine söylemesi ne kadar sürerdi? Birinin onu öldürmeyi önermesinden ne kadar önce?

Önce onu bulmam gerekiyordu. Onlardan önce. Cadılardan önce.

Ansel boğazını temizledi.

"Ne?" diye bağırdım.

"Ben - bence Matmazel Perrot'u ziyaret etmeliyiz. İkisi öyle. . . kapat. Bir şeyler biliyor olabilir."

Matmazel Perrot. Tabii ki.

Ancak biz hareket edemeden, kapımdan geriye kalanlar kırılarak açıldı. Eşikte, nefes nefese ve göz kamaştırıcı bakışlarla ayakta duran Mademoiselle Perrot dimdik duruyordu.

"O nerede?" Gözlerinde şiddet tehdidiyle üzerime yürüdü. Deri pantolon ve kanlı bir gömlek için beyaz şifacı cübbesini terk etmişti. "Lou nerede?"

Açıktaki kalan köprücük kemiği ve kollarındaki yara izlerine kaşlarımı çattım.

Şaşıran Ansel açıklamak için tökezledi, ama ben onun önüne geçerek başımı sertçe salladım. Ben onları geri yutamadan kelimeleri dışarı çıkmaya zorladım. "O gitti."

"Ne demek gitti ? Kan dökmeden önce bana ne olduğunu anlatmak için otuz saniyen var, Chasseur ." Son sözü bana fırlattı - sanki hakaret etmek istiyormuş gibi. kaşlarımı çattım. Derin bir nefes almaya zorladı. Sonra bir başkası.

Bekle, kan mı döküldü?

"Tik tak," diye hırladı.

Lou ile aramda geçenleri ona anlatma fikrinden nefret etsem de yalan söylemek iyi değildi. Onun yardımını isteseydim olmaz. Lou'nun nerede olduğunu bilmiyorsa, devam edecek çok az şeyim vardı. Onu bulma şansını çok az. Bu olamazdı.

"Cadılar oyalamak için kaleye saldırdılar ve buraya geldiler..."

"Biliyorum ." Sabırsız elini salladı. "Kaybolduklarında Beau'yla şatodaydım. Lou ile olanları kastetmiştim ."

"Kaçtı," diye tekrarladım dişlerimi sıkarak. "Bir cadı - bizi buraya kadar takip etti ve saldırdı. Lou hayatımı kurtardı." Ayrıldım, göğsüm sıkıştı ve haberi nasıl kıracağımı düşündüm. Bilmesi gerekiyordu. "Matmazel Perrot. . . Lou bir cadı."

Şaşırtıcı bir şekilde, gözünü bile kırpmadı. Ağzını hafifçe sıkması beni duyduğunun tek göstergesiydi. "Tabiki o."

"Ne?" İnançsızlık sesimi renklendirdi. "Sen... biliyor muydun ?"

Bana sert bir bakış attı. "Bunu görmemek için tam bir aptal olmak gerekir."

Senin gibi. Söylemediği sözler odanın içinde yankılandı. Onları görmezden geldim, bir başka ihanetin keskin iğnesi bir an için suskun kalmama neden oldu. "NS . . . sana söyledi mi?"

Gözlerini tavana çevirerek homurdandı. "Bu kadar yaralı görünmene gerek yok. Hayır, bana söylemedi. Burada Ansel'e de söylemedi ama o da biliyordu."

Ansel'in gözleri ikimizin arasında hızla gezindi. Sertçe yutkundu. "Ben-ben hiçbir şey bilmiyordum- "

"Ah, lütfen." Ona kaşlarını çattı. "Yalan söyleyerek herkese hakaret ediyorsun."

Omuzları düştü ve yere baktı. Bana bakmayı reddediyor. "Evet. Biliyordum."

Bütün hava beni bir uğultu içinde bıraktı. Üç kelime. Üç mükemmel yumruk.

Acı öfkem nefesimle geri döndü. "Neden hiçbir şey söylemedin?"

Ansel bana söyleseydi -eğer Ansel gerçek bir Chasseur olsaydı- bunların hiçbirisi olmayacaktı. Gözüm kapalı olmazdı. Bununla daha önce başa çıkabilirdim - benden önce -

"Sana söyledim." Ansel hâlâ botlarına bakıyor, yere düşmüş bir havan parçasını ayak parmağıyla dürtüyordu. "Lou benim arkadaşım."

"Ne zaman?" dondurdum. "Ne zaman öğrendin?"

"Cadı yakma sırasında. Ne zaman— Lou'nun fitnessi olduğu zaman. Ağlıyordu ve cadı çılgık atıyordu - sonra değiştiler. Herkes Lou'nun nöbet geçirdiğini düşündü ama ben onu gördüm. Büyünün kokusunu aldım." Boğazını sallayarak yukarı baktı. Parlayan gözler. "Yanıyordu, Reid. Nasıl bilmiyorum ama o cadıyı elinden aldı. Ağrı. Kendine verdi." Ağır bir şekilde nefes verdi. "Bu yüzden sana söylemedim. Çünkü Lou'nun cadı olduğunu bilsem de kötü olmadığını biliyordum. Bir keresinde kazıkta yanmıştı. Bunu iki kez yapmayı hak etmiyor."

Sessizlik onun bildirisini karşıladı. Gözlerim acıyarak ikisinin arasına baktım. "Ona asla zarar vermezdim."

Sözler ağzımdan çıkarken gerçeği anladım. Ansel bile vardı bana, bu değiştirilen şey olmazdı. Onu bir kazığa bağlayamazdım. Yüzümü ellerimin arasına aldım. Mağlup.

"Yeter," dedi Matmazel Perrot sert bir sesle. "Ne zamandır yok?"

"Yaklaşık bir saat."

Ansel, "Cadı Morgane'den bahsetti," diye mırıldanmadan önce bariz bir rahatsızlıkla kıpırdandı.

Gerçek bir korku Matmazel Perrot'nun yüzünü buruştururken ellerim düştü. Bir zamanlar nefret dolu, bir zamanlar suçlayıcı olan gözleri ani, rahatsız edici bir aciliyetle benimkilerle buluştu. "Gitmemiz gerekiyor." Kapıyı açıp koridora koştu. "Bunu burada konuşamayız."

Korku midemi bulandırdı. "Nereye gidebiliriz?"

"Bellerose'a." Arkasına bakma zahmetinde bulunmadı. Başka çare bulamayınca Ansel ve ben onun peşinden koştuk. "Beau'ya onunla buluşacağımı söyledim - ve orada Lou'nun nerede olduğunu bilen biri var."

Bellerose'un içi loş bir şekilde aydınlatılmıştı. Hiç genelevde bulunmadım ama zeminin mermer olduğunu ve altın varak olduğunu varsaydım. duvarlar burayı diğerlerinden daha gösterişli bir genelev olarak gösteriyordu. Bir köşede arpçı oturuyordu. Enstrümanını tıngırdattı ve kederli bir balad mırıldandı. Beyaz giysilere bürünmüş kadınlar yavaş yavaş

dans ediyorlardı. Bir avuç sarhoş adam aç gözlerle onları izliyordu. Odanın ortasında bir çeşme köpürdü.

Gördüğüm en gösterişli şeydi. Madam Labelle'e çok yakışmıştı.

"Zaman kaybediyoruz. Orada Lou'yu arıyor olmalıyız..." Öfkeyle irkildim, ama Matmazel Perrot arkada kısmen gizlenmiş bir masaya doğru ilerlemeden önce omzunun üzerinden ürkütücü bir bakış fırlattı.

Biz yaklaşırken Beauregard Lyon gözlerini kısarak ayağa kalktı. "Onların burada ne işi var?"

Derin bir iç çekerek kendini bir sandalyeye attı ve üçümüzün arasında elini salladı. "Bak Beau, bu akşam halletmem gereken senden ve sidik yarışından daha önemli meselelerim var."

Kollarını kavuşturup somurtarak başka bir sandalyeye çöktü. "Benden daha acil ne olabilir ki?"

Başını bana doğru salladı. "Bu salak Lou'yu kaybetti ve onu bulmak için yer bulma büyüsü yapmam gerekiyor."

Konum bulma büyüsü?

Pelerininden küçük bir şişe çıkarmasını şaşkınlıkla izledim. Kapağını açarak koyu renkli tozu masanın üzerine döktü. Beau, sıkılmış gibi, sandalyesinde geriye yaslanarak baktı. Ansel'e baktım - bizden önceki kadının delirdiğini doğrulamak için - ama bana bakmadı. O bir çıkardığınabıçak ve karşı elini kaldırdı, midem farkına vararak düştü.

Tremblay'ın konağı. Üç zehirli köpek. Ağızlarından kanlar akıyor. Havayı delip geçen büyü kokusu—siyah ve keskin, revirdeki büyüden daha keskin. Farklı.

Avucunu açıp kanın masaya damlamasına izin verirken gözleri benimkilerle buluştu. "Muhtemelen sana söylemeliyim Chass, benim adım Brie Perrot değil. Ben Cosette ama arkadaşlarım bana Coco der."

Cosette Monvoisin. Başından beri Kule'de saklanıyordu. Burnumuzun dibinde.

İçgüdüsel olarak Balisarda'ya uzandım ama Ansel'in eli koluma indi. "Reid, yapma. Lou'yu bulmamıza yardım ediyor."

Korkuyla, öfkeyle ondan uzaklaştım ama elim hareketsiz kaldı. Dikkatini masaya vermeden önce bana göz kırptı. Koyu toz kanının altında dondu - sonra hareket etmeye başladı. Boğazımdan safra yükseldi ve burnum yandı. "Bu nedir?"

"Kuru köpek kanı." Garip sembollerin oluşmasını coşkuyla izledi. "Bize Lou'nun nerede olduğunu söyleyecek."

Beau öne eğildi, dirseğiyle çenesini masaya dayadı. "Peki onun nerede olabileceğini düşünüyorsun?"

Coco'nun gözlerinin arasında küçük bir oluk belirdi. "Morgane le Blanc'la."

"Morgane le Blanc?" Doğruldu ve sanki birimizin gülmesini bekliyormuş gibi bize inanamayarak baktı. "Orospu cadı kraliçe Lou ile neden ilgilensin ki?"

"Çünkü o annesi." Şekiller aniden hareketsiz kaldı veCoco'nun gözleri benimkilere takıldı. Geniş. Panikledim. "Lou'nun izi kuzeyde La Forêt des Yeux'e doğru kayboluyor. Önünü göremiyorum." Ona baktım ve o benim söylenmemiş soruma belli belirsiz başını salladı. Çenesi titredi. "Eğer Morgane'de Lou varsa, ölmüş sayılır."

"Numara." Başımı şiddetle salladım, kabul edemedim. "Sadece Chateau'yu bulmamız gerekiyor. Sen bir cadısın. Bizi ona götürebilirsin..."

Kızgın yaşlar gözlerinden fışkırdı. Château burada "Bilmiyorum olduğunu . Onu sadece bir Dame Blanche bulabilir ve sen benim tanıdığım tek Dame Blanche'ı kaybettin!"

"Sen - sen bir Dame Blanche değil misin?"

Sanki bir anlamı olmalıymış gibi kanlı avucunu burnumun altına attı. "Tabii ki değil! Kovalayıcılar gerçekten bu kadar cahil mi?"

Artan bir histeri ile orada biriken kana baktım. Az önceki aynı keskin koku bana saldırdı. "Anlamıyorum."

"Ben bir Dame Rouge'um, seni aptal. Kızıl Hanım. Bir kan cadısı. Elini masaya vurarak siyah şekilleri fırlattı. "Château bulamıyorum çünkü oraya hiç gitmedim ."

Kulaklarımda bir çınlama başladı. "Numara." başımı salladım. "Bu doğru olamaz. Başka bir yol olmalı."

"Olmaz." Ayağa kalkarken gözyaşları yanaklarından aşağı döküldü, ama onları çabucak sildi. Etrafımızdaki koku keskinleşti. "Kız kardeşlerine ihanet edip evlerine bir Chasseur'u götürmek isteyen başka bir Dame Blanche bilmiyorsan , Lou gitti ."

Numara.

"Böyle bir cadı tanıyor musun, Chass?" Bir parmağını sıkıştırdıgöğsümde, gözyaşları hala akıyor. Gömleğinin üzerine damladıklarında tıslayıp sigara içtiler. Beau, belirsiz bir elini onun sırtına koyarak ayağa kalktı. " Lou'nun yaptığı gibi senin için her şeyi feda etmeye istekli bir cadı tanıyor musun ? NS? "

Numara.

"Aslında," diye yanıtladı soğuk, tanıdık bir ses, "yapıyor."

Kurtarıcıma bakmak için birmişiz gibi döndük. Ateşli kızıl saçlarında neredeyse boğulacaktım.

Tanrım hayır.

Madam Labelle bize en yakın kulak misafiri olan adamlara doğru elini salladı. "Bu özel bir konuşma, canım. Umarım anlarsın."

Büyü -normal, tiksindirici tür- havada patladı ve kan çanağı gözleri parladı. Dikkatlerini şimdi eşit derecede boş ifadeler giyen dans eden kızlara çevirdiler.

Coco öne atıldı ve onu suçlarcasına işaret etti. "Morgane'ı biliyordun. Lou'yu uyardın. Sen bir cadısın."

Madam Labelle göz kırptı.

Kafa karışıklığı içinde aralarına baktım, burun delikleri yanıyordu. Akıl almaz. Cadı? Ama Madam Labelle...

Farkındalık hızla geldi ve yüzüme sıcak kan yükseldi.

Kahretsin .

çok aptaldım. Çok kör . Ayağa kalktığımda yumruklarım sıkılmıştı. Madam Labelle'nin alaycı gülümsemesi soldu ve Coco bile gözlerimdeki öfkeyle geri çekildi.

Elbette Madam Labelle bir cadıydı.

Ve Matmazel Perrot Coco'ydu.

Ve Coco bir cadıydı. Ama herhangi bir cadı değil, bir Dame Rouge. Kanla pratik yapan tamamen yeni bir cadı türü .

Ve eşim lanet aşk benim bir yaşama La Dame des Sorcieres kızı muydu. Chateau le Blanc'ın varisi. Cadıların lanet olası prensesi .

Ve herkes biliyordu. Ben hariç herkes. Lanet Ansel bile.

Çok fazlaydı.

İçimde bir şeyler koptu. Kalıcı bir şey. O saniyede, eğer en başta bir Chasseur olsaydım, artık Chasseur değildim.

Balisarda'mı kınından çıkararak, diğerleri bana bakarken kinci bir zevkle izledim. dikkatli. Korkmuş. Köşedeki arp çalmayı bıraktı. Boş boş yere bakıyordu, ağzı bir karış açıktı. Sessizlik ürkütücü bir hal aldı—beklemek.

Otur, dedim usulca, bakışlarımı Madam Labelle ve Coco'ya çevirerek. İkisi de kıpırdamayınca bir adım yaklaştım. Beau'nun eli Coco'nun bileğini kavradı. Onu yanına çekti.

Ama Madam Labelle ayakta kaldı. Hançerimi ona çevirdim. "Lou gitti." Bıçağı -yavaşça, anlamlı bir şekilde- onun yüzünden boş sandalyeye doğru hareket ettirdim. "Morgane le Blanc onu aldı. Neden?"

Gözleri kısılarak masadaki şekilsiz siyah sembollere kaydı. "Eğer Morgane onu gerçekten aldıysa..."

"Neden?"

Bıçağı burnuna yaklaştırdım ve kaşlarını çattı. "Lütfen Kaptan, bu şekilde davranılmaz. Bilmek istediğin her şeyi sana anlatacağım."

O bir sandalyeye düşerken isteksizce bıçağı indirdim. Çenemin her tikinde kanım daha da ısındı.

"Böyle talihsiz bir olay." Heyecanla eteğini düzelterek bana baktı. "Cadıların karınızın gerçek kimliğini ortaya çıkardığını varsayıyorum. Louise le Blanc. La Dame des Sorcières'in tek çocuğu."

Başımı sertçe salladım.

Madam Labelle devam edemeden Ansel boğazını temizledi. "Özür dilerim madam ama neden şimdiye kadar Louise le Blanc'ı hiç duymadık?"

Ona takdir edici bir bakış attı. "Sevgili oğlum, Louise, Morgane'in en kıskançlıkla korunan sırrıydı. Bazı cadılar bile onun varlığından haberdar değildi."

"Peki nasıl yaptın?" Coco karşı çıktı.

"Chateau'da bir sürü casusum var."

"Orada kendin hoş karşılanmıyor musun?"

"Ben de orada senin kadar hoş karşılanıyorum canım."

"Neden?" Diye sordum.

Beni görmezden geldi. Bakışları onun yerine Beau'ya kaydı. "Babanız hakkında ne biliyorsunuz, Majesteleri?"

Arkasına yaslandı ve kara kaşını kaldırdı. Şimdiye kadar olayları soğukkanlılıkla izlemişti, ama Madam Labelle'nin sorusu onu şaşırtmış gibi görünüyordu. "Sanırım herkes gibi."

"Hangisi?"

Omuz silkti. Gözlerini devirdi. "O meşhur bir fahişe. Karısını küçümsüyor. Başpiskoposun bu muhteşem yaratıklara karşı yürüttüğü mücadeleyi finanse ediyor." Coco'nun omurgasını takdirle okşadı. "Şeytani derecede yakışıklı, siyasette boktan ve zavallı bir baba. Devam etmeli miyim? . . ? Bunlardan herhangi birinin ne kadar alakalı olduğunu göremiyorum. "

"Ondan böyle bahsetmesen iyi edersin." Dudakları öfkeyle aralandı. "O senin baban ve iyi bir adam."

Beau homurdandı. "Kesinlikle böyle düşünen ilk kişisin."

Tekrar burnunu çekip eteklerini düzelitti. Belli ki hala mutsuz. "Pek önemi yok. Bu, babandan daha büyük - yine de Morgane istediği gibi olursa, kesinlikle onunla bitecek."

"Açıkla," diye hırladım.

Bana sinirli bir bakış attı ama yine de devam etti. "Bu savaş yüzlerce yıldır yapım aşamasında. Hepinizden daha yaşlı. Benden yaşlı. Morgane'den bile yaşlı. Angelica adında bir cadı ve Constantin adında kutsal bir adamla başladı.

Constantin adında kutsal bir adam. Balisarda Kılıcı'nı döven adamdan söz edemezdi. Aziz.

"Lou bana bu hikayeyi anlattı!" Coco öne doğru eğildi, gözleri parlıyordu. "Angelica ona aşık oldu, ama öldü ve gözyaşları L'Eau Mélancolique yaptı."

"Yarı doğru, korkarım. Sana gerçek hikayeyi anlatayım mı?" Durdu, bana baktı. Bekleyen. "Sizi temin ederim ki zamanımız var."

Sabırsızlıkla homurdanarak oturdum. "İki dakikanız var."

Madam Labelle onaylarcasına başını salladı. "Pek güzel değil Öykü. Angelica, komşu bir ülkeden bir şövalye olan Constantin'e gerçekten aşık oldu ama ona ne olduğunu söylemeye cesaret edemedi. Halkı onunkiyle uyum içinde yaşıyordu ve krallıklar arasındaki hassas dengeyi bozmak istemiyordu. Bununla birlikte, sık sık olduğu gibi, kısa süre sonra onu tamamen tanımasını istedi. Ona halkının büyüünden, toprakla olan bağlantılarından bahsetti ve ilk başta Constantin ve krallığı onu kabul etti. Ona ve halkına değer veriyorlardı - onlara Les Dames Blanches diyorlardı. Beyaz Hanımlar. Saf ve parlak. Ve en saf ve en parlak olan Angelica, ilk Dame des Sorcières oldu."

Gözleri karardı. "Fakat zaman geçtikçe Constantin sevgilisinin büyüüne içerlemeye başladı. Ona sahip olmadığı için kıskanç ve öfkeyle aralandı. Onu elinden almaya çalıştı. Yapamayınca onun yerine araziye aldı. Askerleri Belterra'ya yürüdü ve halkını katletti. Ama sihir onun ve kardeşlerinin işine yaramadı. Ne kadar denerlerse denesinler, ona sahip olamazlardı - cadıların yaptığı gibi değil. Arzuyla çıldırmış, sonunda kendi eliyle öldü."

Bakışları Coco'nunkileri buldu ve gülümsedi, küçük ve kasvetli. "Angelica gözyaşları denizini ağladı ve onu öbür dünyaya kadar takip etti. Ama kardeşleri yaşadı. Cadıları saklanmaya zorladılar ve araziye - ve büyüünü - kendilerine ait olduğunu iddia ettiler.

"Hikayenin geri kalanını biliyorsun. Kan davası bu güne kadar devam ediyor. Her iki taraf da acı - her iki taraf haklı. Constantin'in torunları, yıllar önce büyüü din için terk etmelerine rağmen, bu toprakları kontrol etmeye devam ediyor. Her yeni Dame des Sorcières ile cadılar güçlerini düzenlemeye çalışırlar ve her girişimde, cadılar başarısız olur. Ne yazık ki sayıca az olmaları bir yana, kız kardeşlerim savaşta hem monarşiyi hem de Kiliseyi yenmeyi umamazlar -sizin Balisardas'ınızla değil. Ama Morgane ondan öncekilerden farklıdır. O daha zeki. Marifetli."

Coco, "Lou'ya benziyor," diye düşündü.

"Lou hiçbir şey o kadın gibi," Ben homurdandı.

Beau öne oturdu ve masanın etrafına baktı. "Beni bağışlayın, ama Lou ya da Morgane, Angelica ya da Constantin umurumda değil. Bana babamdan bahset."

Hançerimde parmak boğumlarım beyaza döndü.

İçini çeken Madam Labelle, sessizce uyarırcasına kolumu okşadı. Dokunuşundan uzaklaştığımda gözlerini devirdi. "Ona geliyorum. Her neyse - evet, Morgane farklı. Çocukken bu krallığın iki yönlü gücünün farkına vardı." Beau'ya baktı. "Baban kral olarak taç giydiğinde, bir fikir şekillendi - hem tacı hem de Kiliseyi vurmanın bir yolu. Yabancı bir prensesle - annenle - evlenip seni doğurmasını izledi. Ardında piç kurusu bıraktığı için sevindi."

Durdu, hafifçe söndü. Ben bile gözleri içeriye çevrilirken büyük bir dikkatle izledim. "Adlarını, yüzlerini öğrendi - Auguste'ün kendisinin bile bilmediği isimleri bile." Uzaktaki gözleri benimkilerle buluştu ve midem açıklanamaz bir şekilde kasıldı. Amacını bize açıklamayı beklemesine rağmen , her çocukla birlikte neşesi – saplantısı – daha da arttı."

"Kaç tane?" Beau sözünü kesti, sesi keskindi. "Kaç çocuk?"

Cevap vermeden önce tereddüt etti. "Hiç kimse tam olarak bilmiyor. Son sayımın yirmi altı civarında olduğuna inanıyorum."

"Yirmi altı?"

Devam edemeden aceleyle devam etti. "Doğumunuzdan kısa bir süre sonra Majesteleri Morgane, kızkardeşlerimize hamile olduğunu duyurdu. Ve herhangi bir çocuk değil, Başpiskoposun çocuğu."

"Lou," dedim, belli belirsiz hasta hissederek.

"Evet. Morgane, cadıları zulümden kurtarmak için bir modelden, Lyons'ın zulmünü sona erdirmek için bir bebekten bahsetti. Auguste Lyon ölecekti. . . ve onun tüm torunları da öyle. Rahmindeki çocuk , Tanrıça tarafından gönderilen bir bedel -bir hediye , dedi. Krallığa ve Kiliseye karşı son darbe."

Morgane neden Lou'yu öldürmek için bekledi? diye sordum acı acı. "Neden doğduğunda onu öldürmedi?"

"Bir cadı ayinlerini on altıncı doğum gününde alır. Kadın olduğu gündür. Cadılar kurtuluş için can atsalar da, çoğu bir çocuğu katletme düşüncesinden rahatsızdı. Morgane beklemekten memnundu."

"Yani Morgan. . . Lou'yu sadece intikam için tasarladı." Kalbim büküldü. Bir zamanlar dünyaya sefil girişim için üzül müştüm ama Lou - onun kaderi çok daha kötüydü. Kelimenin tam anlamıyla ölmek için doğmuştu.

Coco avucundaki keşiği takip ederek, "Doğa denge ister," diye fısıldadı. Düşüncede kaybolmak. "Kralın soyunu sona erdirmek için Morgane'nin de kendi soyunu bitirmesi gerekiyor."

Madam Labelle yorgun bir şekilde başını salladı.

"İsa," dedi Beau. "Cehennemin öfkesi yoktur."

"Fakat . . ." kaşlarını çatıttım. "Mantıklı değil. Yirmi altıya bir hayat mı? Bu dengeli değil."

Madam Labelle'in kaşları çatıldı. "Algı güçlü bir şeydir. Morgane, Louise'i öldürerek le Blanc çizgisini sonsuza dek sona erdirecek. La Dame des Sorcières'in büyüsü Morgane öldüğünde başka bir çizgiye geçecek. Elbette kendi mirasına son vermek, bir başkasının mirasını bitirmek için değerli bir fedakarlık mı?"

Kaşlarım sadece derinleşti. "Ama rakamlar hala birleşmiyor."

"Algınız çok gerçekçi, Reid. Büyü nüanslıdır. Bütün çocukları ölecek. Bütün çocukları ölecek." Eteğindeki var olmayan bir lekeyi aldı. "Tabii ki, bu spekülasyon önemli değil. Modeli başka kimse göremez, bu yüzden Morgane'in yorumunu kullanmalıyız."

Coco aniden yukarı baktı, gözleri kısıldı. "Bütün bunlarda sizin rolünüz nedir, madam ? Lou'yu satın almaya çalıştın ."

"Onu korumak için." Madam Labelle sabırsızca elini salladı. Harekete kaşlarımı çatıttım. Altın bantlar her parmağını kaplıyordu, ama orada -sol yüzük parmağında-

Bir sedef yüzük. Lou'ya verdiğimle neredeyse aynı.

"Morgane'in eninde sonunda onu bulacağını biliyordum ama bunun olmasını önlemek için elimden gelen her şeyi yaptım. Yani, evet, Lou'yu satın almaya çalıştım - senin çok kabaca ifade ettiğin gibi - ama sadece onu korumak için. İdeal olmasa da onu Bellerose'da izleyebilirdim. Diğer düzenlemeler yapılana kadar onu güvende tutabilirdim. Yine de teklifimi tekrar tekrar reddetti."

Çenesini kaldırıp Coco'nun gözleriyle buluştu. "Geçen yıl casuslarım Angelica'nın Yüzüğü'nün çalındığını bana haber verdi. Şehirdeki bilinen tüm insan tacirleriyle görüştüm - bunların hepsi yakın zamanda cadılar tarafından ailesini katletti."

Bu yeni bilgi karşısında öne oturdum. Filippa. Filippa cadılar tarafından öldürülmüştü. Kastedilen hangisi . . .

"Mösyö Tremblay'in yüzüğü aldığını öğrendiğimde sonunda fırsatımı gördüm."

gözlerimi kapattım. Başımı inanamayarak salladı. Matem içinde. Mösyö Tremblay. Bunca ay, ailelerinin intikamını almaya, onlara zarar veren cadıları cezalandırmaya odaklandım. Ama cadılar intikamını alıyorlardı.

Müstakbel kayınpederim. Sihirli nesnelerin kaçakçısı. Filippa'nın ölümünün, Célie'nin acısının gerçek nedeni o olmuştu. Ama kendimi şimdiki zamana dönmeye zorladım. Gözlerimi açmak için.

Yas tutmanın bir zamanı var ve ilerlemenin bir zamanı var.

Madam Labelle, "Lou'nun onu umutsuzca aradığını biliyordum," diye devam etti. Babette'e onunla iletişime geçmesini, bana ve Tremblay'i dinlemesine yardım etmesi için talimat verdim. Onun yararına, onu nereye sakladığını bile sordum. Sonra - Babette ikinizin onu çalmayı planladığınızı doğrulayınca, kızının o gece nerede olacağını Başpiskoposa haber verdim."

"Sen ne ?" diye bağırdı Coco.

Hassas bir şekilde omuz silkti. "Yıllardır onu aradığı söyleniyordu - birçok cadı, bizi avlamaya bu kadar kapılmasının nedeninin o olduğuna inanıyordu. Onu bulmak istedi. Günahı için bir tür ürkütücü kefaret olarak bizi katlettiğini düşünmeyi tercih ederim, ama önemli değil. Hesaplanmış bir risk aldım, onun almayacağına zarar ver. Ne de olsa babası o ve onu gördükten sonra bunu inkar edemezdi. Pratik olarak aynılar. Onu saklamak için Chasseur Tower'dan daha iyi bir yer var mı?"

Coco inanamayarak başını salladı. "Biraz dürüstlük uzun bir yol kat edebilirdi!"

Madam Labelle memnuniyetle gülümseyerek ellerini dizinde birleştirdi. "Tremblay'den kaçtığında her şeyin kaybolduğunu düşündüm, ancak tiyatrodaki sahne Başpiskoposun elini kalıcı bir şekilde zorladı. Sadece onun korumasını almakla kalmadı , aynı zamanda bir kocanın da korumasını aldı. Ve herhangi bir koca değil - Chasseurs'un kaptanı." Beni işaret ederken gülümsemesi genişledi. "Gerçekten benim olabileceğimden daha iyi sonuç verdi..."

"Neden?" Parmağındaki sedef yüzüğe baktım. "Neden tüm zahmete katlanıyorsun? Auguste Lyon'un ölmesi neden umurunda? Sen bir cadısin. Siz ancak onun ölümünden yararlanırsınız."

Bakışlarım yavaşça yüzüne yükseldi. Kızıl saçları. Büyüyen mavi gözleri.

Bir hatıra yeniden ortaya çıktı. Lou'nun sesi kafamda yankılandı.

Komik olma. Elbette cadıların oğulları vardır.

Gerçekleşme sızdı.

Gülümsemesi yok oldu. "Ben—asla öylece durup masum insanların ölümünü izleyemezdim—"

"Kral pek masum değil."

"Kral etkilenen tek kişi olmayacak. Onlarca insan ölecek..."

"Çocukları gibi mi?"

"Evet. Onun çocukları." Tereddüt ederek bana baktı ve Prens. Kendine lanet ediyor. "Hayatta kalan varis olmayacak. Aristokrasi, ardıllık için savaşıyor bölünecek. Başpiskoposun güvenilirliği ve otoritesi, eğer burada bulunmanız bir göstergeyse, zaten zarar gördü. Kral şimdiden bir görüşme talep etmemiş olsaydı şaşırırdım. Chasseurs yakında lidersiz olacak. Ardından gelen kaosta Morgane saldıracak."

Sözlerini zar zor duydum. Damlayan farkındalık bir sele dönüştü. İçimden akıp damarlarımdaki öfkeyi daha da ateşledi. "Ona aşık oldun, değil mi?"

Sesi bir oktav yükseldi. "Pekala - canım, bundan biraz daha karmaşık..." Yumruğum masaya çarptı ve o irkildi. Yüzü yenilgiyle düşerken, utanç öfkeme karıştı. "Evet yaptım."

Masanın etrafına sessizlik çöktü. Sözleri içimi kapladı. Bana doğru. Beau'nun kaşları inanamayarak çatıldı.

"Ona cadı olduğunu söylemedin." Sözlerim sert, keskindi ama onları yumuşatmak için hiçbir şey yapmadım. Bu kadın benim sempatimi hak etmiyordu.

"Numara." Dudaklarını büzerek ellerine baktı. "Ben yapmadım. Ona ne olduğumu hiç söylemedim. Ben—ben onu kaybetmek istemedim."

"Aman Tanrım," dedi Beau nefesinin altından.

"Ve Morgane. . . seni birlikte mi buldu?" diye sordu Coco.

Madam Labelle yumuşak bir sesle, Hayır, dedi. "Fakat . . . Kısa süre sonra hamile kaldım ve ona güvenmekle hata yaptım. Bir zamanlar arkadaştık. En yakın arkadaşlar. Kız kardeşlerden daha yakın. Anlayacağını düşünmüştüm." Yutkundu ve gözlerini kapadı. çenesititredi. "Bir aptaldım. Doğduğunda onu kollarımdan kopardı - benim güzel oğlum. Auguste'a hiç söylemedim."

Beau'nun yüzü tiksintiyle buruştu. "Benim bir kardeşimi mi doğurdun?"

Coco ona sertçe dirsek attı. "Ona ne oldu?"

Madam Labelle'nin gözleri kapalı kaldı. Sanki bize, bana bakmaya dayanamıyormuş gibi. "Asla bilemezdim. Erkek bebeklerin çoğu bakım evlerine - ya da çocuk şanssızsa yetimhanelere - yerleştirilir, ancak Morgane'in oğluma asla böyle bir nezaket göstermeyeceğini biliyordum. Benim yaptığım, Auguste'un yaptıkları için onu cezalandıracağını biliyordum. Titrek bir şekilde nefes verdi. Gözlerini araladığında direkt bana baktı. "Yıllarca onu aradım, ama o benim için kayboldu."

Kayıp. Yüzüm buruştu. Bunu koymanın bir yolu buydu.

Bir diğeri de şöyle olurdu: çöpe atılıp ölüme terk edildi .

Yüzümdeki tiksinti karşısında yüzünü buruşturdu. "Belki de her zaman benim için kaybolacak."

"Evet." Nefret tüm çekirdeğimi yaktı. "Yapacak."

Diğerlerinin meraklı bakışlarını görmezden gelerek ayağa kalktım. "Burada çok fazla zaman kaybettik. Lou, Chateau le Blanc'ın yolunu çoktan yaralamış olabilir. Siz" -hançerimi Madam Labelle'e doğrulttum- "beni oraya götüreceksin."

" Biz oradayız," dedi Ansel. "Ben de geliyorum."

Coco ayağa kalktı. "Benim gibi."

Beau da oturduğu yerden kalkarken yüzünü buruşturdu. "Sanırım bu benim de geleceğim anlamına geliyor. Lou ölürse , görünüşe göre ben de ölürüm."

"İyi," diye çıkıştım. "Ama şimdi gidiyoruz. Lou kilometrelerce ileridebiz zaten. Zamanı telafi etmeliyiz, yoksa biz Chateau'ya varamadan o ölecek."

"O olmayacak." Madam Labelle de yanaklarından akan yaşları silerek ayağa kalktı. Omuzlarını dikmek. "Morgane fedakarlığı yapmak için bekleyecek. En az bir iki hafta."

"Neden?" Bu kadınla bir daha asla konuşmamaktan başka bir şey istemesem de, Lou'ya giden tek yolum oydu. Gerekli bir kötülük. "Bunu nasıl biliyorsun?"

"Morgane'ı tanıyorum. Lou ilk kez kaçtığında gururu çok acı çekti, bu yüzden zaferine tanık olması için mümkün olduğunca çok cadının orada olmasını sağlayacak. Cadılar için Noel Arifesi Modraniht'tir. Şimdiden krallığın her yerinden cadılar kutlama için Chateau'ya gidiyorlar." Keskin bir bakışla beni süzdü. "Modraniht, annelerini onurlandırmak için bir gecedir. Morgane ironiden keyif alacak."

"Ne şanslıyım ki benim yok." Onun yaralı ifadesini görmezden gelerek, topuklarımın üzerinde döndüm ve gözleri boş dansçıların ve sarhoş adamların yanından çıkışa doğru yürüdüm. "Bir saat sonra burada tekrar toplanıyoruz. Takip edilmediğinizden emin olun."

Ruh Hatırlar

Lou

Altımdaki ahşap zemin aniden eğildi ve birinin kucığına düştüm. Yumuşak kollar, okaliptüsün serin ve keskin kokusuyla birlikte beni sardı. Dondum. Koku, son iki yıldır kabuslarıma musallat olmuştu.

Geri çekilmeye çalışırken gözlerim fal taşı gibi açıldı ama -korkuyorum ki- bedenim tepki vermedi. Felç olmuşum, annemin canlı yeşil gözlerine bakmaktan başka çarem yoktu. Gülümsedi ve alnıma bir öpücük kondurdu. Cildim süründü.

"Seni özledim sevgilim."

"Bana ne yaptın?"

Durdu, hafifçe gülerek. "Olağanüstü, o küçük enjeksiyonlar. Mösyö Bernard bana bir tane getirdiğinde ilacı mükemmelleştirdim. Benim versiyonumun daha insancıl olduğunu düşünmeyi seviyorum. Sadece bedeniniz etkilenir, zihniniz değil." Gülümsemesi genişledi. "Arkadaşlarının ilacının tadına bakmaktan hoşlanacağını düşünmüştüm. Onu sizin için yaratmak için çok çalıştılar."

Zemin tekrar sallandı ve sonunda etrafa baktım. çevremi kaydediyorum. Kapalı topluluk vagonu. Kalın tuvalden ışık sızmiyordu, bu yüzden ne kadar süredir seyahat ettiğimizi

anlayamadım. Kulaklarım gergin, ama istikrarlı klip-clops at toynakları sadece sesler vardı. Şehri terk etmiştik.

Önemli değildi. Hiçbir yardım gelmeyecekti. Reid bunu fazlasıyla açıklamıştı.

Ayrılık sözlerini hatırladığımda keder, zayıflatıcı bir dalgayla içimi kapladı. Her ne kadar saklamaya çalışsam da yanağımdan bir damla yaş süzüldü. Morgane'in parmağı onu sildi ve tadına bakmak için ağzına götürdü. "Benim güzel, canım kızım. Sana bir daha zarar vermesine asla izin vermeyeceğim. Sana yaptıkları için yanmasını izlemek uygun olur, değil mi? Belki de ateşini kendin yakmanı ayarlayabilirim. Bu seni mutlu eder mi?"

Yüzümden kan çekildi. "Ona dokunma."

Beyaz bir kaşını kaldırdı. "Onun senin düşmanın olduğunu unuttun, Louise. Ama üzülme. . . hepsi Modraniht'te affedilecek. Küçük kutlamamızdan önce kocanızın yakılmasını ayarlayacağız." Duraksadı, bana Reid'den bahsedince ısıırıp köpürme fırsatı verdi. Reddettim. Onu tatmin etmeyecektim.

"Tatilini hatırlıyorsun değil mi? Bu yılı özel kılacağımızı düşündüm."

İçimden bir korku dalgası geçti. Evet, Modraniht'i hatırladım.

Anneler Gecesi. Belterra'nın her yerinden Dames Blanchés, ziyafet vermek ve kadın atalarını kurbanlarla onurlandırmak için Chateau'da toplanırdı. Bu yıl rolümün ne olacağı konusunda çok az şüphem vardı.

Sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi, boğazıma şefkatle dokundu. Çökmeden önce yara izimdeki acı patlamasını hatırlayarak nefesimi tuttum. Kıkırdadı. "Kendini merak etme. Yaranı iyileştirdim. Chateau'ya varmadan önce o değerli kanın hiçbirini boşa harcamazdım." Kulağımın hemen yanına yaklaşırken saçları yüzümü gıdıkladı. "Akıllıca bir sihirdi ve yapısını bozması zordu, ama bu sefer o bile seni kurtarmayacak. Neredeyse evdeyiz."

"Orası benim evim değil."

"Her zaman çok dramatik oldun." Hâlâ kıkırdarken burnuma hafifçe vurmak için uzandı ve parmağındaki altın yüzüğü görünce kalbim durdu. Bilmiş bir gülümsemeyle bakışlarımı takip etti. "Ah evet. Hem de yaramaz."

"Nasıl-" Sözler karşısında boğularak beni bağlayan enjeksiyona karşı mücadele ettim ama uzuvlarım acımasızca tepkisiz kaldı.

Morgane, Angelica'nın Yüzüğü'nü alamazdı. O yapamadı. Büyüsünü dağıtmak için buna ihtiyacım vardı. Kanımı akıtırken giyseydim, kan bir işe yaramazdı. Büyü bozulacaktı. Evet, öldürdüm ama Lyons yaşayacaktı. O masum çocuklar yaşayacaktı.

Daha çok çabaladım, boğazımdaki damarlar gerginlikten neredeyse patlayacaktı. Ama ne kadar çok savaşırsam, vücudumun ağırlığının etrafında konuşmak - nefes almak - o kadar zorlaştı. Uzuvlarım sanki yakında vagon tabanından düşecekmiş gibi hissettim. Panikle, bir

model ortaya çıkarmaya odaklandım - herhangi bir model - ama altın göz kırptı ve odaktan çıktı, bulanıklaştı ve uyuşturucudan ayrıldı.

Acı bir şekilde küfrettim, kararlılığım hızla umutsuzluğa dönüştü.

"Gerçekten kendi yüzüğümü tanıyamayacağımı mı düşündün?" Morgane şefkatle gülümsedi ve bir tutam saç kulağımın arkasına attı. "Yine de bana söylemelisin, ama onu buldun mu? Yoksa en başta onu çalan sen miydin?" Ben cevap vermeyince derin bir iç çekti. "Beni nasıl hayal kırıklığına uğrattın sevgilim. Koşmak, saklanmak, yüzük - kesinlikle bunların aptallık olduğunun farkındasın."

Çenemi kaldırırken gülümsemesi kayboldu ve gözleri ani, yırtıcı bir odakla benimkilerde parladı. "Dağıttığın her tohum için Louise, ben bin tane daha dağıttım. Sen benim kıızımsın. Ben seni senin kendini tanıdığından daha iyi tanıyorum. Beni alt edemezsin, benden kaçamazsın ve bana karşı zafer kazanmayı umamazsın."

Bir cevap bekliyormuş gibi duraksadı, ama onu şımartmadım. Konsantrasyonumun her zerresi ile elimi hareket ettirmeye, bileğimi kaydırmaya, parmağımı bile kaldırmaya odaklandım. Karanlık, çabadan dolayı görüşümde yüzdü. Saçlarımı okşamaya devam etmeden önce birkaç dakika mücadelemi izledi -gözlerindeki yoğunluk garip bir tür hüznle donuklaştı-. "Eninde sonunda hepimiz ölmeliyiz Louise. Bununla barışmaya davet ediyorum. Modraniht'te hayatınız sonunda amacını gerçekleştirecek ve ölümünüz halkımızı özgürleştirecek. Gurur duymalısın. Pek çoğu böyle görkemli bir kadere sahip değil."

Umutsuzca son bir hamleyle ona saldırmaya çalıştım -ona vurmak, canını yakmak, bir şekilde yüzüğü parmağından koparmak- ama bedenim soğuk ve cansızdı.

Çoktan ölmüş.

Günlerim ızdırap içinde geçti. İlaç vücudumu felç etse de, kemiklerimdeki ağrıyı dindirmek için hiçbir şey yapmadı. Yüzüm ve bileğim cadının saldırısından dolayı zonklamaya devam etti ve bir sürü tüy tarafından bıçaklanmaktan boğazımda sert bir düğüm oluştu.

Düşününce, Andre ve Grue bir zamanlar sorunlarımın en kötüsüydü.

Morgane'in solgun parmakları düğümü takip ederek kulağımın altındaki parmak şeklindeki çürüklere doğru döndü. "Arkadaşların, sevgilim?"

Kaşlarımı çattım ve uyuşturucunun azaldığının ilk göstergesi olan ellerimdeki ve ayaklarımdaki yanma hissine odaklandım. Hızlı olsaydım, Angelica'nın Yüzüğü'nü kapabilir ve arabadan yuvarlanarak Morgane tepki vermeden ortadan kaybolabilirdim. "Bir kere."

"Ve şimdi?"

Parmaklarımı kıpırdatmaya çalıştım. Gevşek kaldılar. "Ölü."

Morgane, düşüncelerimi sezmiş gibi, çantasından tanıdık çelik şırıngayı çıkardı. Çenemin titremesine engel olamayarak gözlerimi kapattım. "Şatoya vardığımızda kız kardeşlerin vücudunu iyileştirecek. Bu korkunç morluklar Modraniht'ten önce gitmiş olmalı. Yeniden

sağlıklı ve saf olacaksın." Düğümü boğazıma masaj yaparak tüy kalemi için hazırladı. "Kız gibi adil."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ben pek bakire değilim."

Şekerli gülümsemesi soldu. "Aslında o pis avcıyla yalan söylemedin mi?" Hassas bir şekilde burnunu çekerek burnunu tiksintiyle kırıştırdı. "Ah, Louise. Ne kadar hayal kırıklığı. Senin her yanından onun kokusunu alabiliyorum." Gözleri karnıma kaydı ve başını eğerek daha derin bir nefes aldı. "Ben yapmak , sevgilim önlemleri aldı umuyoruz. Anne çekici ama onun yolu senin değil."

Parmaklarım heyecanla seğirdi. "Bir torunu katletmekten üstünmüş gibi davranma."

Yanıt olarak tüy kalemi boğazımın derinliklerine batırdı. Parmaklarım bir kez daha ağırlaşırken çılgık atmamak için yanağımı ısırdım.

"Senin kanın bedeldir." Özlemle boğazımı okşadı. "Rahim boş, Louise. Sen benim sonumsun. Neredeyse bir utanç. . " Eğildi, dudaklarını yara izine sürttü. Birkaç gün önce Reid'in aynı yeri öptüğünü hatırlayınca, midemi bulandıran bir deja vu geçti. "Sanırım avcının bebeğini öldürmekten zevk alırdım."

"Uyan sevgilim."

Morgane'in kulağıma fısıldamasıyla gözlerimi kırıştırdım. Ne kadar zaman geçtiğini bilmeme rağmen - dakikalar, saatler veya günler - vagonun kapağı sonunda atılmış ve gece çıkmıştı. Oturmaya çalışmakla uğraşmadım.

Morgane zaten uzaktaki bir şeyi işaret etti. "Neredeyse evdeyiz."

Sadece üstümdeki yıldızları görebiliyordum ama kayadaki dalgaların tanıdık, çarpık sesi bana yeterince anlattı. Buradaki hava bana yeterince anlattı. Cesarine'de çektiğim balık gibi havadan farklıydı: gevrek ve keskin, çam iğneleri, tuz ve toprakla dolu. . . ve sadece bir sihir ipucu. Derin bir nefes alıp gözlerimi kapattım. Her şeye rağmen, midem hala bu kadar yakın olmak için döndü. Sonunda eve dönerken.

Dakikalar içinde vagonun tekerlekleri bir köprünün tahta çıtalarına çarptı.

Köprü.

Chateau le Blanc'ın efsanevi girişi.

Daha sert dinledim. Yumuşak, neredeyse ayırt edilemez kahkahalar kısa sürede etrafımızda yankılandı ve rüzgar yükseldi, karı soğuk gece havasında döndürdü. Hepsinin ayrıntılı bir yapım olduğunu bilmeseydim ürkütücü olurdu. Morgane'in dramatik bir yeteneği vardı.

Onun zahmet etmesine gerek yoktu. Chateau'yu yalnızca bir cadı bulabilirdi. Kalenin etrafını kadim ve güçlü bir sihir sarmıştı - her Dame des Sorcière'in binlerce yıldır katkıda bulunduğu bir sihir. Her şey farklı olsaydı, bir gün büyüyü kendim güçlendirmem beklenirdi.

Arabanın yanında çıplak ayakla koşan beyazlar içindeki kadınlara gülümseyip el sallayan Morgane'e baktım. Karda ayak izi bırakmadılar. Sessiz hayaletler.

"Kız kardeşler," diye sıcak bir şekilde selamladı.

kaşlarımı çattım. Bunlar köprünün kötü şöhretli muhafızlarıydı. Morgane en aktörleri üretim-gerçi onlar yaptılar geceleri köprüye arada adamı ikna tadını çıkarın.

Ve onu aşağıdaki bulanık sularda boğmak.

"Sevgilim, bak." Morgane beni kollarına aldı. "Bu Manon. Onu hatırlıyorsun, değil mi? Siz cadılar kadar ayrılmazdınız."

Başım omzuma düştüğünde yanaklarım yandı. Daha da kötüsü, Manon gerçekten de aşağılanmama tanık olmak için oradaydı, koşarken kara gözleri heyecanla parlıyordu. Sevinçle gülümseyip vagonu kış yasemini yağmuruna tutarken.

Yasemin. Aşkın sembolü.

Gözlerimin arkasında yaşlar yanıyordu. Ağlamak, ağlamak, öfkelenmek ve Chateau'yu ve tüm sakinlerini yerle bir etmek istiyordum. Bir zamanlar beni sevdiklerini iddia etmişlerdi. Ama sonra . . . Reid de öyleydi.

Aşk.

sözüne lanet ettim.

Manon arabaya uzandı ve kendini yukarı çekti. Başının üstünde kutsal bir çelenk vardı; kırmızı meyveler, siyah saçlarına ve tenine karşı kan damlaları gibi görünüyordu. "Louise! Sonunda döndün!" Kollarını boynuma doladı ve gevşek vücudum onunkinin üzerine düştü. "Seni bir daha göremeyeceğimden korktum."

Morgane, "Manon, Chateau'da size eşlik etmek için gönüllü oldu," dedi. "Bu çok hoş değil mi? Birlikte çok eğleneceksiniz."

"Bundan gerçekten şüpheliyim," diye mırıldandım.

Manon'un abanoz yüzü düştü. "Beni özlemedin mi? Bir zamanlar kardeştik."

"Sık sık kız kardeşlerini öldürmeye çalışır mısın?" diye bağırdım.

Manon irkilme nezaketini gösterdi ama Morgane sadece yanağını çimdikledi. "Louise, yaramazlık yapmayı bırak. Korkunç derecede sıkıcı." Elini, öpmek için acele etmeden önce bana bakarak tereddüt eden Manon'a kaldırdı. "Şimdi koş çocuğum ve Louise'in odasında bir banyo hazırla. Onu bu kan ve pis kokudan kurtarmalıyız."

"Elbette Leydim." Manon gevşek ellerimi öptü, beni tekrar Morgane'in kucağına aldı ve arabadan atladı. Konuşmadan önce gecenin içinde eriyip gitmesini bekledim.

"Saçmalamay! bırak. Arkadaşlık istemiyorum - o ya da başka biri. Kapıma korumalar asın ve bu işi bitirin."

Morgane vagon tabanından yasemin çiçeklerini topladı ve saçlarıma ördü. "Ne kadar kaba. O senin kız kardeşin Louise ve seninle vakit geçirmek istiyor. Onun sevgisini ödemek için ne kötü bir yol."

Yine o kelime vardı.

"Yani sana göre, ben bir sunağa zincirliyken aşk onu gözetledi mi?"

"Ona kızılıyorsun. Ne kadar ilginç." Parmakları birbirine dolanmış saçları taradı ve yüzümden uzaklaştırdı. "Belki onun yerine kazık olsaydı, onunla evlenirdin."

Midem burkuldu. "Reid beni asla incitmedi."

Tüm hatalarına, tüm önyargılarına rağmen cadı saldırdıktan sonra bana karşı parmağını bile kaldırmamıştı. Yapabilirdi ama yapmamıştı. Şimdi kalsaydım ne olurdu diye düşündüm. Misiniz o kazığa beni bağladılar var? Belki daha kibar davranıp onun yerine kalbime bir bıçak saplardı.

Ama bunu zaten yapmıştı.

"Aşk hepimizi aptal yerine koyar, hayatım."

Beni kışkırttığını bilsem de çenemi tutamadım. "Aşk hakkında ne biliyorsun? Hiç kendinden başka birini sevdin mi?"

"Dikkat et," dedi ipeksi bir sesle, parmakları saçlarımda hareketsiz kaldı. "Kiminle konuştuğunu unutma."

Ama dikkatli hissetmiyordum. Hayır, Şato'nun büyük beyaz silueti üzerimde şekillenirken -ve Angelica'nın Yüzüğü parmağında parıldarken- dikkatli olmanın tam tersini hissediyordum .

"Ben senin kızını," dedim öfkeyle, pervasızca. "Ve sendeğerli bir inek gibi beni kurban et..."

Başımı geriye itti. "Çok gürültülü, saygısız bir inek."

"Tek yolun bu olduğunu düşündüğünü biliyorum." Sesim şimdi umutsuz bir hal aldı, incelemeyi umursamadığım duygularla boğuldu. Annemin benim için planını gerçekleştirecek kadar büyüdüğümde sımsıkı kilitlediğim duygular. "Ama değil. Chasseurs ile yaşadım. Değişim yeteneğine sahiptirler - tolerans gösterebilirler. Onu gördüm. Onlara başka bir yol gösterebiliriz. Onlara, bize inandıkları gibi olmadığımızı gösterebiliriz..."

"Yozlaşmışsın kızım ." Saçımı sertçe çekiştirerek son sözünü söyledi. Ağrı kafa derisine yayılıyordu ama umurumda değildi. Morgane görmeliydi. Anlamak zorundaydı . "Bunun olacağından korktum. Vatanımızı zehirledikleri gibi sizin de aklınızı zehirlediler." Çenemi yukarı kaldırdı. "Onlara bak Louise, halkına bak."

Hala etrafımızda dans eden cadılara bakmaktan başka seçeneğim yoktu. Tanıdığım bazı yüzler. Diğerleri yapmadım. Hepsi bana katıksız bir sevinçle baktı. Morgane kahverengi tenli ve örgülü saçlı bir dizi kız kardeşi işaret etti. "Rosemund ve Sacha—anneleri bir aristokratın makat bebeğini doğurtuktan sonra yandı. Altı ve dört yaşındaydılar."

Yüzünün yarısını bozan gümüş izleri olan küçük, zeytin tenli bir kadını işaret etti. "Viera Beauchêne, onu ve karısını yakmaya çalıştıktan sonra kaçtı - bu sefer alev yerine asit. Bir deney." Başka birine işaret etti. "Genevieve, üç kızıyla birlikte bir din adamıyla evlenmek için yurdumuzu terk etti ve atalarımızla olan bağlarını kopardı. ortanca kız yakında hastalandı. Onu iyileştirmek için kocasına buraya dönmesi için yalvardığında, kocası reddetti. Kızı öldü. En büyüğü ve en küçüğü şimdi onu küçümsüyor."

Parmakları çenemi yaralayacak kadar sıkı kavradı. "Bana hoşgörülerinden bahset, Louise. Bana arkadaş dediğin canavarlardan tekrar bahset. Bana onlarla geçirdiğin zamandan bahset - kız kardeşlerinin acılarına nasıl tükürdüğün hakkında."

" Anne lütfen." Gözyaşlarım yüzümden aşağı süzüldü. "Bize yanlış yaptıklarını biliyorum - ve onlardan nefret ettiğini biliyorum - ve anlıyorum . Ama bunu yapamazsınız. Biz geçmiş değiştiremeyiz, ama biz olabilir ileriye taşımak ve iyileşmek-birlikte. Bu toprakları paylaşabiliriz. Başka kimsenin ölmesine gerek yok."

Çenemi daha sıkı kavradı ve kulağımın yanına eğildi. "Sen zayıf Louise, ama korkmayın. yılmayacağım. Tereddüt etmeyeceğim. Bizim çektiğimiz gibi onlara da acı çektireceğim."

Beni bırakarak derin bir nefes alarak doğruldu ve vagonun zeminine düştüm. "Lyonlar bu toprakları çaldıkları güne pişman olacaklar. Halkı direğe kıvranıp kıvranacak, kral ve çocukları senin kanında boğulacak. Kişisel kocası kanınızdaki boğulmayı."

Korkunç bir umutsuzluk beni tüketip tüm mantıklı düşünceleri silip süpürmeden önce kısa bir süreliğine kafa karışıklığı alevlendi. Bu benim annemdi - benim annem - ve bunlar onun insanlarıydı. O benim kocamdı ve onlar da onundu. Her iki taraf da aşağılık - olması gerekenin çarpık bir sapkınlığı. Her taraf acı çekiyor. Her iki taraf da büyük kötülük yapabilir.

Ve sonra ben vardım.

Gözyaşlarımın tuzu saçlarımdaki yaseminlere karıştı, iki aynı zavallı madalyonun iki yüzü. "Ya ben, anne ? Beni hiç sevdin mi?"

Kaşlarını çattı, gözleri karanlıkta yeşilden daha siyahtı. "Önemli değil."

"Benim için önemli!"

"O halde aptalsın," dedi soğuk bir sesle. "Aşk bir hastalıktan başka bir şey değildir. Sevilme zorunda olduğun bu çaresizlik - bu bir hastalıktır. Seni nasıl tükettiğini, zayıflattığını gözlerinde görebiliyorum. Zaten ruhunuzu yozlaştırdı. Benim sevgimi özlediğin gibi onun sevgisini de özölüyorsun, ama ikisine de sahip olamayacaksın. Sen yolunu seçtin." Dudağı kıvrıldı. "Elbette seni sevmiyorum Louise. Sen benim düşmanımın kızıydın. Sen daha yüksek bir amaç için tasarlandın ve ben bu amacı sevgiyle zehirlemeyeceğim . Senin doğumunla kiliseyi vurdum. Senin ölümünle tacı vuruyorum. İkisi de yakında düşecek."

" Anne- "

" Yeter. " Kelime sessizdi, ölümcüldü. Bir uyarı. "Yakında Chateau'ya ulaşacağız."

Annemin yüzündeki acımasız kayıtsızlığa dayanamayarak yenilgiyle gözlerimi kapattım. Yakında keşke yapmasaydım dedim. Göz kapaklarımın arkasında başka bir yüz oyalandı ve benimle alay etti.

sen benim karım değilsin

Bu acı aşksa, belki de Morgane haklıydı. Belki de onsuz daha iyiydim.

Chateau le Blanc, denize bakan bir uçurumun tepesinde duruyordu. Adına sadık kalan kale, ay ışığında bir fener gibi parlayan beyaz taştan inşa edilmişti. Özlemle ona baktım, gözler yıldızlara karışan dar, sivrilen kuleleri takip etti. oradaaşağıdaki kayalık kumsala bakan en yüksek batı kulesi benim çocukluk odamdı. Kalbim ağzımda yalpaladı.

Araba gıcırdayarak kapıya yöneldiğinde bakışlarımı indirdim. Le Blanc ailesinin mührü antik kapılara oyulmuştur: üç gözlü bir karga. Biri Bakire için, biri Anne için ve biri Kocakarı için.

O pis yaşlı kuştan her zaman nefret etmişimdir.

Kapılar çınlayan bir sonla arkamızdan kapanırken içimden bir korku geçti. Sessizlik karlı avluyu gizledi, ama cadıların gözden uzakta oyalandığını biliyordum. Gözlerini üzerimde hissedebiliyordum - araştırıyor, değerlendiriyordu. Hava onların varlığıyla titriyordu.

"Manon, Modraniht'e kadar size gece gündüz eşlik edecek. Kaçmaya kalkarsan," diye uyardı Morgane, gözleri soğuk ve zalimce, "avcını kesip sana kalbini besleyeceğim. Anlıyor musun?"

Korku dilimdeki sert cevabı dondurdu.

Şık bir gülümsemeyle başını salladı. "Sessizliğin altın değerinde, sevgilim. Sohbetlerimizde buna değer veriyorum." Dikkatini görüş alanımdan uzaktaki bir oyuga çevirerek bir şeyler bağırdı. Saniyeler içinde, belli belirsiz tanıdığım iki kambur kadın ortaya çıktı. Eski bakıcılarım. "Ona odasına kadar eşlik edin, lütfen ve o yaralarını sararken Manon'a yardım edin."

İkisi de hararetle başlarını salladılar. Biri öne çıktı ve yüzümü onun solmuş avuçlarının arasına aldı. "Sonunda döndünüz , maîtresse . Çok bekledik" dedi.

"Sadece üç gün kaldı," diye mırıldandı diğeri elimi öperek, "Yaz Diyarı'ndaki Tanrıça'ya katılmana kadar."

"Üç?" Korkuyla Morgane'e baktım.

"Evet canım. Üç. Yakında kaderini yerine getireceksin. Kız kardeşlerimiz sonsuza kadar senin şerefine ziyafet çekecek ve dans edecekler."

Kader. Onur.

Kulağa çok hoş geliyordu, sanki parlak kırmızı bir fiyonklu muhteşem bir ödül alıyormuşum gibi ifade edildi. Dudaklarımdan histerik bir kahkaha döküldü. En azından kan kırmızı olurdu.

Hemşirelerden biri endişeyle başını eğdi. "İyi misin?"

Kesinlikle iyi olmadığımı bilecek kadar kendi farkındalığım kalmıştı .

Üç gün. Elimde kalan tek şey buydu. Daha çok güldüm.

"Louise." Morgane parmaklarını burnumun önünde şıklattı. "Komik bir şey mi var?"

Gözlerimi kırıştırdım, kahkahalarım başladığı gibi aniden öldü. Üç gün içinde ölmüş olacaktım. Ölü. Kalp atışlarımın sürekli çarpması, yüzümdeki soğuk gece havası - hepsi yok olacaktı. Ben var-en azından için, şimdi oldu yolla sona olacaktır. Çilli ten, mavi-yeşil gözler ve karnımdaki bu korkunç ağrıyla.

"Numara." Gözlerim, yıldızların sonsuza kadar uzandığı üstümüzdeki berrak gece gökyüzüne yükseldi. Bir zamanlar bu görüşün Soleil et Lune'unkinden daha iyi olduğunu düşünmüştüm. "Hiçbir şey komik değil."

Coco ile bir daha asla gülmeyecektim. Veya Ansel'i kızdırın. Ya da Pan's'ta yapışkan çörekler yiyin ya da gün doğumunu izlemek için Soleil et Lune'ye gidin. Ahirette gün doğumu var mıydı? Olsaydı onları görecektim gözlerim olur muydu?

Bilmiyordum ve bu beni korkuttu. Gözlerimi yıldızlardan ayırdım, gözyaşları kirpiklerime yapıştı.

Üç gün içinde Reid'den sonsuza kadar ayrılacaktım. NSruhum bedenimden ayrıldığı an, kalıcı olarak ayrılacaktık. . . Gittiğim yer için Reid'in takip edemeyeceğinden emindim. Beni en çok korkutan bu oldu.

Sen nereye gidersen ben de gideceğim. Sen nerede kalırsan ben orada kalırım.

Ama Yaz Diyarı'nda bir avcıya ve Cennette bir cadıya yer yoktu. Her iki yer de mevcut olsaydı.

Ruhum onu hatırlayacak mıydı? Küçük bir parçam yapmamam için dua etti ama gerisi daha iyi biliyordu. Onu sevdim. Derinden. Böyle bir aşk sadece kalp ve akılla ilgili bir şey değildi. Hissedilecek ve sonunda unutulacak, karşılığında size dokunmadan dokunulacak bir şey değildi. Numara . . . bu aşk bir başkaydı. Geri dönülemez bir şey. Ruha ait bir şeydi.

Onu hatırlayacağımı biliyordum. Yokluğunu öldükten sonra bile hissedecek, bir daha asla olamayacağı kadar yakınımda olması için can atacaktım. Bu benim kaderimdi - sonsuz işkence. Onu düşünmek ne kadar acıtsa da, onun küçücük bir parçasını bile yanımda tutmanın acısına seve seve katlanırdım. Acı, gerçek olduğumuz anlamına geliyordu.

Ölüm onu benden alamazdı. O oldu bana. Ruhlarımız bağlıydı. Beni istemese de, adına lanet etsem de birdik.

Etrafımda beni uzaklaştıran iki kol kollarının belli belirsiz farkına vardım. Beni nereye götürdükleri umurumda değildi. Reid orada olmayacaktı.

Ve henüz . . . O olurdu.

habercisi

Reid

"Donuyorum," diye inledi Beau acı acı.

La Forêt des Yeux'de eski, boğumlu çam ağaçlarının koruluğunda kamp kurmuştuk. Bulutlar, ayın ve yıldızların sağladığı her türlü ışığı gizledi. Sis paltolarımıza ve battaniyelerimize yapışmıştı. Ağır. Doğal olmayan.

Yerdeki kar pantolonumu ıslatmıştı. Titreyerek şirkete baktım. Onlar da soğğun etkilerini hissediyorlardı: Beau'nun dişleri şiddetle çatırdadı, Ansel'in dudakları yavaşça maviye döndü ve Coco'nun ağzı tavşan kanıyla lekелendi. Ayaklarının dibindeki ölü leşe bakmamaya çalıştım. Ve sefil bir şekilde başarısız oldu.

Bakışlarımı fark ederek omuz silkti ve "Onların kanları bizimkinden daha sıcak akıyor" dedi.

Sessiz kalamayan Ansel, ona doğru atıldı. "Sen—büyü için her zaman hayvan kanını mı kullanırsın?"

Cevap vermeden önce bir an onu inceledi. "Her zaman değil. Farklı büyüler farklı katkı maddeleri gerektirir. Sadece Her Dame Blanche'in benzersiz desenleri algılaması gibi, her Dame Rouge benzersiz katkı maddelerini algılar. Lavanta yaprakları uykuya neden olabilir, ancak yarası kanı, vişne ya da milyonlarca başka şey de uykuya neden olabilir. Bu cadıya bağlı."

"Yani-" Ansel kafa karışıklığı içinde gözlerini kırıştırdı, tavşan leşine bakarken yüzü buruştu. "Yani sadece vişne mi yiyorsun ? Veya . . . "

Coco güldü, tenini çaprazlayan yaraları göstermek için kolunu kaldırdı. "Büyüm kanımda yaşıyor Ansel. Tart kirazları, onsuz sadece tart kirazlardır. " Sonra çok fazla şey söylediğinden endişelenmiş gibi kaşlarını çatı. Ansel dikkatle dinleyen tek kişi değildi. Hem Madame Labelle hem de Beau her kelimeye takılıp kalmışlardı ve - ne yazık ki - ben de biraz daha yaklaşmıştım. "Bu ani ilgi neden?"

Ansel gözlerini kaçır, yanakları boyandı. "Sadece senin hakkında daha fazla bilgi edinmek istedim." Dayanamadı, bakışları saniyeler sonra yüzüne döndü. "Bütün kan cadıları sana benziyor mu?"

Alaycı bir eğlenceyle kaşını kaldırdı. "Hepsi nefes kesici güzellikte mi, yani?" Gözleri iri ve ciddi bir şekilde başını salladı ve o kıkırdadı. "Tabii ki değil. Dames Blanches ve Chasseurs gibi tüm şekil ve renklerde geliyoruz."

Sonra gözleri benimkilere kaydı ve ben aceleyle başka tarafa baktım.

Beau tekrar inledi. "Ayak parmaklarımı hissetmiyorum."

Evet, bundan bahsetmiştiniz, diye tersledi Madam Labelle, günlüğünü bana yaklaştırarak. Benim için büyük bir rahatsızlık, yolculuk için kendini benim tarafıma yapıştırmıştı. Beni olabildiğince rahatsız etmeye niyetli görünüyordu. "Aslında birkaç kez, ama bizhepsi soğuk. Bu konuda homurdanmak pek yardımcı olmuyor."

"Ateş olur," diye homurdandı.

"Hayır," diye tekrarladı kararlı bir şekilde. "Ateş yakılmaz."

Kabul etmekten ne kadar nefret etsem de kabul ettim. Yangınlar istenmeyen ilgiyi beraberinde getirdi. Her türden kötü niyetli yaratık bu ormanda dolaşıyordu. Daha şimdiden biçimsiz bir kara kedi bizi takip etmeye başlamıştı - bir talihsizliğin habercisi. Geniş bir mesafeyi korumasına rağmen ilk gece çantalarımıza girmiş ve neredeyse tüm yemeğimizi yemişti.

Cevap olarak Ansel'in midesi güçlü bir gurulduyordu. Vazgeçip paketimden son peynir parçasını da çıkarıp ona fırlattım. İtiraz etmek için ağzını açtı ama sözünü kestim. "Sadece ye."

O itaat ederken şirketin üzerine somurtkan bir sessizlik çöktü. Çok geç olmasına rağmen, kimse uyumadı. Çok soğuktu. Coco Ansel'e yaklaşarak battaniyesinin bir kısmını ona uzattı. Bir hıçkırıyla ellerini içine gömdü. Beau kaşlarını çatı.

Madam Labelle özellikle kimseye, "Artık çok yakınız," dedi. "Sadece birkaç gün daha."

Beau, "Modraniht üçte biri," dedi. "Önce açlıktan ölmezsek ya da donarak ölmezsek."

Madam Labelle, "Varışımız yakın olacak," diye itiraf etti.

"Zaman kaybediyoruz" dedim. "Devam etmeliyiz. Zaten kimse uyumuyor."

Yolculuğumuzun sadece birkaç saatinde, Madam Labelle bizi izleyen iki cadıyı ortaya çıkarmıştı. İzçiler. Coco ve ben onları kolayca göndermiştik ama Madam Labelle yeni bir rota çizmemiz konusunda ısrar etmişti.

"Yol izleniyor," dedi karanlık bir sesle. "Morgane sürpriz istemiyor."

Lou'nun akrabasını katletmeyi içermeyen bir alternatif bulamayınca kabul etmek zorunda kaldım.

Madam Labelle, kara kedinin yeniden ortaya çıktığı yere baktı. Ona en yakın çam dalları arasında dolaştı. "Numara. Burada kalıyoruz. Bu ormanları gece gezmek akıllıca değil."

Beau bakışlarımızı takip etti. Gözleri kısıldı ve ayağa fırladı. "O kediyi öldüreceğim."

"Yapmazdım," diye uyardı Madam Labelle. Tereddüt ederek kaşlarını çatı. "Bu ormanda her şey her zaman görüldüğü gibi değildir, Majesteleri."

Bir hışımla yere geri düştü. "Bana öyle demeyi kes. Ben de senin gibi burada kıcımı donduruyorum. Bunda yüksek bir şey yok-"

Coco'nun başı yukarı kalkarken aniden durdu. Gözleri arkamda bir şeye kilitlendi.

"Nedir?" diye fısıldadı Ansel.

Onu görmezden geldi, battaniyesini üzerinden attı ve yanıma doğru ilerledi. Sessizce uyarırcasına bana baktı.

Yavaşça ayağa kalktım.

Orman hareketsizdi. Çok hareketsiz. Sessizliğin içinde sis filizleri etrafımızı sardı. . . izlemek, beklemek. Vücudumdaki her sinir sızladı. Artık yalnız olmadığımız konusunda beni uyardı. Önümüzde bir yerde bir dal kırıldı ve ben çömelerek yaklaştım ve karanlığa bakmak için bir çam dalını kenara ittim. Coco hareketlerimi gölgeledi.

Orada -bizden bir taş atımı ötede- yirmi Chasseur'dan oluşan bir filo yürüdü. Sis içinde sessizce ilerlediler, Balisardas çekildi. Gözler keskin. Kaslar gergin. Onlara önderlik eden adamın kısa, siyah saçlarını tanıma duygusu beni yerle bir etti.

Jean Luc.

Piç.

Sanki bakışlarımızı hissetmiş gibi gözleri bize döndü ve biz de aceleyle geri çekildik. "Dur," diye mırıldandı, sesi ürkütücü sessizlikte kardeşlerime taşıyordu. Hemen durdular ve Balisarda'sını bize doğrultarak daha da yaklaştı. "Orada bir şey var."

Üç Kovalayıcı onun emriyle araştırmak için ilerledi. Yavaşça, sessizce, onunla ne yapacağımdan emin olmadan kendi Balisardamı kınından çıkardım. Jean Luc burada olduğumuzu bilemezdi. Bizi alıkoymaya çalışacaktı, ya da daha kötüsü bizi takip edecekti. Bıçağımı daha sıkı kavradım. Kardeşlerime gerçekten zarar verebilir miyim? Onları silahsızlandırmak bir şeydi, ama . . . çok fazla vardı. Silahsızlanma yeterli olmayacaktı. Belki de diğerlerinin kaçması için onları yeterince uzun süre oyalayabilirim.

Ben karar veremedim kara kedi yüksek sesle uluyarak yanımdan geçti.

Kahretsin . Coco ve ben onu kapmaya çalıştık ama o fırladı ve doğrudan Chasseurs'a doğru yöneldi. Öndeki üç kişi kıkırdayıp başını kaşımak için eğilmeden önce neredeyse derilerinden fırlayacaklardı. "Sadece bir kedi, Chasseur Toussaint."

Jean Luc, onun bileklerinin arasından kuşkuyla geçişini izledi. "Hiçbir şey olduğu gibi , La Fôret des yeux bir şey." İştme hoşnutsuz bir iç çekerek, Chasseur'ları ileriye doğru salladı. "Chateau yakın olabilir. Gözleriniz keskin olsun beyler, bıçaklarınız daha keskin olsun."

Nefes almaya cesaret edene kadar birkaç dakika bekledim. Ayak sesleri uzun süre kaybolana kadar. Sis bir kez daha bozulmadan dönene kadar. "Bu çok yakındı."

Madam Labelle parmaklarını birbirine kenetledi ve kütüğüne doğru eğildi. Beklenmedik kurtarıcımız olan kedi, başını ayaklarına sürttü ve ona minnettar bir şekilde hafifçe vurmak için eğildi. "Yeterince yakın olmadığını iddia ediyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Chateau'da bizi neyin beklediğini bilmiyoruz, Kaptan Diggory. Elbette sayılarda kuvvet vardır—"

"Numara." Daha fazlasını duymak istemeyerek başımı salladım ve ağaca yaslandığım yere doğru yürüdüm. "Lou'yu öldürecekler."

Tehlike önlendi, Ansel battaniyesine daha da gömüldü. "Başpiskoposun onlara izin vereceğini sanmıyorum. O onun kızı."

"Ve diğerleri?" Jean Luc'un ürkütücü gülümsemesini, gözlerinin gizli bir bilgiyle parıldamasını hatırladım. Yeni iktidar konumundan memnun olarak kardeşlerimize söylemiş miydi, yoksa bunu kendine mi saklamıştı? Ona en uygun olana kadar bilgiyi açıklamayı mı bekliyorsun? "Eğer biri onun cadı olduğundan şüphelenirse tereddüt etmez. Onlardan onun güvenliğini garanti edebilir misin?"

"Ama Başpiskopos onları uyardı," diye savundu Ansel. "Eğer ölürse hepimizin öleceğini söyledi. Bundan sonra kimse ona zarar verme riskini göze alamaz."

"Tabii gerçeği bilmiyorlarsa." Kollarımı ovaya sürterek Sakin ol, Coco onun yanına oturdu. Battaniyenin yarısını ona uzattı ve o da onu omuzlarına sardı. Lou töreninden önce ölürsem", orada olurdu olmak hiçbir töreni. Tehlike olmazdı. Kraliyet ailesi güvende olacaktı ve bir cadı ölecekti. Sırf kanından kurtulmak için onu öldürürler."

Madam Labelle alay etti. "Sanki Başpiskopos kendini gerçeklerle suçlayacakmış gibi. Güzelliğime bahse girerim, onlara cadı olduğunu söylememiştir. Ye Olde Sisters'dan sonra değil. Bunun anlamı çok can sıkıcı olurdu - önemli olduğu için değil. Auguste ne olursa olsun onu azarlamak zorunda kalacak, bu yüzden o ve neşeli bağnaz grubu bu kadar çabuk ormana gitti. Kaçınılmazı erteliyor."

Onu zar zor duydum. Jean Luc'un gülümsemesi aklımı kurcaladı. Yakındı. Çok yakın.

Gözleriniz keskin olsun beyler, bıçaklarınız daha keskin olsun.

Kaşlarımı çatarak bir kez daha ayağa kalktım ve adımlamaya başladım. Kılıcımdaki her bıçağa dokundum, Balisarda kalbime karşı. "Jean Luc biliyor."

"O senin en iyi arkadaşın değil mi?" Coco'nun kaşları çatıldı. "Sevdiğin kadını gerçekten öldürür mü?"

"Evet. Numara." Başımı iki yana salladım ve donmuş elimle boynumu ovuşturdum. Huzursuz. "Bilmiyorum. Her iki şekilde de riske atamam."

Madam Labelle sabırsızca içini çekti. "İnat etme canım. Onlarsız sayıca çok fazla olacağız. Beşimiz arasında, bu Jean Luc ona dokunmadan önce Lou'yu alıp götürebileceğimize eminim..."

"Numara." Elimini kısa bir hareketiyle onu susturdum. "ben dedimriske atmaz. Bu konuşma bitmiştir."

Gözleri kısıldı ama hiçbir şey söylemedi. Akıllıca. Kedinin kulağını kaşımak için eğildi, onun yerine nefesinin altından bir şeyler mırıldandı. Yaratık, sisin içine gizlenmeden önce neredeyse dinliyormuş gibi hareketsiz kaldı.

sürüklenme

Lou

Manon'un saçımı okşamasıyla uyandım. "Merhaba, Louise."

Geri çekilmeye çalışsam da vücudum o kadar seğirmiyordu. Daha da kötüsü, yıldızlar görüş alanıma işaret ediyordu ve dünya etrafımda dönüyordu. Kendimi derin nefes almaya zorlayarak, tam başımın üstündeki altın yaprağa odaklandım. Tavanımda süzülen ve esintiyle hışırdayan birçok metalik çiçekten biriydi. Açık pencereye rağmen oda ılık ve sıcaktı, pervazdan geçerken her bir kar tanesi gümüş parıltıya dönüşüyordu.

Bir zamanlar buna ay tozu derdim. Morgane onu bana özellikle soğuk bir Samhain'de hediye etmişti.

"Dikkatli olmak." Manon alnıma soğuk bir bez bastırdı. "Vücudunuz hala zayıf. Morgane günlerdir doğru düzgün yemek yemediğini söyledi."

Sözleri, başka bir baş döndürücü mide bulantısı dalgasına eşlik ederek, gümbür gümbür kafamı deldi. Susması için seve seve bir daha asla yemek yemezdim. Kaşlarımı çatarak, odanın içinde sürekli yavaş yavaş ilerleyen altın ışığa odaklandım. O zaman sabah oldu. İki gün kaldı.

"Ters giden birşey mi var?" diye sordu.

"Hareket edebilseydim, kucağına kusacaktım."

Sempatik bir şekilde kıkırdadı. "Morgane ilaca ters tepki gösterebileceğini söyledi. Bu kadar uzun süreli kullanım için tasarlanmamıştır."

"Böyle mi diyorsun? İlaç? Bu zehir için ilginç bir kelime."

Cevap vermedi ama bir sonraki an yaban mersinli yulaf ezmesi keki burnumun altına salladı. Gözlerimi kapattım ve öğürme dürtüsüne direndim. "Çekip gitmek."

"Yemek yemelisin, Lou." İtirazlarıma aldırmadan yatağın kenarına çöktü ve bana belli belirsiz bir gülümseme sundu. "Çikolatalı fındık kreması bile yaptım - bu sefer şekerle, eskiden tuzla yaptığım canavarca türden değil."

Biz çocukken Manon ve ben, genellikle yemekle ilgili oyunlar oynamaktan başka hiçbir şeyi sevmemiştik. Şeker yerine tuzlu kurabiyeler. Elma yerine karamelli soğan. Buzlanma yerine nane ezmesi.

Gülümsemesine karşılık vermedim.

İç çekti ve karşılık olarak bir elini alnıma dokundu. Geri çekilmek için kendimi zorlamama rağmen, bu çaba boşunaydı ve başım mide bulandırıcı bir şekilde yüzdü. Tekrar yaprağa odaklandım, burnumdan nefes alıp ağzımdan vermeye. Tıpkı Reid'in kontrolü yeniden kazanması gerektiğinde yaptığı gibi.

Reid.

Gözlerimi hüznle kapattım. Angelica'nın Yüzüğü olmadan kimseyi koruyamam. Lyon ölecekti. Kilise düşecekti. Cadılar krallığı ezecekti. Sadece Reid ve Ansel'in serpintiden kurtulmasını umabilirdim. Belki Coco onlara yardım edebilirdi - Belterra'dan çok uzaklara, denizin üzerinden Amaris'e veya Lustere'ye gidebilirlerdi. . .

Ama yine de ölecektim. Dün gece şato uyurken kaderimle tuhaf bir barış yapmışım. Morgane beni zehirlememiş olsa bile - kapımın önünde korumalar sipariş etmemiş olsa bile - bir şekilde kaçmayı başarırsam sözünü tutacağından şüphem yoktu. Reid'in kanını tatma düşüncesiyle safra boğazıma yükseldi. Yüreğinde boğulmaktan. Gözlerimi kapattım ve dün gece yarattığım sakinliği geri istedim.

Koşmaktan yoruldum. Gizlenmekten bıktım. Ben sadece . . . yorgun .

Artan sıkıntıyı sezmiş gibi, Manon ellerini davet edercesine kaldırdı. "Acıya yardım edebilirim belki."

Midem bulanıyor, kabul etmeden önce sadece bir an ona baktım. Nazik parmaklarıyla çeşitli yaralarımı incelemeye koyuldu ve ben de gözlerimi kapattım. Bir süre sonra, "Nereye gittin? Chateau'dan kaçtıktan sonra mı?"

Gözlerimi isteksizce açtım. "Sezarın."

Parmaklarının bir dalgasıyla, başımdaki çarpma ve midemdeki kemiren ağrı sonsuz derecede hafifledi.

"Peki nasıl saklandın? Chasseur'lardan. . . bizden gelen?"

"Ruhumu sattım."

Dehşet içinde elini ağzına götürerek nefesini tuttu. "Ne?"

Gözlerimi devirdim ve açıkladım. "Hırsız oldum Manon. Kirli tiyatrolarda çömeldim ve masum fırıncılardan yiyecek çaldım. İyi insanlara kötü şeyler yaptım. Ben öldürdüm. Bir keresinde yalan söyledim, aldattım, sigara içtim ve hatta bir fahişeyle yattım. Yani aynı anlama geliyor. Her halükarda cehennemde yanacağım."

Sersemlemiş ifadesiyle, öfke göğsümde sıcak ve ısrarlı alevlendi. Ona ve yargısına lanet olsun. Lanet olsun ona ve sorularına .

Bunun hakkında konuşmak istemedim. hatırlamak istemiyordum. O hayat -hayatta kalmak için yaptığım şeyler, sevdiğim ve bu süreçte kaybettiğim insanlar- gitmişti. Tıpkı Chateau'daki hayatım gibi. Kara kül ve daha kara bir hafızadan başka bir şeye yanmadı.

"Başka bir şey?" diye sordum acı acı. "Her neyse, yetismeye devam edelim. Ne de olsa çok iyi arkadaşız. Hâlâ Madeleine'le mi yatıyorsun? Kız kardeşin nasıl? Hala senden daha güzel olduğunu varsayıyorum?"

Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz, söylenecek şeylerin yanlış olduğunu biliyordum. İfadesi sertleşti ve ellerini indirdi, sanki onu bıçaklamış gibi keskin bir nefes aldı. Öfkeme rağmen suçluluk içimden sızıyordu. Kahretsin. Lanet olsun.

"Beni yanlış anlama," diye ekledim isteksizce, "o da benden daha güzel..."

"O öldü."

Sözleri üzerine öfkem karanlık ve uyarıcı bir şeye dönüştü. Soğuk bir şey.

"Chasseurs onu geçen yıl buldu." Manon yatak örtümdeki bir noktayı aldı, acı gözlerinde sert ve parlak bir şekilde parlıyordu. "Başpiskopos Amandine'i ziyaret ediyordu. Fleur dikkatli olması gerektiğini biliyordu, ama. . . köydeki arkadaşı kolunu kırmıştı. Oonu iyileştirdi. Chasseur'ların kokuyu fark etmesi uzun sürmedi. Fleur panikledi ve kaçtı."

nefes alamıyordum.

"Onu yaktılar. On bir yaşında." Kafasını salladı, sanki bir görüntü hücumuna karşı savaşıyormuş gibi gözlerini kapadı. "Ona zamanında ulaşamadım, annemiz de ulaşamadı. Rüzgâr onun küllerini alıp götürürken ağladık."

11 Diri diri yandı.

Aniden elimi tuttu, gözleri şiddetli, dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. "Bu dünyanın yanlışlarını düzeltmek için bir şansın var, Lou. Böyle bir fırsattan nasıl geri dönersin?"

"Yani yine de beni öldüreceksin." Sözler beni ateşsiz, göğsümdeki uçurum kadar boş ve duygusuz bıraktı.

Kız kardeşimi geri almak için bin kez ölürüm, dedi Manon sertçe. Elimden bırakarak düzensiz bir nefes verdi ve tekrar konuştuğunda sesi çok daha yumuşaktı. "Yapabilseydim, yerinizi alırdım, ma sœur - herhangi birimiz yapardık. Ama yapamayız. O sen olmalısın."

Gözyaşları şimdi yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Sormak için çok fazla olduğunu biliyorum. Hakkım olmadığını biliyorum ama lütfen Lou. Lütfen bir daha kaçma. Bunu bitirebilecek tek kişi sensin. Bizi kurtarabilecek tek kişi sensin. Bana söz ver, kaçmaya çalışmayacaksın."

Gözyaşlarını başka birinin bedenindenmiş gibi izledim. Enjeksiyonlarla ilgisi olmayan bir ağırlık çöktü içime. Göğsüme, burnuma, ağzıma bastırdı - beni boğuyor, dibe çekiyor, unutkanlıkla baştan çıkarıyor. Teslimiyet ile. Dinlenme ile.

Tanrım, yorgundum.

Sözler dudaklarımdan kendi isteğiyle çıktı. "Söz veriyorum."

"Sen - sen?"

"Yaparım." Nazik baskıya, ikna edici karanlığa rağmen kendimi onunla göz göze gelmeye zorladım. Beni kesebilecek kadar net ve keskin bir umutla parladılar. "Üzgünüm Manon. Asla kimsenin ölmesini istemedim. Olduğu zaman – olduktan sonra – ben – söz veriyorum Fleur’u öbür dünyada – nerede olursa olsun – arayacağım. Ve onu bulursam, onu ne kadar özlediğini söylerim. Onu ne kadar sevdiğini."

Gözyaşları şimdi daha hızlı düştü ve ellerimi kendi ellerinin arasına alıp sımsıkı sıktı. "Teşekkür ederim Lou. Teşekkürler. Benim için yaptıklarını asla unutmayacağım. Bizim için. Tüm bu acılar yakında bitecek."

Tüm bu acılar yakında bitecek.

uyumayı özlemiştim.

Önümüzdeki iki gün boyunca yapacak çok az şeyim vardı ama karanlığa sürüklendim.

Mükemmel bir şekilde parlatıldım ve cilalandım, son iki yılın tüm izleri ve hatıraları vücudumdan silindi. Mükemmel bir ceset. Dadılarım her sabah şafakta Manon'un yıkanıp beni giydirmesine yardım etmek için gelirdi ama her gün doğumunda daha az konuşurlardı.

Gözlerimin artan boşluğunu, tenimin hastalıklı solgunluğunu görmezden gelemeyen biri sonunda, "Gözlerimizin önünde ölüyor," diye mırıldanmıştı. Manon onu odadan kovmuştu.

Bunun doğru olduğunu sanıyordum. Estelle ve Fleur'a Manon ve bakıcılarımdan daha bağlı hissettim. Zaten, öbür dünyada bir ayağım vardı. Başımdaki ve midemdeki ağrı bile donuklaştı - hala orada, hala engelleyici, ama bir şekilde. . . kaldırıldı. Sanki ondan ayrı yaşıyormuşum gibi.

"Giyinme zamanı, Lou." Manon saçlarımı okşadı, koyu renk gözleri derinden endişeliydi. Dokunuşundan uzaklaşmaya çalışmadım. gözümü bile kırpmadım. Sadece tavana bakmaya devam ettim. "Bu gece, gece."

Geceliğimi başımın üzerine kaldırdı ve beni çabucak yıkadı ama bana gerçekten bakmaktan kaçındı. Yolda geçen iki hafta boyunca yetersiz beslenme kemiklerimi dışarı çıkmaya zorlamıştı. sıskaydım. Yaşayan bir iskelet.

Morgane'in seçtiği beyaz tören elbisesine uzuvlarımı doldururken sessizlik uzadı. On altıncı yaş günümde giydiğim elbisenin aynısı.

"Her zaman merak etmişimdir" -Manon sertçe yutkunarak boğazıma baktı - "geçen sefer nasıl kaçmayı başardın."

"Hayatımdan vazgeçtim."

Bir duraklama oldu. "Fakat . . . yapmadın. Yaşadın."

"Hayatımdan vazgeçtim," diye tekrarladım, sesim yavaş ve uyuşuktu. "Buraya geri dönmeye hiç niyetim yoktu." Bakışlarımı pervazdaki ay tozuna çevirmeden önce ona göz kırptım. "Seni, annemi ya da herhangi birini bir daha burada görmekten."

"Bir boşluk buldun." Bir kahkaha atarak yumuşak bir şekilde nefes verdi. "Parlak. Fiziksel yaşamınız için sembolik yaşamınız."

"Merak etme." Kelimeleri büyük bir çabayla dudaklarımdan çıkardım. Dilimden - kalın, ağır ve zehirli - yuvarlandılar ve beni bitkin bıraktılar. Beni yastığıma geri yatırdı ve gözlerimi kapattım. "Bir daha işe yaramayacak."

"Neden olmasın?"

Bir gözüm açık baktım. "Ondan vazgeçemem."

Bakışları sorulmamış bir soruyla sedef yüzüğümüze kaydılar ama hiçbir şey söylemedim ve gözlerimi bir kez daha kapattım. Kapıyı çalan birinin belli belirsiz farkındaydım ama ses çok uzaktaydı.

Ayak sesleri. Bir kapı açılışı. Kapatılıyor.

"Louise?" Manon tereddütle sordu. Gözlerim titreyerek açıldı. . . saniyeler mi saatler sonra mı bilemedim. "Leydimiz, odasında bulunmanızı istedi."

Cevap vermediğimde kolumu omzunun üzerinden kaldırdı ve beni yataktan kaldırdı.

"Size sadece bekleme odasına kadar eşlik edebilirim," diye fısıldadı. Koridorlarda yürürken kız kardeşlerim şaşırarak geri çekildiler. Küçük olanlar bana daha iyi bakmak için boyunlarını kaldırdılar. "Görünüşe göre bir ziyaretçi var."

Ziyaretçi? Aklım hemen Reid'in bağlı ve ağzı tıkanmış puslu görüntülerini canlandırdı. Ancak göğsümdeki korku ölü gibiydi. Bir zamanlar olduğu kadar acı verici değil. çok uzaklaşmışım.

Ya da ben öyle sanmışım.

Çünkü Manon beni Morgane'nin bekleme odasında yığılmış halde bırakırken -iç odaların kapısı açılırken- kalbim orada gördüğüm şey karşısında yeniden atmaya başladı.

At kim Orada gördüm.

Annemin kanepesinde Reid'e bağlı ve ağzı tıkalı değildi.

Başpiskopostu.

Kapı arkamdan sertçe kapandı.

"Merhaba sevgilim." Morgane onun yanına oturdu ve parmağını yanağından aşağı indirdi. "Bu öğleden sonra nasıl hissediyorsun?"

Çılgınca çarpan kalbimin ötesinde hiçbir şey duyamayarak ona baktım. Gözleri -benimkiler gibi mavi ama daha koyu- geniş ve çılgındı. Yanağındaki bir kesikten gelen kan, mide bulandırıcı bir şekilde ağzına damladı ve kumaşı ıslattı.

daha yakından baktım. Koro cübbesinin kolundaki tıkaç yırtılmıştı. Morgane, kutsal giysisiyle onu kelimenin tam anlamıyla susturmuştu.

Başka bir zamanda, başka bir hayatta, Başpiskoposun düştüğü talihsiz duruma gülebilirdim. Göğsüm ağrıyana ve başım dönene kadar gülüp gülebilirdim. Ama bu daha önceydi. Şimdi, kafam farklı bir nedenden dolayı döndü. Burada komik bir şey yoktu. Bir daha hiçbir şeyin komik olacağından şüpheliydim.

"Gel Louise." Morgane ayağa kalktı ve beni kollarına aldı ve beni odanın daha da ilerisine taşıdı. "Ayağında ölü görünüyorsun. Otur ve ateşin yanında ısın."

Beni başpiskoposun yanına, solmuş kanepeye yatırdı, diğer tarafımda kendini sıkıştırdı. Ancak koltuk üçümüz için de yeterince büyük değildi ve bacaklarımızı korkunç bir yakınlıkla birbirine bastırdı. Rahatsızlığımı aldırmandan kolunu omzuma doladı ve yüzümü ensesine çekti. Okalipütüs duyularımı boğdu. "Manon bana yemek yemeyeceğini söyledi. Bu çok yaramaz."

Başımı yukarıya zorlayamazdım. "Akşam olmadan açlıktan ölmeyeceğim."

"Hayır, sanırım haklısın. Yine de seni bu kadar rahatsız görmekten nefret ediyorum, hayatım. Hepimiz yapıyoruz."

Hiçbirşey söylemedim. Çılgınca o hoş karanlığa geri çekilmeye çalışsam da, Başpiskoposun bacağı benimkine karşı çok ağırdı. Fazla gerçek. Beni burada tutan bir çapa.

"Bu aşağılık adamı bu sabah erkenden keşfettik." Morgane arsız bir neşeyle ona baktı. "La Forêt des Yeux'da dolaşıyordu . L'Eau Mélancolique'de boğulmadığı için şanslı. Biraz hayal kırıklığına uğradığımı itiraf etmeliyim."

"İ . . . anlamıyorum."

"Yok canım? Bunu açıkça düşünmeliydim. Elbette seni arıyordu. Ama rengarenk avcı çetesinden biraz fazla uzaklaştı." Umut etmeye zar zor cesaret etsem de, kalbim bu vahiy karşısında atladı. Acımasızca gülümsedi. "Seninki onların arasında değildi, Louise. Seninle ellerini yıkamış gibi görünüyor."

Daha az ben çünkü belki beklenenden zarar etmişti bunu beklenen. Elbette Reid onlara eşlik etmemişti. O, Coco ve Ansel denizde umarız güvendediler - burada beliren ölümden çok çok uzakta bir yerde.

Morgane tepkimi yakından izledi. Boş ifademden memnun kalmayarak Başpiskoposu işaret etti. "Onu öldürmeli miyim? Bu seni mutlu eder mi?"

Başpiskoposun gözleri benimkilerle buluşmak için döndü ama aksi halde vücudu hareketsiz kaldı. Beklemek.

ona baktım. Bir zamanlar bu adama ateşli ve acılı bir ölümün her versiyonunu dilemiştim. Yaktığı tüm cadılara rağmen bunu hak etmişti. Fleur için. Vivienne için. Rosemund ve Sacha ve Viera ve Genevieve için.

Şimdi, Morgane bana verdi, ama . . .

"Numara."

Başpiskoposun gözleri büyüdü ve Morgane'in yüzüne yavaş, kötü niyetli bir gülümseme yayıldı. Sanki cevabımı bekliyormuş gibi. Sanki özellikle sulu bir fareyi inceleyen bir kediymiş gibi. "Ne kadar ilginç. Daha önce hoşgöründen bahsetmiştin, Louise. Lütfen . . . göster bana." Bir süsle, ağzındaki tıkaçı çıkardı ve adam nefesini tuttu. Ateşli gözlerle aramıza baktı. "Ona bir şey sor."

Ona bir şey sor.

Hiçbir şey söylemediğimde, cesaretlendirmek için dizimi okşadı. "Devam et. Sorularınız var, değil mi? Yapmasaydın aptal olurdun. Şimdi senin şansın. Başka almayacaksın. Onu öldürmeme isteğini yerine getirsem de, diğerleri yapmayacak. Belterra'yı geri aldığımızda ilk yanan o olacak."

Gülümsemesi, sözlerinin bitirmediğini bitirdi. Ama çoktan ölmüş olacaksın.

Yavaşça dönüp ona baktım.

Hiç bu kadar yakın oturmamıştık. Gözlerindeki yeşil benekleri, burnundaki neredeyse fark edilemeyen çilleri daha önce hiç görmemiştim. Gözlerim. çillerim. Aklıma yüzlerce soru geldi. Neden bana söylemedin? Beni neden öldürmedin? O korkunç şeyleri nasıl yapabildin - masum çocukları nasıl öldürebildin? Anneler, kız kardeşler ve kızları? Ama ben bu soruların yanıtlarını zaten biliyordum ve bunun yerine davetsiz bir şekilde bir başkası dudaklarıma yükseldi.

"Benden nefret mi ediyorsun?"

Morgane ellerini zevkle birbirine kenetleyerek kıkırdadı. "Ah, Louise ! Bu sorunun cevabını duymaya hazır değilsin,sevgilim. Ama dinle, anlayacaksın." Parmağını Başpiskoposun yanağındaki kesiğe soktu. Kıkırdarak uzaklaştı. "Ona cevap ver."

Yüzündeki her duyguyu izleyecek kadar yakından, konuşmasını bekledim. Kendime her iki şekilde de umursamadığımı söyledim ve belki de umursamadım - çünkü onun gözlerinin arkasında patlayan savaş benim de başıma geldi. ondan nefret ettim. İğrenç suçlarının - nefretinin , kötülüğünün- kefaretinin ödemesine ihtiyacım vardı ama içimdeki küçük, doğuştan bir parçam ona zarar gelmesini isteyemezdi .

Ağzı hareket etmeye başladı ama ses çıkmadı. Daha iyi karar vermeme karşı daha da yaklaştım ve sesi bir fısıltıya dönüştü, sesinin ritmi sanki bir şey okuyormuş gibi değişiyordu. Bir ayet. Kalbim battı.

"Tanrın RAB'bin sana vereceği ülkeye geldiğin zaman,' diye soludu, "bu ulusların iğrençliklerinden sonra yapmayı öğrenmeyeceksin. Aranızda, oğlunu veya kızını ateşten

geçiren, kehanet kullanan, zaman müşaviri, büyücü veya büyücü bulunmayacaktır. . . ya da bir cadı."

Gözleri benimkilere yükseldi, arkalarında parıldayan utanç ve pişmanlık. "Çünkü bunları yapanların hepsi Rab için mekruhtur ve bu mekruh şeyler yüzünden Allahın Rab onları senin önünden kovmaktadır."

Boğazıma bir yumru oturdu. Morgane'in yine kıkırdadığını belli belirsiz fark ederek onu yuttum.

Elbette seni sevmiyorum Louise. Sen benim düşmanımın kızıydın. Sen daha yüksek bir amaç için doğdun ve ben bu amacı sevgiyle zehirlemeyeceğim.

iğrenç. Tanrın RAB seni önümden kovuyor.

sen benim karım değilsin

"Ama'," diye devam etti Başpiskopos, sesi kararlılıkla sertleşerek, "eğer herhangi biri kendisinin ve özellikle kendi evinden olanların geçimini sağlayamıyorsa, o inancı inkar etmiştir ve bir kâfirden beterdir."

Yanağımdan bir damla yaş süzüldü. Morgane bunu görünce daha yüksek sesle güldü. "Ne kadar dokunaklı. Görünüşe göre çoğu kafir, değil mi Louise? Önce kocan şimdi baban. İkisi de sana gönül yarasından başka bir şey vermedi. Sözünü ettiğin bu hoşgörü nerede?"

Durdu, belli ki birimizin cevap vermesini bekliyordu. Ayağa kalktı, gülümseyerek hayal kırıklığı içinde kayboldu. "Sana şaşırdım Louise. Daha fazla kavga bekliyordum."

"Ne sevgisi için ne de hayatı için yalvarmayacağım."

O alay etti. " Onun değil - senin değerli avcınınkini kastetmiştim."

ona kaşlarımı çattım. Belli belirsiz acil bir şey kafatasımın arkasına çarptı. Eksik olduğum bir şey. Tam olarak hatırlayamadığım bazı önemli bilgiler. "İ . . . Peşimden gelmesini beklemiyordum, demek istediğin buysa."

Gözleri pis bir şekilde parladı. "Öyle değil."

Belirsiz bir şey daha sert, ısrarlı çaldı. "Sonra ne-?"

Yüzümden kan çekildi. Reid.

Morgane'in unutulmuş sözleri, zihnimin yoğun sisi içinde bana geri döndü. Kalbimdeki acının, öfkemin, umutsuzluğumun ve umutsuzluğumun ortasında , anlamlarını düşünmekten vazgeçmemiştim.

Lyons bu toprakları çaldıkları güne pişman olacak. Onların halkı kıvranacak ve direğe takılırsan, kral ve çocukları senin kanında boğulur. Kişisel kocası kanınızdaki boğulmayı.

Ama bu şu anlama geliyordu...

"Sana ateşini yakma şansını vaat ettiğimi biliyorum." Morgane'in mırıltısı düşüncelerimi dağıttı. "Ama korkarım bu fırsatı yakalayamayacaksın. Avcının damarlarında kralın kanı dolaşıyor."

Hayır. Nefesime odaklanarak gözlerimi kapattım ama göz kapaklarımın ötesindeki karanlık dönmeye başlayınca onları çabucak yeniden açtım. Tamamen irade gücüyle - hayır, tamamen çaresizlikle - işe yaramaz uzuvlarımı harekete geçmeye zorladım. Ben düşerken, Morgane'in uzattığı ellerine, Angelica'nın Yüzüğü sözüne doğru düşerken protestoyla seğirdiler ve kasıldılar...

Hasta bir kucaklamayla beni göğsüne yasladı. "Üzülme sevgilim. Onu yakında tekrar göreceksin."

Bir el hareketiyle her şey karardı.

Düşmanla Beraberlik

Reid

Madam Labelle öğleden sonra başımızın üstünü işaret etti. "Chateau le Blanc orada." Parmağını uzaktan yükselen dağa kadar takip ettik, belki iki saat uzaklıkta. "Şölene zamanında varmalıyız."

Bunun için onun sözünü almalıydık. Ağaçlardan başka kimse bir şey göremiyordu. Beau bu kadar homurdandığında, Madam Labelle omuz silkti ve ellerini kucağında kavuşturarak zarif bir şekilde kütüğünün üzerine çöktü. "Korkarım Chateau'nun büyüğü bu. Biz büyüğü geçene kadar bunu bir Dame Blanche'dan başkası göremez." Beau'nun şaşkın bakışları üzerine, "Köprü, tabii ki," diye ekledi.

Beau cevap vermek için ağzını açtı ama ben dinlemeyi bırakıp gizli kampımızın kenarına doğru sürüklendim. Ormanda, hafif bir büyü kokusu her şeye dokundu. Ama burada daha az yanıyordu, bir şekilde tuza ve ağaçlara karışmıştı. Sanki aitmiş gibi. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Uzakta dalgalar çarpıyordu. Buraya hiç ayak basmamış olmama rağmen, tanıdık geldi. . . Lou gibi.

Özü her şeyi aşıladı - filtreleyen güneş ışığı çamların arasından, soğuğa rağmen yanımızdan akan dere. Rüzgar bile dans ediyor gibiydi. Kokusunu etrafımda dolaştırdı, yıpranmış sinirlerimi bir merhem gibi yatıştırdı.

İşte buradasın, der gibiydi. geleceğini düşünmemiştim.

Seni seveceğime ve koruyacağıma söz verdim.

Ve seni seveceğime ve itaat edeceğime söz verdim. İkimiz de çok güzel yalancılarız. . .

Gözlerimi açtım, göğsüm ağrıyordu, Coco'nun yanımda durduğunu gördüm. Sanki kendisi de sessiz bir konuşma yapıyormuş gibi ağaçlara baktı.

"Onu burada hissedebiliyorum." O, başını salladı. dalgın. "Onu çocukluktan beri tanıyorum, henüz. . . Bazen . . . Onu gerçekten tanıyıp tanımadığımı merak ediyorum."

şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. "Sen ve Lou birbirinizi çocukken mi tanıyorsunuz?"

Gözleri benimkilere kaydı, nasıl cevap vereceğimi düşünür gibi yüzümü aradı. Sonunda içini çekti ve ağaçlara döndü. "Biz altı yaşındayken tanıştık. yapardım. . . meclisimden uzaklaştı. Teyzem ve ben - pek anlaşılamadık ve o. . . peki-" Aniden durdu. "Önemli değil. Lou beni buldu. Beni güldürmeye çalıştı, kendimi daha iyi hissetmek için saçlarıma çiçekler ördü. Sonunda ağlamayı bıraktığımda, yüzüme bir çamur turtası fırlattı. Bir sırtıttı ama çabuk soldu. "Arkadaşlığımızı gizli tuttuk. Teyzeme bile söylemedim. Onaylamayacaktı. Morgane'den ve Dames Blanche'lardan nefret ediyor."

"Görünüşe göre Lou'nun kendini düşmanlarına sevdirmeye alışkanlığı var."

Coco beni duymuyor gibiydi. Hâlâ ağaçlara bakmasına rağmen, artık onları görmediği açıktı. "ne olduğunu bilmiyordum Dames Blanche'lar planlıyorlardı. Lou bana hiç söylemedi. Bunca yıl boyunca tek bir kelime bile söylemedi. Ve sonra bir gün, o sadece. . . ortadan kayboldu." Boğazı şiddetle çalışıyordu ve ayaklarına bakmak için başını eğdi. "Bilseydim, onları bir şekilde durdururdum. Ama bilmiyordum. Onun öldüğünü sanıyordum."

Onu rahatlatmak için anlaşılabilir bir dürtü beni bunalıttı, ama direndim. Rahatlamamanın zamanı değildi. Bu dinleme zamanıydı.

"Ama onu buldun."

Çenesini bir kez daha kaldırarak neşesiz bir şekilde güldü. "Numara. Beni buldu. Cesarine'de. Lou olmadan, meclisimden biraz uzaklaşmam gerektiğine karar verdim, bu yüzden Doğu Yakası'nda yankesicilik yapmayı denedim. Ben buna sıçtım," diye ekledi. "Zabıta ikinci gün beni tutukladı. Lou gökten düştü ve kırımı kurtardı." Durdu, başını salladı. "Bir hayalet görmek gibiydi. Boğazı bozuk bir hayalet. Kabuk yeni düşmüştü, ama yine de bakması ürktürücüydü." Kolunu kaldırarak kendi yaralarını ortaya çıkardı. "Benim için bile."

uzağa baktım. Her şeyi çok net hayal edebiliyordum. Gümüş yara izi zihnimde belirdi - hemen ardından ölü cadının boğazındaki açık yara. Hafızayı zorla uzaklaştırdım, safra yükseldi.

Onu öldürmek istedim, dedi Coco acı acı. "Ya da öp onu."

hüzünle güldüm. "Empati kurabilirim."

"Ve her şeyden sonra bile - yine de bunun hakkında konuşmadı. İki yıl sonra bugün bile o gece ne olduğunu bilmiyorum. Nasıl kaçtığını bilmiyorum. ben- bilmiyorum herhangi bir şey." Yanağından tek bir gözyaşı süzüldü, ama o öfkeyle sildi. "Sıkıca kilitli tuttu."

Gözleri sonunda yalvarırcasına bana döndü. Ne sorduğunu tam olarak bilmiyordum.

"Onu kurtarmak zorundayız." Rüzgâr, saçlarını karıştırdı. Gözlerini kapattı ve yüzünü onun içine kaldırdı. Çene titriyor. "Ona üzgün olduğumu söylemeliyim."

Kaşlarım çatıldı. "Ne için?"

Lou, Coco ile bir kavgadan bahsetmemişti. Ama şimdi Lou'nun fazla bahsetmediğini fark ettim. İnanılmaz derecede özel bir insandı. Sırıtışlar, kolay kahlkahalar, numaralar, kaba dil ve alaycılık - tüm savunma mekanizmaları. Dikkat dağıtıcı şeyler. Birini çok yakından bakmaktan saptırmak içindi. Coco'yu bile.

Ben bile.

Morgane saldırdığında orada olmalıydım. Ona yardım etmeliydim. . . onu korudu. Ama değildim. Tekrar." Gözleri aniden açıldı ve ani öfkesini bana çevirdi. "Baloda tartıştık. Sana aşık olmamasını söyledim."

Kendimi sırtıtmaktan alıkoyamadım. "Neden?"

"Takipçilerin cadıları öldürmesi bir sır değil. Senden hoşlanmıyorum Diggory ve bunun için özür dilemeyeceğim." Durdu, bir an kendiyle boğuşur gibi oldu, sonra derin bir iç çekti. "Ama ben bile çabaladığını görebiliyorum. Sen ve ben, Lou'nun şu anda sahip olduğu en iyi şansız. O yerden ikinci kez çıkabileceğini bile sanmıyorum."

"Onu küçümseme."

"Ben değilim," diye çıkıştı. "Gerçekçi davranıyorum. Dames Blanche'ları benim kadar tanımıyorsun. Onlar fanatik. anlatmak yokMorgane ona ne tür işkenceler yaptı.

Huzursuzluk mideme kurşun gibi düştü.

"Ne olursa olsun," diye çelik gibi bir sesle devam etti, "onu dışarı çıkar. Diğerleri için endişeleneceğim." Omzunun üzerinden Madame Labelle'in Ansel ve Beau'nun yanında oturduğu yere baktı. "Madame Labelle'in fazla yardıma ihtiyacı olmamalı ama diğer ikisi savunmasız kalacak."

"Ansel dövüş eğitimi aldı." Ama sesim kendi kulaklarıma bile inandırıcı gelmiyordu. On altı yaşında, çocuk henüz antrenman sahasının dışında savaşmamıştı.

"Beau da öyle." Gözlerini devirdi. "Ama bir cadı büyüşüyle karşılaştığında bacağına ilk işeyen o olacak. Hiçbiri senin Balisarda'nın korumasına sahip değil ve bu cadılar Lou gibi değil. Yıllardır sihrini sakladığı için pratik yapmıyor. Bu cadılar çok yetenekli olacaklar ve bizim kanımıza girecekler. Bizi öldürmekte tereddüt etmeyecekler."

Herkes bunu söylemeye devam etti. Herkes Lou'nun zayıf olduğunu söyleyip duruyordu. Rahatsızlığım yayıldı. Beni cadıya bağladığında - neredeyse omurgamı ikiye bölüp uzuvlarımı bir bez bebek gibi birbirine diktiğinde - güçsüz görünmemişti. Eğer o zayıftı, diğer cadılar Tanrı'nın gücünü sahip olmalıdır.

Madam Labelle arkamızdan geldi. "Siz ikiniz ne hakkında fısıldıyorsunuz?"

Böylesine acı verici bir konuşmayı tekrar yaşamak istemeyerek, Lou'nun kitabından bir sayfa çıkardım ve yönünü değiştirdim. "Açmamız gereken duvarları göremiyorsak nasıl bir strateji oluşturacağız?"

Saçlarını omzuna attı. "Sevgili oğlum, ben zatenbu soruyu en az bir düzine kez yanıtladı. Hiçbir şeyi ihlal etmeyeceğiz . Ön kapılardan geçeceğiz."

"Ve ben zaten söyledim sana sen yüzümüzü değişen olmayacak."

Madam Labelle omuz silkti ve sahte bir kayıtsızlıkla Ansel ve Beau'ya baktı. "Çok geç."

Kızgınlıkla -ya da belki de teslimiyetle- iç çekerek bakışlarını takip ettim. Arkamızda iki genç adam oturuyordu ama yabancı gibi görünüyorlardı. İkisinden daha uzun olanı bana mahcup bir sırıtışla baktığında Ansel'i tanıdım. Hâlâ düz burnu ve kıvrırcık saçları vardı - şimdi kahverengi yerine siyahtı - ama benzerlikler burada sona erdi. Beau da tamamen değişmişti. Geriye sadece küçümseyen gülümsemesi kaldı.

Değerlendirmem üzerine kalın, kara kaşlarını kaldırarak, "Gördüğün gibi mi?" diye seslendi.

"Kapa çeneni," diye tısladı Ansel. "Cadıların bizi duymasını mı istiyorsun?"

Madame Labelle, "Üzülmene gerek yok canım," dedi. "Şimdilik koruyucu bir balon oluşturdum. Bu anda varlığımız sona erer."

Dikkatini bana çevirdi. Sanki başka bir kafa filizlemiş gibi ona baktım. "Şimdi canım , son kez açıklamama izin ver: Şatoya senin yolundan girmeyi umamayız. Duvarları ölçeklemek ya da düşündüğünüz diğer saçmalıklar işe yaramayacak. Tüm kale, bu tür çabaların başarılı olmasını önlemek için bin yıllık bir büyüyle korunuyor ve ayrıca, Morgane'nin sizden têtes carrées'ten bekleyeceği şey tam olarak bu . Kaba kuvvet. Bir güç gösterisi. Onun pençeli elleriyle oynuyor olurduk."

Beau yaklaştı. "Gerçekten pençeliler mi?" Madam Labelle'in ona şişkin bir burun ve çenesinde bir sigil verdiğini gördüğümde vahşi bir tatmin beni ele geçirdi.

"Yüzümüzü değiştirmek bizi içeri nasıl sokacak?" Coco onu görmezden gelerek sordu.

"Biz olduğumuz gibi çok tanınıyoruz." Madam Labelle benimle Beau'yu işaret etti. "Özellikle ikiniz."

"Neden o?" Beau şüpheyile sordu.

Madame Labelle, "Neredeyse iki metre boyunda ve kıvılc saçlı," dedi. " Ve Estelle'i öldürdüğü ve değerli prenseslerini karaladığı için belli bir ün kazandı. Cadılar onu duymuş olacak."

Kıymetli prenseslerini somurtmak. Her kelime göğsüme saplandı ama kendimi konsantre olmaya zorladım. "Chateau'ya erkeklerin girmesine izin verilmiyor, yani hepimizi kadın yapmayı planlamıyorsan..."

Beau, "Onu baştan çıkarma," diye mırıldandı.

Madam Labelle kıkırdadı ve dirseğini okşadı. "Bu kulağa ne kadar eğlenceli gelse de Reid canım, özellikle Modraniht gibi festivallerde, erkeklerin eş olarak Chateau'ya girmesine izin verilir. Katılan her cadı muhtemelen kolunda özel birini taşıyor olacak. Endişelenme," diye

ekledi Coco'ya. "Birçok cadı kadın arkadaşlığını tercih eder. Doğrusu, seni içeri sokmak bu vahşilerden daha kolay olacak."

"Biliyorum. Ben de bir cadıyım, belki unuttun." Coco kollarını kavuşturdu ve Madame Labelle'i bir bakışla şişirdi. "Ama ön kapılara gidip gece için cadı olup olmadığını sormamızı mı bekliyorsun?"

"Tabii ki değil. Seyahat eden bir sürü cadı var şu anda bu ormanların içinden." Üç cadının az önce ortaya çıktığı ağaçların arasından işaret etti. Genç. Hafif. Koyu saçlı ve kehribar tenli oyuncak bebek benzeri özellikler. Özgürce gülmek - izlendiğinden tamamen habersiz. "Ama acele etmemiz gerekiyor. Bugün dağın yamacında dolaşan tek umutlu biz değiliz."

Sanki cevap olarak, sıksa genç bir adam cadıların arkasına doğru sendeledi ve bir buket kış yeşili çıkardı. Cadılar kıkırdarak uzaklaşmadan önce -keyifli ve zalimce- kıkırdadılar.

"Ah hayatım." Madam Labelle, çocuğun buketi yere atışını izledi. "Zavallı ruh için neredeyse üzülüyorum. Bir cadıyı tuzağa düşürmek için bundan daha fazlasını denemesi gerekecek. Kusursuz bir zevkimiz var."

Beau öfkeli bir ses çıkardı. "Öyleyse kurbağa suratlı birini tam olarak nasıl tuzağa düşürmem gerekiyor?"

"Elbette şeytani derecede yakışıklı arkadaşlar edinerek."

Madam Labelle göz kırptı ve sandığımdan daha hızlı bir şekilde Balisarda'yı palaskamdan çıkardı. Peşinden koştuğumda parmağını bana doğru salladı ve yüzümün ortasından dışarı doğru tuhaf bir his yayıldı - sanki bir yumurta burnumda kırılmış gibi. Şaşırdım, yanaklarımdan kayarken hareket etmeyi bıraktım. Gözlerim. Ağzım. Ama boğazımdan aşağı kaymaya başlayınca bir kez daha ileri atıldım ve dudaklarımı büyüye bastırdım.

Madam Labelle neşeyle, "Neredeyse orada," dedi, ulaşılmaz bir yerde dans ederek. Diğerleri büyük bir dikkatle dönüşümümü izlediler. Beau bile nahoş görünmeyi unutmuştu.

Saçımın uçlarını kapladıktan sonra, sihir sonunda yok oldu. Sessizlik çöktü ve tuttuğum nefesi dışarı verdim. "İyi?"

Bu saçmalık, dedi Beau.

Saçlarım siyaha doğru derinleşmişti. Anız yanaklarımda büyüdü. Değişikliklerin geri kalanını göremesem de, dünyanın açısı farklı görünüyordu. Sanki yapardım. . . çökmüş. Dişlerimi gıcırdatarak Balisardamı Madame Labelle'den geri aldım, kınına koydum ve cadıların peşine düştüm.

"Bekleyin bekleyin!" ağıladı. İsteksizce döndüm ve elini bir kez daha uzattı. "Onu geri ver."

İnanamayarak ona baktım. "Sanmıyorum."

Elini ısrarla salladı. "Senin o kazmalarının kutsal suda dövüldüğünü düşünebilirsin ama ben daha iyisini biliyorum. Balisarda'nın Kılıcı, Angelica'nın Yüzüğü ile aynı suda yapıldı." Baş parmağını omzunun üzerinden salladı. "L'Eau Mélancolique'de. Bir cadı tarafından."

"Numara. Aziz Constantin tarafından dövüldü—"

Madam Labelle sabırsızca, "Aziz Constantin'in sevgilisi Angelica tarafından dövülmüş," dedi. "Kabul et. Devam et."

Gözlerim kısıldı. "Nereden biliyorsunuz?"

Omuz silkti. "Büyü her zaman iz bırakır. Balisardas'ınızda veya Angelica'nın Yüzüğü'nde kokusunu alamamamız, akıllı bir cadının onu algılayamayacağı anlamına gelmez ve Morgane akıllı bir cadıdır. Gerçekten onun bizi keşfetmesini riske atmak istiyor musun?"

Elim yeniden palaskama gitti ve parmaklarım kalbimin sardığı safir kabzaya dolandı. Pürüzsüzlüğünün tadını çıkardım. . . onun güven verici ağırlığı. Balisardalarımız sihirli olamaz. Onlar korumalı büyü bizi. Ama Tanrı'nın unuttuğu hayatımdaki diğer her şey yalandı. Bu da neden olmasın?

Bıçağı kınından çıkararak kaşlarımı çatarak gökyüzüne baktım.

Chateau le Blanc'a tamamen silahsız girmemizi mi bekliyorsun? Beau inanamayarak sordu.

"Tabii ki değil. Dilediğiniz sihirli olmayan silahları alın. Balisarda'yı kampta bırakın yeter." Tatlı bir şekilde gülümsedi. "Louise'i kurtardıktan sonra onu alabiliriz."

"Sen delisin..." Balisarda'mı Madame Labelle'in uzattığı eline koyduğumda afallayarak sustu.

Başka bir şey söylemeden döndüm ve cadıların peşinden gittim.

Bana bir bakış attılar ve anlaşılmasız ciyaklamalara dönüştüler.

"Çenesi cam kesebilir!" bunlardan biri trillendi. Yüksek sesle. Sanki orada değilmişim gibi. Hayır, sanki söylediklerinin hiçbirini anlayamayan değerli bir inekmişim gibi. Kaşlarımı çatmamaya çalıştım ama sefil bir şekilde başarısız oldum.

"Ah, kirpiklerine bak," diye içini çekti ikincisi. Bu, uzanıp yüzüme dokunma cesaretini gösterdi. Kendimi hareketsiz kalmaya zorladım. İts- yapışma kaçınmaya onun -wrist. "Kız kardeşin var mı yakışıklı?"

Üçüncüsü çabucak ikincinin elini savurarak, "O benim," dedi. "Ona dokunma!"

"En büyüğü benim," diye araya girdi ilki. "Öyleyse ilk seçimi ben alıyorum!"

Arkamda Ansel ve Beau sessiz kahkahalara boğuldular. Onları benimle eşleştirdiği için Madam Labelle'e küfrederek kafalarını birbirine vurmaya çok istiyordum.

Elimden geldiğince hoş bir sesi benimsedim. "Matmazel, kardeşlerimi tanıştıracabilir miyim?" İkisini de boyunlarının pürüzlerinden tutarak öne doğru çektim ve sırtışları yok oldu. "Bu Antoine." Ansel'i rastgele birine doğru ittim. Sonra Beau'yu yakaladım. "Ve bu da Burke."

Beau'yla eşleştirdiğim cadı burnunu kırıştırdı. Madame Labelle ona acımış ve siğilini çıkarmış olsa da, şüphesiz aramızda en az çekici olan oydu. Cesaretsiz ya da sadece aptalca cadıya çekici bir gülümseme gönderdi ve iki ön dişinin arasındaki boşluğu ortaya çıkardı. Ondan tiksinererek uzaklaştı.

İlk cadı koluma sarılarak beni kendine çekmeye çalıştı. "Peki senin adın ne yakışıklı?"

"Raoul."

Parmakları pazılarımı keşfetti. "Tanıştığımıza memnun oldum Raoul. Ben Elaina'yım. Hiç Chateau'ya gittin mi?"

Yüzümü kibar tutmaya çalıştım. Ilgilenen. "Hayır, ama güzel olduğunu duydum."

"Yerlileri gibi." Beau onlara kaba bir şekilde göz kırptı. Herkes onu görmezden geldi.

"Böyle bir muamele içindesiniz!" Ansel'in yanındaki cadı, diğer kolumu kavramak için kız kardeşini itti. "Bu arada ben Elodie. Eğer misiniz emin kız kardeşin yok mu?" Umutla arkama baktı.

"Merhaba!" üçüncü kızkardeş, yedek kolumun kalmadığını anlayınca itiraz etti.

Bu Elinor, dedi Elaina umursamaz bir tavırla. "Ama Elodie haklı - hizmetlerini sunmak için daha iyi bir gece seçemezdin. Bu gece Modraniht ve yarın Yule. Leydimiz bu yıl harika bir festival planladı—"

"Kutlamak için Sully'den onca yolu geldik..." dedi Elodie.

"—çünkü Louise sonunda döndü!" Elinor bitirdi. Ansel'in kolunu tuttu ve ağaçların arasından bizi takip etti.

Kalbim durdu ve sendeledim. İki çift el beni sakinleştirmek için hevesle hareket etti.

"İyi misin?" diye sordu.

Elodie, "Oldukça solgun görünüyorsun," dedi.

"Louise kim?" diye sordu Beau bana keskin bir bakış atarak.

Elinor ona bakarken burnu kırıştı. "Louise Le Blanc. La Dame des Sorcières'in kızı ve varisi. salak mısınız?"

"Görünen o ki." Beau şaşkın bir ifadeyle baktı. "Peki matmazel - güzel Leydimiz bu akşam bizim için ne planladı? Gıda? Dans? Sevimli Louise ile tanışabilecek miyiz ?"

"Sen olmaz," Elinor söyledi. "Gelmiyorsun."

Aniden yürümeyi bıraktım. "Gittiğim yere gidiyor."

Elaina bana kaşlarını çatı. "Ama hiçbirimiz onu istemiyoruz ."

" Beni istersen o gider." Ondan uzaklaştım ve dudakları hafifçe büzüldü. Kendimi zihinsel olarak cezalandırdım. "Lütfen." Bir tutam siyah saçını kulağının arkasına sıkıştırdım ve gülümsemeye çalıştım. "O benim erkek kardeşim."

Dokunuşuma doğru eğildi, kaşlarını çatarak içini çekti. "Peki, ısrar edersen."

Yürümeye devam ettik. Ansel boğazını temizledi. "So-er ne olabilir bu gece bekliyoruz?"

Elinor utangaç bir şekilde sırttı. "Gergin olmana gerek yok, Antoine. Sana iyi bakacağım."

Ansel'in yüzü kıpkırmızı yandı. "Hayır, bu değil- demek istediğim-"

Elinor güldü ve ona yaklaştı. "Her zamanki hediyeler ve küçük fedakarlıklar olacak. Annemiz birkaç yıl önce öldü, onun yerine Leydimizi onurlandıracağız."

"Ve elbette Tanrıça," diye ekledi Elodie.

"Ve sonra," dedi Elaina hevesle, "şölen ve danstan sonra Morgane gece yarısı Tanrıça'ya kurbanını sunacak."

Gece yarısı. Uyuşukluk uzuvlarıma yayıldı. "Kurbanı mı?"

Elaina komplocu bir şekilde eğildi. "Onun kızı. Çok kötü, ama işte buradasın. Bu gece tarihe tanıklık edeceğiz, sen ve ben."

Elodie ve Elinor, dışlanmayı protesto ettiler ama ben onları duymadım. Kulaklarımda bir çınlama başladı ve ellerim yumruk haline geldi. Beau masum bir hareketle topuğumu kesti. Ona dönmeden önce cadıların elinden kurtulup tökezledim.

"Üzgünüm Raoul." Omuz silkti ve kolayca gülümsedi, ama gözlerinde bir uyarı vardı. "Kendi ayaklarımı kontrol edebileceğimi mi düşünüyorsun, ha?"

Sabit bir nefes aldım. Sonra bir başkası. Yumruklarımı sıkamak için kendimi zorladım.

Bir.

2.

üç —

"Oh bak!" Elinor solumuzu işaret etti. Ağaçların arasında küçük bir grup insan belirdi. "Bu Ivette ve Sabine! Oooh, onları cadı olduğumuzdan beri görmedik!"

Elaina ve Elodie keyifle ciyakladılar ve beni ve Ansel'i yeni gelenlere doğru sürüklediler. Beau arkasından gitti.

Yakından bakınca Coco'yu birinin kolunda tanıdım. yeni gelenlerden. Bu da sadece Madame Labelle'den habersiz kaldı. Coco bana sinsi, sıkıntılı bir bakış attığında, anlayışla başımı salladım.

Madame Labelle, "Ağzınızı kapalı ve gözlerinizi açık tutun," diye uyarmıştı. "Seni içeride bulacağım."

Belirsiz, tatmin edici olmayan talimatlar. Başka açıklama yok. Acil durum yok. Biz bir Chasseur, inisiye, Lyon prensi ve Chateau le Blanc körüne yürüyen kan cadısıydık. Bu gece işler kötü giderse ölecek olan tek kişi Lou değildi.

Elaina, parmaklarını benimkilere dolamadan ve başını koluma yaslamadan önce beni arkadaşlarıyla tanıştırdı. Onun yerine Lou olduğunu hayal ederek bir gülümsemeyle dişlerimi gösterdim.

Lou, canlı ve canlı. Burnumu sallıyor ve bana şefkatle küfür ediyor. Yüzünü hayal ettim. Buna tutundu.

Birini boğmadan devam edebilmemin tek yolu buydu.

Elodie, yanağımı okşamadan önce Coco'nun yanındaki kadınlardan birine ilgiyle baktı. "Üzgünüm, evcil hayvan. Bir kız kardeşin olsaydı. . "

Arkasına bakmadan uzaklaştı ve Ansel yanıma geldi. Kızların gevezeliklerini gizleyerek kolumu dürterek önümüzde ağaçların seyrekleştığı yeri işaret etti. "Bakmak."

Önümüzde bir köprü uzanıyordu. İmkansız derecede uzun. Ahşap. Efsanevi. Üstünde, dağın zirvesinde yükselen Chateau le Blanc oturuyordu.

Biz gelmiştik.

Modraniht

Reid

Her yerde cadılar vardı.

Beni karlı avluya sürüklerlerken nefesim kesildi. Neredeyse yürümek için çok kalabalıktı. Nereye dönsem birine çarpıyordum. Her yaştan, her şekilden ve renkten cadılar, bebekler ve kadınlar vardı - hepsi heyecanla parlıyordu. Hepsi kızardı. Hepsi gülüyor. Hepsi pagan tanrıçayı övüyor.

Siyah saçlı bir kadın kalabalığın arasından bana doğru koştu, parmak uçlarında durup yanağıma bir öpücük kondurdu. "Mutlu buluşma!" Bir kez daha kalabalığın içinde kaybolmadan önce kıkırdadı.

Sırada bir sepet yaprak dökmeyen bitki olan yıpranmış yaşlı bir cadı geldi. Çarşıdaki cadıyı hatırlayarak ona şüpheyle baktım, ama o sadece başıma bir ardıç tacı yerleştirdi ve tanrıçadan bir lütuf tısladı. Küçük kızlar çılgın bir etiket oyununda çığlık atarak bacaklarımın yanından geçtiler. Ayaklar çıplak, yüzler kirli. Saçlarında kurdeleler.

Bu bir çılgınlıktı.

Elodie'nin takas ettiğini anladıktan sonra Ansel'i terk eden Elaina ve Elinor beni zıt yönle çektiler. Beni tanıdıkları her insanla tanıştırmaya kararlı. İsimlerini hatırlama zahmetine girmedim. Bir ay önce, hepsinin ölmesini isterdim. Şimdi onları selamlarken midemde içi boş bir çukur açıldı. Bu kadınlar -güzel gülümsemeleri ve parıldayan yüzleriyle- Lou'nun ölmesini istiyordu. Lou'nun ölümünü kutlamak için buradaydılar .

Çılgınlık kısa sürede dayanılmaz hale geldi. Seyretilmemiş büyü kokusu gibi, burada şimdiye kadar karşılaştığım her yerden daha güçlüydü.

Gergin bir gülümsemeyle Elaina'dan uzaklaştım. "Tuvalete ihtiyacım var."

Gözlerim Madame Labelle'ı arasa da hangi yüzü aldığına veya içeri girip girmediğine dair hiçbir fikrim yoktu.

"Yapamazsın!" Elaina bana daha sıkı sarıldı. Güneş kalenin altına batmış, avludaki gölgeleri uzatmıştı. "Şölen başlamak üzere!"

Gerçekten de cadılar sessiz bir çağrıya cevap verir gibi kapılara doğru ilerlemeye başladılar. Belki de öyleydiler. Yeterince konsantre olursam, neredeyse tenimde hafif bir fısıltı hissedebilirdim. Ben titredim.

"Elbette," diye inledim beni öne doğru çekerken. "Bekleyebilirim."

Ansel ve Beau bana yaklaştılar. Coco biz köprüyü geçer geçmez sürüklenmişti ve ben onu o zamandan beri görmedim. Onun yokluğu beni huzursuz etti.

Beau tombul bir cadıya ayak uydurması için dirsek attı. "Leydimiz ziyafete katılacak mı?"

"Özür dilerim ." Misilleme olarak neredeyse onu düzleştirdi ve kendini düzeltmeden önce üzerime kaydı.

"Aman Tanrım." Cadı bir dizi taş kapıdan içeri girerken geniş sırtına baktı. Üstlerinde, büyüyen, dolunay ve küçülen ayların ayrıntılı bir tasviri oyulmuştu.

"Sanırım sende yanlış tanrı var," diye mırıldandım.

"Geliyor musun gelmiyor musun?" Elinor beni oymanın yanından çekti ve takip etmekten başka seçeneğim yoktu.

Salon geniş ve eskiydi -Saint-Cécile'deki kutsal alandan bile daha büyüktü- tonozlu tavanları ve avlu bir şekilde içeri dökülmüş gibi kar ve yeşilliklerle kaplı dev kirişleri vardı. Kemerli pencerelerden sarmaşıklar süzülüyordu. Duvarlarda buz parlıyordu. Uzun tahta masalar zemin boyunca uzanıyor, yosun ve titreyen mumlarla dolup taşıyordu. Binlercesi. Yakınlarda kalan cadılara yumuşak bir parıltı saçtılar. Henüz kimse oturmamıştı. Hepsi büyük bir dikkatle odanın uzak tarafını izlediler. Bakışlarını takip ettim. Etrafımızdaki hava durmuş gibiydi.

Orada, bir fidan tahtında Morgane le Blanc oturuyordu.

Ve onun yanında - gözleri kapalı ve uzuvları sarkık - Lou yüzüyordu.

Ona bakarken nefesim acı veren bir uğultu şeklinde çıktı. Aradan sadece iki hafta geçmişti ama yine de iskelet gibi ve hasta görünüyordu. Vahşi saçları kesilmiş ve düzgün bir şekilde örülmüştü ve çilleri kaybolmuştu. Bir zamanlar altın olan teni şimdi beyaz görünüyordu. Kül.

Morgane onu havada sırt üstü asmıştı. vücut neredeyse ikiye eğildi. Ayak parmakları ve parmak uçları kürsü zeminini fırçaladı. Başı geriye düştü ve uzun, ince boğazını tüm odanın görebileceği şekilde uzatmaya zorladı. Yara izini belirgin bir şekilde gösteriyor.

Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen öfke içimde patladı.

Onunla alay ediyorlardı.

Karımın.

Ceketimin arkasını iki çift el kavradı, ama buna gerek yoktu. Gözlerim Lou'nun hareketsiz formuna kilitlenmiş, doğaüstü bir sessizlikle durdum.

Elinor daha iyi görebilmek için parmak uçlarında yükseldi. Elinin arkasından kıkırdadı. "Hatırladığım kadar güzel değil."

Elaina içini çekti. "Ama bak ne kadar ince."

Onlara bakmak için döndüm. Yavaşça. Sırtımdaki eller sıkılaştı.

"Kolay," Beau omzumdan nefes aldı. "Henüz değil."

Derin bir nefes almaya zorladım. Henüz değil, diye tekrarladım kendi kendime.

Henüz değil, henüz değil.

"Üçünüzün derdi ne?" Elaina'nın sesi, odanın sessizliğinde doğal olmayan bir şekilde yüksek sesle çınladı. Titrek ve tatsız.

Biz cevap veremeden Morgane oturduğu yerden kalktı. Odadaki mırıldanan konuşma anında öldü. En sevdiği çocuğuna bakan bir anne havasıyla bize gülümsedi.

"Kız kardeşler!" Ellerini yalvarırcasına kaldırdı. "Mübarek olsun!"

"Mübarek olsun!" cadılar hep bir ağızdan seslendiler. Yüzlerini müthiş bir sevinç aydınlattı. Alarm öfkemi yatıştırdı. Madam Labelle neredeydi?

Morgane platformdan aşağı bir adım attı. çaresizce izledimLou arkasından süzüldü. Morgane, "Seni bu hale getiren ayakların şad olsun!" diye haykırdı.

"Mübarek olsun!" Cadılar ellerini çırpı ve vahşi bir terkedilmişlik içinde ayaklarını yere vurdu. Onları izlerken korku omurgamdan aşağı indi.

Morgane bir adım daha attı. "Kutsal sunakta diz çökecek olan dizlerin mübarek olsun!"

“Mübarek olsun!” Dolgun cadının yüzünden yaşlar süzüldü. Beau onu hayranlıkla izledi, ama o fark etmedi. Kimse yapmadı.

Bir adım daha. “Rahmin mübarek olsun, ki onsuz biz olmazdık!”

“Mübarek olsun!”

Morgane artık tamamen inmişti. “Güzellik içinde biçimlenmiş göğüslerin mübarek olsun!”

“Mübarek olsun!”

Kollarını iki yana açtı ve göğsünü kabartarak başını geriye attı. "Ve tanrıların Kutsal Adlarını telaffuz edecek dudakların mübarek olsun!"

Cadıların çılgınları bir kargaşaya dönüştü. “Mübarek olsun!”

Morgane kollarını indirdi, hâlâ derin derin nefes alıyordu ve cadılar yavaş yavaş sessizleştiler.

"Hoş geldiniz kız kardeşler ve mutlu Modraniht!" Orta masanın başına adım attığında hoşgörülü gülümsemesi geri geldi. “Lütfen bana yaklaşın ve karnınızı doyurun ve için! Bu gece için kutluyoruz!”

Cadılar bir kez daha tezahürat yaptılar ve ona en yakın sandalyelere koştular.

"Eşler masalara oturamaz," diye seslendi Elaina aceleyle onun üzerine. omuz. Ablasının peşinden koştu. “ Va-t'en! Git diğerleriyle birlikte duvarın yanında dur!”

İçimden bir rahatlama geçti. Arka duvardaki diğer eşlere hızla katıldık.

Beau bizi pencerelerden birine yönlendirdi. "Buraya. Bütün tütsülerden başım ağrıyor.”

Konum, Morgane'in engelsiz bir manzarasını sunuyordu. Tembel bir elini sallayarak yemeği çağırdı. Çok geçmeden çatal bıçak sesleri, salonda yankılanan kahkahalara katıldı. Yanımızdaki bir eş döndü ve huşu içinde, "O neredeyse bakılamayacak kadar güzel, La Dame des Sorcières," dedi.

"O yüzden ona bakma," diye çıkıştım.

Kız yerinden kıpırdamadan önce şaşırarak gözlerini kırptırdı.

Dikkatimi tekrar Morgane'e çevirdim. Chasseur Tower'daki çizimlere hiç benzemiyordu. Kadın güzeldi, evet, ama aynı zamanda soğuk ve zalimdi - buz gibi. İçinde Lou'nun sıcaklığından eser yoktu. İçinde Lou'dan eser yoktu. İkisi gece ve gündüzdü -kış ve yaz- ve yine de. . . ifadelerinde benzer bir şey vardı. Çenelerinin setinde. Kararlı bir şey. Her ikisi de dünyayı kendi isteklerine göre bükme yeteneklerine güveniyor.

Ama Lou eskiden böyle görünüyordu. Şimdi, sanki uyuyormuş gibi Morgane'in yanında süzülüyordu. Yanında bir cadı duruyordu. Uzun boylu ve abanoz tenli. Siyah saçlarının arasında kutsal dallar örülmüştü.

"Zavallı bir cadının Cosette'i," diye mırıldandı bir ses yanımda. kakao. Lou ve abanoz cadıyı anlaşılmaz bir ifadeyle izledi.

Küçük bir el pencereden koluma dokundu. hızla çevirdim.

“Arkanı dönme!”

Aniden hareket etmeyi bıraktım ama önce çilek sarısı saçları ve Madam Labelle'in korkutucu derecede tanıdık mavi gözleri gözüme çarptı.

"Aynı görünüyorsun." Dudaklarımı olabildiğince az hareket ettirmeye çalıştım. Coco ve ben pencere pervazına bastırılana kadar geri çekildik. Ansel ve Beau iki yanımıza düştüler ve Madam Labelle'in görüş alanını tamamen engellediler. "Neden kılık değiştirmedin? Nerelerdeydin?"

Sinirli bir şekilde ofladı. “Hatta benim güç sınırları vardır. Kampımıza koruyucu büyü yapmak ve tüm yüzlerinizi dönüştürmek - ve bu dönüşümleri sürdürmek - arasında harcadım. Saçımı açmayı zar zor becerebiliyordum, bu da içeri giremeyeceğim anlamına geliyor. Fazla tanırım.”

"Neden bahsediyorsun?" Coco tısladı. “Lou asla revirde kalıpları korumak zorunda kalmadı. O sadece-ı know yok did onları.”

"O zaman yüzünü kalıcı olarak değiştirmemi mi istedin?" Madam Labelle onu bir bakışla süzdü. "Elbette, bununla işim çok daha kolay olur ve hepinizin sonsuza kadar şehvet düşkünü küçük ahmaklar olarak kalmasını sağlarsınız..."

Sıcaklık boğazıma kadar tırmandı. “Lou uygulanan sihirli içinde kilisenin ?”

"O zaman plan nedir?" Ansel aceleyle fısıldadı.

Kendimi yeniden masaya odaklanmaya zorladım. Yemek çabuk bitiyordu. Dışarıdan bir yerden müzik geliyordu. Bazıları eşlerini almak için sandalyelerinden kalkmıştı bile. Elaina ve Elinor yakında peşime düşecekti.

Madam Labelle kısaca, "Planım sinyali beklemek," dedi. "Düzenlemeleri yaptım."

"Ne?" Arkamı dönüp onu boğma dürtüsüne direndim. Şimdi belirsiz ve yararsız talimatların ne yeri ne de zamanıydı. Şimdi kısıtlı zamanıydı. Hareket için. "Ne düzenlemesi? Ne sinyali?"

"Açıklayacak zaman yok, ama gördüğünde anlayacaksın. Dışarıda bekliyorlar..."

"Kim?"

Elinor bize yaklaşırken aniden konuşmayı kestim.

"Ha!" ağıladı, zafer kazandı. Nefesi şarapla tatlı kokuyordu. Yanakları pembeleşti. "Onu burada yendim! Bu, ilk dansı yapacağım anlamına geliyor!"

Beni çekerken ayaklarımı yere gömdüm ama omzumun üzerinden geriye baktığımda Madam Labelle gitmişti.

Elinor'u onu görmeden açıklığın etrafında döndürdüm. Dağın gölgesinin derinliklerinde gizlenmiş bu doğal olmayan yere yürümek çeyrek saat sürmüştü. La Forêt des Yeux'den gelen aynı kalın sis burada da yere yapışmıştı. Biz dans ederken, kıvranan melodiye uyum sağlayarak bacaklarımızın etrafında dönüyordu. Neredeyse içinde çoktan ölmüş cadıların ruhlarının dans ettiğini görebiliyordum.

Bir tapınağın kalıntıları -solgun, ufalanan- açıklığın ortasında gece göğüne açılıyordu. Morgane, küçük fedakarlıkları denetleyen, hala bilinçsiz bir Lou ile orada oturuyordu. bir taş sunakyanlarında yerden yükseldi. Ay ışığında tertemiz parlıyordu.

Aklım ve bedenim savaştı. İlki Madam Labelle'i beklemek için çılgılık attı. İkincisi, kendisini Lou ve Morgane'ın arasına atmak için can atıyordu. Cansız bedenine daha fazla bakmaya dayanamıyordum. Sanki zaten bir sisin ruhuymuş gibi sürüklenmesini izlemek.

Ve Morgane - daha önce hiç şimdi olduğu gibi bir cadıyı öldürmeyi, boğazına bir bıçak batırmayı ve solgun kafasını vücudundan ayırmayı özlememiştim. Onu öldürmek için Balisarda'ya ihtiyacım yoktu. O olmadan kanayacak.

Henüz değil. Sinyali bekleyin.

Eğer sadece Madam Labelle sinyali anlattı etmişti oldu .

Müzik durmadan çalıyordu ama görünürde müzisyen yoktu. Elinor isteksizce beni Elaina'ya verdi ve ben zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Kalbimin panik atışı, tenimdeki soğuk gece havası dışında her şeyin izini kaybettim. Madam Labelle daha ne kadar beklememi beklerdi? Neredeydi? Kimi bekliyordu?

Çok fazla soru ve yeterli cevap yok. Ve hala Madam Labelle'den bir iz yok.

Son koyun da öldürülürken panik yerini hızla umutsuzluğa bıraktı ve cadılar Morgane'a başka simgeler sunmaya başladı. Ahşap oymalar. Paketlenmiş otlar. Hematit takılar.

Morgane, her bir hediye için tek kelime etmeden ayaklarının dibine koymalarını izledi. Abanoz cadı tapınağın içinden yaklaşırken, Lou'nun saçlarını dalgın bir şekilde okşadı. onların sesini duyamadı diye mırıldandı konuşma, ama cadının söyledikleri karşısında Morgane'nin yüzü aydınlandı. Cadının bir önseziyle tapınağa dönüşünü izledim.

Morgane'i mutlu ettiyse bizim için iyi olamazdı.

Elaina ve Elinor kısa süre sonra hediyelerini yığına eklemem için benden ayrıldılar. Yanlış bir şey, sinyal olarak yorumlanabilecek herhangi bir şey aramak için boynumu kaldırdım ama hiçbir şey yoktu.

Ansel ve Coco yanıma yanaştı, sıkıntıları neredeyse elle tutulur cinstendi. "Daha fazla bekleyemeyiz," diye nefes aldı Ansel. "Neredeyse gece yarısı oldu."

Morgane'in şeytani gülümsemesini hatırlayarak başımı salladım. Bir şey geliyordu. Daha fazla beklemeye tahammülümüz yoktu. Madam Labelle işareti verse de vermese de harekete geçme zamanı gelmişti. Coco'ya baktım. "Dikkat dağıtmaya ihtiyacımız var. Morgane'in dikkatini Lou'dan uzaklaştıracak bir şey."

"Kan cadısı gibi bir şey mi?" diye sordu, gaddar.

Ansel itiraz etmek için ağzını açtı ama sözünü kestim. "Tehlikeli olacak."

Başparmağının bir hareketiyle bileğini kesti. Koyu kan fışkırdı ve keskin, acı bir koku bunaltıcı havayı deldi. "Benim için endişelenme." Döndü ve sisin içinden gözden kayboldu.

Paltomun altındaki bıçak palaskasını mümkün olduğunca göze çarpmadan kontrol ettim. "Ansel. . . bunu yapmadan önce. . . Ben—ben sadece şunu söylemek istiyorum"—Kestim, güçlükle yutkundum—"Özür dilerim. Daha önce. Kulede. Sana dokunmamalıydım."

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Sorun değil, Reid. Üzıldın-"

"İyi değil." Garip bir şekilde öksürdüm, gözlerine ulaşamadım. "Eee, hangi silahlara sahipsiniz?"

O cevap vermeden müzik aniden durdu ve açıklık sessizliğe gömüldü. Tüm gözler tapınağa çevrildi. Gözleri kötü niyetle parlayan Morgane ayakta dururken dehşet içinde izledim.

Bu oydu. Gerçekten zamanımız tükendi.

Cadılar yaklaştıkça onları takip ettim, güveler aleve doğru çekildi. Paltomun altına bir bıçak alarak kalabalığın önüne geçtim. Ansel hareketlerimi gölgeledi ve Beau kısa süre sonra ona katıldı.

İyi. Birbirlerini koruyabilirlerdi. Başarısız olsam da, yine de ölü gibiydiler.

Morgane hedefti.

Göğsünde bir bıçak, Coco'nun yapabileceği kadar dikkatini dağıtabilirdi. Şanslı olsaydım, onu öldürürdü. Olmasaydım, en azından Lou'yu alıp kaçmak için yeterli zaman kazanırdı. Diğerlerinin fark edilmeden sıvışabilmeleri için dua ettim.

"Birçoğunuz bu Modraniht'e saygı göstermek için uzun ve uzaklara seyahat ettiniz." Morgane'in sesi yumuşaktı ama açıklığın sessizliğini açıkça yansıtıyordu. Cadılar nefeslerini tutarak beklediler. "Varlığınızdan onur duyuyorum. Hediyelerinize bayıldım. Bu geceki cümbüşün ruhumu iyileştirdi." Her yüzü dikkatle aradı, devam etmeden önce gözleri benimkilerde oyalanıyor gibiydi. Yavaş bir nefes verdim.

"Ama bu gecenin eğlenceden fazlası olduğunu biliyorsun," diye devam etti, sesi daha yumuşaktı. "Bu, reislerimizi onurlandırmak için bir gece. Işık ve karanlığı getiren, yaşamı ve ölümü soluyan Tanrıça'ya tapınmak ve haraç ödemek için bir gecedir. Hepimizin tek gerçek annesi o." Başka bir duraklama, bu daha uzun vedaha belirgin. "Annemiz kızgın." Yüzündeki ıstırap beni bile neredeyse ikna etmişti. "Acı, insan eliyle çocuklarına musallat oldu. Biz

avlandık.” Sesi gitgide yükseldi. "Yandık. Onların kin ve korkularından ablamızı, annemizi, kızımızı kaybettik .”

Cadılar huzursuzca kıpırdandılar. Bıçağımı daha sıkı kavradım.

"Bu gece," diye bağırdı tutkuyla, kollarını göğse kaldırarak, "Tanrıça dualarımıza cevap verecek!"

Sonra onları aşağı indirdi ve Lou -hala havada süzülüyor, hâlâ duygusuz- öne doğru eğildi. Ayakları tapınak zemininin üzerinde gereksiz yere sallanıyordu. “Kızımın kurbanı ile Tanrıça baskımıza son verecek!” Elleri kenetlendi ve Lou'nun başı dikleşti. Mide bulantısı midemde yuvarlandı. “Onun ölümüyle yeni bir yaşam kuracağız!”

Cadılar ayaklanıp bağırdılar.

"Ama önce," diye mırıldandı, zar zor duyuluyordu. "Kızım için bir hediye."

Ve elinin son bir hareketiyle Lou'nun gözleri sonunda açıldı.

O mavi-yeşil gözler güzel görmek için yeterince uzun tereddüt hayatta şokta -widen. Sonra ileri atıldım.

Ansel şaşırtıcı bir güçle kollarımı tuttu. "Reid."

Onun sesine bayıldım. Sonraki saniyede anladım: abanoz cadı yeniden ortaya çıkmıştı ve şimdi ikinci bir kadını -gevşek ve hareketsiz halde- tapınaktan dışarı sürükledi. Kalabalığı umutsuzca arayan çilek sarısı saçları ve delici mavi gözleri olan bir kadın.

Öldüm, çarpıldım. Hareket edemez.

Annem.

"Şu kadına bak!" Morgane ani seslerin arasından bağırdı. "Hain Helene'e bakın!" Madam Labelle'i saçlarından yakaladı ve onu şakak basamaklarından aşağı attı. "Bu kadın - bir zamanlar kız kardeşimiz, bir zamanlar kalbim - insan kralla komplo kuruyor. O piç çocuğunu doğurdu.” Öfke çığlıkları havayı kir alıyor. "Bu gece Chateau'ya zorla girmeye çalışırken bulundu. Kızımın canını alarak annemizin değerli hediyesini çalmayı planlıyor. Hepimizi tiran kralın altında yaktırırdı!”

Çığlıklar sağır edici bir boyuta ulaştı ve basamaklardan inerken Morgane'in gözleri zaferle parladı. Kemerinden feci keskin bir hançer çıkarırken. "Louise le Blanc, La Dame des Sorcières'in kızı ve varisi, onun ölümüyle sizi onurlandıracağım."

"Numara!" Lou'nun vücudu, tüm varlığıyla hareket etmeye çalışırken kasıldı. Madam Labelle'in yanaklarından yaşlar süzüldü.

Ansel'in elinden şiddetle kurtuldum ve tam da Morgane hançeri annemin göğsüne saplarken, tapınak basamaklarına dalarak -onlara ulaşmak için çaresizce, en çok ihtiyacım olan iki kadını kurtarmak için umutsuzca- ileri atıldım.

desen

Reid

"NUMARA!" Ben parmaklar kanamanın durdurulması için hareketli, göğsünden hançerini mastürbasyon, vücudu önce dizlerimin düştü. Ama zaten çok geç olduğunu biliyordu. Ben çok geçti. Bu yara şey ama ölümcül olması için çok fazla kan vardı. Benim çılgın ministrations durdu ve bunun yerine ellerini kavradı. Gözleri yüzümü bırakmadı. Her iştahla-olarak o kısa anda bile, başka binlerce anlar oldu olabileceğiniz diğer baktı.

Tombul bir parmak tutuyor. Yaralı bir dizine bakıyor. Célie'yi ilk öptüğümde gülmesi, bana doğru yapmadığımı söylemesi.

Sonra an sona erdi. Sihrinin soğuk ürpertisi yüzümü terk etti. Nefesi kesildi ve gözleri kapandı.

Boğazıma bir bıçak değdi.

"Kalk," diye emretti Morgane.

Yukarı doğru fırladım, bileğini yakaladım ve kolaylıkla – vahşi bir zevkle – parçaladım. Bir çılgılık attı, hançeri düşürdü ama ben durmadım. sıkıldım ona. Serbest elim sarılmışboğazını sardım - soluk borusunun gevşediğini hissedene kadar sıktım, hançeri basamaklardan Ansel'e doğru tekmeledim -

Diğer eli mideme girdi -beni sersemletti- ve görünmez bağlar vücudumu sardı, kollarımı iki yanıma sabitledi. Bacaklarım sertleşti. Bana tekrar vurdu ve ben devrildim, bağlara çarptım. Ben ne kadar çabalarsam, o kadar sıkılaşıyorlardı. Derimi ısırdılar, kan aldılar...

"Anne, dur!" Lou tekrar kasıldı, bana ulaşma çabasıyla titredi ama vücudu havada kaldı. "Ona zarar verme!"

Morgane dinlemedi. O boş havada şey hissediyor ortaya çıktı. o kalabalığın içine ne olursa olsun izlenir olarak Gözleri dışarıya fırladı. bir kısır römorkör ile, iki tanıdık insanlar öne sendeledi. Kalbim düştü. Morgane sert çekti ve Ansel ve Beau kendi görünmez bağlarla mücadele, tapınak basamaklarında düştü. Yüzleri normale dönmüştü.

"İşbirlikçileri!" Morgane'in gözlerinde çılgın bir parıltı belirdi ve cadılar tapınağa yaklaşmaya çalışırken kana susamışlıklarından ayaklarını yere vurup çılgınlık atarak çılgına döndüler. Sihir yüzümü vurdu. Bir büyü yanağını keserken Ansel bağırdı. "Kralın oğulları ve avcıları! Zaferimize tanıklık edecekler! Biz bu dünyayı Lyon Hanedanı'ndan kurtarıırken izleyecekler!"

Yaralanmamış elini çekti ve Lou sunağa çarptı. Cadılar onaylarını haykırdılar. Kendimi öne attım. Geriye kalan gücümün her bir zerresi ile Lou'ya doğru yuvarlandı, pençelendi ve büküldü. Çevremdeki bağlar gerildi.

"Doğa denge ister!" Morgane, basamaklardan hançeri almak için daldı. Tekrar konuştuğunda sesi, sanki onun aracılığıyla binlerce cadı konuşuyormuş gibi, dünya dışı bir tınıya dönüşmüştü. "Louise le Blanc, kanın bedeli." Büyü tapınağı kapladı, burnumu yaktı ve aklımı bulandırdı. dişlerimi gıcırdattım. Kendimi onun içini görmeye, onun içini görmeye zorladım.

Beau hemen gevşedi. Morgane'in teni parlamaya başladığında gözleri parladı. Ansel tek başına mücadele etti, ancak kararlılığı çabucak sendeledi.

"Lyon'un bardağını doldursun, çünkü ondan her kim içerse kesinlikle ölecektir." Morgane, Lou'ya yavaşça yürüdü, saçları varolmayan bir rüzgarda dalgalanıyordu. "Ve kehanet böyle bildirdi: kuzu aslanı yutacak."

O mideye Lou zorladı. Boğazını sunak havzasının üzerine uzatmak için örgüsünü geri yırttı. Lou'nun gözleri benimkileri aradı. "Seni seviyorum," diye fısıldadı. Hiçbir gözyaşları onu güzel yüzünü gölgelendi. "Seni hatırlayacağım."

"Lou-" Çaresiz, boğulmuş bir sestti. Bir rica ve dua. Bağlarımda şiddetle yırttım. Bir kolum serbest kaldığında keskin bir acı vücudumu sardı. Onu sunaktan birkaç santim öteye fırlattım ama yeterli değildi. Morgane hançeri yukarı kaldırırken, ağır çekimdeymiş gibi izledim. Hala annemin kanıyla parlıyordu.

Lou gözlerini kapadı.

Numara.

Korkunç bir çığlık duyuldu ve Coco, Morgane'in boğazına doğru sıçradı.

Bıçağı Morgane'in boynuyla omzu arasındaki hassas ete iyice battı. Morgane çığlık atarak onu uzaklaştırmaya çalıştı ama Coco dayanıp bıçağı daha derine itti. Morgane'in kanını dudaklarına götürmek için savaştı. Morgane'in gözleri idrak ve panikle büyüdü.

Coco'nun saldırısında beni tutan bağların titrediğini fark etmeden önce tam bir saniye geçti. Ayağa fırladım ve Lou ile olan mesafeyi tek bir adımda kapattım.

"Numara!" Onu almak için yapılan ağıladığını. "Yardım Coco! Ona yardım et! "

Ne olursa olsun, Lou'yu dışarı çıkaracaksın.

"Lou..." dedim dişlerimin arasından ama tiz bir çığlık tartışmamı susturdu. Coco yere yığılırken döndüm. Geri kalkmadı.

"Koko!" diye bağırdı.

Kaos patlak verdi. Cadılar ileri atıldı, ama Ansel onları karşılamak için ayağa kalktı - yüzlerce kişiye karşı yalnız bir rakam. Beau onu takip etti ama silah sallamadı. Bunun yerine, çılgınca kalabalığı arama, paltosunu ve çizme soyunduğunu. Gözleri salondaki tombul cadıya düştüğünde, "BÜYÜK TITTY LIDDY!" diye işaret etti ve böğürdü.

Pantolonunu indirip ciğerlerinin tepesinde şarkı söylemeye başladığında gözleri büyüdü, "BÜYÜK TITTY LIDDY ÇOK GÜZEL DEĞİLDİ, AMA KONUSU Ahır KADAR iriydi."

Ona en yakın cadılar - aralarında Elinor ve Elaina da - olduğu yerde kalakaldılar. Beau gömleğini kafasına geçirip şarkı söylemeye devam ederken, şaşkınlık öfkelerini yatıştırdı:ROCKERS, AMA ÇEKİCİLİKLERİNİ KÖR OLDU."

Morgane dişlerini göstererek ona doğru döndü, kan omzundan aşağı serbestçe akıyordu. İhtiyacım olan tüm dikkat dağıtma buydu. O ellerini kaldıramadan ben onun üzerindeydim. Bıçağı boğazına dayadım.

"Reid!" Hiç beklemediğim bir sest, o anda beni tereddüte düşürebilecek dünyadaki tek sest. Ama tereddüt ettim.

Başpiskoposun sesiydi.

Morgane dönmek istedi ama bıçağı daha derine sapladım. "Ellerini hareket ettir. Sana meydan okuyorum."

"Seni denizde boğmalıydım," diye hırladı ama elleri yine de hareketsizdi.

Yavaşça, dikkatlice döndüm. Abanoz cadı geri dönmüştü ve aciz bir Başpiskopos onun önünde süzülüyordu. Gözleri vahşiydi - panik ve başka bir şeyle. Acil bir şey. "Reid." Göğsü kabardı. "Onları dinleme. Ne olursa olsun, ne derlerse..."

Abanoz cadı hırladı ve sözleri bir çığlıkla sona erdi.

Elim kaydı ve kan boğazından aşağı akarken Morgane tısladı. Ebony cadı yakın çıktı. "Bırak onu yoksa ölür."

"Manon," diye yalvardı Lou. "Bunu yapma. Lütfen-"

"Sessiz ol Lu." Gözleri manik ve çılgınca parlıyordu - mantıksız. Başpiskopos bağırmaya devam etti. Tırnakları ve dili gibi derisinin altındaki damarlar da kararmıştı. Ona dehşetle baktım.

Bileklerimi kavrayana kadar Morgane'in ellerinin hareket ettiğini görmedim. Beyaz-sıcak ısı tenimi eritti ve bıçağım yere çarptı.

Tepki gösterebileceğimden daha hızlı, kepçeyi aldı ve Lou'ya doğru atıldı.

"NUMARA!" Çığlık boğazımdan koptu—vahşi, çaresiz— ama o çoktan bıçağı yukarı doğru kaldırmış ve kesmiş, Lou'nun boğazını tamamen açmıştı.

Nefes almayı bıraktım. Korkunç bir kükreme kulaklarımı doldurdu ve düşüyordum - Lou nefesi kesilip boğulurken büyük, esneyen bir uçurum açılıyor, canı leğene dökülüyordu. Dövüldü, sonunda onu tutan her şeyden kurtuldu - nefes almakta zorlanırken bile hala savaşıyordu - ama vücudu çabucak hareketsiz kaldı. Gözleri bir kez kırıştırdı. . . sonra kapandı.

Yer altımda yol verdi. Uzakta bağırışlar ve ayak sesleri gümbürdüyordu ama onları gerçekten duyamıyordum. Göremedim bile. Sadece karanlık vardı - Lou'nun olması gereken ve şimdi olmadığı dünyadaki acı boşluk. Beni tüketmesini isteyerek ona baktım.

O yaptı. Onunla birlikte aşağı, aşağı, karanlığa indim ve yine de - o orada değildi. O gitti. Sadece kırık bir kabuk ve kan denizi kaldı.

Ve ben . . . Yalnızdım.

Karanlığın içinden tek bir altın kordon parıldayarak var oldu. Lou'nun göğsünden çıkıp Başpiskopos'a doğru süzüldü - sanki bir kalbin yankısı gibi atıyordu. Her vuruşta ışığı daha da kısıldı. Bir saniye boyunca ona baktım. biliyordum aynı şekilde kendi sesimin sesini, aynadaki yansıma mı biliyordum. Tanıdık ama yabancı. Beklenen, ancak şaşırtıcı. Her zaman benim bir parçam olan ama asla tam olarak bilmediğim bir şey.

O karanlıkta içimde bir şeyler uyandı.

tereddüt etmedim. düşünmedim. Çabuk hareket ederek, palaskamdan ikinci bir bıçağı süpürdüm ve Morgane'in yanından hücumla geçtim. Ellerini kaldırdı - parmak uçlarından ateş fışkırdı - ama alevleri hissetmedim. Altın ışık tenimi sararak beni koruyordu. Ama düşüncelerim dağıldı. Bedenim ne kadar güç talep etmiş olursa olsun, aklım şimdi kaybediyordu. Tökezledim ama altın kordon yolumu belirledi. Ondan sonra sunağın üzerinden atladım.

Başpiskopos niyetimi anlayınca gözleri fal taşı gibi açıldı. Küçük, yalvaran bir ses ondan kaçtı ama ben üzerine düşmeden önce yapabileceği pek bir şey yoktu.

Bıçağımı kalbine saplamadan önce.

Bir hayat için bir hayat. Bir aşk için bir aşk.

Kollarımda öne doğru yığılırken Başpiskoposun gözleri hala genişti - kafası karışmıştı.

Altın ışık dağınık ve dünya odak haline geri acele geldi. bağırışlar yüksek sesle şimdi büyüdü. Ben Başpiskopos cansız beden, uyuşmuş dikti, ama öfke Morgane çılgılığı beni çevirmek yaptı. Bana yapılan umuyoruz. rahatlama gözyaşları ne gördüğümü de gözlerimi dönüştü.

Lou hala solgun ve hareketsiz olmasına rağmen, boğazındaki yarık kapanıyordu. Göğsü yükseldi ve düştü.

O yaşıyordu.

Morgane vahşi bir çılgınlıkla yarayı yeniden açmak için bıçağını kaldırdı ama bir ok havayı delip göğsüne saplandı. Öfkeyle dönerek yeniden çılgılık attı ama mavi uçlu şaftı hemen tanıdım.

Kovalayıcılar.

Jean Luc'un önderliğinde, birçoğu açıklığa girdi. Cadılar panik içinde çılgılık attılar -her yöne dağıldılar- ama kardeşlerimin çoğu ağaçlarda bekledi. Merhamet göstermediler, kadını da çocuğu da tereddütsüz kestiler. Her yerde cesetler sisin içine düştü ve kayboldu. Yerden doğaüstü bir feryat yükseldi ve kısa süre sonra Chasseur'lar da kaybolmaya başladı.

Fury, Jean Luc'un hatlarını buruşturdu ve bir ok daha çentikleyip tapınağa doğru koştu. Ancak gözleri artık Morgane'a değil, bana sabitlenmişti. Başpiskoposun göğsünden çıkan bıçağı hala elimle sıkıştığımı çok geç fark ettim. Aceleyle düşürdüm - Başpiskoposun bedeni de onunla birlikte düşüyordu - ama hasar verilmişti.

Jean Luc nişan aldı ve ateş etti.

La Foret des Yeux

Reid

Lou'yu yakaladım ve sunağın arkasına geçtim. Ansel ve Beau, aralarında zar zor bilinçli bir Coco tutarak peşimden geldiler. Başımıza oklar yağdı. Morgane bir elini sallayarak çoğunu küle çevirdi ama bir tanesi bacağının derinliklerine battı. Öfkeyle bağırdı.

"Oradan." Sesi zayıf, Coco tapınağın derinliklerini işaret etti. "Var. . . başka bir çıkış."

Sadece bir saniye tereddüt ettim. Morgane'in dikkatini başka bir ok yağmuru dağıttı - ya şimdi ya da asla.

"Çıkar onları." Lou'yu Beau'nun kollarına attım. "Ben yetişirim."

O itiraz edemeden, sunağın arkasından Madam Labelle'in cesedine doğru atıldım. Henüz hiçbir ok onu delmemişti ama şansımız tutmayacaktı. Chasseur'lar yaklaşırken menzilleri ölümcül bir hal aldı. Kulağımın yanında vızıldayan bir ok. Madam Labelle'in bileğini kavrayarak onu kollarıma çektim. Kendi vücudumla mümkün olduğu kadar vücudunu korumaya çalıştım.

Tapınağa geri koşarken ateş ve ok beni takip etti. Omzuma keskin bir acı saplandı ama durmaya cesaret edemedim.

İç tapınağın esrarengiz sessizliğine girdiğimde savaşın sesi kesildi. Önümde Ansel, Coco ve Beau çıkışa doğru koştu. Ben sıcak, kolumu yayılıyor ıslak maddeyi görmezden gelmeye çalışıyor, onlardan sonra koşmaya. Madam Labelle'in boğazından küçük acı iniltileri kaçtı.

O yaşıyor. Canlı.

Morgane mı yoksa Jean Luc mu takip ediyor diye arkama bakmadım. Sadece tapınağın sonundaki küçük ay ışığı dikdörtgenine, Coco'nun saçlarını açarken dalgalanan saçlarına odaklandım.

kakao.

Coco onu iyileştirebilirdi.

Onlar ormanın gölgeleri girildiği gibi onlara yetişti. Onlar kesmedi. İleri lurching, ben Coco'nun kolunu tuttu. Gözleri bana geri döndü olarak, camlı, loş. Ona Madam Labelle parçalanmış bedeninin uzatıldı. "Ona yardım et. Lütfen." Sesim salladı-gözlerim yandı-ama umurumda değildi. Onu kucağına annemi bastırdı. "Lütfen."

Ansel derin bir nefes alarak arkamıza baktı. "Reid, zaman yok..."

"Lütfen." Gözlerim onun yüzünden hiç ayrılmadı. "Ölüyor."

Coco yavaşça gözlerini kırıştırdı. "Deneyeceğim."

"Coco, sen çok zayıfsın!" Beau, Lou'yu kollarına aldı, yüzü kızardı ve nefes nefese kaldı. "Zar zor ayakta durabilirsin!"

Bileğini ağzına götürüp oradaki ince deriyi yırtarak cevap verdi. Geri çekilirken aynı keskin koku havayı yaktı. Dudaklarını kan kapladı. "Bu bize sadece zaman kazandıracakkampa ulaş." Bileğini Madam Labelle'in göğsüne kaldırdı. Kanının damladığını, Madam Labelle'in tenine değdiğinde cızırdadığını gördük, donakaldık.

Beau, yaranın yeniden birleşmesini hayretle izledi. "Nasıl-?"

"Şimdi değil." Bir adamın çığlığı tapınağın ötesinden duyulurken Coco bileğini büktü ve gözlerini keskinleştirerek başını salladı. Cadılar, ilk paniklerinden kurtulup güçlerini toplamış olmalı. Artık açıklığı göremesem de, ellerindeki tek silahı, yani eşlerini kullandıklarını hayal edebiliyordum. Kardeşlerimin Balisardalarına karşı insan kalkanları.

Coco, Madam Labelle'in solgun vücuduna baktı. "Kampımızı çabucak bulmalıyız, yoksa ölecek."

Bize iki kez söylemesine gerek yoktu. Başımızı eğip ormanın içinden gecenin içine doğru koştuk.

Terk edilmiş kampımızı bulduğumuzda gölgeler hala çamları gizledi. Madam Labelle gitgide solgunlaşmış olsa da göğsü hâlâ inip kalkıyordu. Kalbi hala atıyordu.

Coco çantasını karıştırdı ve bir kavanoz kalın, kehribar rengi sıvı çıkardı. "Tatlım," diye açıkladı endişeli bakışlarıma. "Kan ve bal."

Madam Labelle'i orman zeminine indirirken, Coco bileğini yeniden açıp kanını balla karıştırırken hastalıklı bir hayranlıkla izledim. Madam Labelle'in göğsündeki büzülmüş keneye dikkatle uyguladı. Madam Labelle neredeyse anında nefesi derinleşti. Yanaklarına renk döndü. benbaşka tarafa bakmaya isteksizce dizlerimin üzerine çöktü. Bir saniye bile değil. "Nasıl?"

Coco arkasına yaslandı, gözlerini kapattı ve şakaklarını ovuşturdu. "Sana söyledim. Benim sihrim içeriden geliyor. Hayır - Lou'nunki gibi değil."

Lou.

Ayağa fırladım.

"O iyi." Ansel kamp boyunca başını kucağına koydu. Solgun yüzünü inceleyerek aceleyle yanlarına gittim. Boğazı yırtıldı. Sıska yanakları. "Hala nefes alıyor. Kalp atışı güçlü."

Ansel'in güvencesine rağmen Coco'ya döndüm. "Onu da iyileştirebilir misin?"

"Numara." Bir şeyin farkına varmış gibi ayağa fırladı, çantasından bir demet ot, bir havan ve havan tokmağı çıkardı. Otları toz haline getirmeye başladı. "Onu zaten iyileştirdin."

"Öyleyse neden uyanmıyor?" diye bağırdım.

"Ona zaman ver. Hazır olduğunda uyanacak." Nefes almak zordu - düzensiz, düzensiz - parmaklarını karışımla kaplamadan önce bileğinden gelen kanın tozun üzerine damlamasına izin verdi. Sonra emekleyerek Lou'nun yanına geldi. "Hareket. Korunmaya ihtiyacı var. Hepimiz yapıyoruz."

Karışıma iğrenerek baktım, aralarına kendimi verdim. Korkunç kokuyordu. "Numara."

Bir sabırsızlık sesiyle beni kenara itti ve kanlı başparmağını Lou'nun alnına geçirdi. Sonra Madam Labelle'nin. Sonra Beau'nun. Sonra Ansel'in. Hepsine baktım, yüzüme doğru kaldırdığında elini itti.

"Aptal olma, Reid. Bilge," dedi sabırsızca. "Morgane'a karşı yapabileceğimin en iyisi bu."

"Riske atacağım."

"Hayır, yapmayacaksın. Lou'yu bulamayınca ilk Morgane hedefi olacaksın. . . eğer o Lou bulamıyorum." Gözleri Lou'nun hareketsiz formuna kaydı ve buruşmuş gibiydi. Beau ve Ansel onu sakinleştirmek için ellerini uzattılar. "Ona karşı koyacak kadar güçlü müyüm bilmiyorum."

Beau, "Her şey işe yarar," diye mırıldandı.

Boş bir klişe. Büyü hakkında benden daha fazlasını bilmiyordu. Bunu söylemek için ağzımı açmışım ki Ansel derin bir şekilde içini çekip omzuma dokundu. yalvarıyorum. "Lou için yap, Reid."

Coco kanını alnıma silerken kıpırdamadım.

Hepimiz kamptan bir an önce ayrılmaya karar verdik ama dağın yamacının en az Şato kadar tehlikeli olduğu ortaya çıktı. Cadılar ve Avcılar, ormanda yırtıcı bir niyetle dolaştılar. Coco'nun korumasının işe yarayıp yaramayacağından emin olmadığımız için, bir kereden fazla, fark edilmemek için ağaçlara tırmanmak zorunda kalmıştık. Avuç içi terliyor. Uzuvarlar titriyor.

"Onu düşürürsen seni öldürürüm," diye tısladı, Lou'nun kollarındaki bilinçsiz bedenine bakarak. Sanki ona tutunmaktan vazgeçebilirmişim gibi. Sanki bir daha gitmesine izin verecekmişim gibi.

Tüm bunlara rağmen Morgane kendini ifşa etmedi.

Onun varlığının üzerimizde gezindiğini hissettik ama kimse bundan bahsetmeye cesaret edemedi - sanki korkumuzu dile getirmek onu gafil avlayacakmış gibi. üzerimize düştü. Tapınakta yaptıklarımın da bahsetmedik. Ama hafıza beni rahatsız etmeye devam etti. Bıçağımın Başpiskoposun etine saplanması mide bulandırıcı hissi. Bıçağı kemiklerin arasından alttaki kalbe zorlamak için gereken ekstra itme.

Başpiskoposun gözleri, müstakbel oğlu ona ihanet ederken geniş ve şaşkıncı.

Yaptıklarım için cehennemde yanacaktım. Hatta öyle bir yer olsaydı.

Önce Madam Labelle uyandı.

"Su," diye tısladı. Ben aceleyle gelirken Ansel kantinini aradı.

Ben ona dolgu içti olarak konuşmadılar. Onu o kadar kolay izledi. Onu inceledi. Benim yarış kalbini sakinleştirmeye çalıştı. Lou gibi, o solgun ve hastalıklı kalmıştır ve soluk morluklar onu tanıdık mavi gözleri gölgeli.

Sonunda kantinin düşmesine izin verdiğinde, o gözler benimkileri aradı. "Ne oldu?"

Bir nefesi serbest bıraktım. "Çıktık."

"Evet, belli ki," dedi şaşırtıcı bir ısırıkla. "Yani nasıl?"

"Biz..." Diğerlerine baktım. Ne kadar tahmin etmişlerdi? Ne kadar görmüşlerdi? Başpiskoposu öldürdüğümü biliyorlardı ve Lou'nun yaşadığını biliyorlardı - ama ikisini birbirine bağlamışlar mıydı?

Coco bir kez baktığınızda bana bir cevap verdi. O derin bir iç çekti ve Lou için dışarı kollarını tutarak öne çıktı. "Ona sahip olmama izin ver." Tereddüt ettim, gözleri sertleşti. "Anneni, Reid atın. Yürüyüşe çıkmak. Ona herşeyi anlat. . . ya da yapacağım."

Yüz yüze baktım, ama sözlerine kimse şaşırmış görünmüyordu. Ansel bana bakmazdı. Beau başını sarsıldı zaman mouthing bitsin , kalbim battı.

"İyi." Lou'yu uzanmış kollarına bıraktım. "Uzağa gitmeyeceğiz."

Madam Labelle'i kulağımın hemen dışında taşıyarak bulabildiğim en yumuşak zemine indirdim ve kendimi karşı tarafa indirdim.

"İyi?" Sabırsızca eteğini düzeltti. kaşlarımı çattım. Görünüşe göre, ölüme yakın deneyimler annemi sinirlendirdi. Umurumda değildi, gerçekten. Kızgınlığı bana kendi büyüyen rahatsızlığımdan başka odaklanacak bir şey verdi. Ölmek üzere yattığı o anda aramızda konuşulmamış birçok şey geçmişti.

Suç. Kızgınlık. Hasret. Pişmanlık.

Hayır, tahriş hepsinden daha yüzüne çok daha kolay olduğunu .

Tapınakta olup biten her şeyi kesik kesik, hoşnutsuz bir tonla anlattım ve kaçışımızdaki kendi rolümü belirsiz bıraktım. Ama Madam Labelle, rahatsız edici derecede keskin bir kadındı. Beni bir tilki gibi kokladı.

"Bana bir şey söylemiyorsun." Beni incelemek için öne eğildi, dudaklarını büzdü. "Ne yaptın?"

"Ben vermedi yapmak şey."

"Değil mi?" Tek kaşını kaldırdı ve ellerinin üzerine yaslandı. "Yani sana göre, sevdiğin bir adam olan atanı, ortada hiçbir sebep yokken mi öldürdün?"

sevilen . Boğazımda geçmiş zamanda bir yumru oluştu. Bir öksürük ile temizledim. "Bize ihanet etti..."

"Ve sonra karınız hayata geri döndü - hem de görünürde bir sebep olmadan mı?"

"O asla ölmedi."

"Ve bunu nasıl biliyorsun?"

"Çünkü-" Birden durdum, Lou ile Başpiskopos arasındaki hayat bağına açıklayamayacağımı çok geç fark ettim. Kendimi ifşa etmeden olmaz. Bu tereddütüm karşısında gözleri kısıldı ve ben iç çektim. "İ . . . bir şekilde gördü."

"Nasıl?"

Botlarıma baktım. Omuzlarım gerginlikten ağrıyordu. "Bir ip vardı. Onları birbirine bağladı. Kalbiyle aynı anda atıyordu."

Aniden ayağa kalktı, bu hareket karşısında yüzünü buruşturdu. "Bir desen gördün."

Hiçbirşey söylemedim.

"Bir model gördün," diye tekrarladı, neredeyse kendi kendine, "ve onu tanıdın. Sen - buna göre hareket ettin . Nasıl?" Tekrar öne eğildi, titreyen ellerine rağmen şaşırtıcı bir güçle kolumu kavradı. "Nereden geldi? Bana hatırladığın her şeyi anlatmalısın."

Korkarak bir kolumu omzuna doladım. "Dinlenmen lazım. Bunu daha sonra konuşabiliriz."

"Söyle bana." Tırnakları koluma battı.

ona baktım. Geri baktı. Sonunda yerinden kıpırdamayacağını anlayınca bıkkın bir nefes verdim. "Hatırlamıyorum. Her şey çok çabuk oldu. Morgane, Lou'nun boğazını kesti ve ben onun öldüğünü düşündüm ve sonra sadece karanlık oldu. Bilişim Teknolojibeni yuttu ve net düşünemedim. Ben sadece tepki verdim." Durdum, güçlkle yutkundum. "Kordon oradan geldi. . . karanlık."

Ellerime baktım ve o kasvetli yeri hatırladım. Orada yalnızdım - gerçekten, kesinlikle yalnız. Boşluk bana Cehennemin nasıl bir his olduğunu hayal ettiğimi hatırlattı. Ellerim yumruk şeklinde kıvrıldı. Başpiskoposun kanını temizlemiş olmama rağmen bazı lekeler yüzeyin altına indi.

"İnanılmaz." Madam Labelle kolumu bıraktı ve geriye doğru yığıldı. "Mümkün olduğuna inanmadım ama. . . başka açıklaması yok. Kordon. . . vurduğu denge - her şey uyuyor. Ve vermedi sadece bakınız ayrıca başardık, desen işlemek bunu. Eşi görülmemiş. . . bu—bu harika—" Bana huşu içinde baktı. "Reid, sihrin var."

İnkar etmek için ağzımı açtım ama hemen geri kapattım. Mümkün olmamalıydı. Lou bana bunun mümkün olmadığını söylemişti . Yine de buradaydım. lekeli. Büyü ve onu takip eden ölümle lekelenmiş.

Birkaç gergin saniye birbirimize baktık.

"Nasıl?" Sesim istediğimden daha çaresiz çıkmıştı ama bu cevaba gururumdan daha çok ihtiyacım vardı. "Bu nasıl olabilir?"

Gözlerindeki korku birden söndü. "Bilmiyorum. Görünüşe göre Lou'nun yakın ölümü seni bir şekilde tetiklemiş." Elimi tuttu. Bunun senin için zor olduğunu biliyorum ama bu her şeyi değiştirecek Reid. Sen ilksin, ama ya başkaları varsa? Ya oğullarımız hakkında yanılıyorsak?"

"Ama erkek cadı diye bir şey yok." Sözler kendi kulaklarıma bile inandırıcı gelmedi.

Dudaklarına hüznü bir gülümseme dokundu. "Yine de buradasın."

Bakışlarındaki acımaya dayanamayarak bakışlarımı kaçırdım. Hasta hissettim. Hasta olmaktan da öte - haksızlığa uğramış hissettim . Hayatım boyunca cadılardan nefret ettim. Onları avladı. Onları öldürdüm. Ve şimdi-by bazı zalim büküm kader-Aniden oldu biri.

İlk erkek cadı.

Eğer bir Tanrı varsa, onun boktan bir mizah anlayışı vardı.

"Anladı mı?" Madam Labelle'in sesi sakinleşti. "Morgan mı?"

"Fikrim yok." Gözlerimi kapattım ama hemen pişman oldum. Beni karşılamak için çok fazla yüz yükseldi. Özellikle bir. Gözler geniş. Korkmuş. Kafası karışmış. "Chasseurs, Başpiskopos öldürdüğümü gördü."

"Evet, bu potansiyel olarak sorunlu."

Gözlerim aniden açıldı ve içime taze bir acı saplandı. Tırtıklı ve keskin. Çığ. "Potansiyel olarak sorunlu mu? Jean Luc beni öldürmeye çalıştı ."

"Ve bunu yapmaya devam edecek, eminim cadılar da yapacaktır. Birçoğu bu gece aptalca intikam arayışlarında öldü. Bu işteki rolünü hiç kimse unutmayacak, özellikle de Morgane." İç çekti ve elimi sıktı. "Bir de baban meselesi var."

Mümkünse, kalbim daha da dibe battı. "Ondan ne haber?"

"Tapınakta olanlar ona ulaşacak. Yakında adını öğrenecek. . . ve Lou'nun."

"Bunların hiçbiri Lou'nun suçu değil..."

"Kimin hatası olduğu önemli değil. Karınızın kanı, onun tüm soyunu silecek güce sahip. Bırakın bir kralı, herhangi bir kişinin böyle bir sorumluluğun serbest kalmasına izin vereceğini gerçekten düşünüyor musunuz ?"

"Ama o masum." Nabzım yukarı doğru hızlandı, kulaklarımda uğulduyordu. "Morgane'in suçlarından dolayı onu hapse atamaz..."

"Onu hapse atmakla ilgili kim bir şey söyledi?" Kaşlarını kaldırıp tekrar yanağımı okşadı. Bu sefer kaçmadım. "Onun ölmesini isteyecek, Reid. Özellikle yandı, bu yüzden kanının bir damlası bile Morgane'in kötü amacı için kullanılamaz."

Uzun bir saniye ona baktım. Onu duymadığıma ikna oldum. Gülmeye başlayabileceğine ikna oldum , yoksa bir feu follet parlayıp beni gerçeğe geri götürecekti . Ama hayır. Bu oldu benim yeni gerçeklik. İçimdeki öfke patladı, son vicdanımı da yaktı. "Neden halt bu krallıkta herkesin karımı öldürmeyi çalışıyor?"

Madam Labelle'in dudaklarından bir kahkaha koptu ama bunun hiç komik olduğunu düşünmedim. "Ne yapacağız? Nereye gideceğiz ?"

"Elbette benimle geleceksin." Coco arsız bir zevkle sırtarak büyük bir çamın arkasından çıktı. "Üzgünüm, kulak misafiri oldum ama düşününce sorun olmayacağını düşündüm. . "

Kollarında Lou'ya başını salladı.

Lou.

Mavi-yeşil gözler benimkilerle buluştuğunda , her öfke izi -her şüphe, her soru, her düşünce-kafamdan boşaldı.

Uyanıktı. Uyanık ve bana sanki asla tam olmayacakmış gibi bakıyorbeni daha önce gördü. Panikleyerek, zihninin etkilenmemesi için dua ederek öne çıktım. Beni hatırladığını. Tanrı'nın başka bir zalim, hastalıklı şaka yapmamış olması...

"Reid," dedi yavaşça, inanamayarak, "az önce küfür mü ettin ?"

Sonra Coco'nun koluna eğildi ve safrayı orman zemininin her yerine savurdu.

La Voisin

Lou

"Ben iyiyim, gerçekten." Sözleri yüzüncü kez tekrarladım ama gerçekten iyi olduğumdan emin değildim.

Anlayabildiğim kadarıyla, boğazımın iç kısımları sadece korkunç şekilde şekil değiştiren bir yara izi tarafından tutuluyordu, midem annemin iğrenç ilacı yüzünden yuvarlandı, bacaklarım kullanılmamaktan uyuşmuştu ve aklım hala az önce yaptığım şeyden dolayı sersemlemişti. kulak misafiri oldu.

Reid buradaydı.

Ve o bir cadıydı.

Ve - ve az önce siktir demişti .

Belki de sonunda ölmüştüm. Bu, Reid'in böylesine lezzetli bir ustalıkla küfretmesinden kesinlikle daha makuldü.

"İyi olduğuna emin misin?" bastı.

Bana ulaşmak için aceleyle yere sıçrayan safrayı tamamen görmezden gelmişti. Onu kutsa. Ve Coco -belki de Reid'in tehlikede olduğunu hissedene- beni isteyerek teslim etmişti. Bana patates çuvalı gibi davrandıkları için onlara kızmamaya çalıştım. İyi niyetli olduklarını biliyordum, ama dürüst olmak gerekirse, kendi başıma hareket edebilecek kadar yetenekliydim.

Kuşkusuz, başım oldu ona sonuçta beni taşımak için belkide o iyi bir fikir olduğunu, Reid ani yakınlığı dönüyor. Kollarımı boynuna daha sıkı sardım ve onu içime çektim.

Evet. Bu çok iyi bir fikirdi. "Eminim."

Reid gözlerini kapatmadan ve alnını benimkine değdirmeden önce rahatlamış bir şekilde içini çekti.

Madam Labelle, Coco'ya sivri bir gülümseme gönderdi. "Sevgilim, sanırım bacaklarımı biraz uzatmak istiyorum. Bana eşlik eder misin?"

Coco, Madam Labelle'in ayağa kalkmasına yardım ederek söz verdi. Coco, ağırlığının büyük bir kısmını desteklese de, harekette hala solgundu. Reid'in gözleri birden açıldı ve endişeyle öne çıktı. "Gerçekten yürümen gerektiğini düşünmüyorum."

Madam Labelle kaşlarını çatarak onu susturdu. Etkilendim, daha sonra kullanmak için görünümü ezberledim. "Saçmalık. Vücudumun bir vücut olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlaması gerekiyor."

"Çok doğru," diye mırıldandım.

Reid bana kaşlarını çattı. "Sen de yürümek ister misin?"

"Ben- Hayır. Burada oldukça mutluyum, teşekkürler."

"Sonra konuşacağız." Coco gözlerini devirdi ama sırtması daha da genişledi. "Bana bir iyilik yap ve bu sefer kulak misafiri olma. Bu özel konuşmaya kulak misafiri olmak istemiyorum."

Kaşlarımı salladım. "Ya da eksikliği."

Madam Labelle tiksintiyle yüzünü buruşturdu. "Ve bu benim ipucum. Cosette, devam et lütfen ve çabuk ol."

Onlar gözden kaybolurken gülümsemem soldu. Bu, Reid'le o zamandan beri ilk kez yalnız kalışımızdı. . . iyi, her şey. O da aramızdaki havanın ani değişimini hissetmiş gibiydi. Hervücutundaki kas gerildi, katılaştı. Sanki kaçmaya ya da savaşmaya hazırlanmış gibi.

Ama bu çok saçmaydı. Savaşmak istemedim. Yaşadığım onca şeyden sonra , yaşadığımız onca şeyden sonra , bir ömür boyu yetecek kadar savaştım. Kaşlarımı kaldırıp yanağına dokunmak için elimi kaldırdım. “ Düşüncelerin için Couronne ?”

Endişeli, deniz mavisini gözler benimkileri aradı ama hiçbir şey söylemedi.

Ne yazık ki -en azından Reid için- hiçbir zaman sessizliğe barışçıl bir şekilde acı çeken biri olmamıştım. Kaşlarımı çatıp elimi indirdim. "Senin için zor olduğunu biliyorum Reid, ama bunu olması gerektiğinden daha garip hale getirmemeye çalış ."

Bu başardı. Gözlerinin ardında hayat kıpırdadı. "Neden bana kızgın değilsin?"

Ah, Reid. Gözlerinde tiksinti açıkça parlıyordu - ama bir zamanlar korktuğum gibi benim için değil. Kendisi için. Başımı göğsüne yasladım. "Yanlış bir şey yapmadın."

Başını iki yana salladı, kolları beni sardı. "Bunu nasıl söylersin? Ben-ben senin bu işe girmene izin verdim." Gözleri acılı bir ifadeyle etrafımızda gezindi - sonra boğazıma düştü. Yutkundu ve tiksintiyle başını salladı. "Seni koruyacağıma söz verdim ama ilk fırsatta seni terk ettim."

"Reid." Bana bakmayı reddedince tekrar yüzünü avuçladım. "Senin kim olduğunu biliyordum. Neye inandığını biliyordum. . . ve ben yine de sana aşık oldum."

Gözlerini kapattı, hala başını sallıyordu ve yanağından tek bir gözyaşı süzüldü. Kalbim büküldü.

"Sana karşı asla tutmadım. Tam olarak değil. Dinle beni.Dinlemek." İsteksizce gözlerini açtı ve anlaması için çaresizce onu bakışlarımla buluşmaya zorladım. “Çocukken dünyayı siyah beyaz gördüm. Avcılar düşmandı. Cadılar arkadaşı. Biz iyiydik, onlar kötüydü. Arası yoktu. Sonra annem beni öldürmeye çalıştı ve aniden o keskin, net dünya milyonlarca parçaya ayrıldı.” Yanağından akan yaşı fırçaladım. "Özellikle uzun boylu, bakır saçlı bir Chasseur içeri girip o parçalardan geriye kalanları ezerek toz haline getirdiğinde ne kadar üzüldüğümü tahmin edebilirsiniz."

Yere çöktü ve beni de kendisiyle birlikte aşağı çekti. Ama daha bitirmemiştim. Chateau'ya gelerek benim için her şeyi riske etmişti. Beni seçtiğinde hayatını -kendi inançlarını- terk etmişti. Ben bunu hak etmedim. Ama yine de Tanrı'ya şükrettim.

"Seni o perdeden çektikten sonra," diye fısıldadım, "bir suçlu gibi davranmamı beklemen gerektiğini söylemiştim. Sana cadı olduğumu söylemedim çünkü kendi tavsiyeme uyuyordum. Bir Chasseur gibi davranmanı bekliyordum ama yapmadın. Beni öldürmedin. gitmeme izin verdin." Elimi bırakmak için hareket ettim ama yakaladı, yüzüne tuttu.

Sesi duygu yüklüydü. "Senin peşinden gelmeliydim."

Diğer elimi de yüzüne götürüp yaklaştım. "Yalan söylememeliydim."

Titrek bir nefes aldı. "Ben-ben korkunç şeyler söyledim."

"Evet." Hatırlayarak hafifçe kaşlarımı çattım. "Yaptın."

"Biri dışında hiçbirini kastetmedim." Elleri benim yüzüme kapandı ve gözleri sanki yapabilirmiş gibi benimkilere sıklıdı. ruhumun içini gör. Belki yapabilirdi. "Seni seviyorum Lou." Gözleri taze yaşlarla doldu. "Ben-ben herkes saklanmış görmemişim şey de sizin gibi her şeyi . Bana yaşadığımı hissettiriyorsun. Sadece senin huzurunda olmak - bu bağımlılık yapar. Sen bağımlılık. Cadı olman önemli değil. Dünyayı görme şeklin. . . Ben de öyle görmek istiyorum. Her zaman seninle olmak istiyorum, Lou. Bir daha senden ayrılmak istemiyorum."

Yanaklarımdan akan yaşlara engel olamıyordum. "Sen nereye gidersen ben de geleceğim."

Yavaşça dudaklarımı onunkilere bastırdım.

Kendi başıma yürümeyi başardım ama vücudum çabuk yoruldu.

Sonunda kampa vardığımızda diğerleri akşam yemeğini hazırlıyorlardı. Coco küçük bir ateş yaktı ve Madam Labelle dumanı parmaklarıyla ince havaya dağıttı. İki şişko tavşan şişte cızırdadı. Midem kasıldı ve tekrar kusmadan önce ağzıma bir yumruk bastırdım.

Ansel bizi ilk gördü. Yüzünde geniş bir sırıtış belirdi ve elindeki çömleği bırakıp bize doğru koşarak, elinden geldiğince sert bir kucaklamayla beni sardı. Reid isteksizce gitmeme izin verdi ve ben de Ansel'in kucaklamasına aynı coşkuyla karşılık verdim.

"Teşekkür ederim." diye fısıldadım kulağına. "Herşey için."

Uzaklaşırken pembeleşti ama yine de kolunu belime sardı. Reid gülümsemek için çok uğraşıyormuş gibi görünüyordu.

Beau kollarını göğsünde kavuşturarak bir ağaca yaslandı. "Biliyorsun, tam olarak aklımdaki şey bu değildi. birlikte eğlenebileceğimizi söyledi Madam Diggory."

Ay ışığında titreyen çıplak göğsünü hatırlayarak tek kaşımı kaldırdım. "Ah, bilmiyorum. Akşamın bazı bölümlerinin eğlenceli olduğunu düşündüm."

Sırıttı. "Öyleyse performansı beğendin mi?"

"Çok fazla. Görünüşe göre aynı barlara sık sık gidiyoruz."

Madam Labelle'in parmakları hâlâ tembel tembel havada geziniyordu. Duman kaybolurken onlardan en küçük bir büyü damlası aktı. "Bölmekten nefret ediyorum ama tavşanlarımız yanıyor."

Beau'nun gülümsemesi yok oldu ve acı acı inleyerek kararmış tavşanları şişten aşağı kaydırmak için sıçradı. "Bana aldı yaş bunlar yakalamak için."

Coco gözlerini devirdi. " Onları yakalamamı izlemek istiyorsun ."

"Affedersiniz?" İki tavşandan küçüğünü öfkeyle kaldırdı. "Bunu vurdum, çok teşekkür ederim!"

"Evet, yaptın - tam bacağın içinden. Zavallı yaratığın izini sürmem ve onu sefaletinden kurtarmam gerekiyordu."

Beau cevap vermek için ağzını açtığı anda gözleri parlayarak Reid'e döndü. "Bir şey mi kaçırdım?"

Ansel, "Gittiğimizden beri böyleler," dedi. Sesindeki tatmini ya da yüzündeki gülümsemeyi özlemedim.

Reid sessizce, "Prens vahşi doğaya alışmakta biraz zorluk çekti," dedi. "Koko oldu. . . etkilenmemiş."

Dayanamayıp kıkırdadım. Bununla birlikte, tartışma tırmanırken - her iki taraf da geri adım atmadığına dair bir işaret olmadan - dikkatlerini geri çekmek için elimi salladım. "Özür dilerim." dedim yüksek sesle. İkisi de bana bakmak için döndü. "Bütün bunlar eğlenceli olsa da, tartışacak daha önemli meselelerimiz var."

"Gibi?" diye bağırdı.

eşek. Neredeyse sırtıcağıtım ama Coco'nun kaşlarını çatmasının gaddarlığı karşısında kendimi son anda yakaladım. "Bu ormanda sonsuza kadar saklanamayız. Morgane artık tüm yüzlerinizi tanıyor ve kaçmama yardım ettiğiniz için hepinizi öldürecek."

Beau alay etti. "Babam, onun ne planladığını öğrendiğinde başını bir mızrağa geçirecek."

"Ve benim," dedim anlamlı bir şekilde.

"Muhtemelen."

Kesin eşek.

Madam Labelle içini çekti. "Auguste, Morgane'i onlarca yıldır yakalayamadı - tıpkı atalarının uzun ve ürkütücü tarihlerinde tek bir Dame des Sorcières'i yakalayamadıkları gibi. Şimdi de başarılı olması pek olası değil. Hepimiz için bir tehdit olmaya devam edecek."

"Ama artık Chasseur'lar Chateau'nun yerini biliyorlar," dedi Reid.

"Yine de cadı olmadan giremezler."

"Daha önce yaptılar."

"Ah. . . Evet." Madam Labelle nazikçe boğazını temizledi ve bakışlarını kaçırarak buruşuk, kanlı eteğini düzeltti. "Çünkü onları buna ben yönlendirdim."

"Sen ne ?" Reid yanımda kaskatı kesildi ve boğazından belli belirsiz bir kızarma yükseldi.

"Sen - Jean Luc ile mi tanıştın? Deli misin? Nasıl? Ne zaman?"

"Seni o cıvıldağan üçüzlerle uğurladıktan sonra." Omuzlarını silkti, ayaklarının dibindeki kararmış kütüğü kaşımak için eğildi. Hareket edip parlak sarı gözlerini kırptırdığında, kalbim

neredeyse boğazıma fırlayacaktı. Bu bir günlük değildi. Bu bir kedi bile değildi. Bu—bu bir—

"Matagot, anlaşmazlığımızdan kısa bir süre sonra yoldaşlarınıza bir mesaj ilettili. Jean Luc zihninde dönen bir iblisten pek de memnun değildi, ama ona sunduğum fırsatı o bile görmezden gelemezdi. Chateau'nun dışındaki kumsalda tanıştık ve onları büyüye götürdüm. İşaretimi beklemeleri gerekiyordu. Tekrar ortaya çıkmadığımda Jean Luc meseleyi kendi eline aldı." Morgane'in göğsüne saplanan bıçağının hissini hatırlıyormuş gibi elbisesinin huysuz korsesine dokundu. Boğazım empatiyle zonkladı. "Ve yaptığı Tanrıça'ya şükret."

"Evet," diye onayladım Reid sözünü kesmeden önce. Madame Labelle'in açıklaması sırasında kızarması boğazından kulaklarının ucuna kadar yayılmıştı ve birini boğazlayarak konuşmayı daha da rayından çıkaracak gibi görünüyordu. "Ama şimdi eskisinden daha kötü durumdayız."

"Neden?" Ansel'in kaşları kırıştı. "Chasseurs düzinelerce cadıyı öldürdü. En azından Morgane şimdi daha zayıf mı?"

"Belki," diye mırıldandı Madam Labelle, "ama yaralı bir hayvan tehlikeli bir canavardır."

Ansel hâlâ şaşkın bakarken beline sarıldım. "Olan her şey - yaptığımız her şey - sadece onu daha vahşi yapacak. Diğer cadılar da. Bu savaş artık bitmedi."

Sözlerim batarken, önceden sezilen bir sessizlik çöktü.

"Doğru," dedi Coco çenesini kaldırarak. "Bunun için tek bir şey var. Hepiniz benimle birlikte meclisime geri geleceksiniz. Morgane orada sana dokunamaz."

"Koko. . ." Bakışlarıyla isteksizce karşılaştım. Çenesini yerleştirdi ve karşılık olarak elini kalçasına koydu. "Bize yardım edecekleri kadar bizi öldürmeleri de muhtemel."

"Yapmayacaklar. Benim korumam altında olacaksın. Hiçbir akrabam sana el kaldırmaya cesaret edemez."

Birbirimize bakarken bir duraklama daha oldu.

Madam Labelle sonunda, "Başka seçeneğin yok Louise, canım," dedi. "Morgane bile bir kan meclisinin kalbinde sana saldıracak kadar gözü pek değil ve Auguste ve Chasseurs seni orada asla bulamazlar."

"Bizimle gelmiyor musun?" diye sordu Reid kaşlarını çatarak. Boynunun arkası neredeyse bakırımsı saçlarıyla karışıyordu ve elleri kenetlenmiş haldeydi. gergin. Yumruğumu nazikçe fırçalayarak yumruğunu açmaya ikna ettim ve parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdim. Derin bir nefes aldı ve biraz rahatladı.

"Numara." Madam Labelle güçlükle yutkundu ve matagot şaşırtıcı bir ev hareketiyle başını dizine ovuşturdu. "Onu görmeyeli yıllar olmasına rağmen, sanırım. . . Sanırım sonunda Auguste ile konuşmamın zamanı geldi."

Beau kaşlarını çatı. "Ona cadı olduğunu söylemek için tam bir aptal olmalısın."

Reid ve ben ona baktık ama Madam Labelle sadece zarif bir omzunu kaldırdı, kıpırdamadan. "Eh, o zaman tam bir aptal olmamam iyi. Tabii ki benimle geleceksin. sadece vals yapamamartık kaleye. Birlikte, Auguste'u, hiç şüphesiz uydurduğu akıl almaz planlara karşı ikna edebiliriz."

"Ne düşündürüyor sen edeceğiz şey yapmak için onu ikna etmeye muktedir?"

"Bir zamanlar beni seviyordu."

"Evet. Eminim annem her şeyi duyunca çok sevinecektir."

"Üzgünüm ama hala anlamıyorum." Ansel şaşkınlıkla başını salladı ve Coco'ya baktı. "Senin meclisinle neden güvende olacağımızı düşünüyorsun? Morgane herkesin söylediği kadar tehlikeliyse. . . bizi gerçekten koruyabilecekler mi?"

Coco kısa bir kahkaha attı. "Teyzemin kim olduğunu bilmiyorsun, değil mi?"

Ansel'in kaşları çatıldı. "Numara."

"O zaman seni aydınlatmama izin ver." Sırtışı genişledi ve ölmekte olan güneş ışığında gözleri parlak kıpkırmızı parlıyor gibiydi. "Teyzem cadı La Voisin."

Reid sesli bir şekilde inledi. "Bok."

SON